

Giới thiệu Nữ Nhân Hữu Độc

Nữ Nhân Hữu Độc truyện ngôn tình của tác giả rất nổi tiếng Lục Xu vẫn là những câu chuyện nhẹ nhàng đi sâu vào lòng bạn đọc như lời thủ thi tâm tình đáng yêu và những thông điệp về tình yêu.

Cô gặp anh cô nhất định muốn có được anh, nhiều năm trước đã hại anh chia tay với bạn gái nhưng hiện tại cô lại quyến rũ bạn tốt của anh muốn gả vào gia đình giàu có sống sung sướng.

Nhưng anh đã gặp cô đúng lúc, anh muốn cô phải bên anh rồi tình yêu sẽ lại đến, liệu mọi thứ có thể đưa chúng ta vượt qua khó khăn, cuộc đời này còn có chi cản ngăn, còn có chi luyến tiếc ???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thành phố Yên Xuyên có một truyền xưa tích cũ, truyền rằng xưa kia thành phố này từng bị một vị tướng quân chiếm lĩnh, vị tướng quân này cả đời chiến tích hiển hách lại chưa lập gia đình, sau khi chiếm được thành phố, chàng đặt tên thành phố này theo tên người con gái mà mình yêu nhất, nàng ta người đẹp nhất thành phố này. Hơn nữa điều này còn biểu thị chàng đối với nữ tử này đời đời kiếp kiếp yêu thương, không là nàng chàng cả đời không lấy, kiếp sau cũng phải cùng nàng ở cùng một chỗ. Vì lẽ đó, cái tên Yên Xuyên này luôn được sử dụng cho đến ngày nay. Vô luận truyền xưa là thật hay giả, điều biến thành phố này nhiễm lên một tầng mê ly mộng ảo, muôn hồng nghìn tía, không ít người đều mộ danh (1) mà đến, họ tin rằng thành phố này là thành phố của tình yêu.

Những người yêu nhau rất thích đến thành phố này, dưới tàng cây trăm năm tuổi cùng nhau tâm nguyện, hẹn ước tương lai tất cả như được gửi gắm vào sợi dây đỏ treo trên cành cây cao, hay còn gọi là cây hẹn ước.

Tại thành phố này, đâu đâu cũng có thể thấy nam nữ si tình thể hiện tình yêu. Có thể là trên đường lớn vô tình gặp được nhau, người thì vội cúi đầu, người thì vội vàng vàng đi tới. Cũng có thể là người đứng ở nhà ga chờ xe, vừa đứng người kia vội đuổi theo tới, cùng nhau ngồi chung trên một chuyến xe. Lại có thể là trong lúc đang ngắm nhìn phong cảnh, người ấy đang ngắm nhìn chính người.

Mà chuyện cũ của anh và cô, xảy ra ngay tại thành phố này.

Trên cây hẹn ước cùng vô số sợi dây màu đỏ đón gió tung bay, mờ ảo như sương làm ta lạc lối.

Tại một khu biệt thự xa hoa. Bên ngoài có không ít xe số lượng sản xuất có hạn trên thế giới, được sắp xếp một cách thẳng hàng có quy củ như dòng người đi đường không ai dám chen lấn. Bên trong biệt thự, như nơi ở của thần tiên, kiến trúc như thế ngoại đảo nguyên, phòng ở cũng không tính là xa hoa, với thiết kế đặc biệt đơn giản từ cây trúc, cây mây tinh xảo mà tao nhã, cửa sổ khi mở ra liền thấy một thảm cỏ lớn, pha đủ nét đặc sắc từ thiên nhiên. Giờ phút này, trên thảm cỏ một tiệc rượu ngoài trời đang diễn ra, nam tử vận tây trang đi giày da, nữ tử tao nhã bên bộ lễ phục dạ hội, khéo léo mỉm cười. Rượu đỏ sóng sánh trong sáng thuần khiết, ví như kính lúp đem mỗi động tác cử chỉ nơi này cùng với ý cười giống nhau phóng đại.

Bữa tiệc này là mừng nhị thiếu gia nhà họ Lộ trở về, đơn giản cũng không phô trương, phàm là người nhận được thiệp mời đến đây dự tiệc cũng là người có không ít danh tiếng.

Hôm nay Lộ Thiếu Hành là nhân vật chính, sau khi mỉm cười chào hỏi qua lại cùng với mấy vị thúc bá, liền tránh đi ở một góc khuất, cho dù có không ít phụ nữ lại gần bắt chuyện, cũng bị anh hai ba câu đuổi đi. Chỉ thấy anh đứng ở nơi đó, trong tay cầm một ly rượu đỏ, không ngừng đong đưa. Cuối cùng đợi chất lỏng trong ly tĩnh lặng, xuyên qua ly rượu nhìn người ở chỗ này. Khóe miệng hiện lên ý cười, thủy chung nhợt nhạt, không quá sâu sắc, cũng không đơn giản.

Đột nhiên sau lưng bị giấy ném trúng. Không cần quay đầu lại, anh cũng biết ai làm.

Thấy anh không quay đầu lại, người đứng ở trên ban công đại khái cũng cảm thấy vô vị, tựa tiểu phi tiểu nhìn người đứng dưới. Nếu nhìn kỹ, ánh mắt anh và Lộ Thiếu Hành rất giống nhau, nhưng đáng tiếc cách thức biểu hiện ra ngoài bất đồng, Lộ Thiếu Hành tương đối hòa nhã hơn.

Lộ Thiếu Hành đặt xuống ly rượu, quay đầu lại, bộ dạng như xem kịch vui hướng em họ Lộ Diệc Cảnh vẫy tay, ý bảo anh đi xuống. Lộ Diệc Cảnh hơi sững sốt, tuy rằng ngày thường anh đối với người anh hai này cảm giác không được tốt lắm.

Nhưng chỉ có thể nghe lời, thuận tay bóp rụng một đóa hoa đang nở, chậm rì rì xuống dưới lầu.

Lộ Diệc Cảnh rất không nghiêm túc, tiêu sái đến bên cạnh Lộ Thiếu Hành: "Anh hai, cuối cùng đã trở lại tổ quốc thân yêu, em đại diện nhân dân cả nước hoan nghênh anh." Lộ Diệc Cảnh cười đến không có ý tốt, thân thể cũng xiêu vẹo, dù sao anh cũng không vòng vo, ai cũng biết vị thiếu gia nhà họ Lộ này không tầm thường, phản động lại cực đoan, ngoại trừ hứng thú đối với rượu đỏ mỹ nữ, cái khác đều không thấy thú vị.

“Đều là người đã kết hôn, như thế nào còn bày ra bộ dạng này?”

Lộ Thiếu Hành đem Lộ Diệc Cảnh từ trên xuống dưới đánh giá một phen, “Một mình cậu đến?”

Lộ Diệc Cảnh tự nhiên sẽ hiểu người anh hai này đang trách cứ cái gì, dưới tình huống như vậy, người nhà họ Giang điều nhìn thấy, tốt xấu gì hai nhà Lộ - Giang cũng đã tính đến chuyện đám hỏi. Giang lão gia đem con gái duy nhất gả cho anh, hiển nhiên không thể quá nghiêm khắc với đôi phương, "Cô ấy ở chỗ chụp ảnh, em đã điện thoại, chính cô ấy nói sẽ không đến." Đánh giá một chút nét mặt của Lộ Thiếu Hành, "Anh không tin, có thể chính mình gọi điện thoại cho cô ấy." Nói xong liền thật sự đưa điện thoại.

Lộ Thiếu Hành nhận nhặt liếc anh một cái, làm Lộ Diệc Cảnh cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên. Cuộc đời Lộ Diệc Cảnh sẽ không như Lộ Thiếu Hành và Lộ Ôn Thịnh, làm việc gì đều phải nghe theo yêu cầu của cha mẹ, Lộ Ôn Thịnh khá hơn một chút, ít nhất người ta cũng có dũng khí, có can đảm cùng cha mẹ tranh luận chuyện yêu đương, dù cho kết quả là thất bại, cũng coi như có khí phách. Người anh hai này lại không như vậy, không như Lộ Ôn Thịnh, anh em trong gia đình bọn họ khi làm bất cứ chuyện gì, câu đầu tiên cha mẹ nói nhất định chính là: "Làm sao không học tập anh hai của người?", người anh hai này đối với cha mẹ là đứa trẻ hiếu thuận, còn với thầy cô là học trò ngoan, cuộc sống như thế một chút cũng không thú vị. Người anh hai này có thể hay không làm ra việc kinh thiên động địa, như anh cả Lộ Ôn Thịnh hai người đều như nhau.

Đang lúc trầm mặc, một tiếng nói vang lên "Nói chuyện gì đó? Làm sao không gọi tôi?"

Người vừa lên tiếng chính là Lộ Ôn Diên, người vừa tiếp nhận "Hoàn Quang" không lâu, đầu đá trên thương trường đạt được nhiều thành tựu.

Nhà họ Lộ là đại gia tộc lớn ở Yên Xuyên, chỉ cần nhắc tới Yên Xuyên, ai cũng nghĩ tới nhà họ Lộ. Nhà họ Lộ phát triển rất nhanh, mọi người đều sớm tham gia thương trường. Lộ Nghiêm Chấn theo Mao chủ tịch cùng bộ đội tranh đấu giành độc lập, một lòng muốn truyền lại tinh thần này, thế nhưng ba người con trai đều có lựa chọn riêng của mình.

Con trai lớn nhất không tham gia chính trị mà một lòng dốc sức ở trên thương trường dốc sức làm ăn, ở trên thương trường thuận buồm xuôi gió thành lập “Hoàng Quang” không ai không biết. Sau đó lập gia đình có hai cậu con trai và một cô con gái, con trai lớn là Lộ Ôn Thịnh, con trai thứ Lộ Ôn Diên, con gái út là Lộ Tiết Thần. Còn người con thứ hai của Lộ Nghiêm Chấn là Lộ Chính Nhiên kiên quyết theo đuổi con đường chính trị, trước kia khi bước vào quân đội, một đường thăng chức, tới nay ở giới chính trị tiếng tăm hiển hách, Lộ Chính Nhiên chỉ có một người con trai là Lộ Thiếu Hành. Còn lại là con út Lộ Diệc Cảnh, tuy nhiên Lộ Nghiêm Chấn lại sớm qua đời nên chịu cảnh mồ côi từ trong bụng mẹ.

Lộ Diệc Cảnh đối với người anh thứ này lại rất kính trọng, vì người anh này học ở một trường học nghèo, thiếu thốn đủ thứ, vậy mà một mạch hoàn thành xong chương trình tiểu học trung học rồi đến đại học, bây giờ trở thành tổng giám đốc "Hoàn Quang", đem công ty trong ngoài điều xử lý rất tốt, ai dám nói Lộ Ôn Diên không bằng cấp, xem thường bằng cấp không cao, anh sẽ dùng hành động hùng hăng tặng bọn họ một bạt tai, xem còn dám hay không tiếp tục coi thường người khác.

"Anh ba đến đây lúc nào?" Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh tốt hơn không ít.

Lộ Ôn Diên đem ánh mắt từ Lộ Thiếu Hành chuyển qua trên người Lộ Diệc Cảnh, "Còn làm bộ mình là quý tộc độc thân?"

Liếc mắt một cái vô cùng thân thiết, làm cho Lộ Diệc Cảnh không được tự nhiên, hôn sự của anh cùng Giang gia đại tiểu thư rất bề bộn, chỉ có người thân biết được, cảm thấy kết hôn mà bữa cơm đoàn viên gia đình còn chưa có, người vợ kia chuyện tốt duy nhất từng làm cho anh là người bên ngoài vẫn cho rằng anh còn độc thân, anh có thể tự nhiên vui đùa giống như trước vậy.

"Xem ra em giả bộ còn chưa đủ giống." Lộ Diệc Cảnh giả vờ lắc đầu, thấy Lộ Ôn Diên nhìn mình, biết được anh ba có chuyện muốn nói với anh hai, rất biết điều lựa chọn rời đi.

Lộ Thiếu Hành thấy Lộ Diệc Cảnh uống hết ly rượu sau đó liền xoay người rời đi, lại thấy Giang lão gia vừa bước vào, không khỏi lắc đầu "Cũng chỉ có lúc này tích cực chút ít."

Lộ Thiếu Hành ở nước ngoài cũng hơn hai năm, hai anh em đã lâu không gặp, Lộ Thiếu Hành cũng có chút cảm thán, "Thật không ngờ tôi mới đi hai năm đã xảy ra nhiều chuyện như vậy."

"Hoàn Quang" đổi chủ, Lộ Diệc Cảnh cưới vợ, đây đều là chuyện lớn của nhà họ Lộ.

"Tôi cũng thật không ngờ." Lộ Ôn Diên ngồi trên một chiếc ghế mây màu trắng thiết kế tinh xảo, nhàn nhã ý cười, "Anh có biết, tôi cũng không muốn tiếp nhận." Bằng không cũng sẽ không chạy về trốn ở quê ngoại, không cầu cái gì thanh danh tốt, lựa chọn một ngôi nhà nhỏ ba người để sống qua ngày, chính là muốn thoát khỏi trách nhiệm của gia tộc, hướng chỉ trên anh còn có một người anh cả mọi chuyện đều nghe theo an bài của cha mẹ, vốn tưởng rằng mình rất an toàn, kết quả vẫn là chạy không có thoát.

Đối với chuyện đó, Lộ Thiếu Hành cũng có nghe nói, "Nghe nói là vì một 'Cô bé lọ lem'?"

Lộ Ôn Thịnh bị đưa ra nước ngoài, trên danh nghĩa phải đi học tập nâng cao bản thân, nhưng lại làm cho mọi người có ý nghĩ, đại công tử nhà họ Lộ thất thế.

Lộ Ôn Thịnh là người đầu tiên, rất nhanh kiếm cho mình một đứa con, tiện thể làm cho bọn họ bị canh gác, việc khác bọn họ có thể làm càn nhưng đối với việc hôn nhân đại sự ai cũng không thể làm chủ.

Lộ Ôn Diên gật gật đầu, "Cha mẹ ta cũng thật nhẫn tâm, người phụ nữ kia mang thai vẫn có thể xuống tay được." Trên tay anh mang một cái nhẫn vô

danh, tháo ra rồi lại đeo vào cứ làm như vậy nhiều lần, "Nhưng mà cũng xem như công bằng, ít nhất cô ta cũng nhận được tiền."

Lộ Thiếu Hành mang theo ý cười, "Cậu phải cảm ơn nhóc Diệc Cảnh kia."

Lộ Ôn Diên nhíu mày, điểm này không thể nghi ngờ. Nếu Lộ Diệc Cảnh không chủ động lấy đại tiểu thư Giang gia, thì hôn sự của Giang gia cùng nhà họ Lộ chắc chắn sẽ rơi xuống trên người Lộ Ôn Diên. Tô lão gia thực sự vừa ý với Lộ Ôn Diên hoặc Lộ Thiếu Hành, lúc đó Lộ Thiếu Hành lại ở nước ngoài, người còn lại chỉ có Lộ Ôn Diên. Nếu không phải Lộ Diệc Cảnh đồng ý kết hôn với Đại tiểu thư Giang gia, thì nhất định là Lộ Ôn Diên. Đây thật là một việc khó, sau vết xe đổ mà Lộ Ôn Thịnh để lại, thật không biết cha mẹ sẽ bày ra bộ dạng gì để đối phó với việc bọn họ không nghe lời.

Lộ Thiếu Hành hiếm thấy vẻ mặt này của Lộ Ôn Diên, không khỏi có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, từ nhỏ Lộ Ôn Diên điều đóng vai cộc, bày ra tư thế người đứng xem chuyện vui, "Nghe nói cậu nuôi dưỡng tiểu tình nhân."

Lộ Thiếu Hành cẩn thận quan sát biểu tình của Lộ Ôn Diên.

"Sao lại nói vậy. Em hiện tại một lòng vì 'Hoàn Quang', làm sao có thời gian nói đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, em cũng không phải tên nhóc Lộ Diệc Cảnh kia. Lộ Ôn Diên hơi quay đầu, nhìn về phía khách mời vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Lộ Thiếu Hành cười ra tiếng, "Cậu kích động như vậy làm cái gì? Được rồi, không có thì không có, hi vọng cậu luôn làm cho cha mẹ nghĩ rằng 'Không có'."

Lộ Thiếu Hành vỗ nhẹ bả vai Lộ Ôn Diên, tiếp tục đón tiếp khách mời, dù sao hôm nay anh cũng là nhân vật chính, lười biếng cũng không tốt.

Lộ Ôn Diên vẫn ngồi như trước, gương mặt cẩn thận đánh giá Lộ Thiếu Hành. Mặc dù trong mắt người ngoài, hậu bối nhà họ Lộ ngoại trừ cuộc sống phóng túng, chơi bời của Lộ Diệc Cảnh, thanh danh mọi người còn lại đều không tệ lắm. Đặc biệt là anh cả Lộ Ôn Thịnh cùng anh hai Lộ Thiếu Hành, quả thực là ác mộng, mỗi khi làm sai chuyện gì, bề trên dạy bảo nhất định là "Vì cái gì cũng không thể học tập anh em nhà họ Lộ một chút, nhìn xem người ta không chịu thua kém." Lộ Ôn Diên đối với Lộ Ôn Thịnh ngoan ngoãn không có ý kiến, quả thật không tệ, thành tựu một đường xuất sắc, trên thương trường cũng học tập gần giống nhau. Nhưng mà nhiều năm như vậy, Lộ Ôn Diên thật không có nhìn thấu người anh hai này là hạng người gì, bên ngoài nhìn anh cùng Lộ Ôn Thịnh dường như rất giống, cha mẹ thầy cô, tất cả trường bối đều khen ngợi, thực chất anh lại không có đơn giản như vậy, khi chú hai hi vọng anh nhập ngũ, vừa đúng lúc anh bị té gãy chân, hơn nữa lại bày ra bộ dạng tự trách đối với cha của mình, khi thím hai hi vọng anh tiếp nhận xí nghiệp gia đình, anh lại dễ dàng tránh né, chính mình bay ra nước ngoài.

Từ lâu, Lộ Ôn Diên cảm thấy trong gia đình này, Lộ Thiếu Hành cùng mình rất giống nhau, làm cho người ta đoán không ra.

Lộ Thiếu Hành trở về mục đích là tiếp nhận sản nghiệp lớn nhất một phương, ông ngoại trước lúc lâm chung đã giao "Liên Thịnh" do một tay ông gây dựng giao cho anh. Đường gia đương nhiên cũng có chút không phục, hiện tại mâu thuẫn nội bộ dần dần lên cao, đã đến tình trạng không thể挽 hồi. Lộ Thiếu Hành cũng không thể không quay về xử lý.

Lộ Thiếu Hành cùng mấy người cậu cùng nhau nói chuyện, nếu ông ngoại đem "Liên Thịnh" giao cho anh, anh đương nhiên sẽ không để phụ lòng tin nhiệm của ông.

Lúc còn học đại học, có một giáo sư đã từng oán thán ngôn ngữ của Trung Quốc thật không được tốt, lúc đó không ít sinh viên vừa cười vừa trêu chọc, cười vị giáo sư kia bị ngôn ngữ nước ngoài làm cho mê hoặc. Tại thời điểm này anh lại cảm thấy lời nói của vị giáo sư kia vài phần rất có đạo lý, như hiện giờ anh chán ghét ngôn ngữ, quanh co lòng vòng của mấy cậu. Rõ ràng đơn giản đến học sinh tiểu học cũng biết ý tứ, còn nói nhiều như thế, xem thường té bả nào của anh mà, đã vậy còn làm anh thêm hậm hực. Mấy cậu của anh nói nhiều như vậy ý tứ đơn giản cũng chỉ là "Liên Thịnh" không có phần của anh, anh là người nhà họ Lộ dựa vào cái gì tranh giành quyền lợi của xí nghiệp Đường gia.

"Liên Thịnh" anh đã xác định là muốn, thì tuyệt đối không buông tay, mềm mại hay cứng rắn anh đều sẽ có biện pháp đối phó.

Lộ Thiếu Hành cười, không có nghĩa là tâm tình đang tốt.

Xem ra, anh phải để cho người khác biết tính tình của anh thực ra cũng không tốt chút nào.

Anh vừa xoa bóp trán mình vừa liếc mắt một cái liền dứt khoát chấm dứt tính toán của cậu cả, "Cậu, đầu cháu có chút choáng váng, có cái gì cậu có thể cùng luật sư của cháu nói chuyện rõ ràng. Trong tay luật sư có di chúc của ông ngoại cùng tất cả giấy tờ bí ẩn của 'Liên Thịnh' nhiều năm, còn có vấn đề gì cần hiểu rõ cũng có thể hỏi anh ta. Bất quá đối với bản ghi chép trong hồ sơ gì đó, chỉ sợ cậu phải để chút thời gian nghỉ lại cho tốt như thế nào sắp xếp lời giải thích. Cháu đi trước."

Mấy năm nay, mấy người cậu trăm phương nghìn kế muốn khoét rỗng Liên Thịnh nghĩ rằng có thể giấu diếm được ông ngoại sao?

Anh xoay người rồi đi, nếu muốn tính sổ, anh tuyệt đối không để ý tới tình nghĩa cậu cháu mà làm cho rõ ràng, chỉ cần đối phương đưa ra giá. Cùng mấy người trưởng bối nói chuyện một chút, sau chuẩn bị đến khu nghỉ ngơi. "Thiếu Hành, rất lâu không gặp, lại càng anh tuấn." Hai người đứng bên Lộ Thiếu Hành, mặt mày mang theo ý cười hiền lành.

Trong đầu Lộ Thiếu Hành nhanh chóng suy nghĩ về hai người trung niên này, ôn hòa cười nói, "Bác trai bác gái, thật sự là đã lâu không gặp, thân thể hai người vẫn rất khỏe mạnh. Không biết Dục Đình gần đây thế nào, rất lâu rồi chưa liên lạc, có cơ hội nhất định phải gặp mặt tâm sự."

Hai người họ nhìn nhau, sự lo lắng trong mắt đã biến mất ở bọn họ.

Lộ Thiếu Hành, biết bọn họ muốn tìm mình nói chuyện, "Lúc trở về, cháu có mang về một loại hoa lan kỳ lạ, không biết bác trai bác gái có hứng thú hay không cùng cháu đi thưởng thức một chút."

"Hiếm thấy Thiếu Hành có nhã hứng này."

Lộ Thiếu Hành đoán không sai, bọn họ quả thực có việc muốn nhờ, anh cũng không có dự định từ chối, Trác Dực Đình cũng coi như bạn tốt của anh, bọn họ là bạn học thời trung học, bạn bè từ lúc đó cho tới bây giờ, đó cũng là nguyên nhân lớn nhất anh đồng ý cùng cha mẹ của Trác Dực Đình trò chuyện.

Bất quá, khi nói chuyện cùng bọn họ, làm cho Lộ Thiếu Hành có chút giật mình.

Cha mẹ Trác Dực Đình vốn cho rằng con trai mình chẳng qua là vui đùa một chút, không ngờ lại say mê một người con gái tiếp rượu, càng không biết đối phương sử dụng thủ đoạn gì, làm Trác Dực Đình say mê đến chết mê chết mệt. Lúc đầu bọn họ chỉ nghĩ Trác Dực Đình chỉ vui chơi qua đường. Bây giờ, người trẻ tuổi mấy ai không thích cùng con gái đẹp vui đùa. Ai ngờ Trác Dực Đình mấy ngày hôm trước trở về, lại nói cho bọn họ biết anh muốn kết hôn với người con gái tiếp rượu đó. Nhìn con trai như vậy, hai vợ chồng tự nhiên sẽ hiểu, con trai là chân thành, bất kể bọn họ có đồng ý hay không, ý của Trác Dực Đình đã quyết bất vì sở động, hơn nữa mong muốn cha mẹ tác thành cho tình yêu của bọn họ.

Lộ Thiếu Hành cùng Trác Dực Đình quen biết đã lâu, chuyện như vậy thật không giống với tác phong của Trác Dực Đình thường làm.

"Bác trai bác gái, hai người yên tâm, để cháu đi thử một chuyến."

Về phần kết quả, anh cũng không dám chắc, đơn giản chỉ là muốn biết cô gái kia có dung mạo thế nào có thể khiến Trác Dực Đình say mê thành bộ dạng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lộ Thiếu Hành tiếp nhận "Liên Thịnh", đúng vào thời điểm không tốt, đầu tiên là nội bộ công ty không đoàn kết, trên dưới công ty lòng người đều hoang mang, còn chia bè kéo phái. Đương nhiên đối với khó khăn trước mắt này Lộ Thiếu Hành chưa bao giờ để trong lòng, bởi vì anh cũng không quá tin tưởng vào lòng người. Nhất là xã hội bây giờ, mọi người đều có xu hướng lựa chọn những chỗ tốt, chỗ có lợi để làm. Anh thích xem thể giới động vật nhất là trò chơi sinh tồn, vừa kích thích lại có tính khiêu chiến. Có một thời gian trước, anh vô tình xem qua một quyển sách, lúc ấy cũng không biết là đọc phải một quyển ngôn tình, diễn biến nội dung kể về một rừng rậm nguyên thủy, trong đó nam chính nữ chính lại vô tình gặp được nhau, miêu tả hay nhất là lòng người, trải qua nhiều chuyện đáng sợ, hai người đều phải đoàn kết một lòng, giữa hoàn cảnh nguy hiểm đó chàng trai chỉ nghĩ muốn kiếm thật nhiều đồ ăn cùng cô gái trải qua mọi chuyện khó khăn, còn cô gái vì sinh tồn phải lựa chọn hoặc một mình đối mặt với sợ hãi hoặc dựa vào chàng trai này. Lộ Thiếu Hành rất thích việc phân tích tính cách tâm lý con người, đặc biệt trong việc phân tích ham muốn sinh tồn. Khi ham muốn vẫn còn tồn tại, những người này tuyệt đối đều mong muốn trở lại thành phố. Chẳng sợ người nữ ăn chơi đàn đúm với bạn trai, hay người nam tùy hứng nổi giận, tùy hứng phát tiết. Khi đến giới hạn của việc sinh tồn đứng giữa sống và chết, đạo đức hay pháp luật cái gì cũng không quan trọng.

Hiện tại văn kiện cần anh xử lý như một đồng hồ hỗn độn, đã vậy lúc trước mở văn kiện này còn bị người khác chỉnh sửa qua, liếc mắt nhìn sơ qua cũng biết nó rối loạn đến mức nào. Anh lại tiếp tục mở máy tính lên ngồi phân tích cơ phiếu công ty trong thời gian gần đây, sau khi ông ngoại qua đời cô phiếu công ty liền bắt đầu có nhiều biến động, anh hoài nghi có người ngầm ra tay thao túng, ở điểm này mấy cậu trong nhà làm anh lo lắng.

"Gần đây thế nào rồi?" điện thoại truyền đến giọng nói của Lộ Ôn Diên, trong lời nói lại hàm chứa ý cười, đại khái Lộ Ôn Diên cũng biết Lộ Thiếu Hành hiện tại gặp phải loại tình huống gì, đối với hoàn cảnh khó khăn của anh, không đã kích một chút e rằng anh sẽ không hứng thú mà đi tiếp, ở điểm này Lộ Ôn Diên lại cảm thấy có chút vui sướng khi nhìn "ai kia" gặp họa.

"Cũng không tệ lắm!" Lộ Thiếu Hành vừa xem xét tài liệu vừa trả lời.

Thái độ nhàn nhả của anh làm Lộ Ôn Diên có chút sững sờ, liền cười lớn tiếng "Cần hỗ trợ?"

"Cần." Lộ Thiếu Hành rất bình tĩnh trả lời.

Lộ Ôn Diên khẽ nhủ mày, chính anh tự mình nộp mạng đi.

Việc Lộ Thiếu Hành nhờ Lộ Ôn Diên giúp đỡ, rất nhanh được truyền ra ngoài làm dấy kích vài người cậu còn đang tính kế với anh, đồng thời cũng nhanh chóng giải quyết mấy chuyện khác thường trước kia, tuy nhiên cũng còn một vài văn kiện bí mật đang nằm trong tay mấy người cậu đó, làm hai người bọn họ cũng không dễ dàng ra tay. Chớp mắt, đã qua hai tháng.

Cho đến lúc cha mẹ Trác Dực Đình gọi điện thoại đến "quan tâm" cuộc sống gần đây của anh. Lộ Thiếu Hành mới nhớ tới việc từng nói trước kia, việc anh đã hứa chắc chắn anh sẽ thực hiện. Vừa vặn, lâu rồi anh cũng không có ra ngoài thả lỏng một chút, sẵn có cơ hội này anh cùng vài người bạn cũ gặp mặt một chút.

Chỉ với một cú điện thoại, rất nhanh anh liền tập hợp được đông đủ mọi người, anh cũng dễ dàng đáp ứng việc dẫn bạn gái đi theo, đàn ông gặp gỡ nhau không phải chỉ lo nói chuyện trên trời dưới đất, liền sau đó chỉ lo uống rượu. Dù gì cuộc họp mặt lần này cũng do anh khởi xướng, ít nhiều anh cũng phải biết giữ thể diện cho bản thân, nên anh chủ động hẹn đại tiểu thư Thái gia đi cùng.

Đến khi ngồi trên xe, Thái Di Dao còn cảm thấy bản thân như nằm mơ. Khoảng thời gian trước, trong bữa tiệc rượu mừng Lộ Thiệu Hành trở về, cô cũng có tham gia lúc đó thái độ Lộ Thiệu Hành đối với cô lãnh đạm không mặn không nhạt, làm cô cũng không biết nên phản ứng lại thế nào, mặc cho cha mẹ luôn khuyên bảo cô nên chủ động một chút.

Trong lúc Lộ Thiệu Hành lái xe, đôi bàn tay thon dài nắm tay lái không mạnh không nhẹ, động tác vô cùng tùy ý lại làm cho Thái Di Dao nhìn có chút mê mẩn. Phụ nữ đôi khi không chịu thừa nhận với lối suy nghĩ, đối với vẻ bề ngoài một khi đã thuận mắt với ai rồi, thì người đó dù làm bất kì việc gì điều trở nên rất ưu tú, vừa khéo anh lại là người rất tài giỏi, nói cô thích anh là vì anh tài giỏi chứ không vì vẻ ngoài của anh thu hút, như vậy khác nào là tự lừa mình dối người.

“Đừng khản trương” Lộ Thiệu Hành thân nhiên lên tiếng, “Chỉ là gặp gỡ vài người bạn”.

Thái Di Dao kinh ngạc nhìn anh, muốn biết vì sao chỉ là đi gặp gỡ bạn cũ lại dẫn cô theo cùng.

“Tôi nghĩ chúng ta là bạn bè.” Lộ Thiệu Hành như có như không theo gương chiếu hậu quan sát cô lên tiếng.

Thái Di Dao cả người cứng nhắc, xem ra tự mình nghĩ nhiều, muốn qua chuyện này chứng minh vài thứ, “Đương nhiên”.

Đương nhiên là bạn bè.

Chỉ là tại thời điểm kia anh tựa hồ quên nói ra từ “Chỉ”.

Sau khi đi vào “Vũ Mỹ”, Lộ Thiệu Hành chủ động bắt chuyện cùng Thái Di Dao, ví như hiện tại ở một nơi như thế này anh có chút không quen. Thái Di Dao cũng một câu trả lời một câu, cô hiểu đối với một người ở nước ngoài đã lâu như anh, thì việc cảm thấy xa lạ đối với địa phương thế này là lẽ dĩ nhiên. Thoạt nhìn hai người cũng không đến mức lãnh đạm.

Đẩy cửa bước vào phòng, mọi người có mặt cũng đầy đủ. Thái Di Dao thoáng sững sốt, cứng nhắc đi theo Lộ Thiệu Hành ngồi vào chỗ trống bên cạnh anh.

“Lộ Thiệu Hành, hiếm thấy cậu còn nhớ rõ bọn tôi, chúng tôi còn tưởng cậu quên hết bạn cũ, ra nước ngoài ở luôn rồi chứ”. Trang Chu lâu rồi không gặp anh, vừa thấy người đến nhiệt huyết sôi trào liền buông lời châm chọc.

“Gần đây công việc thật sự rất bận”. Lộ Thiệu Hành tựa tiểu phi tiểu mã mà trả lời, tuy nhiên cũng không giới thiệu Thái Di Dao với bọn họ, không lên tiếng mọi người còn hiểu được, ngược lại càng giải thích lại càng làm con người ta suy nghĩ sâu xa.

Cũng không cần nhiều lời, mọi người ở đây điều biết Lộ Thiệu Hành gần đây đang bận việc gì.

“Tôi còn nghĩ gần đây cậu nhiều việc như vậy đều do bận đối phó với phụ nữ”. Trương Dục thân nhiên lên tiếng, trong giọng nói còn có chút thờ dãi.

“Tôi đâu phải Trác Dục Đình.” Lộ Thiệu Hành cầm ly rượu, ánh mắt thân nhiên đảo qua.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người liền nhảy dựng, như có chung tâm trạng.

Có người ở trong góc cười, “Tôi đánh cược lần này Trác Dục Đình là nghiêm túc.”

Một người khác, “Cược cái gì?”

Đối phương đưa ra ngón trỏ lập tức thành giao.

Hai người kia còn e sợ bên này không có nghe thấy lớn tiếng nói: “Mọi người ở đây sẽ làm chứng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lê Họa ngồi trên xe Trác Dục Đình, anh mời cô đi uống cà phê, cô từ chối anh, sau đó anh nói gì cô đều nghe không rõ, đầu óc có chút hỗn loạn. Sau khi xuống xe, Trác Dục Đình đứng yên tại chỗ, cô cũng đứng yên ở đó, suy nghĩ một lát, vẫy tay với anh "Lái xe cẩn thận." cô cũng không để ý xem sắc mặt Trác Dục Đình lúc này như thế nào, chỉ nhìn anh rồi đi, dần dần biến mất trong tầm mắt. Cô làm sao không biết, anh đang đợi cô nói một câu "Có

muốn đi lên nghỉ ngơi một chút hay không?", chỉ cần một câu nói đó của cô quan hệ hiện tại giữa hai người sẽ bị đánh vỡ. Thời điểm này cô mời anh lên, không tiến không lùi, ngay cả bản thân cũng cảm thấy chính mình rất khó coi.

Sải bước đi vào trong thang máy, bây giờ việc cô ghét làm nhất là soi gương, mỗi lần nhìn đến bộ dạng ma quỷ kia của mình, đều hoài nghi mình đúng là đầu thai chuyển thế của ma quỷ, bằng không như thế nào lại tựa như cương thi, trên gương mặt bất kỳ sắc thái hi vọng ố đều không có. Đáng tiếc, trốn tránh thế nào đều không được, bốn phía thang máy, đều có thể nhìn thấy rõ chính mình. Nghe nói, lúc mình soi gương so với thực tế diện mạo xinh đẹp hơn 30%, cô buồn bực hừ một tiếng, bộ dạng chính mình xấu đến cỡ nào. Thật sự là nghĩ cũng không muốn nhìn chính bản thân mình thành cái dạng gì, xoay người đi ra thang máy, cũng không biết đang ở đâu. Tùy ý đi về phía trước, tiếng giày cao gót lách cách lách cách vang lên, làm không khí xung quanh có phần quỷ dị.

Lúc còn rất nhỏ, khi nhìn những ngõ vắng nhỏ âm u vắng vẻ đều cảm thấy sợ hãi, buổi tối đèn không dám tắt cũng không dám nằm ngủ một mình, nhiều năm như vậy, ngoài trời tối cũng không dám đi một mình, giờ nhớ lại cảm giác sợ hãi biết bao, cái loại kinh hãi này thấu tận tâm can, nhưng hiện tại đã khác, nghĩ lại chuyện xưa cũng không còn chút cảm giác gì.

Cuối cùng cũng đến lầu chín, nhưng bản thân lại không biết mình đã đi thật lâu, lấy ra chìa khóa, phát hiện trước cửa phòng thấp thoáng một bóng đen. Cô đang đưa chiếc chìa khóa trong tay một chút, bóng đen kia vẫn không có động tĩnh gì, có chút không biết làm sao cô dùng chân hung hăng đạp một cái xuống đất, trong nháy mắt đèn sáng lên.

Cô đi qua, mở cửa ra, sau đó liền dùng chân đá vào bóng đen kia, "Vào nhà."

Lúc này Tô Như mới ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười hi hi vươn tay ra.

Lê Họa thầm thờ dài, Tô Như bộ dạng đáng thương như vậy, nếu cô là con trai nhất định sẽ nhìn không được đem cô ấy ôm chặt vào lòng mà bảo vệ, không để cô gái này phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Nhìn xem, ngay cả phụ nữ bản thân yếu đuối cũng không bỏ đi ý muốn bảo hộ người khác, huống chi là đàn ông. Lê Họa thật thấu hiểu điều này, đàn ông là vì chính cái mềm yếu nhu nhược này của phụ nữ mà bị mê hoặc, quả thật là vũ khí lợi hại nhất, lấy nhu thắng cương, chính là như vậy sao?

Lê Họa cầm tay của Tô Như, kéo cô vào nhà.

Tô Như lập tức ôm lấy Lê Họa, "Người cậu rất ấm."

Lê Họa mặc kệ cô, tự mình đi bật đèn. Gian phòng sáng lên, cô cũng tỉnh táo hơn một chút, lúc này nhìn về phía Tô Như, phát hiện đối phương cũng tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, tóc gáy lập tức dựng lên.

"Sao lại nhìn tớ bằng ánh mắt này?" Không nhẫn nại mà mở miệng hỏi.

Tô Như tùy ý ngã vào ghế salon, chân vênh lên, động tác cùng vẻ ngoài nhu nhược của cô không phù hợp, nhưng Lê Họa đã sớm thành thói quen cũng không để ý, phụ nữ giả dối chút cũng tốt, miễn sao không hại tới bản thân mình.

"Người đàn ông kia đưa cậu về?" Miệng Tô Như lải nhải, trên mặt ý cười không giảm, "Thật sự là cậu tính lập gia đình?"

Lê Họa cảm điều khiển từ xa mở tiếng lớn hơn, "Luyện tiếc tớ à?"

"Tất nhiên" Tô Như đứng lên ngưỡn khí mạnh mẽ, "Cậu hiện tại là tớ bao dưỡng, làm sao có thể tùy tiện chạy đi lấy chồng."

Lê Họa cũng không lên tiếng, nằm nghiêng trên ghế salon, trong mắt là một mảnh mê ly.

Tô Như đợi nửa ngày, không thấy Lê Họa đáp lại, có chút sốt ruột, "Cậu không thể cùng người khác kết hôn." Tô Như bỏ nhào qua, đè lên Lê Họa, lấy tay để lên cổ cô, còn đem quần áo của cô xé đi, "Hai người chúng ta cùng một chỗ không được sao, không cần đàn ông thôi."

Lê Họa cũng không có phản ứng, liếc Tô Như một cái, "Chơi đùa đủ chưa?"

"Nếu không chúng ta thử xem?" Tô Như rất là nghiêm túc nhìn chằm chằm Lê Họa, "Hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, giống như trước kia."

Lê Họa trầm mặc.

"Tôi nuôi cậu." Tô Như nói xong, bàn tay tiến vào trong quần áo cô làm loạn. Thận chí có nặng có nhẹ.

Lê Họa nhìn động tác của Tô Như có chút quen thuộc, một phen giữ chặt tay cô "Các người đã ...?"

Tô Như dừng lại động tác, sắc mặt lạnh đi, rút tay ra, "Cậu thực mất hứng."

Lê Họa không để ý tới Tô Như, mặc cô chơi đùa, tự mình đi thay quần áo, chuẩn bị đi nấu cơm, tâm tình không tốt, người lại không thoải mái, cũng phải ăn cơm, nếu lựa chọn tiếp tục sống, không cần phải mỗi ngày đều nói dối. Chỉ là khi Lê Họa một bên đang xào đồ ăn, Tô Như lo thiên hạ không đủ loạn lại nhào tới, ôm lấy cô từ phía sau, "Anh ta có đối với cậu như vậy hay không?"

Lê Họa dùng thìa lật đồ ăn, nghe hơi thở của Tô Như, "Tạm thời không có."

Cô xoay người tắt bếp, Tô Như lại dùng miệng hướng về phía cổ Lê Họa hôn, "Thế này, anh ta có hôn cậu như vậy không?"

Lê Họa xoay người nhìn Tô Như, "Cậu còn như vậy, ra chỗ khác ăn cơm, đừng đến ăn tở."

Tô Như le lưỡi, "Cậu có gì đặc biệt hơn người", chống nạnh, "Lê Họa, cậu thật khó chọc ghẹo."

"Cậu không cảm thấy chọc ghẹo người khác như vậy là quá đáng sao?" Không chỉ riêng hiện tại, còn có quá khứ.

"Có sao? Sao tở không biết." Tô Như cười thành tiếng, có vài phần âm trầm, nhưng cho dù là như vậy, gương mặt vẫn động lòng làm cho người ta kinh diễm.

"Đừng cười như vậy." Lê Họa khề мэng.

Đi lấy đồ ăn, lại sai Tô Như đem nồi cơm điện ra, "Bộ dạng thế này cậu muốn cùng tở đánh nhau!!" Lê Họa một chút cũng không có khoa trương, nhìn qua Tô Như, đánh người tuyệt đối sẽ không, rất tin tưởng cô gái này mạnh mẽ như thế, cầm bình rượu liền hướng trên đầu người khác ném tới cũng không biết học được từ ai, nhìn qua cũng không giống là đánh nhau, người kia chỉ kịp kêu một tiếng kinh khủng, lúc đó Lê Họa bị khiếp sợ đứng yên tại chỗ.

"Cậu? Không xứng để tở ra tay." Tô Như khinh thường nhìn Lê Họa, nhưng vẫn nghe lời đi lấy cơm.

Hai ba đĩa đồ ăn bày trên bàn trà, ngay cả cái bàn ăn đang hoàng cũng không có nhưng mà các cô cũng chưa bao giờ để ý tới, ít nhất ở chỗ này có thể vừa ăn cơm vừa xem tivi, cảm giác rất thoải mái. Tô Như có thói quen qua đây ăn ké, tự nhiên đến nỗi không có một chút tự giác của người làm khách, thẳng thắn nhận xét phê bình tài nấu nướng của cô, một mặt thì gấp đồ ăn, nào là món thì ít muối, nào là món kia thêm chút gia vị, cứ như đồ ăn Lê Họa làm thật sự không thể ăn, trên thực tế cô ăn rất ngon lành.

Ăn cơm xong Lê Họa thu dọn bát đĩa, Tô Như chịu không nổi bộ dạng này của Lê Họa, "Cậu thật sự muốn kết hôn cùng người đàn ông này?"

Lê Họa đem bát đĩa để cùng một chỗ, cầm đĩa trong tay, "Nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn."

Lê Họa đem bát đĩa đặt vào bồn rửa chén, đổ một chút nước rửa chén, ngửi thấy mùi chanh thơm mát, tâm tình hình như tốt hơn một chút. Mà cô cũng không có nói sai, cô đối với Trác Dục Đình cảm giác cũng không tệ, cho dù tìm không đến mức đập nhanh. Bộ dạng của anh không tồi, quan trọng nhất chính là anh đối với cô rất tốt, năng lực cũng tốt, gia thế càng không tệ. Phù hợp làm đối tượng kết hôn của cô, không có việc ngoài ý muốn liền kết hôn, đâu phải chuyện gì cũng như ý của mình. Lúc còn trẻ đương nhiên sẽ nghĩ nhất định phải kết hôn cùng người đàn ông mà mình yêu nhất, đến bây giờ tuy rằng cũng không già, nhưng tóm lại phải thừa dịp nhan sắc mình đẹp nhất, đem bản thân gả đi ra ngoài, vì như vậy mới có thể có điều kiện lựa chọn một người đàn ông không tệ, hơn nữa đàn ông đều thích phụ nữ trẻ trung xinh đẹp.

Nếu bản thân không thể tự thay đổi vận mệnh chính mình, cũng chỉ có thể mang hi vọng gửi gắm lên người khác, lúc mình còn có cơ hội.

Bên ngoài có tiếng động, hiếm thấy Tô Như tự giác như vậy, còn chủ động đem đồ ăn thừa để vào trong tủ lạnh.

Lê Họa không ngờ, Tô Như đối với cô luôn là một sự tồn tại đặc biệt, đến nỗi vượt qua tình thân. Nói như vậy, có lẽ đối với cha mẹ mà nói thật không công bằng, còn có thể bị rất nhiều người bên ngoài nói là không có hiểu đạo. Đương nhiên nhiều người không chịu tin tưởng, khi chúng ta từ từ lớn lên, một lần lại một lần nói dối cha mẹ, một lần lại một lần không muốn đem tâm sự bản thân nói cho cha mẹ nghe, tình thân như vậy liền trở nên không còn thân thiết, chỉ là thân tình âm áp kia còn mang theo trách nhiệm bản thân cùng nhau tồn tại. Mà Tô Như đối với cô thật sự không thể chia cắt. Lê Họa thật khó tưởng tượng, nếu như không có Tô Như, cô sẽ trở thành bộ dạng gì. Hiện tại ngay cả vẻ mặt kiêu cương thi này của cô cũng không bằng.

Khi tối tăm, thống khổ nhất của cuộc đời, ai cũng muốn có được một người cứu vớt, xem người đó là duy nhất.

Trong sinh mệnh Lê Họa, người không oán không trách vuron tay ra giữ chặt lại là Tô Như.

Khi Lê Họa dọn dẹp xong đi ra, Tô Như đang nằm chán xem qua một ít tạp chí cũ.

"Không nghĩ cậu sẽ kết hôn sớm như vậy." Tô Như giống như trên đầu có mắt, rõ ràng không cần ngẩng đầu dậy, lại có thể cảm giác được chính xác Lê Họa đang bước tới gần.

"Tôi không muốn nhìn cậu sớm như vậy kết hôn." Lê Họa trực tiếp đem những lời này trả lại cho Tô Như, ý tại ngôn ngoại "Chính cậu còn không phải cũng sớm kết thúc cuộc sống tự do."

Tô Như thần nhiên như không biết ý của cô "Tở biết mình đang làm cái gì."

Diễn hình cho kiểu "quan phóng hỏa, dân chúng không được đốt đèn", Lê Họa sớm cũng đã quen với thái độ này của Tô Như.

Bất quá Tô Như lại hiểu lầm cô là ngốc nghếch, Lê Họa thực không muốn thừa nhận, người lớn hơn hai tuổi là cô, không phải Tô Như.

"Tở cũng biết mình đang làm cái gì."

"Cậu bắt chước tở nói chuyện, học cũng nghiệm rồi?" Tô Như bắt мэn, làm vậy không tôn trọng bản gốc là cô.

"Trò về làm cái gì? Nghĩ nhớ tở? Nhớ chồng cậu?"

"Phá thai." Tô Như bình tĩnh phun ra hai chữ, sau mới quan sát sắc mặt của Lê Họa, "Ha ha, tôi biết biểu tình này của cậu, có cái gì lớn lao."

Lê Họa thật muốn mắng chửi Tô Như, mắng cho chết con người vô pháp vô thiên này. Nhưng những gì cô muốn nói ra đến tới yết hầu như bị chặn lại nói không nên lời, cô không có tư cách đi nói Tô Như, vì chính cô cũng không khá hơn Tô Như chút nào

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tô Như là một người không nói hai lời, nghĩ cũng đừng nghĩ có thể thay đổi được suy nghĩ trong đầu cô, cô quả thật có ý nghĩ muốn tìm đến cái chết. Lê Họa cũng không khuyên ngăn Tô Như, chỉ xin ông chủ "Mị Lực" nghỉ vài ngày, ở nhà chiếu cố Tô Như. Các cô vẫn chưa đi bệnh viện, Tô Như mua sẵn thuốc, dứt khoát mua thật nhiều, chọn loại tốt nhất. Nhưng càng về sau, Tô Như lại xuất hiện triệu chứng hư thoát, Tô Như cầm lấy tay Lê Họa hung hãn lớn tiếng nói: "Lần sau lão nương còn làm chuyện ngu xuẩn cậu nhớ nhắc lại chuyện này."

Lê Họa không hiểu Tô Như nói "chuyện ngu xuẩn" là chỉ chuyện gì, cũng có thể là chuyện mang thai. Tô Như không thích con nít, chuyện này Lê Họa rất rõ.

"Cậu về lần này, anh ta biết không?" Lê Họa dè dặt hỏi thăm.

Tô Như đang nằm trên giường, nhìn vào trong ánh mắt cô không thể đoán ra được cô đang nghĩ gì, phụ nữ như vậy đôi khi cũng dễ dãi, nhưng cũng rất phiến toái, rất nhiều lần ông lại thích chinh phục những người phụ nữ như vậy, cũng có số đông lại không có tính nhẫn nại mà đi chinh phục. Sắc mặt Tô Như bây giờ trắng bệch, làm Lê Họa có chút lo lắng, rất muốn đưa cô đi bệnh viện kiểm tra cẩn thận một chút, thuốc phá thai dù sau cũng rất không tốt đối với cơ thể phụ nữ, nếu không ra hết cần phải đi phẫu thuật sạch sẽ, may mắn Tô Như không gặp tình huống đó, có điều ảnh hưởng cũng không nhỏ, cần phải nghỉ ngơi vài ngày.

"Không." Tô Như bình thản lên tiếng, "Anh ta cũng không nhớ tới tở đâu."

Trong mắt Tô Như không chút dao động, tựa hồ không quá để ý đến kết quả này.

Lê Họa có nấu chút cháo, lúc này cũng đã nguội bớt, bưng lên dứt từng muỗng cho Tô Như ăn.

"Cậu rất tốt, ai cưới được cậu nhất định là rất có phúc." Tô Như cũng không biết cảm thán cái gì chỉ lãnh đạm cười, ăn xong một miếng cháo rồi lại cắn chặt thìa giờ tính trẻ con.

"Lần trước, tở hình như nhìn thấy anh ta..." Lê Họa cũng không rõ lắm, chính là lúc đi qua hành lang "Vũ Mỹ" chỉ vô ý nhìn thoáng qua, cũng không chắc chắn lắm.

"À" Tô Như buông bát, duỗi thẳng người, "Chắc đi kiếm mỹ nữ ôm ấp!"

Nói xong bản thân như không để ý cười thành tiếng, Lê Họa trầm mặc "Ngày mai tở về nhà."

"Gấp vậy sao?"

Tô Như gạt đầu, "Tở là không mời mà đến, nhưng cậu biết đấy, tính tở trước giờ rất tùy ý."

Nói xong cô kéo chăn đắp kín mặt, Lê Họa quan sát Tô Như một lát, sau đó mới yên tâm tắt đèn ra ngoài.

Nhà trọ này, cũng không phải Lê Họa thuê, mà của Tô Như mua. Lúc trước Lê Họa thuê lại nơi này, đến ngày thứ hai Tô Như tìm chủ nhà cũng không biết tốn bao nhiêu tiền mua lại, làm vậy là để Lê Họa có thể sống thoải mái hơn. Ở thành phố này, trời nổi lâu, sẽ nhớ cảm giác gia đình. Không phải nhớ cha mẹ hay người thân, chỉ là mong muốn có được một nơi ở ổn định, không cần lo lắng phải chuyển nhà. Lúc cô muốn bỏ tiền ra thuê nơi này, lần đầu tiên Tô Như cùng cô âm ỷ. Ban đầu cũng không có bao nhiêu tiền, còn muốn vì tôn nghiêm cậy mạnh làm cái gì. Tô Như nói trước mặt cô ấy, cô không cần cậy mạnh, cũng không cần giả vờ cho cô ấy thấy, "Tở so với cậu xấu xí vạn lần, nhưng cậu đâu ghét bỏ tở, tở thế nào lại không biết xấu hổ mà đi ghét bỏ cậu."

Đêm đen.

Gió lạnh thấu xương.

Lê Họa đứng trên ban công, gió đêm luôn như vậy khinh người quá đáng, nhưng cô thích đối nghịch với gió.

Tóc cô bị gió thổi tán loạn, cô có thể tưởng tượng chút nữa khi dùng lược chải đầu sẽ rơi xuống không ít tóc.

Cũng không để tâm, có cái gì tốt để ý.

Chính là tại một đêm như hôm nay, cô tan học vừa về đến nhà, không tình nguyện chứng kiến được một màn, cha và mẹ đang đàm phán.

Ngồi trên sofa còn có một người phụ nữ xinh đẹp, Lê Họa thật không muốn thừa nhận, người phụ nữ kia quả thật so với mẹ đẹp hơn trẻ tuổi hơn.

Trên bàn, còn có giấy thỏa thuận li hôn.

Cô cực kì hối hận, vì sao không chọn thời điểm thích hợp hơn để về nhà. Vốn cô muốn cho cha mẹ một bất ngờ, nhưng thật không ngờ bọn họ lại cho cô một cái kinh hách. Trước kia cảm thấy những chuyện thế này sẽ không phát sinh trên người cô, thế nhưng vẫn xảy ra, hơn nữa lại xảy ra trước mắt cô.

Cô nhìn mẹ mình ngồi ở chỗ kia, tóc có chút loạn, quần áo cũng có chút không thích hợp. Mẹ cô cả đời này chỉ làm hiền thê ích mẫu giúp chồng dạy con, cả đời chỉ biết lo cho gia đình, hiện tại còn lại gì, mất đi tuổi xuân dung nhan hao gầy, trong mắt mọi người là một bà chủ gia đình gắn với danh xưng 'Hoàng mạt bà (Thiếu phụ lớn tuổi có chồng)'

Không như người phụ nữ ngồi ở chỗ kia, cả vú lấp miệng em, vênh vào hung hăng, khí thế cũng đã áp đảo mẹ cô.

Cô đi qua, cẩn thận cầm giấy thỏa thuận li hôn lên xem, "Cha mẹ muốn ly hôn?"

Đầu óc cô ong ong, hết nhìn cha, rồi lại quay sang nhìn mẹ.

phát hiện đôi mắt mẹ sưng húp, đôi môi lại không ngừng run rẩy, tựa như muốn nói điều gì, nhưng cái gì cũng không nói nên lời

Xem ra cái gì cũng không cần hỏi, sự thật bất ngờ bị phơi bày đầu óc cô giờ đây trống rỗng, cô liền hung hăng xe nát tờ giấy kia, "Con không đồng ý, con không đồng ý hai người ly hôn." Cô cũng là một nữ nhi nhu thuận, trước kia chưa bao giờ cùng cha mẹ lớn tiếng, dù cho có chuyện gì bất mãn cùng lắm đem nhốt mình ở trong phòng, nhưng cũng rất ít khi cô làm vậy.

Cha cô run rẩy khóe miệng, "Họa Họa, cha cùng mẹ con đã không còn tình cảm, hiện tại cũng không có tiếng nói chung, chia tay đối với mọi người đều tốt."

Cô nhìn lại cha mình, giống như chưa từng quen biết người đàn ông này.

"Không còn tình cảm, không có tiếng nói chung?" Cô không phát hiện ra, bản thân thế nhưng lại nở nụ cười, "Hai người không có cảm tình thế nào sinh ra con? Không có tiếng nói chung lúc trước vì sao lại muốn kết hôn? Hiện tại đương nhiên không có cảm tình, vậy ai là người ở nhà nuôi con giúp cha, hiểu kính cha mẹ cha, xem cha mẹ cha như cha mẹ người, để cho cha không phải bận tâm việc nhà lo toan trước sau, cha còn có thời gian ở bên ngoài tìm hoan mua vui, đặc biệt là nữ nhân càng trẻ càng đẹp. Người nhìn mẹ đi, người hiện tại là bộ dạng gì. Thấy trên mặt người không ít nếp nhăn, kia tất cả đều là dấu vết mẹ cùng cha phấn đấu, tất cả đều là vì cha mà trả giá. Bây giờ cha ghét bỏ, cha sao không ngẫm lại nếu không có mẹ trở thành người phụ nữ đứng sau lưng âm thầm vì cha mà hy sinh tất cả, làm sao cha có thể thành công như ngày hôm nay? Cha thế nào mà không ngẫm lại mẹ là vì ai mà trả giá cả thanh xuân của người."

Cô cảm thấy bản thân mình cả đời chưa từng nói nhiều như hôm đó.

Cô nhìn chằm chằm vào người đàn bà xinh đẹp kia, hận không thể tiến lên đem bà ta thiên đao vạn quả, thiện lương để làm gì, chẳng qua đó là người chưa gặp được kẻ xấu xí chuyên làm chuyện xấu.

Thật sự, cô bất chấp tất cả liền chạy tới túm lấy tóc ả, hung hăng nắm, hung hăng kéo, cũng là một khắc kia, cô mới phát hiện thì ra chính mình cũng tiềm tàng một cá tính chua ngoa "Người liên như vậy không biết xấu hổ muốn làm tiểu tam, đến phá hư gia đình ta, muốn thì tới đây..."

Cô nói còn chưa có hết, đã bị cha đẩy qua một bên.

Cô nhìn cha đem người phụ nữ kia kéo vào trong lòng che chở, giống cô lúc nhỏ mỗi lần làm nũng ông đều ôm cô vào lòng như vậy vỗ về trấn an.

"Muru Viễn, Muru Viễn..." Người đàn bà kia kêu tên cha cô, thân mật đến thế.

Cô đứng một bên, nhìn hai người làm thành một đôi.

Người đàn bà kia, thật sự rất xinh đẹp, thật sự là nhu nhược, cô thật sự thấy rất buồn cười.

Lê Muru Viễn trừng mắt nhìn cô, "Họa Họa, con như thế nào lại cùng mẹ con giống nhau, trở thành người không nói đạo lý, cho con ăn học nhiều như vậy tác cả điều là vô ích sao?"

Cô biết cha cô thật sự rất tức giận, cô lại không sợ mà ý cười càng sâu, "Cha vĩ đại của con ơi, có muốn hay không con gái nói cho cha biết, chưa có một quyển sách dạy đàn ông vong ân phụ nghĩa vứt vợ bỏ con, tay ôm ôm ấp ấp một người đàn bà khác, sách dạy con, làm cho con biết, người là thế nào một thân đạo mạo áo mũ chỉnh tề hiện tại lại trở thành một người như bây giờ." Cô từng bước, từng bước một lại gần cha mình hơn, người đàn bà kia lại còn khóc, cha cô lại càng ôm chặt bà ta hơn, "Thuận tiện cha dạy con luôn, cha như thế nào học được cách ở trước mặt vợ con đi ôm ấp một người đàn bà khác."

Cô biết hiện tại về mặt mình đáng ghét đến cỡ nào, kỳ vọng của cha mẹ là muốn cô trở thành một thực nữ thủy mị nét na, hiện tại khác nhau một trời một vực, nhưng cô thật sự nhìn không được, cô cũng là người có hỷ nộ ái ố, cô cũng muốn phát tiết, cô bây giờ không muốn quan tâm đến cách nghĩ của người khác nữa.

"Lê Hòa, cha nói, cha cùng mẹ con tính cách không hợp, hiện tại đã không thể tiếp tục chung sống."

Lê Hòa đứng ở nơi đó, nhìn một đôi kia.

Khi còn học trung học, lúc lên lớp đôi khi cô cũng vụng trộm đọc một ít tiểu thuyết ngôn tình, mỗi lần đọc đến đoạn cha nữ chính bao dưỡng tình nhân hoặc là nhận nuôi một đứa nhỏ khác về nhà, cô đều sẽ cảm thấy nữ chính kia có bao nhiêu đáng thương. Nhưng khi đó cô có bao nhiêu đồng tình với nữ chính lại càng tự an ủi bản thân mình nhiều hơn, bất kể nữ chính hồi nhỏ phải chịu nhiều đau khổ, phải nhận lấy bao nhiêu ủy khuất, cuối cùng nhất định sẽ được nhận lại tình yêu của cha, đó như một định luật không thể thay đổi. Bây giờ đến lượt cô, ai sẽ đến thương cảm cho cô, có thể hay không có người biết được tình huống hiện tại của cô, sẽ dùng chính thái độ của cô năm đó mà thương hại cô.

Thật sự là buồn cười, rất buồn cười.

"Lê Mưu Viễn, con vĩnh viễn đều sẽ không tha thứ cho cha." Cô nhìn người đàn ông trước mắt này, từ hôm đó trở đi ông không còn là cha cô nữa, ông trừ bỏ cho cô sinh mạng này, còn lại chỉ biết vứt bỏ mẹ con cô.

Chuyện đã xảy ra, đều không thể quay đầu lại.

Cô nhìn cha mình cực kỳ bi ai, môi không ngừng run rẩy, người đàn bà kia lại không ngừng kêu tên ông.

Mà mẹ cô, lệ không ngừng rơi, nhìn thấy tất cả nhưng không thể thay đổi được gì.

Cuối cùng, cha mẹ cô vẫn ly hôn.

Lê Hòa đứng ở ban công hồi lâu, nước mũi đã bắt đầu chảy, lúc này mới vào trong phòng.

Vào phòng có chút ẩm áp.

Đêm, càng sâu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tô Như ở bệnh viện đến ngày thứ hai thì nhất định đòi xuất viện, mặc cho Lê Hòa khuyên bảo như thế nào, Tô Như vẫn cố chấp không nghe. Hiểu rõ lời mình nói không thay đổi được quyết định của Tô Như, nhưng vẫn là nhìn không được phải lên tiếng, Lê Hòa cũng tự thấy bản thân nói đi nói lại cũng phải đuối lý trước Tô Như. Chỉ còn cách lấy việc Tô Như vừa phá thai, thân thể không tốt, phải tịnh dưỡng vài ngày, hãy đi làm lại. Lại bị Tô Như nói "Cậu còn lái nhái!!"

Lê Hòa không còn cách nào khác, cùng Tô Như ra sân bay, đi theo dặn dò việc ăn uống sinh hoạt thế nào.

Đến phòng chờ máy bay, Lê Hòa đột nhiên nhớ ra "Nếu nhà cậu biết chuyện mang thai, cậu tính sao?"

Tô Như lại đứng đưng như không quan tâm đến lời Lê Hòa nói "Lão gia sẽ cao hứng nhảy dựng lên, hai nhà sẽ nhân cơ hội này hòa thuận nhau. Tương tự, anh ta sẽ thấy thế nào là địa ngục, đời này kiếp này đừng mong thoát khỏi nó." Tô Như khinh bỉ cười một tiếng "Biết tớ mang thai sẽ đi phá, làm như hiện tại mới hoan nghênh."

Lê Hòa nghe vậy, cũng không biết phải nói thêm lời nào.

Tiền Tô Như đi rồi, Lê Hòa mới chạy về nhà thay quần áo, trang điểm xong, rồi mới đi làm, ba ngày Tô Như ở đây, ba ngày trừ bỏ thời gian đi mua đồ ăn ra, còn lại đều cùng một chỗ với Tô Như cái gì cũng không can thiệp, bên kia ông chủ "Mị lực" nhiều lần gọi điện đến hỏi thúc cô, cô mà không đi cũng không biết nói thêm lời nào. Giống lúc cô học đại học dây dưa kéo dài, còn chưa tốt nghiệp cô đã đi làm tiếp rượu, nghĩ sẽ đổi nghề nhưng thật sự không có khả năng. Thứ nhất là các công việc khác không làm cô thỏa mãn về mặt tiền lương, thứ hai cô là con sâu rượu trừ bỏ uống rượu ra cô cũng không biết mình có thể làm gì. Công việc này cô cũng không muốn phải làm lâu dài, dạ dày sớm hay muộn gì cũng sẽ bị tổn thương, nhưng qua được ngày nào hay ngày đó, nghĩ nhiều như vậy để làm gì.

Nghĩ lại bộ dạng cô, ngày đầu tập uống rượu, bản thân khó chịu đến dường nào nhìn không được thờ dài. Không dám vội vàng đi ra ngoài, sợ sẽ chịu thiệt. Liên mua rất nhiều rượu, cùng Tô Như hai người ở nhà mỗi ngày đều đem rượu ra uống. Tô Như đúng là cao thủ trong chuyện này, chưa bao giờ

cô thấy Tô Như say, mỗi lần uống rượu chỉ thấy Tô Như hạ gục người khác, dưới bàn tay huấn luyện ma quỷ của Tô Như, tử lượng của cô cũng trở nên cao hơn. Ít nhất khi ra ngoài uống cũng sẽ không lo bản thân dễ say xỉn mà bị lợi dụng. Đàn ông trong lòng thường xem thường phụ nữ, luôn cho rằng phụ nữ chỉ giỏi nói miệng, như vậy càng dễ để họ lợi dụng, chỉ cần dùng chút rượu liền buông tay chịu thiệt.

Lê Hòa bước vào thang máy, để ý ngoại hình bản thân, đem váy kéo lên phía trước, lộ ra chút gợi cảm như ẩn như hiện. Không phải từng nghe nói ôm tỳ bà đàn khuất che nửa mặt - gợi người mơ màng sao?

Đi vào “Mị lực”, lúc này trời còn chưa tối, khách cũng không nhiều. Nhưng có một nhóm người đang tụ tập nói chuyện cũng không ảnh hưởng đến ai. Lê Hòa nói cũng không nhiều, chỉ đóng vai người nghe, nghe bọn họ nói chuyện cũng biết được chút ít tin tức, nhóm còn lại là những cô gái tiếp bìa ăn mặc vô cùng “mát mẻ” gợi cảm, thỉnh thoảng lại làm động tác kéo áo hở quần.

“Hôm nay có mối làm ăn nào lớn không?”

“Đợi lát nữa chẳng phải sẽ biết sao? Gấp gấp làm gì!”

“Không phải đang tò mò hôm nay có vị kim chủ nào xuất hiện sao?”

“Đều là rùa vàng như nhau, được bất kỳ ai nhìn trúng chắc chắn điều có lợi.”

“Haha, người cho là ai cũng có vận mệnh tốt như vậy sao?”

...

Lê Hòa không phải không biết những người này đang ám chỉ mình, chỉ là trong mắt người khác, cô thật tốt số, được Trác Dục Đình để ý đến. Điều này không phải cô không biết, công việc tiếp rượu này ngay cả bản thân cô cũng thấy nó rất hèn mọn, chẳng sợ cùng người khác ra giá khi tiếp rượu, đã là công việc thì cô nhất định sẽ làm, đều là công việc không cần phân biệt sang hèn, dù là ẩn sâu trong nội tâm chính cô cũng cảm thấy rất khó có thể tiếp nhận loại công việc này, cho dù bản thân tự mâu thuẫn nhưng chung quy vẫn là cô không chấp nhận.

Người khác có đánh giá thế nào cô cũng cho là họ không có ác ý, bởi vì những nơi như thế này không ít người chọn cách đi “đường tắt” như vậy, cô cũng có thể kể ra vài người hiện đang được nhà giàu có bao dưỡng. Lê Hòa cảm thấy tự mình vọng tưởng, làm vậy càng có vẻ dối trá, chứng minh mình và người khác không giống nhau, làm sao không giống, chẳng lẽ mình cao quý hơn, nghĩ như vậy bản thân cô cũng không nhận được nở nụ cười.

Màn đêm buông xuống, các cô liền bắt đầu làm việc.

“Mị lực” thường được chọn làm nơi tổ chức các bữa tiệc lớn tại thành phố này, bởi lẽ nơi này có tam mỹ, mỹ nhân – mỹ vật – mỹ tửu. Tam mỹ của nơi này đều có các cấp bậc khác nhau, giá cả đương nhiên cũng rất khác. Lê Hòa được xem là một trong những mỹ nhân có giá cao nhất, tiệc mừng năm mới sắp tới, cũng có rất nhiều lựa chọn, như vậy lại càng dễ nâng giá lên, lại có thể để bản thân không phải mệt nhọc, có sao không làm, dù là tự mình biến mình thành một món hàng đem đi định giá, so với việc chết đói vẫn tốt hơn.

Lan tỷ là người phụ trách nơi này, nhìn thấy Lê Hòa, lắc đầu đi tới, “Tình yêu à, cuối cùng cũng chịu đi làm rồi sao, không ít khách chỉ đích danh muốn em phục vụ đâu!”

“Em không phải đến rồi sao?”

Lan tỷ kéo ghế ra liền ngồi xuống, “Này, đừng nói là chị không có nhắc nhở em, hầu hạ thật tốt, tiền boa khẳng định không ít.”

Lê Hòa tiếp nhận phiếu, “Cảm ơn Lan tỷ chiêu cố.”

Lan tỷ vỗ vỗ vai cô, “Biết là tốt rồi, mau đi đi.”

Lê Hòa mới đi được vài bước, liền có người lôi kéo Lan tỷ gào thét không công bằng, Lan tỷ đành phải trấn an.

Đẩy cửa bước vào, đều là người quen, ít nhất cũng có chút quen biết. Lê Hòa cũng không ít lần buộc bản thân phải tập làm quen với các bữa tiệc của giới thượng lưu, dù cho cô không quen, ít ra cô cũng có thể gọi được tên của những người trong giới đó.

“Phương tổng, trăm công nghìn việc như vậy có thời gian đến “Mị lực” giải sầu, có hay không đem nơi này quên sạch sẽ” Cô mỉm cười đi qua, tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống.

“Không phải đang ở đây sao? Quên ai thì có thể, làm sao quên được danh tiếng Lê tiểu thư không ai không biết.” Phương tổng hàm chứa ý cười, liếc mắt đưa tình với cô.

Lê Hòa đương nhiên hiểu rõ, Phương tổng lần này nhất định có việc muốn nhờ.

Trước sau gì cũng là công việc của cô, tuy là thành công hay thất bại cùng cô không quan hệ gì, nếu sự việc thành công, ông chủ hậu đãi cũng không ít, dễ gì không làm.

Trước kia từng có người nhận xét về cô thế này, một khi tham gia yến tiệc, cô liền tỏa ra một loại khí chất vô cùng đặc biệt, muốn xinh đẹp có xinh đẹp muốn quyền rũ có quyền rũ. Cô dùng ngón trở cùng ngón cái kẹp lấy ly rượu, động tác vô cùng tao nhã cũng không kém phần chuyên nghiệp, hơi ý cười

nhìn người đối diện “Lý tổng, lần đầu gặp mặt, kính ngài một ly”

Được mời, Lý tổng lập tức nâng lên ly rượu, trán lấm tấm mồ hôi, hôm nay anh cũng không phải là nhân vật chính, nhận không nổi đài ngộ thế này, liền bưng ly rượu một hơi uống sạch.

Đàn ông trong lúc bàn chuyện có rượu cũng là chuyện bình thường, nhưng lại để một cô gái mời rượu bản thân không uống có chút mất đi hình tượng.

Uống được vài ly, Lê Họa nhìn thoáng qua Phương tổng, Phương tổng nhướng nhướng đôi lông mày tỏ ý lơ lửng.

Một lát sau cửa lại bị đẩy ra, Phương tổng lập tức đứng dậy chào đón, “Có thể mời được nhị thiếu đại giá quan lâm, tôi đây thật sự rất vinh hạnh”.

Lộ Thiệu Hành cười cười: “Phương tổng quá lời rồi.” Cũng không nói ra là Phương tổng liên tục gọi điện thoại, nếu đã đến đây cũng không cần phải hỏi lý do, đây là tác phong của Lộ Thiệu Hành.

Lộ Thiệu Hành mới về nước không lâu, đối văn hóa uống rượu trong nước, anh thực sự căm ghét, lại không thể biểu hiện ra ngoài, đành phải ủy khuất người khác.

“Đâu có, nhị thiếu tất nhiên là sẽ đảm đương tốt.” Phương tổng đưa Lộ Thiệu Hành đến chỗ ngồi, lúc này mới cười ngồi xuống bên cạnh.

Lê Họa liền giống như một chiếc bình hoa, hiện tại nhân vật chính đã đến đây, tự nhiên sẽ nói vào chuyện chính.

Ánh mắt Lộ Thiệu Hành mang theo ý cười, cùng Phương tổng tùy ý nói chuyện với nhau, nửa phản ánh mắt cũng không nhìn đến Lê Họa.

Nói không ít chuyện linh tinh vô nghĩa, Phương tổng lúc này mới đề cập đến chuyện chính, “Nghe nói nhị thiếu năng lực phi phạm từ lâu, nhưng không có cơ hội được mở rộng tầm mắt, lần này có một cơ hội hợp tác không biết nhị thiếu có đồng ý hay không?”

“Hợp tác tất nhiên không có vấn đề gì.” Lộ Thiệu Hành dừng một chút, “Chẳng qua đối với những khách hàng tôi phụ trách, tất cả đều phải đạt tiêu chuẩn, việc lựa chọn tự nhiên sẽ có vài phần nghiêm khắc.”

“Đây là việc đương nhiên.” Phương tổng lập tức đẩy Lê Họa

Lê Họa ngẩng đầu, động tác rót rượu cũng rất vững vàng, đứng lên muốn đặt chén rượu vào trước bàn Lộ Thiệu Hành, “Công ty của Phương tổng cũng đã cùng không ít công ty lớn hợp tác, phương diện này rất có kinh nghiệm, đồng thời danh dự bên ngoài cũng rất tốt... Tin tưởng Phương tổng sẽ không để cho nhị thiếu thất vọng.”

Ánh mắt Lộ Thiệu Hành vừa nhắc, để lại tay Lê Họa chuẩn bị đặt ly rượu xuống, “Người đẹp bồi rượu không phải ai cũng có thể hưởng thụ.”

Lê Họa rút tay ra, “Không thử làm sao biết?”

Lộ Thiệu Hành hai tay ôm ngực, “Đối với những người nhận thức chuẩn một nhãn hiệu rượu thì đối với những loại khác thật không có hứng thú, khiến Phương tổng thất vọng rồi, vẫn là nên tìm người biết thưởng thức loại rượu này.”

Sắc mặt Phương tổng không tốt lắm, nhưng vẫn thể hiện ra ý cười, “Đó là lỗi của Phương mỗ, đã không chuẩn bị nhãn hiệu mà nhị thiếu thích.”

“Không sao.”

Nói xong liền dừng lại.

Lý tổng vốn muốn giúp Phương tổng nói một chút, dù sao vừa rồi cũng đã nhận chiêu đãi nhiệt tình, thấy thái độ của Lộ Thiệu Hành như vậy, cái gì đều nói không được.

Lê Họa nhìn Phương tổng lại nhìn Lộ Thiệu Hành, đi lên phía trước Lộ Thiệu Hành, cầm chén rượu Lộ Thiệu Hành không uống, cười uống đi, “Nếu nhị thiếu không thưởng thức rượu này, Lê Họa đành chiếm chút tiện nghi, dù sao mỗi một loại rượu đều có cách thưởng thức.”

Phương tổng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lê Họa, cảm thấy một câu nói kia của cô đã cho anh chút mặt mũi, cho dù không thể thuyết phục được Lộ Thiệu Hành. Nhưng cũng không cảm thấy mất hết mặt mũi. Rõ ràng là lừa mình dối người, đối phương lập tức biến thành người không hiểu cách thưởng thức, lập tức cảm thấy cao quý.

Lộ Thiệu Hành liếc Lê Họa một cái, không chút để ý mở miệng, “Lê tiểu thư, nếu đối với loại rượu này hiểu biết không ít, không ngại cùng tiểu Trương bàn luận một chút, anh ta hình như cũng rất thích loại rượu này.”

Bị nhắc đến tên tiểu Trương lập tức tiến lên, nhìn Lê Họa.

Phương tổng lập tức vui vẻ ra mặt đẩy Lê Họa, “Tuy rằng không có nam cùng nữ đấu, nhưng mọi người chỉ là bàn luận một chút, không có việc gì. Lê Họa đi thử một chút đi, tôi cũng muốn biết tử lượng của cô.”

Lê Họa gật gật đầu. “Rượu này vừa đúng là loại tôi thích.”

Cô cũng không nhìn những người xung quanh, nhìn chăm chăm vào chén rượu trên bàn, vừa rồi ánh mắt Lộ Thiếu Hành vẫn chưa có gì, có lẽ chính cô nhạy cảm làm hại chính mình, cảm thấy trong mắt người khác hàm chứa khinh miệt.

Cô cũng không nhớ rõ, mình như thế nào một ly lại một ly uống xuống, vốn tưởng rằng có thể giải quyết tốt người này, nhưng thật không ngờ người tên tiểu Trương này tửu lượng lại tốt như vậy. Đột nhiên cô cảm thấy mình là một kẻ ngốc, vì những người này biểu diễn cho bọn họ vui sướng. Nhưng cô đã diễn lâu như vậy, không ngại diễn thêm một chút nữa.

Uống đến cuối cùng, đã không biết mình uống hết bao nhiêu, cho đến khi Lộ Thiếu Hành mở miệng, "Đem tiểu Trương đỡ xuống. Lê tiểu thư, xem ra cô thật sự rất thích loại rượu này."

"Cuối cùng có người thưởng thức, không phải sao?" Lê Họa bội phục chính mình, đầu óc còn có thể thanh tỉnh.

Lê Họa quên chính mình uống rất nhiều, chính là Phưong tổng đặc biệt cao hứng, cũng không biết cao hứng cái gì.

Lộ Thiếu Hành không có biểu tình gì, cô nhận chi phiếu trong tay Phưong tổng, Phưong tổng vỗ bả vai cô: "Không thể tưởng được tửu lượng của cô lại cao như thế."

Cô lui ra phía sau hai bước, "Phưong tổng vui vẻ là tốt rồi."

Đi ra ngoài, hướng phía toilet đi tới, tùy tiện đi vào một gian, liền ói ra rất nhiều. Thật sợ, chính mình nhìn không được, may mắn không đến mức dọa người. Ói thật lâu, cảm giác căng bụng đã không còn, cảm thấy toàn thân đều mất nước không có khí lực. Chồng thân mình đứng lên, đem bồn cầu xả nước sạch sẽ, sau mới đi ra.

Nhìn chính mình trong gương, bộ dạng này với quý càng giống.

Đối với chính mình nở nụ cười, mở vòi nước ra, đem nước vỗ vào mặt, lặp lại nhiều lần như vậy mới cảm giác có tinh thần một chút.

Không có ai, chỉ có chính mình, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không có ai, thương cảm cho mình.

Cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cô dùng khăn tay lau khô nước trên mặt, nhìn qua tốt hơn một chút, không đến mức tái nhợt. Cho dù bây giờ cô không còn sức suy nghĩ thấu đáo, cũng không muốn cho người ta thấy bộ dạng cô vô dụng như vậy. Cho dù không phải cậy mạnh, cũng sẽ không mất đi cái gì. Thói quen không phải để người khác cho là mình sống rất tốt, chỉ là muốn mình có thể nói với chính mình cũng không tệ lắm, không đến mức nhếch nhác, không đến mức sống không xong, không đến mức hết thuốc chữa. Lý do buồn cười như vậy chống đỡ cô.

Đi ra toilet, không khí bên ngoài dường như không có nặng nề như vậy, cô lấy tay bóp bóp cánh tay của mình, đau đớn cũng làm cho cô có chút tinh thần.

Dạ dày lại giống như có một lỗ thủng thật lớn, bỗng nhiên đau cảm thấy nóng lạnh luân phiên.

Giả vờ không đau, bước chân vẫn bình ổn như cũ, chính là làm cho mình nhìn.

Đi đến nơi náo nhiệt, cùng vài người có quen biết nói chuyện.

"Vẫn là cô sống tương đối khá giả, theo tiếp rượu, lại có thể nhận được nhiều tiền boea nhiều như vậy." Tiểu Lợi lắc đầu cảm thán, "Nghe nói Phưong tổng đối với biểu hiện của cô hôm nay rất vừa lòng, còn cho còn nhiều hơn 10%?"

Giọng điệu thăm dò, Lê Họa cũng chỉ cười cười, "Cô phải biết rằng, cho dù là thật, cũng là đổi lại từ dạ dày đang dần hư hỏng của tôi."

Mọi việc dù sao đều phải trả giá, làm sao có chuyện thoải mái như vậy.

"Lê Họa, sao cô còn ở nơi này?" Có người gọi tên của cô.

"Làm sao vậy?"

"Có người tìm cô, đã đợi hơn nửa ngày rồi."

Cô gật gật đầu, ý bảo đã biết, nhưng cho dù giả vờ biểu hiện vui vẻ cũng không được, thể trạng của cô hiện giờ vô cùng không tốt, còn có người cố tình ngăn cản thời gian cô về nhà, cảm giác này không tốt chút nào.

Người hẹn cô thể cũng bao một phòng nhưng lại là phòng "Khách quý", các phòng ở nơi này chia làm ba cấp bậc, bậc thấp, bậc trung, bậc cao, giá cả tự nhiên cũng có phân biệt, xem ra người hẹn cô thân phận không đơn giản. Đại não của cô có chút hỗn độn, tạm thời không muốn tự hỏi cuối cùng là ai hẹn cô, và vì chuyện gì.

Đẩy cửa phòng ra, cô đứng tại chỗ, có chút hoài nghi mình đi nhầm phòng, nhìn lại số phòng ở cánh cửa, không có sai.

Là hai người trung niên, cho dù đại não của cô không quá thanh tỉnh, cũng biết mình không hề quen biết bọn họ.

"Xin hỏi, là hai bác tìm cháu?" Cô mang theo chút thăm dò đi vào, trong lòng mơ hồ đoán được bọn họ là ai.

Tầm mắt hai người luôn dừng trên người cô, di chuyển nhiều lần.

"Lê tiểu thư, mời ngồi." người phụ nữ mở miệng, trên mặt không có biểu tình gì, đôi mắt bày ra ý tứ hàm xúc tìm tòi nghiên cứu.

Lê Họa cảm thấy không khí có chút hít thở không thông, muốn cười một cái, lại không được. Cũng không muốn quá mức giả dối, thực sự cười không nổi. Nếu không phải hôm nay, không phải hiện tại, không phải giờ phút này, biểu hiện của cô cũng sẽ không kém như vậy, giờ phút này dạ dày đang còn cào. Đúng là vận khí của cô trước sau như một đều rất kém, ngay cả lúc đối phương tìm tới cửa cũng gặp được thời điểm cô bị như vậy.

"Chúng ta là cha mẹ của Trác Dục Đình." cha của Trác Dục Đình lúc này mới mở miệng, sắc mặt so với mẹ của Trác Dục Đình không khác là mấy.

"Bác trai bác gái, xin chào hai người" Cô máy móc mở miệng.

Mẹ Trác Dục Đình nhìn Lê Họa, lại nhìn động tác nhỏ đặt tay trên bụng của cô nhưng cũng không có một tia đồng tình. Chuyến đi này thấy được cô gái này còn cho mình là người trong sạch cái gì, một bên oán trách bị người khác xem thường, một bên mượn cớ gia đình điều kiện không tốt. Chẳng qua chính là không muốn dựa vào hai tay của mình kiếm tiền, sợ chết, ham ăn biếng làm, lầy cố nhiều hơn nữa cũng rửa không sạch được tư tưởng dơ bẩn kia.

"Thân thể không thoải mái?" mẹ Trác Dục Đình chau mày một chút, nâng cằm, tỏ thái độ khinh thường, "Xem ra hôm nay uống nhiều rượu, nhưng mà công việc này của cô cũng sớm đã thành thói quen."

"Bác gái nói đúng, đây đúng là công việc của cháu." Cô bỏ tay của mình xuống, dù cho cảm giác hít thở không thông càng tăng lên, mím môi, "Không biết bác trai bác gái tới đây có chuyện gì không?"

Cha của Trác Dục Đình vẫn ngồi một bên không có mở miệng, âm thầm đánh giá Lê Họa, để cho vợ ra mặt, những việc như thế này vẫn là để phụ nữ nói chuyện.

"Cô là thật sự không biết hay giả vờ không biết?" Mẹ Trác Dục Đình khẽ mở miệng, hiện ra một tia ngạo mạn.

Khỏe miệng Lê Họa cuối cùng tràn ra một tia cười, trên ti vi xem qua vô số lần cục diện như vậy, cô bé lẹ lẹ luôn phải gặp một người mẹ chồng khó tính, cầm một số tiền lớn đến giao cho cô bé lẹ lẹ, sau đó nói "Cô chính là vì tiền mới cùng con trai của tôi cùng một chỗ không phải sao, cầm lấy tiền sau đó rời xa nó cho tôi". Trước kia nhìn thấy những hình ảnh kia đã cảm thấy thực buồn cười, hiện tại chính mình lại trở thành nhân vật chính.

"Tôi quá ngu ngốc, không thể hiểu được." Cô cười một cái mỉa mai.

Mẹ Trác Dục Đình nhủ mảy.

"Rời xa con trai của tôi." Ngữ khí cứng ngắc, "Cô không xứng với nó."

Lê Họa nhìn mẹ Trác Dục Đình, "Bác gái, bác thật sự đã tìm nhầm người, những lời này bác nên nói với con trai của mình, nói ánh mắt của anh ấy không tốt, lại đi tìm người phụ nữ như cháu vậy."

"Còn có chút tự mình biết mình, cô gái tốt sẽ làm việc ở đây sao? Hơn nữa điều kiện hiện tại của cô cũng coi như không tồi, còn muốn tiếp tục làm việc ở nơi này, đây sẽ là chuyện mà một cô gái tốt làm sao? Mọi người đều có lòng tự trọng, nếu ngay cả điều này cũng không có. . ." Mẹ Trác Dục Đình trầm mặc một chút, "Người không thể đi nhầm đường, cô lựa chọn con đường gì tự nhiên sẽ không có người hỏi tới, nhưng hiện tại cô liên quan đến con trai của tôi. Nó không chỉ muốn cùng một chỗ với cô, còn muốn ép chúng ta chấp nhận cô. Bất kể cô sử dụng thủ đoạn gì dụ dỗ con trai của tôi. Tôi đều phải nói, cửa của chúng tôi cô không bước qua được. Nếu như cô thật sự có vài phần tình cảm đối với con trai của tôi, sẽ không vì ham muốn của bản thân mà làm chậm trễ nó. Nếu cô là vì tiền. . ."

Mẹ Trác Dục Đình dừng lại, nhìn sắc mặt của Lê Họa.

Lê Họa cười, so với ý cười vừa rồi lại càng tăng thêm, "Tôi đương nhiên thích tiền."

Thật thà một chút, nếu Trác Dục Đình không có gia thế như vậy, cô quả thực chường mắt, đây là sự thật, cô vốn là một người thực tế.

Mẹ Trác Dực Đình hừ lạnh một tiếng, về mặt "Tôi biết", sắc mặt của cha Trác Dực Đình cũng nặng nề. Chính là hận không thể đem đứa con bất hiếu kia bắt đến, cho nó nhìn xem mình thích cái dạng gì, còn say mê thành bộ dáng như vậy, cũng không biết ánh mắt thế nào.

Cha Trác Dực Đình nhanh chóng đưa ra một tờ chi phiếu, thăm nghĩ rất nhanh giải quyết phiền toái này. Chỉ cần Lê Họa nhận lấy tiền, tức là cô đáp ứng rồi đi con trai của bọn họ, thanh toán xong, chẳng sợ cô đổi ý không chịu, con trai mình biết cô là người như vậy, cũng sẽ không tiếp tục mê muội.

Một tờ chi phiếu cứ như vậy bị ném tới dưới chân của cô.

Cô trầm mặc một lát, thân thể đau đớn mà có chút cứng ngắc.

Thật tốt, việc gì xui xẻo đều gặp phải cùng lúc.

Nhặt lên tờ chi phiếu, liếc mắt một cái, cô nhìn cha mẹ Trác Dực Đình, "Ồ trong mắt bác trai bác gái, con trai các bác chỉ đáng giá bằng này thôi sao?" cô khẽ cười một tiếng, dùng biểu tình khinh miệt vừa rồi của bọn họ đem chi phiếu xé, cô dường như rất bảo vệ môi trường, ném vào trong thùng rác, mang theo ý cười, "Cứ như vậy đã muốn đuổi tôi?"

Cô nhú mồm, nhất định so với chút kiêu ngạo của người phụ nữ kia biểu hiện tốt hơn.

"Làm người đừng có lòng tham không đáy." Mẹ Trác Dực Đình sắc mặt thay đổi, "Cô muốn bao nhiêu?"

Lê Họa lại có vài phần ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây (sông có lúc người có khúc, thời thế thay đổi), hiện tại cô muốn ra giá sao?

Cô vắt chân, tư thế có phần vênh vác hung hăng, "Để cho tôi nghĩ một chút."

"Cô. . ." Mẹ Trác Dực Đình nheo mắt, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào người Lê Họa, giống như cô là một con quái vật vậy.

Cha Trác Dực Đình coi như có văn hóa, ngồi ở một bên vẫn chưa mở miệng.

Lê Họa học ánh mắt bọn họ vừa rồi đánh giá mình, liếc mắt một cái ánh mắt xoay quanh bọn họ, làm cho hai người càng không được tự nhiên.

Cô khẽ chau mày, rất giống đang tính kế. Dù sao cô rất không thoải mái, sẽ không để ý gì mà làm cho càng nhiều người không thoải mái giống mình, "Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, Trác Dực Đình sẽ kế thừa Trác thị đi?" Cô có chút giống như đang hỏi, lại có chút giống như nói một mình, "Nếu không, bác trai bác gái đem Trác thị tặng cho tôi đi?"

Nhìn đến sắc mặt hai người âm trầm, cha Trác Dực Đình nhìn không được mở miệng, "Đừng khẩu xuất cuồng ngôn."

"Không cho được sao?" Cô nhẹ liếc mắt một cái, "Vậy xin bác trai bác gái lần sau sẽ không làm lại những hành động khiến người khác hiểu lầm, cho rằng tùy ý đưa ra yêu cầu gì đều có thể thỏa mãn được."

Mẹ Trác Dực Đình tức giận đến phát run, "Như thế nào lại có loại phụ nữ không biết xấu hổ?"

"Vấn đề này, thực ra trước tiên nên hỏi con trai bác một chút, xem anh ấy thích tôi cái gì. Bác mắng như vậy, bắt quá là đang mắng ánh mắt của con trai bác mà thôi, tôi không một chút nào để ý."

Mẹ Trác Dực Đình đã đứng lên, cha Trác Dực Đình lắc đầu, lôi kéo vợ của mình, trừng mắt nhìn Lê Họa một cái, "Cùng loại vô lại này, không cần phải ... nhiều lời."

Lê Họa vẫn là ngồi tại chỗ, tư thế nhàn nhã châm một điếu thuốc, "Đi mạnh khỏe, tôi cũng sợ các người đột nhiên sinh bệnh lại trách tội lên đầu tôi, dù sao ở bên ngoài có ý tứ bị thương đặc biệt nhiều. Người như tôi vậy thật không đủ sức chịu phí tổn. Nhưng hai bác yên tâm được rồi, tiền phòng tôi trả, dù sao tôi cũng là người dưới."

Mãi cho đến khi cha mẹ Trác Dực Đình đi ra khỏi cửa, cô mới bỏ điếu thuốc trong tay xuống, đứng lên ho khan.

Đứng lên, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, cô nhanh chóng kiểm tra vị trí chính mình vừa ngồi, tốt lắm, cũng không có dấu vết gì.

Đi vài bước, cảm giác dạ dày của mình trở lên hỗn loạn, thật đúng là không muốn cho cô sống tốt.

Đi ra không cần soi gương, cô biết sắc mặt mình lúc này khó coi đến cỡ nào.

Khó khăn đi ra "Mị lực", cô phải nhanh chóng trở về nhà, trước khi chính mình sụp đổ.

Trạng thái không xong này, làm cho cô chán ghét chính mình.

Bụng vô cùng đau đớn vô cùng đau đớn, cô nhịn không được tựa vào một thân cây liền trực tiếp nôn ra, nôn đến trong bụng không còn gì cả, miệng đều là nước vàng.

Cầm khăn giấy lau đi, trước mắt trên khoảng đất trống có một bóng đen.

Cô nhanh chóng quay đầu, nhìn đến vẻ mặt lãnh đạm của Lộ Thiếu Hành.

"Cô thực có bản lĩnh." Anh một câu khen ngợi cô, "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bọn họ sinh khí như thế, đợi lâu như vậy, cô tặng cho bọn họ quà gấp mặt lớn như thế, đời này chắc không thể quên được."

Anh liếc cô liếc mắt một cái, xoay người đi hướng tới xe trợ lý từ ga-ra đi ra.

Lê Họa ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, tay nắm chặt.

Anh biết cha mẹ Trác Dục Đình ở trong này, nhưng lại làm cho cô uống nhiều rượu như vậy, chẳng qua là vì để cho bọn họ gặp cô với bộ dạng không chịu nổi.

Trò chơi của kẻ có tiền, đều tính kỹ coi người khác giống như quân cờ.

Cô không cần thận đã giúp đỡ anh một lần.

Trong miệng càng thấy đắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Linh hồn cô đơn đáng xấu hổ, một bên muốn nhận lấy ách áp từ người khác, một bên mãi mãi không muốn trả giá.

Buổi tối Lê Họa ngủ không ngon, đầu đau không chịu nổi, hơn nữa bà di cả cũng lựa chọn thời điểm này mà đến, nằm trong chăn, nhắm mắt lại, thậm chí nghĩ muốn hôn mê đến ngày hôm sau. Cô gặp rất nhiều mộng kỳ lạ, từ lúc cha mẹ ly hôn, vương mắc rối rắm quanh co, hình ảnh hoặc chân thật hoặc giả dối tất cả đều như một chiếc máy chiếu phim chậm chậm ở trong đầu. Sau đó xuất hiện hình ảnh một người lãnh đạo tự trách, người lãnh đạo ảo não ở một chương trình, cảm xúc có chút không khống chế được, cô cho rằng cô chính là người lãnh đạo đưa sự thật đầy đủ bày ra trước mặt công chúng, để cho công chúng phán đoán, mà không phải chính cô mang theo cảm xúc của mình thể hiện trong tiết mục. Ý nghĩ của Lê Họa vẫn bị vây trong một mớ bòng bong, hình ảnh biến thành nhiều mảnh nhỏ sau đó lại bắt đầu ghép lại. Giống như máy chiếu phim ở trong não của cô, phát đi phát lại, cô có chút quen thuộc, có chút không muốn nhắc đến. Một màn kia bày ra ở trước mặt cô. Rất nhiều người chán ghét hình ảnh của cô, có lẽ cũng có không ít người tán thành cách làm của cô. Hình ảnh này ngoại trừ đã từng xuất hiện chân thật, bày ra một chuyện chân thực, cái gì cũng không tồn tại. Nhưng càng nhiều người cố tình làm cho những hình ảnh này tăng thêm phần quan trọng. Có người có thể nói nó không tốt. Nhưng nếu cảm thấy được nó tốt, lại cho rằng vậy mà có người cảm thấy nó không tốt, nhất định là người có sai lầm.

Chỉ có những người không bình thường mới có thể không có cảm xúc gì đối với cách cư xử này, con người có rất nhiều quan điểm, dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cũng thấy ý kiến của người.

Cô mở to mắt, mở hết cỡ.

Cô chính là người bình thường, cũng có quan điểm của chính mình. Có tin hay không trên thế giới này, thực sự tồn tại nhân quả tuần hoàn. Cô thật sự tin tưởng, cảm thấy chỉ cần đã làm, cho dù là bí mật, cuối cùng vẫn bị phát hiện. Cho nên anh vẫn không cho phép người khác làm "Chuyện xấu". Nhiều năm như vậy, thì ra cô sớm đã thay đổi, không còn đơn thuần như trước đây nữa, tuyệt đối không làm chuyện vượt khỏi thân phận của mình. Từng nghĩ đến hút thuốc uống rượu đều không phải là chuyện con gái làm, bây giờ đây lại trở thành công việc của cô.

Tưởng tượng cùng với sự thật, mãi mãi cũng không giống nhau.

Thân thể không muốn, cũng phải rời giường, nấu cơm, giặt quần áo.

Trước đây mỗi khi đến thời điểm này, bà ngoại không cho cô chạm vào nước lạnh. Từ khi bà ngoại qua đời, không còn có người nhắc nhở cô những kiêng kỵ này.

Cô cứng ngắc nghe thanh âm máy móc của máy giặt quần áo, cuối cùng cho là mình mất đi một thứ gì đó, nhớ không ra, lại trong nháy mắt đột nhiên nghĩ đến.

Cô bỗng nhiên cảm thấy ngực lại đau.

Ngay cả mình cũng không muốn chinh chiến chính mình.

Cũng không có tự giác nấu cơm, Tô Như đem mì ăn liền của cô vứt đi vô số lần, cô thế nhưng cũng không nhớ đi mua lại, đơn giản liền làm chút cơm.

Chấp nhận sống. Cũng không biết hiện tại Tô Như có tốt hay không, cách cô cùng Tô Như ở chung có chút đặc biệt, tình huống bình thường cũng sẽ không liên lạc, cô cũng không nghĩ nhận được điện thoại của Tô Như, mỗi một lần nhận được nhất định đại biểu cho Tô Như gặp chuyện không may, cô cũng không hi vọng.

Khi di động vang lên lần thứ tư, cô để thìa trên tay xuống, nhìn di động một chút.

Do dự một lát, vẫn là lựa chọn tiếp điện thoại.

"Đang ở nơi nào?" Thanh âm rõ ràng của Trác Dục Đình truyền tới.

"Trong nhà."

"Xuống dưới."

Cô còn chưa kịp nghĩ lấy có gì cụ thể, đối phương đã cúp điện thoại.

Nhìn đồ ăn trên bàn, đem bát để vào phòng bếp, đồ ăn để vào trong tủ lạnh, lúc này mới từng bước một xuống lầu.

Đứng ở trong thang máy, nhìn ảnh ngược của chính mình trên tường, cô liền tự nói với mình: Lê Họa, người đã hai mươi bốn tuổi, không phải là đứa trẻ nhỏ, không cần đuổi theo thứ không thuộc về người.

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô thoải mái hơn không ít.

Không cần suy nghĩ những thứ không thực tế đó, đối với mình tất cả mọi người đều tốt.

Đi xuống lầu, vừa ngẩng đầu liền thấy Trác Dục Đình nghiêng dựa vào trước xe. Dáng vẻ tùy ý, dáng người thon dài, nhìn như vậy cũng là một bức tranh đẹp.

Trong lòng âm thầm cười chính mình, làm sao có tư cách đi ghét bỏ hoặc là chống lại cái gì, thân thể của người khác tốt hơn mình rất nhiều.

Anh sẽ là một người chồng tốt, cô hẳn là phải giữ anh thật chặt.

"Chờ lâu sao?" Cô đi qua, đứng lại trước mặt anh.

Trác Dục Đình chăm chú nhìn cô một hồi lâu, mới đưa tay sờ sờ tóc của cô, nhìn qua vô cùng thân thiết "Không có lâu."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Hôm nay không cần làm việc sao?"

"Không cần." Ánh mắt anh sáng rực nhìn cô.

Có chút nói không rõ tại sao lại bị cô hấp dẫn nhưng anh biết, cô chính là người mình chờ đợi.

Anh không có tin tức xấu bên ngoài, cũng là một người có trách nhiệm, nghĩ không ra, mình đối với trong lòng cô có một chút ngăn cách, không rõ là vì cái gì. Chẳng lẽ thật sự là bởi vì nhìn qua đẹp hơn phong cảnh, liền coi là tốt hơn người khác.

Lê Họa, người không phải thiên kim đại tiểu thư, phải thấy rõ ràng thân phận hiện tại của chính mình.

"Nếu không, đi lên ngồi một chút?"

Nói ra những lời này, cô cùng Trác Dục Đình đều ngẩng ngẩng cả người, cô là bởi vì sự thỏa hiệp của mình, mà Trác Dục Đình thì là bởi vì đây là lần đầu tiên cô mời anh lên nhà của cô, cảm thấy trong lòng có một dòng âm áp.

"Được."

Lê Họa đi ở phía trước, Trác Dục Đình đi phía sau cô.

"Em ở một mình." Cô đột nhiên mở miệng, "Mẹ em đã ly hôn."

Quá khứ nhiều năm, cũng không giống như quá khứ đau lòng như vậy.

Một thời gian xem《 phi thường liêu đắc 》đề bài đề suy đoán là cha của cô gái lấy cô làm cố chụp ảnh mỹ nữ, cô bé suy đoán kia cũng là một mỹ nữ, cô rất vui về đoán, sau đó hỏi cô bé cha mẹ có hay không ly hôn, cha của cô cũng thường lấy cô làm cố, cùng thư ký có liên hệ. Mỹ nữ vẫn cười, cười nói cha mẹ của mình không có ở cùng một chỗ, mạnh mẽ nói, nhìn cô có điểm vui sướng.

Lê Họa nhìn mặt vị mỹ nữ kia, lại đột nhiên khổ sở rơi lệ.

Lần đầu tiên biết, xem người khác cười sáng lạn như vậy, chính mình lại khổ sở như thế.

Trác Dục Đình đi theo cô đi vào thang máy, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên vai cô. Cô như vậy nói cho anh biết, anh vẫn chưa cảm giác được cô là cố ý nhắc nhở cái gì, mà là vui sướng cuối cùng cô cũng bằng lòng đem suy nghĩ nói ra, nói cho anh biết chuyện của cô, cô như vậy, không hề cách thiên son vạn thủy.

Anh đưa tay có thể chạm đến.

"Phòng có chút loạn, không cần để ý. " Cô khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) nhắc đến, đi ra thang máy.

Anh chỉ là đi theo cô, không nghĩ nhiều lắm.

Anh vẫn chưa tưởng tượng chỗ ở của cô sẽ như thế nào, không thất vọng, cũng không vui sướng, chính là cảm nhận được được hơi thở nồng đậm của cô, trong lòng có loại thỏa mãn nói không nên lời.

Phòng ở không lớn không nhỏ, mặt tường sạch sẽ mộc mạc, một luồng không khí trong lành.

"Uống gì?" Cô có chút không biết nói cái gì cho phải, thanh âm có chút chất.

"Tùy ý được rồi."

Cô cười nhạt, rót một ly nước sôi đặt trên bàn trà.

"Một người ở, không sợ sao?" Anh xoay người nhìn về phía cô, cô như vậy làm cho anh đau lòng, anh cũng hiểu được sự cô đơn của cô.

TV, tủ lạnh, điều hòa. . . Cái gì cần có đều có, lại thiếu một phần ấm áp.

Cô ngồi ở trên ghế sa lon, cố gắng giả bộ tốt lắm, "Thời gian trước kia ngủ phải mở đèn ngủ, nếu không sẽ ngủ không được, cuối cùng cảm thấy được trên giường có cái gì. Bây giờ trở về nhà liền gục đầu ngủ, không bao giờ phải miên man suy nghĩ nữa. Đột nhiên nhớ lại, thật nhớ những ngày phải mở đèn mới có thể ngủ được, còn có thể cảm thấy sợ hãi, thực ra cũng tốt."

Anh ngồi đối diện cô, "Để cho anh chiếu cố em, làm một ngọn đèn trong lòng em." Ánh mắt của anh cực kỳ nghiêm túc, không có nửa phần nói giỡn.

Sắc mặt cũng bình thản như thế.

Cô có chút khẩn trương, cúi đầu, "Cha mẹ anh đi tìm em."

Biểu hiện của cô, thực không xong. Cuộc sống tối luyện sớm đã làm cho cô không phải cô gái nhỏ lúc trước, một chút nhẹn không được? Nếu không phải một ngày kia, cái thời điểm cái kia, cô có thể chịu được, vì sao phải đầu võ mồm, đối với mình không có nửa điểm có lợi.

"Anh biết." Ánh mắt của anh trước sau như một, mắt anh phát ra ánh sáng nóng rực, "Bọn họ nhất định nói những lời rất khó chịu."

"Chính em cũng nói những lời rất khó nghe." Cô vừa dứt lời, cảm thấy được mình đã biết nói những lời giả dối như vậy, giống nữ phụ trong tiểu thuyết có nhiều tâm kế, chính là ở trước mặt nam chính nói lời ủy khuất, "Em có thể hiểu được bọn họ."

"Em không cần lo lắng cho bọn họ, anh sẽ xử lý tốt, anh chỉ muốn em đồng ý cùng anh một chỗ." Anh có chút không nắm chắc, tim lại đập nhanh như vậy, "Có thể chứ?"

Trên mặt anh nở nụ cười, cuối cùng cô cũng gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lần này cùng Trác Dục Đình nói chuyện, Lê Hòa cảm thấy rất thoải mái, Tầng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, tâm tình đương nhiên tốt lên. Đây mới là cuộc sống của cô, tìm được, nhìn xem, sẽ không thường xuyên lo lắng nó sẽ tiêu tan bất cứ lúc nào. Có lẽ tâm tình tốt, cô ngủ thẳng đến sáng mới dậy. Ánh mặt trời tùy ý phóng tới, chiếu vào trên chăn đơn của cô.

Lấy điện thoại ra, may mắn, trên cái thế giới này, có một người có thể chia sẻ niềm vui của mình bất cứ lúc nào.

Điện thoại vang lên vài tiếng, đối phương mới nhận.

"Sáng sớm đã ồn ào gọi tôi." Thanh âm của Tô Như mềm nhũn, có chút giống một cô bé đang bĩu môi.

Cô nằm ở trên giường, thay đổi một tư thế thoải mái, "Tớ tuyên bố, tớ muốn cùng Trác Dực Đình ở cùng một chỗ, từ hôm nay về sau, toàn tâm toàn ý, cùng chung hoạn nạn."

"Chắc chắn, cậu cho là kết hôn sao mà đọc diễn văn?" Tô Như hừ nhẹ, "Cậu trước kia không phải cũng nói như vậy sao? Lần này là nghi thức chính thức?"

"Trước kia có lẽ chính là mình nói với chính mình, đối với một thứ gì đó, cũng chưa chết tâm đi."

Tô Như trầm mặc nửa ngày, hiểu được lời này của Lê Họa là gặp được một người làm cho mình thật sự động lòng, có thể vì anh phần đầu quên mình, có thể vì anh liều lĩnh, thế nhưng cho tới bây giờ cuộc sống đều cân thỏa hiệp. Không phải mười bảy, có thể không kiêng nể, e ngại gì, không phải hai mươi, sai lầm rồi còn có thể sửa chữa, nhưng bây giờ không thể.

"Tôi gần đây say mê tiểu thuyết." Tô Như cười mở miệng, "Bất kể nữ chính như thế nào, đành phải toàn tâm toàn ý yêu nam chính, vô luận nam chính có hay không yêu bạn gái của mình, cuối cùng đều đã trở thành nữ chính của vậy hạ chi thần, thực ra cậu cũng có thể thử xem."

Lê Họa đối với mấy thứ này đã không có cảm giác quá lớn, ánh mắt cô nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng làm cho mặt đất phủ thêm một tầng màu vàng óng ánh, "Nếu để cho tớ viết một bộ tiểu thuyết, tớ nhất định lấy thăm men làm đề tài chính, làm cho cô gái kia rất yêu người con trai kia, vì người con trai đó làm rất nhiều việc. Sau đó ở cuối cùng, nam chính đối với nữ chính nói 'nếu là người có cá tính, có lẽ tôi sẽ chấp nhận, tôi muốn không phải là bảo mẫu, tôi nói gì nghe nấy'. Hoặc cũng có thể là 'Tôi thích nữ sinh xinh đẹp như thuận, ngược ngược, cô không phải kiểu tôi thích'. Thế giới này, làm sao có đơn giản như vậy, người thích, anh nhất định sẽ thích? Hơn nữa, cho dù người thích anh, rất thích, anh ngoại trừ cho người một cái thanh danh, thực ra cũng không có được lợi ích gì. Anh suy nghĩ không bình tĩnh liền yêu thương người? Tuy rằng tất cả mọi người đều thích thăm men trở thành sự thật, nhưng tớ cảm thấy vẫn là cần phải nói cho rất nhiều người, thăm men càng có nhiều thất bại, vẫn là không cần lãng phí thời gian. Cho nên, đề tài thăm men này, càng cần thể hiện mặt trái của đề tài."

"Tôi thật không biết cậu đối với thăm men có ác cảm như vậy." Tô Như mở miệng xa xôi, "Lê Họa, cậu lúc trước, thăm men Lộ Thiệu Hành sao?"

Hiện tại cuối cùng ngay cả trong lòng cũng muốn dập tắt ngọn lửa nhỏ ấy.

Tôi yêu anh, ở giữa thiếu chữ "Qua".

Hay là, tôi từng yêu anh.

Khóe miệng tràn ra một tia cười, cuối cùng cũng giải thoát rồi.

Mặc dù Trác Dực Đình không thích một phần công việc này của cô, nhưng ít nhất công việc này là cô dựa vào hai tay của mình, không cần đeo trên lưng tội danh dựa vào người khác. Nếu cô may mắn có thể cùng Trác Dực Đình đi đến cuối cùng, tự nhiên không có khả năng làm công việc này, cô dù sao cũng phải vì Trác Dực Đình suy nghĩ.

Cô bây giờ, sự việc không có chắc chắn, cũng có một phần ảm đạm bất an.

Cho dù cô tin tưởng chính mình sẽ không dao động, cũng tin tưởng Trác Dực Đình, nhưng vẫn có chút bất an.

Buổi tối, đi vào "Mị lực", Lan Tả một bên giữ chặt Lê Họa. Lan Tả đối với Lê Họa có phần đặc biệt là bởi vì Lê Họa có trọng lượng, là một cô gái xinh đẹp, có thể tự mình biết mình, điểm này Lan Tả thật sự tán thưởng cô.

Lan Tả lấy phiếu đưa cho Lê Họa, "Mau đi tới, các cô ấy cũng đã sớm để ý phòng này, biết lại là cô đi, không biết trong lòng lại có cảm nhận gì nữa."

Lê Họa đem phiếu đặt vào trong lòng bàn tay, tự nhiên sẽ hiểu, những quý công tử này tùy tâm sở dục có thể nhìn chung một nữ bồi bàn, khi đó cuộc sống sẽ không phải lo lắng, quan trọng là sau lưng những quý công tử này có gia thế, như vậy sẽ rất muốn đi, cho nên Lan Tả không thể không cân nhắc một phần.

Tuy rằng chuyện như vậy, phát sinh tỷ lệ thấp, nhưng dù sao vẫn nên đề phòng.

Lê Họa mang một vài đồ trang sức trang nhã, nhìn qua tinh thần tốt không ít, khi đẩy ra cánh cửa, nhìn thấy một đám con trai chưa vợ áo mũ chỉnh tề, thế giới này đương nhiên là có loại mặt người dạ thú, nhưng cũng không thể hoài nghi họ có gia giáo không tốt đẹp.

Cô đi qua, bọn họ đang đánh mặt trượt, phụ nữ bắt quá là làm đẹp không khí, ngẫu nhiên cười, khen ngợi, không có dùng nhiều hơn.

Bắt quá những người ăn chơi trác táng này có chút quen biết, cô đi đến bên người Bùi Chấn Vũ, "Bùi thiếu gia đã lâu không gặp."

Bùi Chấn Vũ cười, "Lời này hình như tôi nên nói mới phải, Lê tiểu thư."

Lê Họa im lặng ngồi ở bên người Bùi Chấn Vũ, nhìn ngón tay thon dài đang cầm bài của anh.

"Cô nói nên đánh ra lá gì?" Bùi Chấn Vũ đột nhiên mở miệng hỏi.

Lê Họa chỉ chỉ một lá bài, thế nhưng Bùi Chấn Vũ lại nghe theo cô, nhưng mà lần này thua rất thảm.

"Mỹ nữ một lời, thua hết cả túi tiền." người con trai ngồi đối diện Bùi Chấn Vũ đột nhiên mở miệng.

"Mỹ nữ cười ngàn vàng, có cái gì không đáng?" Bùi Chấn Vũ không chút lo lắng.

Mà người con trai đối diện, ý cười trên môi, cười rất tà mị. Lê Họa cũng biết người này là tiểu thiếu gia Lộ Diệc Cảnh vô pháp vô thiên của nhà họ Lộ, cha chết sớm, chỉ còn lại mẹ, khiến cho tính cách của anh kiêu ngạo bất tuân, so sánh với những người anh kia của anh quả thực không đáng nhắc tới.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Lê Họa, Lộ Diệc Cảnh cũng đặt ánh mắt trên người của cô.

Bề ngoài của Lê Họa, cố gắng có thể lừa gạt người, đáng về thanh thuần, đây là đánh giá của Tô Như dành cho cô, có chút "Giả bộ".

Lộ Diệc Cảnh đối với cô cảm thấy hứng thú, đã nhìn cô mấy lần. Trên thực tế, Lộ Diệc Cảnh thích kiểu phụ nữ giống như cô vậy, nhìn qua vô cùng thanh thuần, về phần bộ dáng gì ở trên giường, đương nhiên là càng lay động càng tốt, diện mạo thanh thuần, hơn nữa biểu tình phóng túng nhiều rung động. Đàn ông không xấu phụ nữ không thương, nhưng phụ nữ cũng hư hỏng, không phải càng thú vị sao?

Người con trai bên cạnh tùy ý mở miệng, "Như thế nào luôn thua, tứ thiếu, không ngại đối chỗ chút chứ?"

Bề ngoài Lộ Diệc Cảnh bất cần đời, cũng không phải là người ngu ngốc, cười đồng ý cùng đối phương, "Cũng tốt, tôi cũng muốn đi dạo một chút."

Lộ Diệc Cảnh lập tức cùng người con trai bên cạnh đổi chỗ ngồi, khoảng cách với Lê Họa không đủ mười centimeter, "Nghe nói từ lượng của Lê tiểu thư không tồi?"

"Tứ thiếu quá khen." Cô trước sau như một lộ ra nụ cười, có chút giả dối.

Lộ Diệc Cảnh không có nhìn cô, tiếp tục mở miệng, "Hôm nào chúng ta cùng nhau bàn luận một chút là biết tôi có quá khen hay không."

Cô cười nhạt, đưa tay chỉ lá bài trên tay Lộ Diệc Cảnh, "Tôi lớn mật đề nghị, đánh lá này."

Tay cô đưa ra trước người Lộ Diệc Cảnh, lưu lại mùi thơm ngát nhàn nhạt, Lộ Diệc Cảnh chau mày, ma xui quỷ khiến đích thực đánh lá bài kia, kết quả, lại thua rồi.

"Lê tiểu thư thật là tài thần của chúng ta." Ba người con trai khác cười.

"Tôi thấy mọi người là một đi?" Lộ Diệc Cảnh cười.

Không khí cũng không tệ lắm, thẳng đến khi ván bài kết thúc. Ba người con trai khác đều đối với Lê Họa tỏ ra cảm kích, Lê Họa may mắn không làm nhục mệnh cùng Lộ Diệc Cảnh đi ra ngoài, Lộ Diệc Cảnh cũng cười việc không đáng lo.

Ra cửa Lộ Diệc Cảnh xoay người nhìn cô, "Từ đại học ra?"

Trong giọng nói mang theo một chút đáng tiếc. Cô gật đầu, cũng không sợ hãi.

Lộ Diệc Cảnh giống như nở nụ cười, đưa cho cô một tờ chi phiếu, Lê Họa không có từ chối.

"Không cần đi theo tôi." Lộ Diệc Cảnh cũng không có quay đầu lại.

Có lẽ cô cùng người đời đều sai lầm rồi, nghĩ đến Lộ Diệc Cảnh liền cho là một công tử quân áo lụa là. Xoay người đi về phía toilet, dùng nước rửa mặt của mình, xóa bỏ lớp trang điểm, lúc này mới đi ra ngoài.

Mới đi ra ngoài, liền thấy Bùi Chấn Vũ đứng ở đó.

"Cách xa người nhà họ Lộ một chút." Bùi Chấn Vũ thản nhiên mở miệng, tiến vào toilet của nam.

Bọn họ từng có duyên vài lần, xem ra là thiện ý nhắc nhở. Cô về ra ý cười, hình như cũng cảm thấy được cô là một người phụ nữ tự tiện bò lên trên giường của đàn ông.

Vận khí của anh lại không thể nào tốt hơn, mới đi vài bước, liền gặp Bùi Chấn Vũ nhắc nhở cô phải tránh xa người nhà họ Lộ một chút.

" Bao lâu chưa có trở về nhà?" Thanh âm của Lộ Thiệu Hành vĩnh viễn đều là một giọng điệu, không có nửa phần cảm xúc.

Lộ Diệc Cảnh trước sau như một mang theo nụ cười, "Quên."

"Trí nhớ của cậu toàn bộ dùng để uống rượu vui đùa?"

"Anh hai nếu đã biết, cũng không cần cần tới hỏi đi?" Lộ Diệc Cảnh đối với người anh này không thể nào có thiện cảm.

"Hôm nay Giang lão gia nhắc tới cậu, vì cái gì lại nhắc tới, cậu nên biết là vì cái gì đi?" Ánh mắt Lộ Thiệu Hành sáng rực.

Lộ Diệc Cảnh thu hồi nụ cười, mang theo một chút xấu hổ, "Em đã biết."

"Đã biết cái gì?" Lộ Thiểu Hành không có tính buông anh ra.

"Mang Giang Tri Ngừ trở về cho ông ấy, đóng vai vợ chồng hài hòa, con cháu đầy đàn, được rồi, anh hai thân mến." Lộ Diệc Cảnh khẽ cười nhạo.

Lộ Thiểu Hành liếc anh một cái, "Đừng làm cho tôi phải gặp cậu ở loại địa phương này."

"Các người đều chỉ biết quan phóng hỏa." Lộ Diệc Cảnh xoay người rời đi, mọi người đều chỉ chích anh không hiểu chuyện, mà tất cả đều bọn họ lúc còn nhỏ tất cả đều là đứa con tốt, chỉ có anh cái gì cũng không phải.

Lộ Thiểu Hành không có gọi Lộ Diệc Cảnh lại, đột nhiên xoay người, chống lại tầm mắt của Lê Họa vừa mới xem kịch vui.

Cô kéo kéo khoe miệng, nghĩ muốn duy trì một độ cong tốt nhất.

Nhưng nụ cười còn không có nở rộ, anh đã xoay người rời đi, nụ cười của cô nửa cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngồi ở giữa đình nhỏ, Trác Dục Đình có chút không biết làm sao, cha mẹ quả thực đem sự kiện kia của mình trở thành u ám tính, hận không thể lập tức cắt bỏ, "Cậu về sau kết hôn lựa chọn con dâu trong lòng cha mẹ hay chọn người phụ nữ mình thích?"

"Người như chúng ta vậy, có lựa chọn sao?" Lộ Thiểu Hành dời ánh mắt đi chỗ khác, phát hiện Lộ Ôn Diên ngồi ở chỗ kia. Thật rất tốt, nếu không theo con đường cha mẹ đã an bài, chính là cùng một cái kết quả.

Cùng Lộ Ôn Thịnh giống nhau đưa ra nước ngoài? Có lẽ thảm hại hơn?

Lộ Thiểu Hành tỏ vẻ rất không kiên nhẫn, rất chờ mong kết cục của Lộ Ôn Diên.

"Dù sao vẫn nên làm chuyện mình muốn làm đi?" Muốn nói mới không uống công cuộc đời này, nghe rất khác người.

"Cha mẹ cậu sẽ không đồng ý." Lộ Thiểu Hành kết luận điểm này.

Trác Dục Đình nhìn qua rất là phiền não, bưng lên chén trà trên bàn, nước trà bên trong còn có độ ấm, nhấp một chút, "Dù sao vẫn vì mình ra sức một chút." Lộ Thiểu Hành nhún nhún vai, không có thái độ gì.

Trác Dục Đình có chút hi vọng Lộ Thiểu Hành có thể nói chút gì, mặc kệ là tán thành hay phản đối, tóm lại không cần như vậy.

"Cha mẹ tôi xem thường công việc của cô ấy." Trác Dục Đình đành phải chính mình phá tan im lặng, điểm này rất đau đầu. Nếu như anh chủ động yêu cầu Lê Họa rời đi "Mị lực", có vẻ anh rất để ý công việc của cô, nhưng cô vẫn làm, sẽ trở thành lý do tốt nhất trong lòng cha mẹ phản đối bọn họ.

Làm người, cũng thật khó khăn.

"Không có mấy người cha mẹ có thể coi trọng." Lộ Thiểu Hành cuối cùng cũng ngẩng đầu.

Trác Dục Đình im lặng.

"Cậu thực sự nghiêm túc?"

Ánh mắt thanh minh của Lộ Thiểu Hành mở miệng hỏi.

"Đời này chưa từng nghiêm túc như vậy."

Lộ Thiểu Hành mỉm cười.

Lộ Ôn Diên ở phía sau lấy tay làm còi huyết sáo, hấp dẫn bọn họ đi qua. Không có việc gì, chẳng qua tam thiếu gia nhà họ Lộ tâm tình không tốt, cần người đi cùng, phương thức rất đơn giản, uống chút rượu là tốt rồi.

Lộ Ôn Diên cũng biết đại khái tình trạng của Trác Dục Đình.

Đều là vì phụ nữ, Lộ Ôn Diên cùng Trác Dực Đình có ấn ý nhất định, đàn ông, gặp người cùng cảnh, dường như gặp tri kỷ.

Có tri kỷ, tự nhiên sẽ quên mất anh em.

Lộ Ôn Diên uống không ít, Trác Dực Đình cũng uống không ít.

Lộ Thiệu Hành uống thật sự rất ít.

"Thật không đủ nghĩa khí." Lộ Ôn Diên cười anh của mình, "Nhìn bọn em đều chật vật như vậy, anh hai, anh nói xem, anh như thế nào sẽ không bước vào hồng trần."

Nói xong, dường như anh thành tiên.

"Uống rượu phải đi nằm ngủ, một lát chú trở về nhất định sẽ phát giận." Lộ Thiệu Hành lời kéo Lộ Ôn Diên.

Lộ Ôn Diên bỏ tay anh ra, tiếp tục cùng Trác Dực Đình uống, tri kỷ quan trọng nhất.

Lộ Thiệu Hành có chút bất đắc dĩ.

Trác Dực Đình uống không ít, cũng rất ngạc nhiên, "Thiệu Hành, trước kia cậu cũng kết giao một người bạn gái, mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) lại chia tay..."

"Đều là chuyện cũ năm xưa." Lộ Thiệu Hành không phải người thích nhớ lại chuyện đã qua.

Lộ Ôn Diên cười to, "Thì ra anh hai cũng là người phạm, nói xem, thân con trai khi nào bị trời buộc?"

Thực ra Lộ Ôn Diên không nghĩ làm cho Lộ Thiệu Hành trả lời, chẳng qua là tùy tiện hỏi loạn, muốn phát tiết một chút mà thôi.

"Chín tháng hai mươi chín ngày, có khả năng sao?" Lộ Thiệu Hành buột miệng.

Ba người đồng loạt sững sờ. Lộ Thiệu Hành sờ trán của mình, chẳng lẽ mình cũng uống say, hơn nữa đã quá say.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Lê Họa ngồi ở trước máy tính, nghĩ vẫn đi tiếp như vậy cũng không được, cũng không thể dựa vào việc uống rượu cả đời, người ta không chê, dạ dày của cô cũng chịu không nổi. Đã không ai ở bên cạnh nhắc nhở cô, quan tâm cô bất cứ lúc nào, chính mình còn không đối với mình tốt một chút, thì sống sót không có ý nghĩa gì. Mở ra trang tìm việc làm, nhìn mức tiền lương viết trên trang, cái trán hơi đau. Chút tiền lương như vậy có thể làm cái gì? Than thở, dù sao vẫn hợp với cuộc sống như thế đi, đồ ăn, gạo, dầu, muối, tương, dấm chua, trà, thiếu một thứ nào đều không được.

Đem làm tốt lý lịch sơ lược, lần lượt nộp cho các công ty. Tiền lương thật sự cao, xác định họ sẽ không nhận cô, tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, không có kinh nghiệm công tác, chính cô cũng hiểu được muốn tìm được một công việc tốt, vận may phải thật tốt.

Xoa nhẹ cái trán, tùy ý trở mình những ngày gần đây thành phố Yên Xuyên xuất hiện nhiều việc lớn.

Cô nên thích ứng mỗi một ngày đều bình thường không có gì lạ, đơn giản đến mức tận cùng của cuộc sống, mà không phải theo đuổi cái gọi là "Oanh oanh liệt liệt" (rầm rầm rộ rộ). Không phải không có xem qua kết cục của người khác.. "Mị lực" Giống như một thế giới bị thu nhỏ, không thể nhìn thấu toàn bộ xã hội, ít nhất cũng là núi băng một góc. Nơi đó chưa bao giờ thiếu người đẹp, đương nhiên cũng không thiếu đàn ông mạ vàng. Trước đó không lâu Dụ mỹ nhân, theo Lương đại thiếu gia về sau toàn bộ thế giới đều biết, mỗi ngày cười đến mi phi sắc vũ (mặt mày hơn hờ, mặt tươi như hoa). Thực ra Lê Họa rất thích nhìn thấy Dụ mỹ nhân cười như vậy, nhưng cười như thế không đến vài ngày. Căn bản không tới phiên cha mẹ Lương đại thiếu gia ra tay, Lương đại thiếu gia đã đem mọi việc dọn dẹp. Nghe nói Dụ mỹ nhân bị hành hạ thành người tàn tật.

Phụ nữ luôn không thể tưởng tượng sự lạnh nhạt của đàn ông, mỗi một lần nhớ anh ta đối với mình tốt, đối với mình cười, nhưng không biết khi anh ta xoay người cũng có thể đem ta trở thành người xa lạ. Lương thiếu gia đem Dụ mỹ nhân tặng cho một đối tượng hợp tác nào đó, rõ ràng biết được người kia rất biến thái...

Nhìn đi, có lẽ ảo tưởng của phụ nữ, sẽ hại chết chính mình.

Đàn ông si tình, khẳng định có, nhưng chính mình ngàn vạn lần đừng ôm hi vọng.

Cô cười nhẹ nhàng, ngón tay ở trên bàn phím không ngừng gõ, giờ phút này, đáy lòng trong suốt.

Cô thích chính mình như vậy, nếu như mình cũng không yêu chính mình, không thể chống đỡ chính mình, như vậy không có biện pháp sống sót.

Buổi trưa Trác Dực Đình đã tới rồi, nếu Lê Hòa không có đoán sai, sau khi đi ra công ty, trực tiếp đến nơi này của cô. Anh sẽ không bỏ lại công việc, nếu như vậy, sẽ chỉ làm cha mẹ anh càng thêm phiền chán sự tồn tại của cô. Cô đều biết, anh cũng sẽ không giải thích, đối với một người tốt, không cần lúc nào cũng nhắc để chờ được khen ngợi.

Tây trang của Trác Dực Đình có vài nếp nhăn, cô đem quần áo giúp anh ủi thẳng.

Anh nhìn lông mi của cô thật dài, nhìn không được hôn lên trán của cô, cô hơi sững sốt, không có né tránh, cho dù anh có thêm yêu cầu sâu xa, có lẽ cô cũng sẽ không cự tuyệt.

"Lên xe đi." Anh sờ sờ tóc của cô.

Đầu cô có dính vài thứ nhỏ.

Trác Dực Đình đưa cô vào một cửa hàng đồ ăn cay, anh không thích ăn cay, cô còn thật không biết, bất quá cô thích, nhưng anh không cần nhường cô.

Cũng không có nói gì thêm, cô không thích cùng người khác tranh cãi, không phải không nói lại, chẳng qua là không thích.

Vệ sinh ở đây rất tốt, Lê Hòa đối với nơi này rất vừa lòng, ít nhất ánh mắt có thể nhìn thấy nơi này sạch sẽ.

Trác Dực Đình đem thực đơn đưa cho cô.

Cô tùy ý gọi vài món, "Anh ăn cái gì, em giúp anh gọi."

Trác Dực Đình tiếp nhận thực đơn, gọi thêm món ăn, và hai bình đồ uống nhỏ, cô thích loại khẩu vị này.

Như vậy rõ ràng rất đúng với sở thích của cô, làm cho cô có chút áy náy, cô lại không biết anh thích cái gì.

Mà ý nghĩ của Trác Dực Đình lại càng thêm sâu xa, cha mẹ nói cô là vì tiền. Anh không muốn đi tranh cãi, ở trong lòng anh, cô nhất định không phải người vì tiền bán đứng tất cả. Cho dù cô là người như vậy, cũng có thể lý giải, trên cái thế giới này có ai so với ai cao thượng hơn?

Một nồi nấu gì đó nhanh chóng được đặt trên bàn.

Tô Như nói khẩu vị cô rất nặng, làm cho cô cũng cảm thấy được, "Anh có phải rất sợ cay không?"

"Cũng được." Không yêu thích cũng không chán ghét.

Lê Hòa dùng chiếc đũa một quả ớt màu đỏ trong nồi, "Em dám như vậy ăn anh tin không?"

Trác Dực Đình quả thực ngây ngẩn cả người, "Không cần tra tấn dạ dày của mình như vậy?"

Cô bỏ ớt vào trong chén của mình, gấp lên một miếng xương sườn đặt vào trong chén của Trác Dực Đình, "Em thích ăn nhất bên trong của xương sườn, nấu rất mềm, lại từng lật qua, đủ mùi vị, ăn rất mềm, đầu lưỡi nhấp một chút thịt tất cả đều rất xuống."

Bị ánh mắt nóng rực của cô nhìn không ăn không được, Trác Dực Đình ném thử một chút, nói thật, không bằng nhìn cô. . . Cái loại cảm giác này.

"Ăn ngon không?"

Anh xé nhỏ ra, đưa sát khóe miệng của cô, "Như thế nào cùng quý tham ăn giống nhau."

"Em vẫn rất tham ăn, rất thích ăn các loại thức ăn ngon. Hơn nữa em cuối cùng cảm thấy được, người còn sống, nên đối với đồ ăn có ham muốn lâu dài." Như vậy đau lòng có thể ăn, khổ sở có thể ăn, thất tình có thể . . . Tóm lại, còn có cái ham muốn nào đều không mạnh mẽ bằng.

"Em đối với việc nghiên cứu đồ ăn của chuyên gia rất ngưỡng mộ."

"Chúng ta hôm nay phải đem một bàn này ăn xong." Cô cười đến rất vui vẻ, đã lâu không có vui sướng như vậy.

Nói là bàn thực ra cũng chỉ có vài món ăn.

Cô nói một ít chuyện lý thú của mình, "Trước kia em thích đem mầm đậu nấu thành đồ ăn... Người của cửa hàng, hai phút lại tắt lửa một lần, em rất tức giận, nói với bọn họ em chính là muốn nấu đồ ăn... Sau đó chủ cửa hàng kia nhìn em vô cùng ái oán, bọn họ rất khó khăn rửa nồi."

Cô vừa ăn vừa nói, trên mặt đỏ bừng.

Trác Dực Đình cũng bị cuốn hút, "Nếu anh là chủ quán, anh liền đuổi em ra ngoài."

"Đừng, hiện tại em cảm thấy được, cứ như vậy cũng rất tốt." Cô gấp mồm đậu vào trong chén của mình.

Cô đối với ăn uống, làm cho Trác Dực Đình có chỗ không thể lý giải.

Trong nồi có một ít cải trắng, lúc ăn đem ớt đỏ đặt vào trong chén bọc lại giữa cải trắng, đưa đến miệng, như vậy ớt cũng không cay, cải trắng chẳng phải món ăn ngon. Thực ra cô ăn mì ăn liền cũng là như vậy, vị ớt của mì ăn liền, đem ớt kẹp ở giữa, trực tiếp cắn ăn, hơn nữa hương vị sẽ rất tốt.

Cô thích nấu cà rốt thật lâu. Cà rốt không nấu chín rất chất, nhưng cà rốt nấu chín vừa mềm vừa ngọt, ăn rất là ngon miệng.

Cô ăn rất thỏa mãn, làm cho Trác Dực Đình cảm thấy được nhìn cô ăn là một loại hưởng thụ.

Đơn thuần rất đúng là khát vọng đồ ăn.

Lúc sau tính tiền, tâm tình Trác Dực Đình rất tốt.

Tâm tình Lê Họa tự nhiên cũng tốt lắm, "Có bị em dọa sợ hay không? Ăn nhiều như vậy."

Một chút cũng không có, cô một hạt gạo đều không có đựng, ăn hết đồ ăn.

Anh chính là cười.

"Em còn có thể ăn được cỏ vịt."

Cô thật sự lôi kéo anh đi, cỏ vịt, ngó sen

Lần này anh thật sự giật mình, cô lại lấy ra đồ vật này nọ nữa, "Ăn, cùng nhau ăn."

Trác Dực Đình thử thăm dò, đời này, chưa bao giờ ở trên đường cái không e ngại gì ăn này nọ.

"Có cảm thấy được ở trên đường cái ăn rất thích hay không."

Anh cảm thấy được, tuổi trẻ của chính mình.

Hương vị còn có thể, ngay cả có chút cay, liền chạy nhanh mua nước uống.

Ngồi ở chỗ nào đó phun ra, bọn họ ngồi, cũng không để ý người đi đường dùng ánh mắt gì nhìn qua, chính mình ăn của mình.

Trên quảng trường chính đang tiến hành tài trợ "Đẹp nhất tân nương" của bệnh viện nào đó, góc nhìn này của bọn họ hẹp, gì cũng nhìn không tới.

Một số người đi buổi sáng, có thể nghe được âm thanh của chính mình.

Đám con nít chạy ồn ào.

Một số người già, ngồi trên xe máy thiết kế cho người già đang chạy đầy quảng trường.

Miệng càng cay, cô uống một hớp lớn nước khoáng. "Em rất no, anh hôm nay phải chịu trách nhiệm với em."

Ai bảo anh đối với cô phóng túng như vậy.

"Được."

Không chỉ là hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lê Họa cảm thấy được mình càng ngày càng có thể chấp nhận Trác Dực Đình tham gia vào cuộc sống của mình, cũng cảm nhận được khắp nơi đều có hơi thở của anh. Cô hình thành thói quen xem điện thoại di động của mình, bình thường Trác Dực Đình đều gửi tin nhắn đến. Nội dung của tin nhắn cũng không có việc gì quan trọng, "Đã ăn chưa?", "Thức dậy chưa?" "Anh xem một bộ phim không tệ" mọi việc như thế. Người gửi có lẽ ôm một trái tim giản dị, cô lại cảm thấy ấm áp, cuối cùng cũng có một người thường xuyên nghĩ đến mình như vậy.

Từ cao ốc của công ty đi ra, mới vừa phóng vắn, đối phương đối với hình tượng của cô dường như cũng không tệ lắm. Lúc đầu nghĩ đến phóng vắn sẽ bị làm khó một chút, không làm cho cô cười một chút, đối phương càng yêu cầu như vậy, cô lại càng cười không nổi. Nhìn thấy đối phương muốn cho cô công khai, làm hình tượng của công ty, lại cảm thấy suy nghĩ của mình quá nhiều.

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cô sẽ đi làm ở chỗ này, tiền lương không cao cũng không thấp, cùng mỗi một người bình thường của thành phố này giống nhau.

Tay lấy ra di động đang reo, quá ít người gọi điện cho cô, đến bây giờ cũng không thích ứng được điện thoại di động mỗi ngày đều ở tình trạng bận rộn.

"Ở nơi nào?" Trác Dực Đình tùy ý mở miệng hỏi.

Cô nhìn bốn phía, nói tên.

"Em đứng ở đó đừng đi đâu, anh tới đón em."

"Vâng"

Trong khoảng thời gian này Trác Dực Đình, mỗi ngày sống cũng không dễ chịu, cùng cha mẹ vẫn căng thẳng, anh nghĩ muốn dựa vào sự kiên trì của mình để đối đãi với đoạn tình cảm này, nhưng vẫn không được, cuối cùng vẫn giữ ý nghĩ của mình. Anh sẽ không nói cho cô hiện tại có nhiều khó khăn, đàn ông không cần phải đem chuyện khó khăn đặt vào người phụ nữ.

Lê Họa đợi một lát, nhìn thấy xe của Trác Dực Đình.

Xe của Trác Dực Đình đứng ở đối diện đường cái, cô nhìn đèn xanh đèn đỏ, sau đó theo lối đi bộ đi qua.

Trác Dực Đình ngẩng đầu, nhìn cô từng bước một đi về phía mình, xuống xe, mở cửa xe.

Anh nhìn nơi cô vừa mới đứng lại, "Tới nơi này làm cái gì?"

"Phóng vắn."

Anh không có hỏi lại, chỉ là lái xe, tự như không để ý. Mà chính anh biết mình có bao nhiêu vui vẻ, nếu cô chuẩn bị tìm việc làm, vậy nghĩa là không trở lại "Mị lực". Không cần nói rõ ràng, trong lòng đều biết rõ.

"Chúng ta đi nơi nào?"

"Có một người bạn mới từ nước ngoài trở về, tụ họp một chút." Trác Dực Đình cười khê, cái vòng luẩn quẩn này anh hi vọng cô có thể thích ứng được cuộc sống như thế, mà anh sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cô, cô cũng không có tỏ ra không thích, "Là một người bác sĩ, chuẩn bị trở về nước phát triển."

"Xem ra người bệnh trong nước có phúc rồi." Cô cười tiếp nhận đề tài.

Trác Dực Đình lắc đầu, lái xe tới một sân golf, lúc này bên trong đã đông người.

Không ít người. Bên người đàn ông đều có một vị mỹ nữ đứng cạnh, nhìn không ra là quan hệ như thế nào, nhưng nhiều người đều mặc trang phục vận động, xem ra đều đối với loại vận động này có hứng thú.

Lê Họa đối với golf cũng không hiểu rõ, chỉ là cùng Trác Dực Đình đi qua.

Sự xuất hiện của cô, khiến cho một nhóm người ngạc nhiên, nhưng đều là cười trong lòng, cũng không mở miệng chế nhạo.

"Thiếu Hành còn chưa có đến?" Trác Dực Đình hướng mọi người mở miệng.

"Nhị Thiếu, bên này." Có người giơ tay lên, đối với bên kia Lộ Thiếu Hành mới vừa đi tới kêu lên.

Trong nháy mắt Lộ Thiếu Hành đi vào, thành công dời đi ánh mắt mọi người nhìn cô.

Lộ Thiếu Hành đi tới, dừng lại cùng một người mặc áo trắng mang theo mũ, hai người ôm nhau một chút "Chào mừng trở về."

"Cậu đừng việc đến muộn bây giờ chúc mừng của?" Người đàn ông kia khê nhếch môi.

"Không như vậy, làm sao có thể thu hút sự chú ý của cậu?" Lộ Thiếu Hành cũng cười.

Lê Họa đứng ở một bên, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Không bài xích bọn họ tụ họp như vậy, cũng không có nghĩa là rất thích. Chỉ là đàn ông anh tuấn, phụ nữ xinh đẹp thật sự không thú vị, cũng có thể coi như phong cảnh. Bọn họ trong một thời gian ngắn, đều đã tụ họp cùng một chỗ chơi một chút hoạt động, cũng khá khỏe mạnh.

Cô chờ ở bên ngoài, Trác Dực Đình đi thay đổi một bộ quần áo.

Người vừa nói chuyện cùng Lộ Thiệu Hành đứng ở trước mặt cô, "Lê tiểu thư sớm nghe qua tên cô, rất hân hạnh gặp cô. Tôi là Lương Hạo."

Cô cười nhạt, không biết vì sao anh ta một mình đến tìm mình, "Không biết bác sĩ Lương dự định làm việc ở nơi nào?"

Tùy ý chọn một cái chủ đề, cô cũng không luống cuống.

Lương Hạo cùng trò chuyện vài câu, cũng không có ý nói cái gì.

Rất nhanh, Trác Dực Đình cũng đi ra, vài người bắt đầu cầm gậy đánh golf vào sân, Lê Hạo cùng vài người phụ nữ xinh đẹp không muốn đi phơi nắng mặt trời ngồi ở một cái ô che nắng thật lớn. Cô nhìn phương xa, không tự giác đem tâm nất từ trên người Trác Dực Đình chuyển sang trên người Lộ Thiệu Hành. Anh cười nhạt, một tay chống trên cọc, một tay chỉ vào người nào ban nãy, gần như vậy đều không có chạm vào.

Cô thu hồi ánh mắt, không biết nên cười mình cái gì.

Lộ Thiệu Hành không biết đi lại đây khi nào, cầm một chén nước trên bàn uống. Lê Hạo ngẩng đầu, đứng với động tác uống nước của anh ta.

Gần như vậy.

Cô cúi đầu, giả vờ nhìn đi động.

Lộ Thiệu Hành căn bản không có nhìn cô, đang chuẩn bị đi trở về, không ngờ Lương Hạo đứng ở bên kia hướng anh ta vẫy vẫy tay.

Lộ Thiệu Hành đi về phía Lương Hạo, "Làm sao một mình đứng ở chỗ này? Không giống tác phong của cậu."

Lương Hạo quả thực thích ở trước mặt người khác thể hiện thực lực của chính mình, lấy điều này làm thỏa mãn trong lòng.

Lương Hạo liếc mắt nhìn Lê Hạo một cái, "Một đôi này... ở trong vòng luẩn quẩn rất náo nhiệt."

Lộ Thiệu Hành cười khế, khi nào thì Lương Hạo cũng lảm chuyện như vậy, "Chuyện người khác, quản ít thôi."

"Cậu sẽ không khuyên nhủ Trác Dực Đình?"

"Làm chi phải khuyên, người ta cảm tình tốt như vậy, tớ làm sao nhẫn tâm làm người xấu. Làm người cần có chút lương thiện."

Lương Hạo chau mày, "Nếu như phụ nữ có gia thế trong sạch, còn chưa tính... Cô ta, cậu có biết cô ta làm việc gì không?"

"Tiếp rượu." Lộ Thiệu Hành nhún nhún vai, "Đó cũng coi như công việc, đừng hạ thấp công việc của người khác như vậy."

"Tiếp rượu?" Lương Hạo hừ lạnh, "Cũng chỉ tiếp rượu đơn giản như vậy? Có lẽ là bồi đến trên giường người khác đi."

Lời này của Lương Hạo có chút quá.

"Đừng nói lung tung."

"Bằng không cậu cảm thấy cô ta như thế nào câu được Trác Dực Đình?" Hai tay Lương Hạo ôm ngực, "Không phải là vậy sao."

Lộ Thiệu Hành lắc đầu, cảm thấy không có ý gì.

Lương Hạo lại một lần giữ chặt Lộ Thiệu Hành, "Cậu cảm thấy tớ có nên hay không nhắc nhở Trác Dực Đình, cách xa người đàn bà kia một chút?"

Nghiêm trọng như thế sao? Lộ Thiệu Hành nhận thấy được sự việc không đơn giản, "Cậu biết cái gì?"

Lương Hạo nhìn về phía Trác Dực Đình, dường như không biết có nên nói hay không, "Dù sao người đàn bà kia vô cùng đối trá."

Trong mắt Lương Hạo rõ ràng có sự khinh thường.

Lộ Thiệu Hành nở nụ cười, "Nào có nói chỉ một nửa lý do."

Lương Hạo lúc này mới thở dài một hơi, "Tôi tận mắt thấy cô ta đến bệnh viện, khoa phụ sản, phẫu thuật sanh non."

Nụ cười khóe miệng Lộ Thiệu Hành đông cứng, "Cậu xác định là cô ta?"

"Đương nhiên."

Vừa rồi Lương Hạo nhìn thấy Lê Hạo còn tưởng rằng nhìn lầm người, khi đó Lương Hạo vừa mới vào bệnh viện thực tập, đi làm đường, đi tới khoa phụ sản. Có nhiều người chờ phẫu thuật như vậy, anh sẽ không liếc mắt một cái liền nhận ra Lê Hạo. Nhưng Lê Hạo rất đặc biệt. Làm loại phẫu thuật này, thời gian cũng không nhiều, xếp hàng gọi vào liền đi vào. Lúc ấy đến lượt Lê Hạo, cô lại không vào cùng một người nữ sinh phía sau đối số, tiếp theo lại đối, mãi đến cuối cùng, Lương Hạo buổi sáng gặp Lê Hạo, buổi chiều cô vẫn còn đang đối số.

Bác sĩ đều không biết làm sao, để cho Lê Họa trở về nghĩ xem có muốn bỏ đứa nhỏ kia.

Cuối cùng một người con gái chạy tới bệnh viện, đem Lê Họa kéo đi.

Lương Hạo đơn giản giải thích một chút tình cảnh lúc đó, không khỏi lắc đầu, Trác Dục Đình thế nhưng sẽ vì một người phụ nữ như vậy.

Anh ta muốn xoay người đi, Lộ Thiếu Hành lại kéo vai của anh, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, "Lúc nào?"

"Sao?" Lương Hạo không ngờ Lộ Thiếu Hành sẽ phản ứng như thế.

"Cậu lúc nào đã gặp cô ta ở bệnh viện?"

Lương Hạo nghĩ nghĩ, "Thực ra cũng vài năm. . ."

Lộ Thiếu Hành vẫn không để Lương Hạo đi, nhấp khoe miệng, lại mở miệng hỏi, "Cô ta có hay không xoá sạch. . . đứa nhỏ?"

"Tớ làm sao biết được?" Lương Hạo đánh giá sắc mặt của Lộ Thiếu Hành một chút, "Lúc ấy nhất định là không có, bị cô gái kia lừa đi, chuyện về sau ai biết. . ."

Lộ Thiếu Hành chậm rãi buông tay xuống, xoay người, đôi mắt nhìn về phía bên kia Lê Họa đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lộ Thiếu Hành rời khỏi trước tiên, Lương Hạo chỉ cười nói tên kia không phải chiều cổ bình thường. Những người òn lại, đương nhiên tiếp tục trò chơi. Thiếu ai cũng giống nhau chơi đùa, giống nhau uống rượu ăn cơm, không có cái gì khác biệt.

Trong lúc ăn cơm, Trác Dục Đình che chở Lê Họa. Cô đối với anh cười cười, tỏ ra cô không có gì không khoẻ.

Bữa tiệc liên tục có chút muộn, cô ăn được cũng không nhiều, đối với những người xa lạ này, chưa nói tới cao hứng hoặc là mất hứng, chính là nhất định không làm người dẫn đầu.

Sau khi ăn xong, Trác Dục Đình đưa cô về nhà. Bóng đêm dần dần buông xuống, ngọn đèn bắt đầu sáng lên, càng ngày càng đuổi theo ngọn đèn thành của Yên Xuyên, ngẩng đầu nhưng lại thấy không rõ ban đêm không biết là dạng gì.

Sờ bụng căng tròn của mình, nhìn về phía Trác Dục Đình, "Em hôm nay ăn rất no."

Trác Dục Đình quay đầu, "Không phải chưa ăn bao nhiêu sao?"

"Anh gấp nhiều như vậy, còn giả bộ, anh cố ý." Giọng điệu oán giận, càng giống như làm nũng, cô càng ngày càng thích ứng cuộc sống như thế.

"Tuyệt đối là bị oan uổng"

"Vậy anh liền bị oan chịu khổ đi." Tâm tình của cô nhìn qua không tệ, có lẽ chính mình biết mình nghĩ muốn cái gì đồng thời dựa theo cố gắng như vậy, sẽ không lại cảm thấy buồn phiền.

Trác Dục Đình đưa cô trở lại phía dưới nhà trọ, cô từ trong xe đi ra, lại đứng ở ngoài cửa sổ xe, dán lên trán của anh một nụ hôn.

"Lái xe cẩn thận một chút." Cô vẫy tay.

Trác Dục Đình sờ sờ trán của mình, nhìn cô cười sáng lạn, "Em đi ngủ sớm một chút."

Cô nhìn xe của anh rời đi rất xa rất xa, đứng tại chỗ, ngây ngốc cười cười. Vừa mới chuẩn bị xoay người, di động liền rung lên, cầm lấy là tin nhắn của Trác Dục Đình.

"Anh hiện tại đã bắt đầu nhớ em, em nói anh phải làm sao bây giờ?" Đơn giản nói.

Cô cầm di động, đi hai bước, lại nhanh chóng trả lời "Vậy tặng cho anh buổi tối hôm nay mơ thấy em."

Bước chân bước đi vào thang máy, nhìn bóng dáng của mình, "Thực ra người rất hài lòng với cuộc sống như thế đi?" Cười chính mình rất ngu ngốc,

chỉ vào bóng dáng của chính mình, "Thật khờ, đi nói với chính mình!"

Đi ra thang máy, tìm cái chìa khóa, tất tất tác tác của tiếng đèn vang lên trong bóng đêm.

Cô cầm lấy một chuỗi chìa khóa, chậm rãi ngừng đầu, ở trước phòng cô, một người đứng đó xa lạ lại quen thuộc.

Cô chỉ đứng, không mở miệng, cũng không di chuyển bước chân, đèn sáng lại tắt. Đang nhìn ở bên kia, bóng dáng xa lạ đứng thẳng, hình thành pho tượng trong bóng đêm, ánh sáng của tàn thuốc còn đang rơi.

Cô ho khan vài tiếng, đèn lại sáng lên lần nữa.

Từng bước một đi qua, ý cười trên mặt người phía trước sớm đã biến mất hầu như không còn, anh thế nhưng lại ở chỗ này, cũng không thể dùng từ nào để hình dung. Có lẽ chỉ đi vài bước, bởi vì khoảng cách không xa, cô còn cách anh vài thước, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

Nhận điện thoại.

"Về đến nhà chưa?"

"Ừ." Cô ngừng đầu nhìn người cách đó không xa.

"Chỉ là muốn nghe em nói một chút."

Nếu không phải bây giờ, có lẽ cô sẽ cười rộ lên, "Hiện tại đã nghe được chứ?"

"Ừ." Trác Dực Đình ngây ngô cười, "Đi ngủ sớm một chút đi."

"Em cũng sẽ không nằm mơ." Giọng điệu nói đùa bình thường.

"Anh sẽ mơ." Trác Dực Đình nắm di động, hít thở thật dài, "Anh như vậy, có phải hay không rất ngây thơ?"

"Ngây thơ giống đứa nhỏ, một bên lái xe một bên gọi điện thoại, rất không đúng."

"Ha ha, anh cúp máy, em nghỉ ngơi sớm một chút."

"Cẩn thận một chút."

Cất kỹ di động, ánh mắt của cô lại trở lại trên người cách đó không xa.

"Đã lâu không gặp. . ." Cô mới vừa mở miệng, liền cười chính mình, quá đối trá, rõ ràng mới vừa gặp qua, làm gì tìm lý do như vậy, ngay cả mình đều cảm thấy rất ngốc.

Lộ Thiếu Hành bỏ điều thuốc lá trong tay xuống, "Tôi đang đợi cô."

Lời nói đơn giản, lại chen vào lòng của cô, "A, có chuyện gì sao?"

Cô đương nhiên không tin anh đến cùng cô ôn chuyện.

Cũng không có dự định mở cửa, càng không có suy nghĩ mời anh đi vào, có chuyện ở chỗ này nói đi, sau đó liền như trước kia vậy, giả vờ cho tới bây giờ cũng không quen biết, đối với tất cả mọi người đều tốt. Cuối cùng học được, từ chối quá khứ, vĩnh biệt quá khứ, như vậy rất tốt, vì sao phải đột nhiên xuất hiện?

Lộ Thiếu Hành đánh giá cô, khoe miệng cười khế, đèn ở phía sau lại tắt, ý cười trên mặt anh dừng ở trong mắt cô, khoảng cách ở giữa ba thước, không có gần nửa phân.

"Không mời tôi ngồi một chút sao?" Lộ Thiếu Hành chậm rãi mở miệng, đèn lại sáng lên.

Hành lang chật hẹp, hai người đều đứng im lặng, giống như đang giằng co.

"Có chuyện gì cứ nói thẳng đi." Cô cũng không nghĩ thỏa hiệp, "Nếu như là muốn tôi cách xa bạn thân của anh một chút, thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi thỏa mãn không được." Đi đến cửa phòng, lấy ra cái chìa khóa, đẩy cửa ra, lúc này mới nhìn anh, "Nhị thiếu lái xe cẩn thận một chút, tạm biệt."

Ở nháy mắt cô chuẩn bị đóng cửa, anh đột nhiên tiến lên từng bước, lách mình theo khe cửa xông vào, mà cô sợ kẹp vào anh, không dám dùng sức, để cho anh dễ dàng đi vào.

Một loạt hành động của anh, làm cho cô không kịp nghĩ gì.

Anh đưa tay sờ công tắc lóe một chút ánh sáng, nháy mắt phòng sáng như ban ngày. Anh đánh giá mặt của cô, anh rất ít chăm chú nhìn cô như thế, thì ra bộ dạng cô là thế này, nhìn qua có chút mảnh mai, cùng khí chất quật cường trên bàn rượu của cô hoàn toàn bất đồng.

Anh cũng không có nghĩ tới cùng cô có gì vướng mắc, từ trước đến nay không thích quản chuyện của người khác, cũng là như thế, nhìn thấy Trác Dực Đình thích cô, anh cũng không nói một lời. Sẽ không ở trước mặt Trác Dực Đình bàn lộng thị phi (đâm bị thóc, chọc bị gạo), nói cho Trác Dực Đình biết "Cô" là một hạng người gì, cũng sẽ không ra vẻ mình vô cùng hiểu cô dường như không có ý làm thấp đi, cho dù anh rõ ràng có tư cách này.

Bất luận Trác Dực Đình cùng cô như thế nào, anh cũng sẽ không phản đối, cũng sẽ không chúc phúc, đều là chuyện cùng anh không quan hệ.

Lúc trước Lương Hạo nói chuyện kia, làm cho anh đột nhiên phát hiện, thì ra anh đối với cô thực ra cũng không có làm được tâm bình thường, cũng mang theo thành kiến, cũng cho rằng cô không phải một phụ nữ tốt.

Chỉ ít phụ nữ tốt sẽ không chủ động lên giường một người đàn ông xa lạ đi?

Đem cô không quen, khiến cho anh cảm thấy cô là một phụ nữ không biết thẹn.

Hắn là tốt lắm

"Cô sợ hãi?" Anh bình tĩnh tự thuật "Sợ cái gì?"

Sợ anh đem quá khứ của cô bày ra? Sợ hãi Trác Dực Đình biết chân tướng? Con người anh híp lại.

"Nhị thiếu đợi lâu như vậy, chính là hỏi tôi chuyện này?" Trong lòng cô vẫn thắc mắc, nhưng cũng đoán không ra, trong lúc đó bọn họ có thể có cái gì liên hệ.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, trước sau như một xa cách, "Tôi nhớ rõ tôi trước kia đi tìm cô."

Cô chau mày, không có mở miệng.

"Cô cùng bạn tốt của cô..." "Lộ Thiệu Hành dừng một chút, đó là đoạn trí nhớ không vui vẻ, đối phương đang vui vẻ mừng hai đứa ngốc, mà anh người bị mừng đang đứng trước mặt hai đương sự, tình cảnh có thể nghĩ có bao nhiêu buồn cười.

Lê Họa nắm góc áo của chính mình, cô đương nhiên không có quên tất cả chuyện kia, không biết vì cái gì anh đột nhiên đề cập đến, "Nhị thiếu không cần lưu cho tôi mặt mũi, đúng vậy, lúc đó tôi cố ý giả vờ mình mang thai, để anh chia tay bạn gái của mình, chính là như vậy."

Đều đã lâu như vậy.

Tầm mắt của anh dừng trên mặt cô "Vì cái gì?"

"Ghen tị". Cô trả lời như đây là điều đương nhiên.

Nụ cười của cô còn chưa kịp nở rộ, Lộ Thiệu Hành đã đứng trước mặt cô, "Tôi là nói, vì sao thật sự mang thai lại gạt ta nói không có."

Thanh âm từng chữ từng chữ của anh vang ở bên tai của cô, làm cho cả người cô chấn động.

"Tôi không biết anh đang nói cái gì."

"Cô nên biết, tôi muốn tra, cuối cùng cũng tra ra."

"Không có đứa nhỏ, bất luận anh tin hay không."

Lộ Thiệu Hành nhìn cô một cái, nếu hỏi không ra cái gì, đương nhiên không cần lãng phí thời gian.

Bước chân của anh vang lên, chậm rãi biến mất.

Đèn hành lang, biểu thị trạng thái bị người quấy rầy, cô chống đỡ thân thể của mình.

Nhắm mắt, nhìn đồng hồ trên tường.

Cái gì đều không có xảy ra, Cái gì đều không có xảy ra.

Lúc sau thức dậy, cái gì cũng sẽ không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chờ đợi lâu như vậy, đổi lại cái gì đều không có kết quả, nghĩ đến cũng không làm cho Lộ Thiểu Hành cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng không thể nào tức giận. Lên xe khởi động động cơ, xe nhanh chóng vọt đi, nhập vào dòng xe cộ. Trong bóng đêm, hai phía bóng râm mờ hồ không ngừng lùi lại. Đời này anh sống đến hiện tại, không có chuyện gì vui, cũng không có chuyện gì đau lòng, mỗi ngày lại lặp lại giống nhau. Chính mình cũng không phải thánh nhân, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không để ý, chẳng qua không biết mình thật sự để ý cái gì, có cái gì vậy đáng giá để mình để ý.

Nhưng khi nghe Lương Hạo nói ra sự thật kia, trong nháy mắt đầu óc lại trống rỗng. Cũng không biết nên làm cái gì, chỉ là muốn tìm cô xác nhận sự thật kia.

Gọi một cuộc điện thoại, anh sẽ biết rõ ràng tất cả.

Lúc dặn dò xong, vút máy qua một bên.

Rất nhiều người đều biết anh cùng La Mai từng hẹn hò, cũng đều nghĩ La Mai là mối tình đầu của anh. Thực ra anh bây giờ nhớ đến bộ dạng của La Mai có vẻ mơ hồ. Nếu căn cứ vào định nghĩa mối tình đầu là người đầu tiên thích, La Mai cũng không phải mối tình đầu của anh. Mối tình đầu của anh là một cô gái tướng mạo xuất chúng, lúc ấy không ít con trai đều không cố ý gọi cô bé kia là "Thiên tiên", đều nói trên người cô có một luồng tiên khí nói không nên lời.

Anh dừng xe bên vệ đường, hôm nay hứng thú nhớ lại. Châm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Cô gái có tiên khí kia là Hậu Gia Tương, quá khứ nhiều năm như vậy, anh cũng không có thấy cô gái nào giống Hậu Gia Tương như vậy khiến người ta cảm nhận được nụ cười long lanh như ánh nắng. Anh nghĩ lúc trước mình sẽ thích, cũng số đồng con trai giống nhau, cô xinh đẹp, có khí chất, đứng ở giữa những cô gái, đương nhiên là hấp dẫn người khác nhất.

Lý do bình thường như vậy.

Tiếp đó thì sao?

Anh thích Hậu Gia Tương, Hậu Gia Tương thích một người khác, trên thế giới rất nhiều chuyện đơn giản như vậy. Anh không có uống rượu đi âm ỉ, cũng không có không vui, thậm chí chúc phúc Hậu Gia Tương cùng người con trai kia, đó là anh em tốt của anh. Nhưng mà Kỷ Y Đình nói không muốn vì một người phụ nữ mà phá hoại tình cảm anh em của bọn họ, vậy mà anh lại làm một chuyện mười phần ấu trĩ, cùng La Mai qua lại, với biểu hiện này chính mình cũng không có để ý nhiều.

Nếu như không có Hậu Gia Tương, anh không cùng La Mai qua lại, không có La Mai, anh tự nhiên sẽ không gặp được Lê Họa. Thế giới này, chỉ có ở cuối cùng, mới phát hiện nó thực ra nhỏ như vậy, nhỏ đến bất khả tư nghị (khó tin; không thể tưởng tượng).

Trong lúc Lộ Thiểu Hành cùng La Mai qua lại, không kinh thiên động địa (long trời lở đất), nhưng cũng có thể coi là bình thường chung sống. Nếu làm bạn trai của người ta, anh đương nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm, cùng nhau ăn cơm chẳng hạn không thể thiếu, thỉnh thoảng cũng sẽ hẹn hò.

Cuộc sống, coi như là yên bình.

Hậu Gia Tương cùng Kỷ Y Đình cũng có cuộc sống khiến người bên ngoài phải ao ước, học sinh giỏi cùng một chỗ với hoa hậu giảng đường đương nhiên có thể khiến cho người khác chúc phúc.

Hậu Gia Tương được bầu làm hoa hậu giảng đường đẹp nhất trong lịch sử, quả thực giống như đóa hoa đẹp nhất của nhân gian hiện tại.

Người không tầm thường thế nào cũng có được cuộc sống không tầm thường. Tựa như không có ai biết, Hậu Gia Tương lại mất ở năm hai mươi tuổi, mà từ đó về sau Kỷ Y Đình cũng mất tích.

Lúc đó, Lộ Thiểu Hành cũng rất khó chịu.

Lúc tham gia lễ tang của Hậu Gia Tương, Kỷ Y Đình cũng không có xuất hiện.

La Mai đứng ở bên cạnh anh.

Từ đó về sau cuộc sống của anh không còn Kỷ Y Đình xưng anh gọi em thân thiết, cũng không còn Hậu Gia Tương cười giống đám mây tinh khiết nhất chân trời nữa.

Cuộc sống vẫn tiếp tục không ngừng, cũng không vì ai mà dừng lại, anh vẫn như cũ làm từng bước học qua đại học, La Mai cũng làm bạn ở bên cạnh anh.

Đại học, sinh viên sẽ cạnh tranh vô cùng sôi nổi, mà anh làm chủ tịch hội học sinh, bày ra các hoạt động, nhất là hoạt động sau khi kết thúc bữa tiệc, không thể không ra mặt. Rõ ràng ở đại học, nhưng lại cùng ra xã hội không có gì khác biệt.

La Mai làm hội trưởng hội học sinh, chút kinh nghiệm đó đối với việc tìm việc làm có ích không ít.

Lê Họa xuất hiện vào những lần liên hoan, có rất nhiều người, cô là cô gái rất dễ làm người khác chú ý, dù sao con gái xinh đẹp đều được ánh mắt của người khác phải chú ý. Có điều người như Lộ Thiệu Hành, đối với việc này không có biểu hiện gì, và lại bạn gái của anh cũng đang ở đây. La Mai cùng Lê Họa nói chuyện, mọi người mới biết được, thì ra Lê Họa chính là phó hội trưởng trong truyền thuyết, đúng lúc La Mai về quán lí.

Lộ Thiệu Hành chú ý tới Lê Họa, cô đơn giản là không được tự nhiên.

Vài cô gái muốn làm cho anh chú ý, đều cố ý tiếp cận anh mời rượu.

Lê Họa cũng không ngoại lệ, chỉ là cô cầm lấy cái ly, lại lưỡng lự. Muốn đưa cho anh uống rượu, lại không dám, cứ giằng co như vậy nhiều lần.

Anh chỉ cảm thấy, cô bé này, thật thẹn thùng.

Ngược lại cái cô bé kia bên cạnh Lê Họa trực tiếp phủ đầu anh, làm cho anh bồi cô uống rượu. Còn trẻ, không đem phụ nữ để vào mắt, anh chưa từng nghĩ chính mình sẽ bị một cô gái hạ gục.

Nếu chỉ là uống rượu, tất cả tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Anh bị người khác bỏ thuốc, lúc tỉnh ngộ, tay anh đã hướng về phía thân thể người đắp mềm bên cạnh. Anh rõ ràng nhớ trong cơ thể mình có bao nhiêu độ ẩm, cũng nhớ rõ mình thô bạo lột xuống quần áo của đối phương, da thịt gắt gao dán lại với nhau, giống như có thể giã nát thân thể đang cực nóng của anh. Giống như khi đánh xong bóng rổ, mãnh liệt uống nước, niềm vui tràn trề.

Anh có thể cảm nhận được khi chính mình tiến vào thân thể đối phương, đối phương run rẩy.

Cũng có thể cảm nhận được cái kia rất nhỏ ngăn trở.

Nhu cầu của thân thể bức thiết hiển nhiên không cho phép lý trí tham dự.

Nóng bỏng hết sức căng thẳng.

Mặc dù anh cơ hồ mất đi lý trí, cũng biết người dưới thân là ai.

Lộ Thiệu Hành cũng không phải chưa từng nghe qua tên của Lê Họa, ở trong miệng của La Mai, "Phó hội trưởng Lê Họa của chúng ta, anh nghe nói qua chưa?"

"Chưa" Thanh âm của anh trước sau như một

"Cô ấy thích anh sao?"

"Em nhìn thấy cô ấy lén lút đặt ảnh chụp của anh, còn tưởng rằng không ai biết được."

Trong lúc đó ghen tị của con gái, có lẽ không nằm trong phạm vi lí giải của con trai. Ít nhất Lộ Thiệu Hành cũng không, bởi vậy La Mai thường nhắm vào Lê Họa. Càng bởi vì nhắm vào Lê Họa, làm Lê Họa tuyên bố với bạn bè tốt nhất Tô Như nhất định đem Lộ Thiệu Hành đoạt lấy.

Tô Như cãi vã cùng La Mai càng thường xuyên hơn, ngược lại đương sự là Lê Họa lại không có nói gì.

Mà lần liên hoan đó, là Tô Như buộc Lộ Thiệu Hành uống rượu, nếu chính là uống rượu, nhiều nhất ngủ mê mết, sẽ không cuồng nhiệt như thế.

Sau khi Lộ Thiệu Hành tỉnh lại, khi nhớ lại, người bung tới trà tỉnh rượu là Lê Họa.

Phụ nữ đều có tâm cơ như vậy, anh chau mày, trên giường đã không có ai.

Nhưng trên ga trải giường có vết máu, không có khả năng để cho anh coi là cái gì đều không có phát sinh.

Nhưng mà anh cũng không có oán trách Lê Họa, loại sự tình này, chịu thiệt chính là phụ nữ, anh cũng không có mất đi cái gì.

Chính là thật không ngờ, cô lại chạy trốn nhanh như vậy, quả thực làm cho người ta không thể nào vui sướng.

Anh vốn cho rằng, Lê Họa sẽ tìm đến anh, nhưng cô vẫn không có xuất hiện qua.

Chuyện như vậy, La Mai cũng không chịu cùng anh chia tay, tình tình ngang bướng như vậy cũng làm cho người ta chống đỡ không được.

Thật không ngờ, Lê Họa cùng Tô Như lại xuất hiện, những điều này là do lời đồn, tin đồn La Mai bị các cô khi dễ.

May mắn nghe được loại tranh luận bình thường, Tô Như trực tiếp dùng Lê Họa mang thai buộc La Mai cùng anh chia tay.

Làm cho Lộ Thiệu Hành kinh ngạc chính là Lê Họa mang thai.

Lộ Thiệu Hành chạy tới nhà ăn, nghe nói Lê Họa cùng Tô Như ăn cơm ở đây.

"Ha ha, người đàn bà kia, tôi nhìn cô ta không vừa mắt đã lâu, xứng đáng nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của cô ta." Tô Như có vẻ rất vui sướng.

"Tất cả mọi người đều biết tớ là 'Tiểu Tam'." Lê Họa có vẻ không biết làm sao.

"Vậy thì thế nào? Cậu không phải rất thích tên Lộ Thiệu Hành kia sao?"

"Cũng không hẳn là như vậy?"

Tô Như lấy chiếc đĩa gỗ đầu của Lê Họa, "Không hẳn là thế nào? Cậu không có nhìn thấy La Mai như vậy sao? Thật sự là quá tốt. Nếu biết sớm thì sớm một chút nói cậu mang thai, người phụ nữ ác độc cái kia sớm tức chết. Lộ Thiệu Hành ngu ngốc kia, khẳng định không biết bộ mặt thực của La Mai."

"Như thế nào, cậu cũng không nên làm cho tớ giả bộ mang thai đi?"

"Có cái gì không tốt. Nếu không, cậu giả bộ mang thai sau đó đến trước mặt Lộ Thiệu Hành buộc anh ta phụ trách, thật tốt..."

Lê Họa lắc đầu, đi lấy một chút nước nóng, xoay người nhìn thấy Lộ Thiệu Hành đứng cách đó không xa.

Cô mở miệng muốn nói, nhưng cái gì đều không có nói.

Lộ Thiệu Hành nhìn các cô liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Trong trí nhớ, đó là lần đầu tiên anh cùng Lê Họa mặt đối mặt, cô cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà nếu cô tính kể anh, anh cũng không cảm thấy được mình có cái gì tổn thất, như vậy đi, hai người không ai thiếu nợ ai, hơn nữa anh thật đúng là không yêu thích cô gái có tâm cơ như thế.

Lúc sau, đi tìm anh, cô cũng thừa nhận quả thật không có mang thai.

Là ngoài ý muốn, cô cũng không có nghĩ tới làm cho anh phụ trách.

Sau đó, sẽ không có sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Lê Họa đứng tại chỗ, thẳng đến thanh âm tí tách của đồng hồ vang lên, lại qua một giờ. Chiếc đồng hồ này là tự tay cô thêu trong lúc rảnh rỗi, liền làm Đa số hình vẽ, không có nhiều ý nghĩa ngoại trừ có chút đẹp. Cô liền chọn một bức tranh như vậy, ít nhất có thể cảm thấy có chút tác dụng. Sau khi thêu tốt tìm một cửa hàng, làm một cái khung, tìm tám mươi đồng tiền, làm thành hình dạng bây giờ.

Kim từng chút từng chút, từ chỗ này nhảy đến chỗ khác, cô giống như một đứa ngốc đứng tại chỗ đã bao lâu. Cô cúi người, xoa bóp chân của mình. Đi vào phòng, lấy ra áo ngủ, đi đến phòng tắm. Cởi quần áo ra, mở vòi hoa sen, cơ thể đứng ở giữa nước ấm, nhắm mắt lại, chờ đợi một lần rửa tội. Cô chỉnh nước ấm, làm cho độ ấm càng ngày càng cao, làn da đều đã hồng mới đóng vòi hoa sen. Nhìn chăm chăm nửa mặt gương trên tường, có vẻ không biết làm sao. Cuối cùng, quay lại mỉm cười một cái, cái gì đều không có xảy ra, là chính mình suy nghĩ nhiều.

Gội đầu, xả nước, dùng khăn quấn lại rồi đứng lên, mặc áo ngủ vào, cầm máy sấy sấy tóc. Mỗi một bước, cùng ngày hôm qua không có gì khác nhau, hôm nay cùng ngày hôm qua tự nhiên cũng không có gì khác nhau, mang theo kiểu lừa mình dối người, lại như cũ vui vẻ chịu đựng.

Đến khi nằm ở trên giường, cuối cùng không nghĩ lại lừa gạt chính mình, trái tim vẫn là có một chút cảm giác.

Nhưng cô rõ ràng không phải loại người si tình, mấy năm nay, cô thật không có nghĩ tới Lộ Thiệu Hành, đương nhiên, anh cũng không từng cho cô trí nhớ gì tốt đẹp. So với hai cây trong sân khác nhau, cô chỉ là không cẩn thận nhìn thấy anh trong sân, chỉ có thể xa xa chờ đợi, cái sân kia đất đai phì nhiêu, cô không thể bằng được. Một bên có ý tưởng không thực tế, một bên lý trí hiểu rõ bọn họ không có khả năng, thế giới của hai người khác nhau, tự nhiên quỹ đạo đời người cũng khác nhau.

Lần đầu tiên, Lộ Thiệu Hành tìm đến cô, là một buổi chiều mưa dầm.

Mấy ngày hôm trước, cô cùng Tô Như ngồi ở căn tin, nói đồng dục một lần, mà anh nghe thấy được. Lúc đó khó xử cùng hồ thẹn mà anh nhanh chóng xoay người rời đi, cô vậy mà cảm thấy rất tốt, bằng không gặp mặt làm cái gì. Thật đúng, giống như Tô Như nói cho anh ta biết thì thế nào, không phải lòng tự trọng của cô cao, mà là người như Lộ Thiệu Hành, cho dù nói cho anh, anh cũng sẽ không muốn, vậy cần gì phải chà đạp chính mình.

Nội Lộ Thiệu Hành hèn là một quán cà phê trong trường học, gặp mặt như vậy, nhìn qua rất chính thức, cho dù anh từ đầu tới đuôi đều không có nói mấy câu. Cô cũng đã hiểu anh muốn nói cái gì, anh sẵn lòng bồi thường một ít đối với chuyện đêm hôm đó, đương nhiên điều kiện trước tiên là trong phạm vi hợp lý. Cô từ chối, nói mình không có mang thai, không có tạo thành hậu quả gì, không cần anh bồi thường. Sự thật là, cô nhìn được trong mắt anh đối với mình có một chút khinh miệt cùng khinh thường, cho dù anh che dấu rất khéo. Anh có thể tới tìm mình, bắt quá là nhà anh dạy anh không thể dừng lại như vậy, hoặc là nghĩ muốn như vậy chấm dứt chuyện này, sợ cô dây dưa nhiều hơn.

Đêm hôm đó, vốn là sai lầm, cũng không có hối hận.

Cũng có giá trị, làm cho cô thấy rõ chính mình.

Cô nằm ở trên giường, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Bắt đầu ngủ say, giống như muốn gộp lại quá khứ, tất cả đều vứt bỏ, tỉnh lại liền quên đi.

Chỉ là ban đêm cũng không khiến cho người ta hài lòng, cô mơ mơ màng màng hình như lại muốn nhớ tới quá khứ xa xôi, tra tấn giấc ngủ của cô, trong lúc nửa tỉnh nửa mê tra tấn chính mình. Hình ảnh hoặc rõ ràng hoặc hoảng hốt có thể xác thực đó là cuộc sống của cô, chính là quá khứ hoặc là từng xảy ra.

Gia cảnh Lê Họa tính ra không tệ, cha Lê Mưu Viễn mở một công ty, mẹ là một bà chủ một gia đình. Một nhà ba người hạnh phúc, cuộc sống bình thường. Cho đến khi qua rất nhiều tuổi, cô cũng không còn nhớ rõ, cảnh tượng cô cùng Lê Mưu Viễn vì mẹ tổ chức sinh nhật, mẹ cảm động đến rơi nước mắt. Có một lần cô vì muốn cho mẹ một kinh ngạc, vụng trộm làm cho mẹ một cái bánh sinh nhật. Kết quả cha cũng lên làm một cái. Mẹ biết được sự thật, vừa buồn cười lại vừa cảm động, lúc ấy nói "Người một nhà chúng ta phải vĩnh viễn hạnh phúc cùng nhau sinh hoạt."

Vĩnh viễn đến tốt cùng là rất xa, cô không biết không biết, chỉ biết là bọn họ không có đi đến vĩnh viễn.

Bất kể chính mình có bao nhiêu không vui, bất luận có bao nhiêu không cam lòng, Lê Mưu Viễn đều quyết tâm phải ly hôn. Một mặt không muốn thành toàn cho Lê Mưu Viễn cùng người đàn bà kia một mặt sợ hãi tương lai của mình. Đúng lúc đó, công ty của Lê Mưu Viễn xảy ra chuyện, tài chính thu không được, ngân hàng đến ép trả nợ, rất nhanh bên trong công ty liền lâm vào khó khăn, ngân hàng không chịu cho vay, bạn bè lập tức thay đổi sắc mặt.

Khi một màn kia xảy ra, Lê Họa ngu ngốc cảm thấy đó là trời trừng phạt cha phản bội gia đình. Cô muốn nhìn xem cha mình trở thành người không có tiền, trở thành kẻ nghèo túng, người đàn bà kia có hay không ở bên cạnh Lê Mưu Viễn. Cô từng hỏi thăm qua thân phận của người đàn bà kia, điều kiện gia đình cũng không tệ lắm, một tiểu thư nhà giàu chắc chắn chịu không nổi nghèo khó, cô đợi xem cha của mình hối hận, cần xin mẹ con họ.

Cha vẫn là kiên trì ly hôn, thậm chí lừa sém lông mày (vô cùng cấp bách). Cha chỉ có cùng mẹ li hôn, nợ nần này mới có thể toàn bộ đặt trên vai của Lê Mưu Viễn, cô cùng mẹ sẽ bình yên.

Cô còn nhớ rõ cha nhìn mình, "Họa Họa, về sau chăm sóc tốt chính mình, chăm sóc tốt mẹ của con, ba ba về sau không giúp được con cái gì."

Lê Mưu Viễn là một người thiếu nợ vô số, hơn nữa còn gánh vác một gia đình khác.

Nhưng cô khi đó, cực kỳ chán ghét cha của mình, đối với hành động của Lê Mưu Viễn không có nửa phần cảm kích, như trước thống hận. Hơn nữa thế giới này cũng luôn cùng cô đối nghịch, hồ ly tinh xinh đẹp kia không những không có rời đi Lê Mưu Viễn ngược lại vào lúc đó giúp Lê Mưu Viễn rất nhiều, càng làm cho người khác ngạc nhiên chính là người đàn bà kia vẫn ở bên cạnh Lê Mưu Viễn không rời.

Thế giới này vĩnh viễn hoang đường như vậy. Khi cô oán hận cha, thế nhưng cũng, chính mình không bao giờ ... còn là đại tiểu thư nữa. Không thể tùy tiện cùng bạn bè ăn cơm, không thể tùy tiện đáp ứng lời mời của người khác, không thể tùy tiện đi dạo phố.

Chính mình nghĩ vật chất không quan trọng, nhưng nó ngày càng nói lên giá trị. Cha mẹ ly hôn, công ty phá sản, cô từ đại tiểu thư trở thành dân nghèo. Tại thời kì thống khổ nhất kia, bây giờ nhớ tới, không biết là như thế nào, lúc ấy cho là mình sống không nổi, sẽ chết, nhưng xem ra mệnh chính mình còn khá lớn, không chỉ không có chết, còn sống rất tốt. Thời điểm đầu óc không bình tĩnh, dễ dàng làm ra hành vi xúc động. Ví dụ như thảm mến một người, không e dè bày tỏ cảm của mình, sẵn lòng vì thế sa đoạ.

Lộ Thiệu Hành chính là cô mượn cớ sa đoạ, chuyện tình cảm sa đoạ, giống như tất cả đều rõ ràng.

Trong lúc ngủ mơ cô không biết là đang cười chính mình ngây thơ hay vẫn là ngu ngốc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Lộ Thiếu Hành cầm điện thoại, kiên nhẫn nghe đối phương giải thích, di động cầm trong tay thay đổi một vài tư thế, hơi chau mày. Có lẽ là thật không ngờ, một sự kiện đơn giản như vậy, cũng có thể có loại kết quả này. Tùy ý quăng điện thoại di động ở trên bàn làm việc, cái bàn cùng di động cạ xát phát ra một tiếng trầm mặc "Đông". Trước mắt một đồng lớn văn kiện là công việc của anh hôm nay, nhớ lại một chút, hình như còn có một cái hội nghị cực kỳ quan trọng. Không thích tự ngược đãi bản thân, nghe hội nghị dài dòng mà không thú vị rất là gai mắt. Tây trang màu đen của anh cùng cà- vạt phụ trợ, khí chất tuyệt vời làm cho anh ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích giống như giữ quần áo kiểu mới nhất trong cửa hàng tình xảo không thể bắt bẻ.

Hiện tại người nẫu này giật mình, lật xem văn kiện iện trước mắt, một bên gọi điện thoại nội bộ phân phó công việc thư ký. Một bên anh đem chuyện mình cần làm sửa sang lại, một bên mở miệng.

Một chữ cuối cùng trong lời nói buông xuống, di động liền reo lên.

"Thật xin lỗi, nhị thiếu, vẫn là tra không được." Đối phương hình như dừng lại, mà Lộ Thiếu Hành cũng chỉ là trầm mặc chờ đợi đối phương nói tiếp, không có lập tức cắt đứt, "Giống như đã bị người khác đụng tay đụng chân, không có để lại bất cứ dấu vết gì. Xin lỗi, lần này không thể giúp đỡ."

"Ừ" Anh cúp điện thoại, không có lòng dạ thành thoi cùng đối phương nói chuyện nhẹ nhàng.

Người tức giận, hơn phân nửa là nghĩ chuyện cần làm không thể đạt tới mong muốn, cuộc sống của Lộ Thiếu Hành, chuyện như vậy rất ít xảy ra. Không phải anh đối với mình có bao nhiêu tự tin, ngược lại là yêu cầu của anh đối với cuộc sống không cao. Nói chuyện không thú vị, anh không có gì muốn điều gì, tự nhiên cũng không tìm kiếm. Chuyện khác cũng đều có thể hoàn toàn ở trong lòng bàn tay của anh. Không thể không nói thượng đế đối với anh, vẫn là yêu thích.

Loại này luôn luôn có thể dựa vào tưởng tượng của mình, giờ phút này anh có một chút không bằng lòng.

Di động ở trong tay vòng vo hồi lâu, điện thoại nội bộ gọi đến, "Lộ tổng, hội nghị mười phút sau bắt đầu."

Anh "Ừ" một tiếng, từ một mặt của cửa sổ sát sàn nhà nhìn hình ảnh của chính mình. Cao cao tại thượng, thấy một người bình thường, nhưng quan trọng là mình hình như rất hưởng thụ. Hừ lạnh một tiếng, hoá ra chính mình cũng chỉ là một người phàm, hưởng thụ loại đãi ngộ bình thường này, so với người khác có thể cao thượng hơn chỗ nào.

Lộ Thiếu Hành không thích ở hội nghị phát biểu, đều không phải là anh cao ngạo cỡ nào, mà là làm người quyết định cao nhất, một khi anh lên tiếng, mỗi một câu đều phải thâm tư thực lực (nghĩ sâu tính kỹ, suy nghĩ tường tận), không được xuất hiện sơ sót gì. Nếu không bị người khác xem thường, chính mình cũng hiểu được. Vì thế tạo nên thói quen đa số thời gian anh chỉ nghe không nói lời nào. Nếu hành vi như vậy có thể tiết kiệm tế bào não, đồng thời còn có thể làm cho mình nghỉ ngơi một chút, tại sao không làm. Rất nhanh, anh liền phát hiện ưu điểm mới, tư thái của anh như vậy sẽ làm cho cấp dưới áp lực tâm lý, có áp lực mới có động lực được.

Khi hội nghị chấm dứt, cuối cùng anh cũng mở miệng đem ý kiến của mọi người sửa sang lại một lần.

Mở miệng nói xong cảm thấy mình giống một người tại tiệc tối chào cảm ơn khách quý.

Hội nghị chấm dứt, mọi người lần lượt rời khỏi phòng họp. Mở di động ra, nghĩ vấn đề vừa rồi. Như thế nào lại không tra ra chuyện của Lê Họa, nhận thức của anh chuyện kia rất đơn giản, có lẽ nhận thức cùng sự thật xuất hiện mâu thuẫn, vì thế cảm thấy tức giận.

Ngẩng đầu phát hiện ra thư ký đang dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá mình, anh cũng quăng một ánh mắt mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao), thư ký xấu hổ cười cười, ôm văn kiện rời đi.

Anh cũng nhìn nhìn chính mình, ngồi ở phòng họp ngắn ngủi, quả thực không thể nào tốt.

Hôm nay ngày đầu tiên Lê Họa đi làm, cảm giác cũng không tệ lắm, đồng nghiệp cũng khá tốt, cũng không có quá nhiều văn kiện. Có lẽ sự tồn tại của cô không có ảnh hưởng đến ích lợi người khác, nhưng làm người làm gì tự hỏi nhiều như vậy. Ngoại trừ một ngày cảm thấy chính mình giống một đóa hoa khoe sắc, không có ý tưởng khác. Cô không thể nào quen thuộc người khác, cô cũng sẽ không chủ động ra vẻ nịnh bợ, vì thế cũng không gây mất lòng người khác, tư thái phi thường hào hứng. Cùng thời trung học bạn học cùng lớp tham gia thi đấu tiếp sức không có gì khác biệt, trong tay nắm chặt thế, nghiêng người về phía trước.

Cô cũng không biết, một người đồng nghiệp làm việc trước cô, nhờ một cô gái làm việc giúp, khi kiểm tra thẻ phát hiện sau có thể bị xa thải. Người bảo vệ đang gọi người nhờ giúp đỡ, trước hết không thể làm hại tới ích lợi của đối phương. Ví dụ như ở đại học khi đi học điểm danh, nhờ người khác điểm danh hộ, bình thường sẽ không sao, nhưng nếu gặp thầy cô giáo khó tính, bình thường cũng chỉ cảm thấy áy náy vì để cho người bạn trốn học kia bị nhớ tên. Mà người bạn học bị ghi tên cũng chỉ có thể buồn phiền vận may của mình không tốt, cũng không nghĩ trách cứ người điểm danh hộ kia.

Lúc tan tầm, xe của Trác Dực Đình đã đứng cách đó không xa, có mấy người đồng nghiệp đi qua, cười trêu đùa một chút, cô chỉ cười nhạt không nói. Bước chân nhẹ nhàng đi lên xe Trác Dực Đình.

Cùng mọi ngày giống nhau, ăn cơm, sau đó nói chuyện vụn vặt một chút, lát sau anh đưa cô về nhà.

Anh không có yêu cầu lên lầu, cô cũng không có mời lần thứ hai, hiện tại mời lên lầu có ý nghĩa như thế nào, hai người đều rất rõ ràng. Trác Dực Đình cười ôn hoà, vẫy tay với cô, cô đứng tại chỗ, cho đến khi nhìn anh lái xe rời đi.

Thế này mới phải, yên lặng sống cuộc sống an ổn thuộc về mình, có một số người cả đời đều truy đuổi một từ an ổn.

Cùng mọi ngày về nhà giống nhau, chẳng qua hôm nay lựa chọn đi thang bộ, khi trong lòng cảm thấy tốt cô sẽ làm như vậy.

Bước vào hành lang, rất nhanh cảm giác được có điều không thích hợp, từng bước một hướng về phía phòng mình đi đến.

"Lê tiểu thư, cô làm cho chúng ta rất chờ mong nha." Đối phương cười, một bụng toàn bia rượu, trong tay còn cầm một thanh đao thật dài, phía ngoài có một chiếc hộp, cũng không biết lấy ra có phải đao kiếm hay không.

Đúng là những ngày gần đây rất thoải mái, ngay cả việc này cũng quên mất.

"Anh Hào, đã lâu không gặp." Cô tùy ý lắc lắc chiếc túi xách, tỏ ra biểu tình vô cùng thoải mái.

"Đúng đã lâu không gặp, lâu đến mức Lê tiểu thư đem chúng tôi quên đi." người kêu anh Hào đi đến gần cô.

Một tiếng "Lê tiểu thư" kia làm cho cô cảm thấy chán ghét, cảm thấy đối phương không có ý tốt.

"Bộ dạng xinh đẹp như vậy, cần gì phải đi làm vất vả mà tiền lương không đáng là bao." Quả nhiên, anh Hào mở miệng, mấy người đàn ông đứng phía sau anh Hào cũng nở nụ cười.

Đầu năm nay cái gọi là bán nghệ không bán thân giống như là một truyện cười vậy.

"Có lẽ trời sinh tôi thích hợp làm công việc bình thường." Cô không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh mở miệng.

Anh Hào vẫn cười như cũ, "Lê tiểu thư, cô muốn làm việc gì, chúng tôi đều không xen vào. Bất quá, có phải hay không trước nên đem tiền trả cho tôi còn lại nói sau? Thật sự còn không đưa, với điều kiện của Lê tiểu thư, tùy tiện bán thân, không có đàn ông nào từ chối đâu."

"Tôi sẽ mau chóng đưa cho anh." Cô không thích tranh cãi chỉ thân nhiên mở miệng.

Anh Hào hừ lạnh một tiếng, "Cho cô thời gian hai ngày, nếu còn không đưa... Cô cũng biết luật lệ của chúng tôi."

Tiếng bước chân của những người đó càng lúc càng xa, cô mới thở ra một hơi thật dài.

Người đứng là lấy việc sinh tồn đặt ở vị trí đầu tiên, vừa rồi nhìn thấy anh Hào đứng ở nơi đó, cô dĩ nhiên xem nhẹ Lộ Thiệu Hành đứng ở một chỗ khác. Lúc mạng sống bị uy hiếp, nói gì đến tự ái cùng danh dự, bây giờ không một chút nào vì chuyện lúc này mà xấu hổ.

Cô đứng bất động, anh quả nhiên đã đi tới.

Thấy được ý cười trên mặt anh, trong bóng đêm anh dần dần đi tới, sờ đến công tắc, ánh đèn chậm rãi sáng lên, thấy được nhiều sắc thái làm cho cô nghĩ đến bọn họ một người sinh hoạt trong ánh sáng còn một người sinh hoạt trong bóng tối.

"Vay nặng lãi?" Thanh âm trầm thấp của anh vang lên, cắt đứt nội tâm chờ đợi an bình của cô.

Vận khí của cô, cho tới bây giờ đều không tốt như vậy, vĩnh viễn tại thời điểm chật vật nhất để người không muốn nhìn thấy nhất nhìn thấy.

"Đúng"

Lá gan thật lớn.

Bề ngoài của cô, thật sự đoán không ra sẽ làm ra chuyện như vậy. Có lẽ nguyên nhân chính là vì bề ngoài nhìn không ra, mà cô lại thực sự làm, ở trong mắt nhiều người đương nhiên sẽ cho rằng người phụ nữ này vô cùng dối trá, là người có nhiều tâm kế.

"Thiếu bao nhiêu?" Anh rất tò mò.

"180 vạn, thêm lãi, có lẽ cũng 200 vạn đi." Cô bình tĩnh mở miệng.

Hai tay của anh để giữa dây lưng, giờ phút này mặt hơi hơi lên, mở miệng nói một câu "Xem ra cô thật phải bán thân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Không biết gió làm sao thổi qua, cô cảm thấy trên mặt lạnh như băng, anh thực ra cũng giống một trận gió, thổi vào thế giới của cô, cô nghĩ trận gió này về sau không thổi nữa, nhưng anh lại một lần nữa thổi vào thế giới của cô. Cho tới bây giờ đều không chào hỏi một tiếng, cho tới bây giờ cũng không để

cho cô chuẩn bị tâm lý chút nào, muốn xuất hiện thì xuất hiện, muốn rời đi liền rời đi. Cô ngoại trừ chấp nhận, không có lựa chọn thứ hai. Dù sao cũng chỉ là một trận gió, rồi đi, vì sao lại thổi trở về?

Dù sao bọn họ cái gì cũng không phải, dù sao bọn họ cái gì đều không có.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, là giúp một chị trên lớp học tập, tiết học kia thực ra rất thú vị, thầy giáo cũng không có giống thầy cô giáo khác cầm sách giáo khoa giảng lý luận, mà tách rời sách giáo khoa, giải thích một chút hiểu biết của chính mình. người thầy giáo này nói nội dung trên sách vở hiện tại có học hay không cũng không có ý nghĩa gì, cho dù học, mấy ngày nữa cũng sẽ quên, chẳng thà học một chút về xã hội, về sau còn có thể sử dụng được. Rất rõ ràng, lời nói này của thầy giáo là tiếng lòng của đông đảo học sinh. Ngay cả một vài người đang chơi di động cũng bỏ xuống bắt đầu nghe giảng bài, thầy giáo kia rất vui tính, có thể làm cho học sinh tích cực nghe giảng, các loại vấn đề đi làm, yêu đương, tiền lương đều có thể nói tới.

Lê Hòa liếc mắt một cái nhìn qua, phát hiện các học sinh đều thật sự nghe giảng bài, cảm thấy mình đem tiết học này tất cả đều đặt vào quá khứ, thực sự không phải vấn đề. Chính là ánh mắt dừng ở trên người con trai ngồi cuối cùng, cô có chút sững sốt, anh ta đang ngủ. Khi thầy giáo điểm danh. Cô còn thật sự nghe tên của anh, tới tên anh ta, anh ta ngẩng đầu đáp một tiếng. tóc giống như dây điện, có chút đáng yêu.

Một nam sinh như vậy, như thế nào không được người khác chú ý được đến?

Rất nhanh cô biết nguyên nhân, anh không phải nhìn được, mà là nhìn rất được, thế cho nên sớm đã có bạn gái. Khi nghe anh có bạn gái, trong lòng rất khó chịu, ít nhất nếu anh còn độc thân, cô cảm thấy mình còn có cơ hội. Cô đối với mình coi như tự tin.

Ở đại học này có hai người nam sinh hết sức hấp dẫn ánh mắt, gọi là "Minh ý đại học". Sau Lê Hòa lại biết đến một sự kiện. Cô thường nhìn thấy anh cùng Kỳ Y Đình ngồi ở trên xà đối ở sân thể dục, tùy ý cười, tùy ý ồn ào. Lần đầu tiên cô thấy có người tươi cười đơn thuần như vậy, làm cho người ta yên ổn như vậy.

Kỳ Y Đình cũng là một nam sinh có khí chất, đáng tiếc rất lạnh. Lê Hòa không có nghĩ thông suốt, một người con trai vui vẻ như vậy như thế nào lại đứng chung một chỗ cùng thiếu niên mặt lạnh như băng. Cho dù bọn họ kết hợp từng làm cho rất nhiều nữ sinh YY, diện mạo quá mức anh tuấn, hoặc là bị một nữ sinh vô cùng xinh đẹp thu phục, hoặc là cùng một nam sinh anh tuấn tài giỏi.

Kỳ Y Đình có bạn gái là người được gọi là hoa hậu giảng đường xinh đẹp nhất Hậu Gia Trung, mà Lộ Thiệu Hành cũng có bạn gái là La Mai, thoát nhìn tất cả mọi người đều tốt đẹp.

Thích một nam sinh có bạn gái, thật sự là một việc không trong sáng. Bất quá cô đem thích đổi thành hai chữ thương thức, tất cả trở nên đương nhiên, cô sẽ đi xem anh đánh bóng rổ, cũng sẽ cố ý đi nghe giảng trong tiết học của anh. Nghĩ chỉ cần xuất hiện ở trước mặt anh nhiều lần, anh nhất định có thể nhận ra mình.

Nhưng anh vẫn không biết cô.

Ngẫu nhiên ở căn tin, gặp thoáng qua, ở nhà ga công cộng trước trường học, anh lên một chiếc xe công cộng cô cũng lên, lại như cũ vẫn là không biết. Thế giới này, lớn như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp người khác.

Bảy tháng, đủ để thế giới của Lê Hòa có thêm một thói quen. Cô lại cùng anh lên chiếc xe công cộng kia, khi anh xuống xe, cô phải bắt một xe công cộng khác trở về. Như vậy không được thuận tiện nhưng cô lại cảm thấy rất thú vị.

Lúc này đây, anh giống như mọi ngày xuống xe.

Cô đi theo phía sau anh, nếu anh có thể hơi quay đầu lại một chút, nhất định có thể nhìn thấy cô ở phía sau. Bọn họ gần như vậy, anh không quay đầu lại, vĩnh viễn xa như vậy.

"Trộm, bắt lấy trộm..."

Không biết ở đâu phát ra thanh âm, mọi người đều đứng tại chỗ. Cô nhìn thấy Lộ Thiệu Hành không chút do dự chạy tới, đem cô gái đang hoảng sợ đỡ lấy, đơn giản hỏi một chút tình huống, lập tức đuổi theo hướng tên trộm chạy đi.

Khi anh chạy, áo khoác bay lên, sợi tóc hỗn loạn.

Một khắc kia của anh, khắc ở trong con ngươi của cô, là anh hùng trong lòng cô, chỉ có chính cô biết. Loại vui sướng này còn chưa kịp hiện ra, cô liền thấy, Lộ Thiệu Hành ở đường cái nắm lấy tên trộm kia không chịu buông tay. Ngay tại một phút đó, tên trộm đột nhiên lấy ra dao giấu ở trong quần áo, hướng Lộ Thiệu Hành đâm tới. Thân thể anh ngã về phía sau. Tên trộm thấy thế, lập tức chạy trốn. Mà Lộ Thiệu Hành gắng gượng chống đỡ thân thể của chính mình.

"Không được..." Cô còn không có kêu lên tiếng, một chiếc xe phía sau đã đụng phải Lộ Thiệu Hành.

Tất cả mọi thứ xung quanh, cô rốt cuộc thấy không rõ lắm, xông lên. Người xem lại chỉ trở nhưng không ai giúp đỡ. Cô tiến lên, đỡ lấy anh đã hôn mê. Có người còn khuyên bảo cô, không cần tốt bụng, người nhà của anh sẽ cuốn lấy nói cô là người gây ra họa lúc đó sẽ rất phiền phức.

Trong tay tất cả đều là máu, cô lớn tiếng kêu nhanh gọi xe cứu thương, nhanh gọi điện thoại.

Quần áo của cô bị máu nhuộm hồng.

Cô đứng ở giữa đường, dang hai tay, cấp bách ngăn lại xe taxi, cô liền chạy đến, "Rất xin lỗi, làm phiền chú đưa chúng tôi đi bệnh viện, anh ấy bị tai nạn xe... Xin chú giúp đỡ..."

Khách trong xe taxi xuống xe, cô đưa Lộ Thiệu Hành lên xe. Lái xe rất nhanh, có lẽ cũng nhận ra rất nghiêm trọng.

Cuộc đời cô chưa bao giờ dừng cảm như vậy, ngay cả vượt đèn đỏ cô cũng chưa làm. Cô biết mình thích anh, thích cái gì ở anh ngay cả mình cô đều không thể nói rõ. Nhưng thích đến mức này, chỉ là ở trên tinh thần, trên hành động, cô căn bản không làm được cái gì. Nhưng anh có thể làm cho cô trở nên dừng cảm.

Cô đặt tay lên vết thương đang chảy máu, trên tay tất cả đều là máu.

Cô mới phát hiện, cô vẫn luôn tự nói dối chính mình. Không phải cô gặp anh tại lần đi học kia, chẳng qua là lúc đó cô nhận ra anh.

Cô ở sân vận động tìm không thấy wc, khi cô lo lắng luống cuống, anh là người chỉ cho cô một phương hướng. Anh đứng ở phía trước, giờ tay, ngón tay cái chỉ về phía bên trái. WC của sân vận động thế nhưng ở giữa hai gian phòng. Cô nhìn lưng của anh, đột nhiên bật cười.

Ở bữa tiệc chào đón bạn mới, cô nhảy múa xong từ trên sân khấu đi xuống, suýt thì bị ngã sắp xuống, anh là người đỡ đỡ cô nói cẩn thận.

Nhiều chi tiết như vậy, hợp thành anh hoàn chỉnh.

Cuối cùng cũng tới bệnh viện, cô cùng lái xe đưa anh đi vào phòng cấp cứu.

Cô đợi thật lâu thật lâu, ở bên ngoài phòng cấp cứu, cơ thể có chút phát run. Cô lo lắng cho anh, sợ hãi anh sẽ xảy ra chuyện, nghĩ nghĩ, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Trong « Seoul kỳ duyên » Lý Hán Ný cứu một người con trai anh tuấn trong một tai nạn xe, người con trai anh tuấn đó đối với cô bé đã cứu mình nhớ mãi không quên, do đó đã tạo lên một đoạn tình duyên tốt đẹp.

Trong hiện thực, Lê Hòa cứu Lộ Thiệu Hành, đôi lấy bạn gái của Lộ Thiệu Hành là La Mai đến đây, dùng ánh mắt thù địch nhìn Lê Hòa, hơn nữa còn cảnh cáo Lê Hòa cách xa Lộ Thiệu Hành một chút.

Lê Hòa cũng không biết, điện thoại di động của Lộ Thiệu Hành vang lên, bác sĩ nhận điện, sau đó La Mai chạy đến.

Cô cũng không biết, khi Lộ Thiệu Hành hỏi ai cứu anh. La Mai thuận miệng trả lời, cô gái lúc ấy anh giúp đỡ, tiếc là người con gái kia sợ hãi anh muốn phí trí liệu, đã đưa anh đến bệnh viện sau đó liền rời đi.

Cô cứu anh, nhưng anh vẫn không biết cô là ai.

Cho dù lúc đó bọn họ có gặp gỡ cỡ nào kinh thiên động địa, bất quá cô cũng chỉ là một người xa lạ anh không quen biết.

Lòng của cô động, thực ra cũng chỉ là một hồi gió, thổi vào tâm, chỉ có chính mình cảm nhận được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đến nhẹ nhàng, lưu lại dấu chân, lại đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cùng trận gió này giống nhau đột nhiên thổi tới, cô đưa tay vỗ đầu của mình một phát, làm cho mình nhìn anh trấn định. Đều là quá khứ, tất cả đều là quá khứ, giờ phút này người đứng bên cạnh cô chính là một người xa lạ. Cuộc sống dạy cô thoát khỏi quá khứ như thế nào, nhớ lại, chẳng qua là tự mình hại mình, hơn nữa anh cũng không có cho mình ký ức gì tốt đẹp. Chuyện cũ giữa "Anh" và "Cô" Bình thường đều sẽ yêu nhau, nhưng bọn họ không phải.

"Nhị thiếu, có chuyện gì sao?" Cô cảm thấy có chút lạnh, không được tự nhiên ôm ngực của mình, ý tứ rất rõ ràng, nếu như không có việc gì, mời nhanh chóng rời đi.

"Xin cô thành thực một chút." Lộ Thiệu Hành nheo mắt, tuy rằng anh không có giác quan thứ sáu giống phụ nữ, nhưng cũng có thể nhìn ra, cô giấu diếm một thứ gì đó. Hơn nữa anh đã tìm ba thám tử tư, nhưng không có một ai điều tra ra chuyện gì xảy ra năm đó, vậy trong đó chắc chắn có ẩn tình. Anh không biết coi như không có gì, nhưng anh đã biết, đương nhiên không thể làm như không biết.

Anh không phải người vô lý dây dưa, điều kiện trước tiên là cô phải phối hợp, mà không phải muốn nói lại thôi.

Khi Lê Họa mở cửa, nhớ tới lúc trước cô đã cho Trác Dực Đình bước vào phòng này một lần, như vậy trong lòng lập tức cảm thấy cân bằng. Cô đối với Lộ Thiệu Hành cũng không có gì đặc biệt, đương nhiên anh cũng không thể coi cô là người đặc biệt.

Cô nhìn ra anh muốn nói chuyện cùng mình, nếu nhất định có một ngày này, cô sẽ thanh toán cho anh, cần gì phải buộc người khác như vậy.

Lộ Thiệu Hành đi phía sau cô, cẩn thận đánh giá phòng ở. Anh biết cô đã ở trong này thật lâu, anh tiêu sái di chuyển, giống như đang tìm cái gì vậy. Mà cô cũng đi theo anh, cũng không có nói gì.

Anh tìm khắp phòng một lần, cũng không có phát hiện ra dấu vết gì của đứa nhỏ. Nếu có đứa nhỏ, nhất định sẽ có quần áo của trẻ con, quần áo phơi ở ban công không có quần áo trẻ con. Đồ ăn trong phòng bếp cũng không có gì liên quan đến trẻ con. Cô ở chỗ này lâu như vậy, tự nhiên không phải vì anh đã trở lại mới giấu đi. Loại cảm giác đoán không ra này làm cho Lộ Thiệu Hành luôn không có lo lắng gì cảm thấy bất an.

"Uống nước sao?" Lê Họa nhìn Lộ Thiệu Hành bận rộn mở miệng, để anh đi vào đã đem anh như bạn bè mà cư xử. Cũng không hỏi anh tìm cái gì, dù sao nơi này của cô không có đồ vật này nọ làm người như anh cảm thấy hứng thú.

"Có thể vào phòng cô nhìn chút không?" Anh vẫn không chịu hết hy vọng, tính tình có phần bướng bỉnh.

Năm đó anh cũng không có tỏ vẻ gì đối với cô, một là chính anh bị tính kẻ có chút không thoải mái, hai là cô cẩn thận tính kẻ làm cho anh mơ hồ chút chán ghét.

Nếu có đứa nhỏ, anh sẽ như thế nào, anh tự hỏi mình, chắc là sẽ chịu trách nhiệm? Mối lộ ra nụ cười tự giấu, thì ra chính mình còn quá truyền thống, khi không có xảy ra, thật đúng là không biết mình chính là người như vậy.

"Không thể." Cô tỏ ra cự tuyệt.

Anh lại có vẻ càng thêm hứng thú.

Dù sao cũng là một lần cuối cùng, cô lắc đầu đối với mình, "Tùy anh đi."

Cô đi qua mở ra gian phòng của mình gian phòng của mình, cũng không hỏi anh muốn làm cái gì.

Anh ở trong phòng đi một vòng, biểu tình trên mặt chứng tỏ anh không vừa lòng nhưng anh cũng không mở miệng. Phòng rất là bình thường, nhìn không ra có gì đặc biệt.

Lê Họa đưa tay chống lên trên bàn, cũng không quan nơi đó đã đổ lên.

Ảo tưởng quả nhiên vẫn là ảo tưởng, không có khác biệt gì với chuyện cũ.

《Seoul kỳ duyên》người anh tuấn ở nhà Lý Hán Ny phát hiện một cái cúc áo, vì vậy nhận ra người cứu anh là Lý Hán Nê, mà không phải người kia.

Lúc ấy cô cứu Lộ Thiệu Hành, muốn lưu lại một bằng chứng bình thường, cũng lấy một chiếc cúc áo. Cũng không biết tại sao sẽ ở thời điểm đó lại ôm ý nghĩ như vậy. Trong 《trò đùa dai chi hôn》cầm hai cúc áo đưa cho người mình thích, kéo gần khoảng cách. Về sau, nhân của Viên Tương Cầm là cúc áo của Giang Trục Thụ. Chuyện cũ lãng mạn, bình thường đều xảy ra trên phim ảnh, nhưng lại cách cuộc sống quá mức xa xôi.

Tối hôm qua cô sửa sang lại đồ vật, đúng lúc đem cúc áo kia đặt trên bàn, ánh mắt của Lộ Thiệu Hành đã nhìn qua cúc áo kia, nhưng cảm xúc không có gì thay đổi.

Nào có nhiều lãng mạn như vậy, anh căn bản cũng không biết, thứ này là của anh, cho dù là hiện tại anh cũng không biết cúc áo trên người mình hình dạng như thế nào, huống chi là nhiều năm trước.

Lãng mạn của cô gái nhỏ, cùng sự thật không hợp.

Cô cười nhìn anh, cuối cùng nhìn đến chính mình có bao nhiêu ngu ngốc, sợ hãi anh nhìn ra cái gì, kết quả là chính mình cam chịu.

Cô nhất định không biết, cúc áo thứ hai trong quần áo chất lượng chỉ là cúc áo thứ hai trong bộ đồng phục học sinh, mặc ba năm trong trường học, giữ gìn nó từ đó cho tới nay, mới có thể thấy trân trọng đến cỡ nào. Mà ở khu vực đất liền, căn bản không có đồng phục như vậy, cô muốn lãng mạn, cho tới bây giờ cũng không từng có cái điều kiện kia, cũng cho tới bây giờ cũng sẽ không xảy ra.

"Nhìn đủ rồi sao?" Cô cắt đứt trầm mặc của Lộ Thiệu Hành, đây là nhà của cô, anh tốt nhất biết được điểm này.

"Một mình cô ở đây?" Lộ Thiệu Hành nói.

"Đúng"

"Phòng này hẳn là có thể bán được không ít tiền." Anh vỗ vỗ tay, giống như vô ý mở miệng.

Cô đã hiểu ý tứ của anh, dùng phòng này trả nợ, "Tôi không bán phòng ở."

Lộ Thiểu Hành cho cô một ánh mắt tùy tiện, theo cô đi ra.

"Cô muốn cùng một chỗ với Trác Dực Đình, là cho rằng cậu ta có thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn?" Đối với Trác gia, mấy trăm vạn, quả thật không phải vấn đề gì. Anh ngồi vào trên ghế sa lon, uống một ngụm nước ấm lúc trước cô đã rót.

Lại tới đây giảng giải đạo lý, kẻ có tiền như bọn họ, suốt ngày, chỉ có thể làm chuyện này sao?

"Cùng nhị thiếu không có quan hệ gì đi?" Cô với ai cùng một chỗ cùng anh không có quan hệ gì, chớ nói chi là mục đích cô cùng người khác cùng một chỗ.

"Hai bác không thích cô." Lộ Thiểu Hành đặt chén xuống, nhấn mạnh "Rất không thích."

Cô tự nhiên tin tưởng những điều này là nói thật, cùng biểu hiện ngày đó của cô có quan hệ, cho dù như vậy, cùng anh cũng không có quan hệ, có thể trách ai được, ai bảo thân phận của mình như vậy.

"Không tổn sức nhị thiếu lo lắng."

Lộ Thiểu Hành đánh giá cô, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Nếu Trác Dực Đình nhất định phải cùng một chỗ với cô, Trác gia sẽ từ từ đem Trác Dực Đình xuất ngoại, cậu ấy cùng quyền kế thừa của Trác gia không có bất cứ quan hệ nào." Lộ Thiểu Hành dừng một chút, "Cô có lẽ không biết, Trác Dực Đình còn có vài người em?"

Cô nhún vai, từ trước đến nay đều không có nghe nói qua điều này.

"Con riêng." Lộ Thiểu Hành nhắc nhở.

Con riêng này, tùy lúc có thể thay thế địa vị của Trác Dực Đình. Cô cứng đờ một chỗ nhất thời không biết mở miệng nói cái gì.

Cô tiếp tục cùng một chỗ với Trác Dực Đình, bọn họ sẽ chỉ là một đôi bình thường, cô đến cuối cùng, có thể hay không cùng anh ấy đi qua cuộc sống như vậy.

Lộ Thiểu Hành lại như cũ không chịu buông tha cô, "Cô cùng cậu ấy cùng một chỗ, đều là vì tiền đi? Nếu Trác Dực Đình thật muốn lấy cô, cô cũng đừng hy vọng xa vời cậu ấy có thể giúp cô trả nợ. Huống hồ cuộc sống của Trác Dực Đình là một vòng luẩn quẩn, hiện tại cậu ấy thích cô, cô có thể đảm bảo tương lai sao? Cùng cô cùng một chỗ, cậu ấy phải rời xa cuộc sống hiện tại. Cô có thể đảm bảo hai ba năm qua đi, cậu ấy sẽ không oán giận cô hủy hoại đi cuộc đời của cậu ấy sao?"

Cô nhìn anh, "Anh không phải còn muốn nói có lẽ không được bao lâu, anh ấy gặp được một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp sau đó đem tôi vứt ra khỏi đầu?"

"Không phải không thể."

Cô cười, lúc này đáp. Chính cô có năng lực thế nào, có lựa chọn sao? Nói gì thì cũng là muốn nói cô không xứng mà thôi.

"Cám ơn nhị thiếu nhắc nhở, tôi đã hiểu, anh có thể gọi cao đánh khề rồi đi không?"

Anh ngồi ở trên ghế sa lon không hề động.

Mặc kệ theo góc độ của người nào, anh đều cho rằng cô rời đi Trác Dực Đình là lựa chọn tốt nhất. Và lại, trong lúc đó bọn họ còn có rất nhiều dây dưa. Anh không hề vọng có người thứ ba.

"Có thể." Anh dừng một chút "Năm đó, cô mang thai?"

Chính anh cũng không biết, muốn nghe cô trả lời thế nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có dấu chân mới có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Mang thai? Lê Họa theo bản năng vuốt bụng của mình, người đàn ông này chưa từng cho mình điều gì tốt đẹp cả, tất cả chỉ là ảo tưởng, chính mình lại từng nghĩ tới lưu cho mình kí ức thống khổ nhất. Bản năng vuốt bụng, nơi đó cũng không có cảm giác gì. Nhún mày lại chợt phát hiện thì ra chính mình

không chịu đi ra, lựa chọn lưu lại phần kí ức kia.

Từ lượng của Tô Như rất tốt, cho nên khi Tô Như chủ động đưa ra yêu cầu so rượu cùng Lộ Thiếu Hành, cô cũng không lo lắng. Huống chi cô quen biết Tô Như chính là ở quán bar, ấn tượng đầu tiên cho tới bây giờ đều rất sâu sắc. Vì thế trong lòng cô Tô Như trở thành một người con gái kiên cường. Ở quán bar, cô bị người khác cuốn lấy không buông, không phải anh hùng cứu mỹ nhân mà người cứu cô lại là một người con gái xinh đẹp.

Hơn nữa bên cạnh Tô Như còn có vài vệ sĩ đi theo, họ đều là cao thủ nhất đẳng.

Đối với sự chủ động của Tô Như, Lê Họa rất hâm mộ. Cô thường suy nghĩ, vì sao mình không có một phần thoải mái như Tô Như, không có Tô Như tự tin bên cạnh, có lẽ cô cũng không thể ở trước mặt Lộ Thiếu Hành biểu hiện một phần, mà không phải một mình tưởng tượng đến người thiếu niên kia. Cô sống ở thế giới của cô, cô đối với anh là một người hoàn toàn xa lạ.

Đến nỗi xa lạ như vậy, rất lâu anh không biết tên của cô. Mỗi khi nghĩ tới, đều cười chính mình khờ dại.

Cho nên khi nhìn thấy Tô Như cùng Lộ Thiếu Hành uống rượu, Lộ Thiếu Hành tỏ ra hứng thú, cô có một chút ưu thương. Nếu như cô có thể chủ động một chút, kết quả có thể thay đổi hay không. Cô gái như Tô Như, thật sự rất hấp dẫn người khác, sống ở giữa nơi đèn sáng lộng lẫy, mà cô chỉ là một bóng mờ. Từ khi cha phá sản, thân thích trong nhà nháy mắt thay đổi thái độ. Trước kia cô nhất định từng có cuộc sống quá thoải mái, cuộc sống là người thầy tốt nhất, có thể khắc sâu vĩnh viễn những bài học kinh nghiệm. Mẹ tuổi đã cao gần như trở thành toàn bộ trọng tâm cuộc sống của cô. Cô từng có rất nhiều ý tưởng khờ dại, cô cùng mẹ sống cuộc sống hạnh phúc, nhìn cha nghèo túng. Kết quả là cha hạnh phúc, nhưng cô thì vẫn không hạnh phúc như trước, nhìn xem, đây mới là cuộc sống.

Tô Như cùng Lộ Thiếu Hành uống rất nhiều rượu, Tô Như liếc mắt nhìn chằm chằm bạn gái của Lộ Thiếu Hành, "Còn không đi mua thuốc giải rượu?"

La Mai nhìn Lộ Thiếu Hành uống rượu, nhú mồm đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, rất nhiều người đã tan cuộc.

Tô Như bùng một chén rượu đến trước mặt Lộ Thiếu Hành, "Nếu là đàn ông thì tiếp tục uống."

Có lẽ câu nói kia của Tô Như rất có tác dụng đối với thần kinh của đàn ông, Lê Họa còn không kịp ngăn cản, Lộ Thiếu Hành đã uống một hơi cạn sạch, sắc mặt đỏ lên, ánh mắt mơ màng.

"Cậu bỏ vào đó cái gì vậy?" Lê Họa chất vấn Tô Như, vừa rồi cô nhìn thấy Tô Như động tay động chân.

Tô Như nhìn cô cười thần bí, "Thứ tốt." Đàn ông đều sẽ rất thích.

Cho đến khi Tô Như sai người dẫn đi theo phía sau cô, cách đó không xa, giúp đỡ Lộ Thiếu Hành đi, cô mới cảm thấy không đúng, đuổi theo Tô Như. Tô Như chỉ cười không nói, trước kia cô cũng hỏi qua cách đối nhân xử thế của Lộ Thiếu Hành, so với con cháu nhà giàu bình thường, tuyệt đối tốt hơn rất nhiều, chỉ bằng điểm ấy, tính kế anh ta một chút, không thành vấn đề.

Trên đường tới khách sạn, Tô Như dời đi lực chú ý của Lê Họa, "Cậu nói đàn ông như Lộ Thiếu Hành, làm sao lại tìm người bạn gái kém xa anh ta như thế?"

"Chuyện người khác, làm sao tớ biết?"

"Cậu không ghen ỉ?" Tô Như đánh giá Lê Họa, "Nếu cậu có bạn trai giống như Lộ Thiếu Hành, vấn đề trong nhà, nhất định không phải là chuyện lớn gì."

Lê gia phá sản, thiếu một số tiền lớn, tìm một người bạn trai có tiền, không thể nói là ham tiền, như vậy gọi là tình thế bất buộc.

Lê Họa trầm mặc hồi lâu, "Giá trị của tớ không đến nhiều tiền như vậy." Có ảo tưởng, không có nghĩa là ở giữa cuộc sống thực sự thì ảo tưởng, ngược lại, cô biết mình nên làm như thế nào, đàn ông đương nhiên thích tiền tài, tình yêu không có vấn đề gì, nhưng cô cho không được.

Rất nhanh Tô Như thay đổi đề tài, "Thật muốn làm cho Lộ Thiếu Hành biết bộ mặt thực sự của La Mai, nhìn xem ở trước mặt anh ta thì vô cùng lương thiện, ở trước mặt người khác thì không từ tế chút nào." Tô Như rất chán ghét La Mai, một là cảm thấy người đàn bà kia vô cùng dối trá, hai là luôn tìm cơ gây khó dễ cho Lê Họa.

"Đó là chuyện của người khác." Lê Họa nói xong câu đó, phát hiện Tô Như đã mở ra một cánh cửa.

Cô liếc nhìn sắc mặt đỏ bừng của Lộ Thiếu Hành, lại nhìn biểu tình của Tô Như đã có chút phần nộ, "Cậu đã làm cái gì?"

"Cậu không phải đã muốn sao?" Tô Như liếc mắt nhìn cô một cái, ra hiệu người phía sau đỡ Lộ Thiếu Hành đi vào, lại đánh giá Lê Họa, "Đi vào, anh ta cần cậu."

Lê Họa đứng bất động ở đó, quét cường nhìn Tô Như, "Loại trò chơi này đùa được sao?"

"Có được hay không, thử mới biết được." Về mặt Tô Như tỏ ra không sao cả, "Tớ cho cậu đi vào."

Lê Họa vẫn bất động.

Tô Như đẩy Lê Họa, phát hiện cô vẫn không nhúc nhích tí nào, "Cậu không đi vào, được lắm, tớ đi vào. Nhưng cậu phải biết rằng, việc này có ý tứ như thế nào."

Lê Họa ngơ ngác nhìn Tô Như, người Tô Như di chuyển, hoặc là chết, hoặc là đòi này không phải Tô Như không cưới.

"Thật không đi vào?" Tô Như nhẹ nhàng nâng cằm

Lê Họa đột nhiên khóc, Tô Như trực tiếp đẩy Lê Họa vào, đóng cửa lại.

Tô Như nhìn cánh cửa kia một cái, không phải cô đùa tàn nhẫn, mà đây là một cơ hội cho Lê Họa, có đôi khi phụ nữ muốn thay đổi số phận, phải dựa vào một chút thủ đoạn, không nên cảm thấy dựa vào đàn ông là một việc đáng xấu hổ. Phụ nữ thật sự thông minh, phải dựa vào đàn ông, có thể trả giá một chút để đạt được tất cả điều mình muốn, tại sao không làm.

Cho nên ở ngày thứ hai khi Tô Như biết chuyện của Lê Họa đã chạy đến hung hăng mắng Lê Họa.

"Cậu như thế nào ngu ngốc như vậy, không duyên cớ để cho anh ta chiếm tiện nghi." Lúc này Tô Như, tất nhiên cũng không xét lại mình, nếu như không có cô, Lê Họa căn bản không để cho người khác chiếm tiện nghi.

Lê Họa chỉ trầm mặc.

"Không nói lời nào, vẫn là không nói lời nào, bộ dạng này của cậu có thể được cái gì sao?" Tô Như còn không hết giận, một cơ hội tốt như vậy, cho dù không thể cùng Lộ Thiệu Hành hứa hẹn cái gì, cũng có thể nhận được một khoảng tiền không nhỏ.

Môi trường của quán cà phê, luôn rất im lặng, loại im lặng này làm nổi lên sắc mặt vốn trắng bệch của Lê Họa, lại càng thêm nhu nhược, "Tớ cái gì đều không có, cũng không thể có được, không cần để cho tớ cũng phải thương xót chính mình?"

Thương xót, dùng phương thức hèn mọn này đạt được ích lợi. Về điểm này tự tôn đáng thương, làm cho cô cũng thống hận chính mình, nhưng vẫn là không thể vứt bỏ, đã hai bàn tay trắng, không thể không có chính mình.

Tô Như lần này không có nói gì.

Thật không ngờ, bọn họ trầm mặc nhưng không có đối được xung quanh im lặng, không biết La Mai đã ngồi xuống gần các cô, nói ra "Tiện nhân." Đối với những người muốn Lộ Thiệu Hành chú ý, La Mai gặp một người diệt một người. Không có cách nào, ai bảo thế giới này những người đẹp trai tài giỏi như thế hiếm có.

"Cô mắng à?" Tô Như đứng lên, ôm ngực, đang lo tìm không được người phát tiết, lại có người chủ động đưa tới cửa, "Mắng lại một câu cho chị đây nghe một chút, nhìn xem cô không có cha mẹ dạy bảo đến tột cùng là cái dạng gì, để tránh làm hại đến người khác."

"Đưa con hoang này ở đâu tới, tùy tiện đi vào trường học của chúng tôi, còn ở trường học của chúng tôi giờ trò lưu manh. Nơi này không đến lượt cô nói chuyện?" La Mai cũng không yếu thế đứng lên.

"Tôi còn giường oai ngay tại nơi này đây, cô có thể làm gì tôi?" Tô Như nhướn mày, "Người xấu tác oai tác quái quá mức."

"Cô..." La Mai tự nhận bên ngoài mình không tồi, lần đầu tiên bị người đánh giá như vậy, rất muốn xé khuôn mặt kia của Tô Như, "Tiện nhân, chỉ biết đoạt bạn trai người khác, thế giới này thật sự là đảo lộn rồi, tiểu tam cũng có thể ngang ngược như vậy."

Lê Họa khản trương giữ chặt Tô Như, nếu không nhất định Tô Như sẽ đánh người, Tô Như là một người thà rằng động tay động chân cũng không tiếp tục nói chuyện, "Ồ, cái mặt oán phụ như vậy, thì ra là bị đàn ông vứt bỏ, khó trách miệng đầy phẫn."

"Cô mới bị vứt bỏ, cả nhà cô đều bị vứt bỏ."

"Cô có bản lĩnh lập lại lần nữa."

"Tôi nói, thế nào?"

La Mai vừa mới nói xong, Tô Như đã xông lên phía trước, kéo La Mai ấn trên bàn, "Tôi đã cảnh cáo cô, đừng chọc tôi." Kéo tóc La Mai, "Cô thật sự tưởng rằng tôi ngồi không."

Lê Họa chạy nhanh tới lôi kéo Tô Như, "Đừng đánh."

Tô Như đẩy La Mai, lập tức cười, nhìn Lê Họa, hí mắt nhìn La Mai mở miệng, "Thực ra, cô hẳn là nên mắng chính mình, bởi vì cô để cho bạn trai đứng núi này trông núi nọ, không có cách nào, đàn ông đều thích con gái đẹp, xin lỗi, ai bảo cô tìm một người đàn ông như thế làm bạn trai.. Cho nên vứt bỏ cô là bình thường. Nói cho cô biết một tin xấu, cô gái xinh đẹp kia đã mang thai, càng không may cô ấy có đứa nhỏ của bạn trai cô." Nói xong chặc chặc hai tiếng.

La Mai chưa hoàn hồn gắt gao nhìn chăm chăm bụng của Lê Họa, "Không có khả năng. . ."

"Có thể hay không, anh ta rõ ràng nhất." Tô Như cười quyến rũ, "Lộ Thiệu Hành có thể chịu cô lâu như vậy, nhất định là một chính nhân quân tử, không có chạm qua cô, nếu không cô sớm đã bị vứt bỏ."

La Mai tức giận đến phát run, không thể phản bác, nếu cô nói cô là xử nữ, kia đại biểu rằng Lộ Thiệu Hành không có chạm qua cô, nhưng Lộ Thiệu Hành thà rằng chạm vào người phụ nữ khác.

Tô Như lại cười.

Lê Họa nhìn một màn trước mắt, "Câu hỏi quá đáng rồi." Lời này là khi La Mai đã rời đi.

"Sợ cái gì, chỉ cần bụng của cậu không chịu thua kém, thì cũng không phải không có khả năng."

"Đời này, tớ chưa từng tranh giành qua." Thanh âm của Lê Họa rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Rất lâu trước kia, Lê Họa đã hỏi qua chính mình, tôn nghiêm kia thể hiện ra làm cái gì. Đối với người như cô mà nói, thực không có nhiều tác dụng, đảm đương không nổi cơm gạo, càng không đảm đương nổi quần áo. Con người cần gì phải đặt tự tôn lên trên, tiền lương ít ỏi, đối với cô, cuộc sống của người bình thường rõ ràng không thuộc về cô. Trừ bỏ một phần công việc, đổi lấy một ít tiền lương trên thương trường, mua một ít quần áo giá trị. Nhìn chính mình trong gương, cô tự nói với mình, có lẽ đây là giá trị con người của mình, cần nhờ đến quần áo hào nhoáng bên ngoài phụ trợ.

Đi vào "Mị lực", Lan Tả rất là vui sướng tiến đến, "Nhiều ngày như vậy không có nhìn thấy cô, còn tưởng rằng cô không đến đây nữa."

Chính cô vốn cũng nghĩ như vậy, cười, "Sao có thể chứ, đoạn thời gian trước, bị một trận ốm. Như thế nào, không chào đón tôi?"

Lan Tả che miệng cười, "Sao có thể chứ!"

Vài cô gái trang điểm ăn mặc đẹp để cùng cô tiếp đón, thuận tiện trò chuyện một vài chuyện lý thú xảy ra gần đây.

"Có phát hiện hay không Lộ tứ thiếu gia gần đây đều không có đến nơi này của chúng ta?" Có người mở miệng u oán, Tứ thiếu gia tuy rằng không phải loại người lưu tình khắp nơi, nhưng tiền boia cũng không ít.

"Ai biết bọn công tử này vội vàng cái gì?"

Có người cười đùa, "Nhị thiếu cùng tam thiếu không phải thường xuất hiện sao? Như thế nào không đi lấy lòng?"

"Người nào không biết hai người kia ánh mắt cao ngất, có thể coi trọng thân phận này của chúng ta sao?"

"Ha, người vẫn là có chút tự hiểu lấy mình mới tốt."

Tự hiểu lấy mình? Lê Họa cười khế, lời này không sai. Bóng đêm tới gần, "Mị lực" người cũng càng ngày càng nhiều, trăm kiểu hình dáng, say rượu ca hát, đòi người khó có được một hồi tùy ý.

Trong lúc đó Lê Họa làm người nghe các cô nói, cũng không tỏ ra bất ngờ, coi chính cô cũng như vậy, không có gì đặc biệt.

Châm một điếu thuốc, thoải mái hút.

Bữa tiệc ở nơi này, trước sau như một, Lê Họa luôn luôn ôm tư thế bảo vệ mình, bữa tiệc bình thường không nhiều lắm, nhưng hôm nay đón không dưới ba cái. Cô cười kiêu ngạo, làm cho một nhóm đàn ông phải gắng sức uống rượu. Đàn ông, ánh mắt đầu tiên, bình thường chỉ nhìn nặng bên ngoài của phụ nữ, thể giới bên trong, tạm thời không thể thưởng thức. Đối với phụ nữ vui tai vui mắt, tự nhiên cũng khách khí một chút, ngay cả nói chuyện đều mang theo một tia lấy lòng.

Nguyên nhân là có nhiều phụ nữ xinh đẹp có nhiều như vậy ở bữa tiệc. Theo như nhu cầu, nhu cầu sinh sống, đó cũng là một cách sinh tồn.

Nhìn thấy một đoàn giàu có này, trong lòng Lê Họa, có một cổ xúc động mãnh liệt. Tuy ý tìm một người quên đi, người còn sống, thật sự mệt mỏi, quá mệt mỏi, cô cảm thấy được chính mình sắp kiên trì không nổi nữa. Không quản người khác thấy thế nào, người khác nghĩ như thế nào về mình, cứ như vậy coi như hết, nếu không chịu để cho chính mình cuộc sống hàng ngày tốt một chút, cô làm gì phải báo cho xã hội biết mình không có vậy bản.

Những người này có vài người đã thấy qua, có bụng bia đều giống như mang thai năm tháng. Đại đa số bọn họ cũng đã kết hôn. Có một số thậm chí đã có con đều cùng cô giống nhau. Trong nhà có một người phụ nữ lớn tuổi, người phụ nữ này giúp bọn họ gây dựng sự nghiệp.

Nghĩ một chút, cô liền cảm thấy ý tưởng vừa rồi ác tâm.

Uống một ly rượu, cô nghĩ, không phải sợ, vì mình cố lên, cô có thể. Giống hồi học đại học chạy tám trăm mét vậy, cơ thể nhanh xuất hiện hiện tượng mất nước. Bước chân cũng trở nên bất động, đối với mình nói cố lên, vẫn là tới cuối cùng. Cho dù lại khóc, ngã bệnh ba ngày, cổ họng khàn khàn, nhưng cuối cùng cũng sẽ qua đi. Chỉ cần bản thân kiên trì, nhất định có thể.

Cô kéo thân thể không có sức đi ra khỏi phòng, chống tay trên tường của hành lang.

Bùi Chấn Vũ đi tới từ một chỗ khác, nhìn thấy cô, vươn tay, lại thả trở về, "Cô có khỏe không?" Người lý trí từ trước đến nay đều biết làm thế nào tránh đi một đoạn tình cảm không thích hợp.

Cô dựa lưng vào tường "Không có việc gì."

Đúng là vẫn không đánh lòng, Bùi Chấn Vũ giúp đỡ cô, "Đi nghỉ ngơi một chút đi!"

"Nói cho tôi biết, các người tại sao có thể tự nhiên có nhiều tiền như vậy?" Nói xong cô lại nở nụ cười, "Tôi hay nói đùa, anh không cần để ở trong lòng." Đây tay của Bùi Chấn Vũ ra, tự mình đi về phía trước.

Đi đến phía trước, Lan Tả lại giữ chặt cô, "Còn chịu đựng được không?"

Cô ngẩng đầu, "Được."

"Vừa rồi Xa Xa bị đau bụng, cô bên kia..."

"Được. Tôi đi." Cô cười nhẹ nhàng.

"Cũng là cô tốt nhất."

Lê Họa vẫn cười, được người khác khích lệ, bình thường đều phải trả giá nhất định, mà đối phương cũng đạt được lợi ích.

Phòng khách quý, xem ra Lan Tả âm thầm đào tạo Xa Xa, chẳng lẽ còn chờ cô đến hay sao? Người nào cũng làm như vậy, hướng hồ là bán tuổi xuân ở nơi này.

Cô đi vào, cười nhạt, có một chút vẻ u sầu, đàn ông đều thích đối với phụ nữ như vậy đau lòng.

Vừa cười, vừa nói ồn ào.

Cô có chút muốn biết, nếu cô sớm biết rằng Lộ Thiệu Hành ở trong này, cô có từ chối hay không. Nếu, cái từ này, từ trước đến nay đều là tự chuốc khổ vào thân.

Cô chọn cái ly ở vị trí khá xa Lộ Thiệu Hành, tất nhiên không hoàn toàn vì tránh né Lộ Thiệu Hành. Cô kẻ sát người đàn ông này, nghe nói hoa tâm lại vô tình, nhưng anh ta đối với mỗi một người phụ nữ bên cạnh rất tốt, quan trọng nhất là anh ta chưa kết hôn. Điều này làm cho Lê Họa rất vừa lòng.

Thanh cao không đứng dậy, sẽ không phải quá mức phô trương.

"Nhâm tổng, uống một chén?" Cô bung rượu lên, ngẩng đầu.

Nhâm Dật nhìn cô hồi lâu, mới vươn tay, cầm lấy ly rượu trên tay cô, "Loại đồ vật này, hãy để cho đàn ông tùy ý tốt hơn." Nói xong một hơi cạn sạch.

Lê Họa nhìn tay trống không, người khác đều nói Nhâm Dật tuy rằng hoa tâm, đối với phụ nữ rất tốt, mỗi một người phụ nữ tách ra đều khen ngợi người đàn ông này, thì ra từ chi tiết nhỏ có thể đoán được một người đàn ông.

"Nhâm tổng, nhìn tôi?" Muốn tỏ ra mình không giống với những người phụ nữ khác, như vậy mới có thể nhận được chú ý càng nhiều, rót một ly rượu, trực tiếp uống xuống, đưa chén cho Nhâm Dật xem.

Nhâm Dật cười, không có ngăn cản hành động của cô. Sau đó, cô nhận được tán thưởng của người khác.

Ngồi bên kia của cô, Lý tổng nhất định phải cùng cô uống một ly, người này có tiếng là quý hào sắc, nhưng cô không có từ chối, "Lý tổng cần phải nhường tôi."

"Đương nhiên, đương nhiên." Lý tổng vừa nói, một bên đưa tay đụng đến mông của cô.

Cô nhú mày, không có mở miệng.

Nhâm Dật đem Lê Họa kéo đến bên cạnh anh, ánh mắt híp lại. "Lý tổng, cùng phụ nữ uống rượu nhiều không có ý nghĩa, không bằng chúng ta cùng uống đi?"

Cô chính là đánh cuộc ở thái độ của Nhâm Dật, tốt lắm, chuyện tiếp theo cùng cô không liên quan.

Bữa tiệc kết thúc có người đạt được ích lợi cũng có người bị tổn thất, Lê Họa uống rất nhiều, có chút say. Nhâm Dật nói chuyện với cô từ nãy đến giờ, cho đến khi tất cả mọi người rời đi.

Vừa rồi tuy rằng rất lớn mật, hiện tại cô không có lá gan, nhất là vào giờ phút một nam một nữ thế này.

Ngon đèn trong phòng có chút ám muội, bức tường tinh xảo giấy khúch xạ phát ra hình cung.

Nhâm Dật nhìn hồi lâu, "Có cái gì khó khăn đều đã qua." Anh châm một điếu thuốc, "Cô là một cô gái tốt, không cần tự coi thường chính mình."

Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông này.

Đã bao lâu, không có một người nào nói qua cô là một cô gái tốt, ngay cả chính cô cũng quên mất mình đã từng là một cô gái tốt.

Thế nhưng lại bởi vì một câu của người xa lạ mà khốc, cô đúng là càng vô tích sự mà.

"Cám ơn." Cô nhoen miệng cười, vừa rồi đối phương phối hợp với cô đã rất nể tình.

Đứng lên, cô chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Lộ Thiệu Hành nhú mày, trong tay cầm một điếu thuốc, dường như đang lo lắng cuối cùng không có châm nó. Nhìn thấy Lê Họa đi ra, không có giật mình, cũng không có chán ghét, chỉ là nhìn cô một cái, "Có lửa không?"

Cô liền móc ra một cái bật lửa, trên móc khóa có một món đồ trang sức, cứ như vậy nhìn, căn bản nhìn không ra đó là một cái bật lửa. Lộ Thiệu Hành nghiêng cứu một lát, mới biết cái bật lửa này sử dụng như thế nào, "Thật sự là trong ngoài không giống nhau." Đối với cái bật lửa này nói.

Lê Họa không có mở miệng, đón nhận cái chìa khóa, sau đó rời đi. Từ lúc gặp lại, anh làm bộ như không biết cô, cô cũng nên phối hợp, cũng không nhận biết anh.

Gặp thoáng qua trong nháy mắt, Lộ Thiệu Hành đưa tay ngăn lại hông của cô, "Làm gì phải xem nhẹ chính mình như vậy?"

Vì cái gì? Cô cũng rất muốn hỏi mình.

Anh bắt lấy cô không tha, "Nếu cô nhất định phải làm như vậy, thực ra tôi cũng có thể." Anh kéo cô qua, đem cô ôm vào trong ngực, hung hăng hôn cô, lúc đó trong miệng lưỡi cảm giác bỏng bỏng.

Anh vậy mà cảm thấy được, nên như vậy, như vậy mới đúng.

Anh kéo cô đi.

Nhâm Dật đứng ở hành lang cười cười, thì ra vừa rồi là tức giận bạn trai.

Thân thể của Lê Họa mềm mại kỳ diệu, đi ra "Mị lực", Lộ Thiệu Hành gần như ôm nửa người Lê Họa bước đi. Khi sắp đi đến xe của anh, Lương Hạo cũng đã đi tới, nhìn người phụ nữ trong ngực Lộ Thiệu Hành, rõ ràng cảm thấy vô cùng hứng thú. Khi Lương Hạo đi tới, Lộ Thiệu Hành đem che khuất mặt của Lê Họa sợi tóc quăn đến tai.

Lương Hạo thấy được, người phụ nữ kia cũng có thể biết.

Quả nhiên, Lương Hạo không hề bước lên, quá kinh sợ, ngay cả chào hỏi cũng quên, nhìn Lộ Thiệu Hành sau đó lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Một người đàn ông uống rượu, rất dễ dàng làm cho người ta có nhiều ý tưởng khác nhau. Một phụ nữ uống rượu, dễ dàng làm cho người khác có ý nghĩ vẩn vơ xảy ra sau đó, đương nhiên, những chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra.

Khi Lộ Thiệu Hành đỡ Lê Họa từ trên xe xuống, cô ngồi xuống một cây ven đường không ngừng nôn. Không biết vì sao, giống như có lỗi suy nghĩ cố định, nghĩ lúc ói, ói dưới gốc cây sẽ giảm bớt cảm giác tội ác làm ô nhiễm mặt đất.

Lộ Thiệu Hành đứng một bên nhìn cô nôn, giờ phút này suy nghĩ của anh vô cùng tỉnh táo. Khi đem cô kéo xuống, trong đầu suy tư một lát, cũng không

phải là một vấn đề ý nghĩa. Anh cũng không có muốn suy nghĩ bình tĩnh như vậy. Người như bọn họ, nghĩ rằng tất cả cách thể hiện đều không giống với người khác, đến cuối cùng, còn không phải là vì lợi ích của gia tộc, hy sinh hạnh phúc hôn nhân, đó chắc chắn là con đường của anh. Cũng là bởi vì điều này, lúc trước chia tay cùng La Mai rất kiên quyết, không đến cuối cùng, kéo cũng chỉ là kéo, anh chưa từng nghĩ qua đời này sẽ vì ai mà đối nghịch với cha mẹ, trước kia không có, hiện tại cũng không có.

Suy nghĩ nửa ngày, anh vẫn bước tới, vỗ vỗ phía sau lưng cô.

"Anh đi đi!" Không có xoay người, cứ như vậy mở miệng.

Sẽ không cam chịu số phận, sẽ không để anh trở thành ân nhân cứu mạng của mình, không phải không muốn, chỉ là không muốn chính mình thất vọng.

Tay của Lộ Thiệu Hành dừng lại.

Cô có thể đem mọi chuyện vừa rồi, hiểu thành một người đàn ông ý loạn tình mê, hơn nữa còn là ý loạn tình mê không nghiêm trọng.

Lộ Thiệu Hành không nói gì, ở bên ngoài anh không có phòng ở, chỉ có thể đưa cô về phòng của cô.

Anh đi ở phía sau cô, vẫn đi theo, không có mở miệng nói chuyện. Anh nhìn bóng dáng gầy yếu của cô. Có một chút giống như lúc anh học tiểu học, đi về quê chơi gặp một con mèo. Con mèo kia, bộ dạng cũng không được tốt lắm. Anh cũng không biết, vì sao mọi người không cho con mèo đó ăn cái gì. Anh sờ lưng của con mèo, toàn bộ đều là xương, nhất là các chân của nó. Một buổi trưa, anh cho con mèo đó ăn. Nhưng về sau, anh không bao giờ biết con mèo kia đi nơi nào nữa. Anh lương thiện, nhớ lại một chút, chỉ cho con mèo đó ăn một bữa trưa. Nếu đứng ở góc độ của con mèo, nếu anh chưa từng cho nó đồ ăn, nó sẽ chấp nhận chuyện đói khát này. Nhưng anh cho nó ăn no, nó nhất định sẽ chờ mong được ăn no, mà anh lại không thể thỏa mãn cho nó. Anh cho con mèo kia hi vọng, nhưng lại vĩnh viễn không thể thực hiện.

Một cái đèn ở hành lang bị hỏng, cũng không có ảnh hưởng.

Tâm bị phá hủy một góc, cũng sẽ không thể ảnh hưởng cuộc sống.

Cô lấy ra chìa khóa mở cửa, như bình thường giống nhau. Cửa mở, cánh cửa. . . đóng lại.

Lộ Thiệu Hành lại chống thân thể đi vào, anh nên đi, xoay người liền rời đi, làm như không biết cô, như vậy anh có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái, cô thực sự chính là một người rất phiền toái, phiền toái rất lớn.

Anh thích làm một ít chuyện nhỏ sau lưng cha mẹ không bị phát hiện, nhưng đây là một thật lớn rất lớn.

Cánh cửa ngay sau anh, anh cũng chưa đi.

Ngay cả chính anh cũng không hiểu.

"Đi tắm rửa một cái đi!" Cuối cùng anh cũng mở miệng, cô uống thật sự rất nhiều, chẳng biết tại sao lại không có say. Có lẽ người đang rất muốn uống say, ngược lại sẽ không say.

Lúc này Lê Họa mới xoay người nhìn anh, "Anh không đi sao?"

Ngay cả cô cũng nghĩ đến anh sẽ đi?

"Không đi." Anh cười cười nhìn cô.

Bầu không khí rất kỳ quái, rất kỳ quái, bọn họ như thế này tính là cái gì đây? Không thêm nghĩ nữa, dù sao cũng sẽ không có đáp án.

Trác Dực Đình đã lâu không có liên lạc với Lê Họa, mấy ngày nay, đi công tác ở tỉnh khác, không có cách liên hệ, anh cũng không có đem mấy thứ này để ở trong lòng, nghĩ đến lúc đó khi mình trở về mua một chút quà đến dỗ dành cô. Nhưng hiện giờ anh đã trở lại, ngay cả bóng của Lê Họa đều nhìn không thấy nửa phần. Làm cho anh nổi lên dự cảm không tốt, anh gọi điện thoại, ở trạng thái không có người nghe máy. Làm cho anh lo lắng cô có phải hay không đã xảy ra chuyện gì. Lại gọi điện thoại, vẫn không có người nào nhận máy, làm cho anh rất lo lắng. Có khi nào cô đã xảy ra chuyện gì?

Điều này làm cho anh có chút hối hận, lúc ấy Lê Họa từng gọi tới một cuộc điện thoại, anh đang họp, liền tắt máy, từ đó về sau cũng không có để ý.

Nghĩ như vậy, Trác Dực Đình nhíu mày nhìn đi động, đầu tựa vào ghế dựa màu đen của xe, giữa đêm hình thành một hình dáng cô độc.

Đi đến chỗ cô làm việc, không có, họ nói cô đã xin nghỉ việc từ lâu. Không phải mới nghỉ việc, mà là từ lâu. Nhưng cô chưa trao đổi cùng anh, đây là một việc lớn. Nội tâm của anh xẹt qua tia không thoải mái cảm thấy tổn thương lòng tự trọng, tay để lên ngực tự hỏi, trong lòng cô anh tính là cái gì? Lại đối đãi với anh như vậy, chẳng lẽ người nào trả giá nhiều hơn, người đó liền bị coi thường sao?

Hơn nữa, có tin tức nói ở "Mị lực" gặp qua cô, đến cuối cùng cô nghĩ như thế nào?

Bất luận tin tức có đúng hay không, anh đều muốn nhìn thấy Lê Họa sau đó sẽ tính toán.

Chờ ở cửa nhà trọ của cô, tầng nhà lầu cô ở đèn vẫn không có sáng lên, mà anh đã đợi bốn giờ.

Hành vi của mình, nhìn qua, thật đúng là ngốc.

Rút ra một điều thuốc, châm lên, tay xoa xoa nhiều lần, làm cho trong lòng mình có thể yên lặng một chút.

Điện thoại đột ngột rung lên, nhìn tên người gọi, ngữ khí bình thản như trước. "Ừ?"

"Đến 'Vũ mỷ' . Mọi người đều đến rồi, còn thiếu cậu, đừng tìm cớ qua loa tắc trách (làm lấy lệ)." Thanh âm vui tươi hơn hờ của Trang Chu làm cho trạng thái mơ hồ không rõ của Trác Dực Đình tỉnh táo lại một chút.

Xoa bóp cái trán, đưa mắt nhìn lại hướng phòng ở kia, cảm thấy được hành vi hiện tại của mình rất ngốc.

Nghĩ muốn từ chối, nhưng mở miệng lại là, "Được."

Khởi động máy, lái xe rời đi.

Chỉ có anh biết, sợ hãi xuất hiện kết quả như vậy, không giống với ý nghĩ của mình, trong lòng lại càng bất an, không bằng uống chút rượu, làm cho mình thoải mái một chút.

Đẩy ra cửa phòng, người đã tới nhiều.

Có người hướng anh vẫy tay, "Mới trở về? Nhìn bộ dạng cậu bây giờ giống đây tớ..."

Về mặt Trang Chu ngạc nhiên mừng rỡ "Cậu vậy mà thực sự đến đây, còn một người... Hại tôi đánh cược thua, tôi còn nói cậu nhất định ở lại chỗ tiểu tình nhân kia. Gọi là cái gì, 'Tiểu biệt thắng tân hôn' ."

Con người của Trác Dực Đình chìm chìm, có chút không kiên nhẫn, "Cậu nói nhiều."

Phát hiện tâm tình của Trác Dực Đình hình như đã bị ảnh hưởng, có người vô tư đưa cho Trác Dực Đình chén rượu, anh cũng không có từ chối, uống xuống mấy chén, bụng như có lửa đốt.

Lương Hạo ngồi ở một chỗ khác, trong tay cầm một chén rượu, nhìn rượu, xong lại nhìn Trác Dực Đình.

Trang Chu cảm thấy đáng về thâm trầm này của Lương Hạo buồn cười, đi qua, "Anh em, muốn uống rượu, gọi tôi nha."

Lương Hạo nâng cằm, chỉ về phía Trác Dực Đình, "Cậu ta dường như cần hơn."

Khóe miệng Trang Chu nở nụ cười, "Xem ra anh ta bị tiểu tình nhân kia làm cho không thoải mái."

Tư thái vui sướng khi người gặp họa, Lương Hạo cũng suy nghĩ xem Trác Dực Đình đã biết cái gì, hẳn là còn không biết, hôm nay mới trở về, nhìn bộ dạng của Trác Dực Đình, cũng không giống như là việc nhỏ.

Phụ nữ, tai họa, Lương Hạo thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Bưng rượu, đi đến bên cạnh Trác Dực Đình, ý bảo người bên cạnh Trác Dực Đình tránh ra.

Đối phương hơi sững sốt, nhưng vẫn thật sự đi ra.

"Buồn bực, thứ rượu này, uống sẽ làm tổn hại thân thể, nhất là vì chuyện không đáng." Lương Hạo hí mắt, nhìn bộ dạng của Trác Dực Đình.

Trác Dực Đình lại không có để ý tới lời nói của Lương Hạo, anh không thích người khác cái gì cũng hiểu, mà người nằm trong rắc rối thì đều là một bộ dạng không hiểu, giống như anh là đứa ngốc, mà bọn họ thông minh đều có thể nhìn thấy rõ cục diện.

Trác Dực Đình tiếp tục uống hai chén, cuối cùng giương mắt, "Có chuyện gì thì nói."

"Chuyện được voi đòi tiên, phụ nữ đều thích làm." Lương Hạo vỗ vỗ bả vai Trác Dực Đình, "Nói nào cũng đều phân ba bảy loại, cho dù là người như chúng ta cũng thế."

Gia thế tốt, dù sao cũng có chỗ đặc biệt, nói chuyện cũng sẽ cẩn thận một chút, nói là bạn bè, mọi thứ đều là một vòng tròn, mở ra lại là một chuyện.

"Ài?" Trác Dực Đình lạnh lùng mở miệng.

Lương Hạo cười cười, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đề xe ở "Mị lực", một góc cách đó không xa có một bóng đen, Trác Dực Đình âm thầm cười cười, không biết loại hành vi này của mình tính là cái gì. Anh biết cô ở trong này, thậm chí ngày hôm qua còn ở chỗ này ôm cây đợi thỏ chờ cô. Anh có chút không biết làm thế nào, anh không dám tiến lên, không dám đi giữ chặt cô đã uống nhiều, bước đi có chút xiêu vẹo, cùng cô ngã bải. Đến hỏi cô vì sao đem số điện thoại của mình cho vào sổ đen hoặc là bỏ qua điện thoại của anh, thậm chí anh sợ hãi đón nhận một kết quả như vậy. Thật sự là khôi hài, sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Một khi đi ra, nếu không phải mình kết quả như mình mong muốn, vậy bản thân sẽ chịu khổ.

Xe của Trác Dực Đình đứng ở chỗ tối tăm, cả thân ảnh của anh cũng tối tăm theo.

Tựa vào chỗ tựa lưng, trong tay cầm một điếu thuốc, không có châm.

Đêm tối, dù sao có thể nhìn thấy nơi sâu nhất của thế giới nội tâm.

Anh đột nhiên nhớ tới, cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Lê Họa. Ở giữa một nhóm phụ nữ đi tối, trang phục của cô kín đáo nhất, cô nhất định không biết, khoảnh khắc cô tiến vào phòng, vài người đàn ông hay nói giỡn bên cạnh anh mở miệng "Bây giờ phụ nữ phong trần đều có cách ăn mặc giống như sinh viên, một vài sinh viên lại ăn mặc giống như phụ nữ phong trần." Anh đang chuẩn bị quay lại nói vài câu, đúng lúc Lê Họa cùng vài người phụ nữ khác bước vào.

Lê Họa ăn mặc quy củ, cũng là loại bọn đàn ông thường thức nhất. Đàn ông nhìn phụ nữ, đầu tiên nhìn gương mặt, nếu không cũng không có biện pháp khác, tự nhiên như vậy, cho dù nhận thức như vậy rất thông tục.

Nhưng quần áo của cô phối hợp với ngũ quan, một nửa thoải mái hòa cùng một nửa quyến rũ.

Trác Dực Đình thừa nhận chính mình cũng là một người thông tục, ánh mắt ngày đó đều dừng ở trên người của cô. Cô cũng không có từ chối, nói uống thì uống, không có một chút sợ hãi. Cảm giác đầu tiên của anh đối với cô rất tốt, anh cảm thấy được hành vi của cô rất thoải mái, không có nửa điểm kệt cỡm, mà khi cô nháy mắt, giống như trong mắt có một hồ nước sâu, lập tức hút anh vào.

Mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) tâm động.

Anh nhớ rõ cô uống rất nhiều, thậm chí mang một chút ý xấu, nếu như có thể để cô quá chén, anh có thể làm một quân tử cứu mỹ nhân, có thể lưu lại một cho cô một ấn tượng tốt.

Nhưng cô đi vào, cũng đi ra ngoài.

Một ngày kia, buổi tối anh cố ý lưu lại, là vì muốn nhìn cô một chút. Anh đã gặp cô mang theo gương mặt bình tĩnh như cũ từ "Mị lực" đi ra, còn cùng một số người chào hỏi, nhưng lúc sau cô ra khỏi "Mị lực", thân thể rõ ràng có chút không vững. Cô không phải không có một chút say, chính là không muốn bị người khác nhìn ra, chính là không muốn làm cho người ta nhìn ra cô đang giả vờ, không muốn làm cho chính mình trở nên đáng thương.

Gần như vậy, hai loại tư thái của cô, hoàn toàn lưu tại trong mắt của anh, thật lâu khó quên.

Luôn có người hỏi, vì cái gì thích cô như vậy, vì cái gì yêu như vậy, vì cái gì chính là cô, có lẽ chính là gặp, vì thế chính là cô.

Đêm giống như bị người quét một tầng sơn, tại tầng sơn này lại tô lên màu sắc lộng lẫy, vì thế cả thành phố như vận vào quần áo xinh đẹp. Chính là quần áo xinh đẹp này, cũng không muốn đi thương thức.

Một màn cách đó không xa, làm cho Trác Dực Đình từ trong ký ức tỉnh lại.

Thân ảnh của Lê Họa, cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Tay cầm chặt tay lái, nửa muốn đi xuống gặp cô, cùng cô nói rõ ràng, nửa muốn duy trì trầm mặc như vậy, làm cho chính mình lâm vào tình trạng rối rắm khó xử. Anh cần phải tìm cô, để cô nói rõ mọi chuyện. Cô rõ ràng đã chấp nhận địa vị của mình, vì sao lại đổi ý.

Ở trong lòng anh hai loại mâu thuẫn này đan xen.

Lê Họa đã một nửa người dựa vào tường, nhìn qua có chút khó chịu. Khoảng cách hơi xa, anh thấy không rõ vẻ mặt của cô. Trong đầu một mảnh hỗn loạn, hành động cũng rất rõ ràng, gần như là theo bản năng bước xuống xe.

Khi Trác Dực Đình đến gần Lê Họa, động tác của một người so với anh rõ ràng nhanh hơn.

Một người đàn ông, đứng ở trước mặt Lê Họa, lôi kéo tay Lê Họa, hai người đang nói gì đó. Có lẽ bọn họ đang cười, có lẽ bọn họ có ước hẹn.

Tay của Trác Dực Đình nắm chặt một chỗ, lời nhắc nhở của Lương Hạo đánh úp vào trong óc, thì ra người kia là Lộ Thiếu Hành.

Hình ảnh Lộ Thiểu Hành cùng một chỗ với Lê Họa, hiển nhiên không có thân mật như trong tưởng tượng của Trác Dực Đình. Lộ Thiểu Hành nhìn mọi hành động của Lê Họa, cô phải tiếp người khác uống rượu, liền uống, cô phải ở trong này ồn ào, liền ồn ào. Anh cũng chỉ nhìn, không nói một lời, lại càng không đi ngăn cản. Cuối cùng khi cô đi ra, anh đứng ở trước mặt Lê Họa.

"Đủ rồi sao?"

Lê Họa nhếch môi cười cười, "Lời này tôi nên nói mới phải, đủ rồi." Cô và anh có quan hệ sao, anh cần gì phải dùng biểu tình không có thuốc chữa nhìn cô.

Cô chán ghét loại biểu tình này, cũng như chán ghét chính mình.

Trước kia đã nói với chính mình, thế giới này mọi người đều ngang hàng, mỗi người đều có quyền lựa chọn, đó là khi mình không có gặp thời điểm ý tưởng suy sụp. Thật đúng là nghĩ đến, thế giới này có công bằng. Có người ăn thịt cá, gọi tiểu thư, có người chỉ có thể dựa vào buổi tối kiếm chút tiền lương, thực ra căn bản không có cái gọi là công bằng.

Không có hành động công bằng, chỉ có thái độ cuộc sống công bằng thôi, chính là người có thái độ như vậy cũng là một hạnh phúc đi.

Mà cô cùng Lộ Thiểu Hành, ngang hàng sao?

Tuỳ ý lôi kéo một người ở "Mị lực" hỏi, nếu cô ở cùng một chỗ với Lộ Thiểu Hành, bọn họ cũng sẽ nói, Lê Họa cô vận khí tốt có thể bắt được nhị thiếu, không phải là lấy mà là bắt được. Thân phận của cô là như vậy, cho dù bị đàn ông như vậy bao đường cũng chỉ có thể bị người khác nói là vận may tốt. Nói gì công bằng, nói gì chuyện tự tôn. Thói quen, cũng sẽ không vì chuyện như vậy đau lòng.

Lê Họa đẩy Lộ Thiểu Hành ra, nhìn thấy chưa, đây là cuộc sống của cô. Nếu nhìn thấy, vậy cách xa cô một chút. Không nghĩ cho mình hi vọng, càng không muốn bắt lấy người đàn ông này làm cọng rơm duy nhất, đem hi vọng đặt ở trên người người khác, cuối cùng chỉ là thất vọng mà thôi.

Lộ Thiểu Hành bắt lại tay cô đẩy mình, không biết cô âm ỉ cái gì, không được tự nhiên, anh tự nhận mình không phải là người khó khăn, lại nhìn thấy trong mắt cô lạnh nhạt, nhất thời lại muốn cười.

"Trở về." Anh nghiêm mặt.

Cô bỏ tay của Lộ Thiểu Hành ra, nhưng không có bỏ được.

Không phải một màn ám áp hòa hợp, thế nhưng ở trong mắt Trác Dực Đình lại hiện ra một loại tình cảm khác. Anh cảm thấy đau đớn, không phải cảm thấy Lộ Thiểu Hành và Lê Họa vô cùng thân thiết, mà là thái độ của Lê Họa đối với Lộ Thiểu Hành, loại này có cảm giác rất quen. . .

Lộ Thiểu Hành cho rằng thái độ một người xa lạ.

Thật giống như anh vẫn cho rằng mình và Lê Họa trong lúc đó không thể vượt qua trở ngại, đột nhiên phát hiện, cô cùng người đàn ông này không có một chút trở ngại, ở đáy lòng anh loại bất bình này càng ngày càng sâu.

Anh vẫn nhìn Lê Họa bị Lộ Thiểu Hành kéo lên xe, còn đứng tại chỗ, rất lâu không có khả năng rời đi.

Lê Họa lên xe của Lộ Thiểu Hành, chỉ là không muốn làm cho nhiều người gặp cô và Lộ Thiểu Hành dây dưa, nếu không ở trong miệng người khác, cái gì cũng có thể nói được. Đây không phải là điều cô muốn.

Đành phải ngồi vào xe của anh, nếu anh nói ra suy nghĩ của mình, cũng không có khả năng nói ở nơi có nhiều người như vậy.

Thân phận của anh, giờ tay nhắc chân đều có người chăm sóc.

Thân phận của cô là gì, cùng cô liên hệ, anh có thể có cái kết quả gì tốt.

Nếu là trước kia, Lê Mưu Viễn còn không có phá sản, cha mẹ cô không có ly hôn, có lẽ cô cũng hiểu được mình có thể cùng anh xứng đôi, tuy không phải môn đương hộ đối, nhưng ít nhất có thể có gia thế trong sạch. Mà hiện tại cô có cái gì? Ở trước mặt anh nói chúng ta ngang hàng? Ngoại trừ cảm thấy buồn cười, còn có thể lưu lại cái gì.

Lộ Thiểu Hành cũng không nhìn cô, dừng hỏi anh nghĩ như thế nào, anh không có ý nghĩ gì.

Ở thời điểm không nghĩ ra phương pháp, anh thà rằng đi theo ham muốn của chính mình, muốn làm cái gì, thì làm cái đó.

Xe dừng ở một nơi xa lạ, cô không rõ ràng đây là nơi nào.

Xuống xe, cô cũng không có hỏi, đi theo phía sau anh.

Đi vài bước, cô lại dừng, chỉ là nói mấy câu, ngay cả vào nhà nói chuyện cũng không, "Tôi thật sự không có sinh con của anh, nếu như là vì cái này, tôi có thể thành thật nói cho anh biết." Thiên chân vạn xác, cô không thích nói dối.

Lộ Thiểu Hành nghe cô nói như vậy, sắc mặt trầm xuống. "Đúng là không còn sống hay là mang thai?"

"Quan trọng sao?"

"Quan trọng."

"Không mang thai cũng không có sinh, tôi có thể đi rồi chứ?" Vẫn đi ra chưa từng chạm được tới thế giới của anh.

Anh không có mở miệng, cô xoay người đi về phía trước.

Nở nụ cười, nếu chỉ là một câu như vậy, vừa rồi nên nói sớm, thế nào lại còn ngồi trên xe của anh, lãng phí thời gian của anh, thật không nên.

Anh đi đến bên cạnh cô như thế nào, cô hoàn toàn không có nhận ra.

Anh nắm bả vai của cô, "Cô không phải cảm thấy tính tình của tôi rất tốt?"

Cho nên mới dám một lần hai lần lừa anh, khi anh có tác phong như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Lê Họa ngồi xồm trên giường, hai tay ôm đầu gối của mình, giờ phút này cô vô cùng chán ghét chính mình. Vô cùng khác người, vô cùng đáng thương, bày ra vẻ thảm hại nhất trước mặt người đàn ông này. Cô cũng rất muốn kêu ngao, có thể cố gắng nhìn thẳng vào anh, nói những lời đường đường chính chính, ít nhất chống đỡ tình cảm của mình, không đến mức hai bàn tay trắng, làm không được, thậm chí cô rất muốn mở miệng tức giận thét lên "Cút", cho dù cô thật sự yêu anh. Chữ yêu này, rất nhỏ bé, vẫn thích, nhưng không thuộc cuộc sống của mình, vì vậy mất đi sắc thái của thích, nếu không cùng xuất hiện nữa, có lẽ phải chờ tới lúc tuổi già mới nhớ tới tuổi trẻ từng lưu lại dấu vết của người đàn ông kia.

Đi sâu vào vùng bùn này làm cho cô cảm thấy phiền.

Cô tròn tròn mắt nhìn về phía người cũng đang nhìn mình.

Thực ra thói hư tật xấu bị người ghét nhất ở chỗ nào? Vẫn hy vọng thứ không thuộc về mình, hết lần này tới lần khác muốn chính mình trả giá rất nhiều tình cảm. Đem quá trình tình cảm của mình phóng to lên vô cùng, để cho người khác nghĩ đến cho rằng đó là một đoạn cảm mến to lớn bao nhiêu, lâu, ngay cả chính mình cũng cho rằng như vậy.

Hôm nay ở "Mị lực" cô cũng không có tiếp rượu, nở nụ cười âm trầm, hình như cũng ngồi cùng một chỗ, chỉ là không ràng buộc mà thôi. Cô cùng một người con gái tên là Tiểu Huệ cùng ngồi một chỗ uống rượu, cũng không biết cô gái kia có phải tên thật là Tiểu Huệ hay không. Nhưng đều buồn phiền giống nhau, nếu như có thể uống rượu giúp mình trốn tránh một lát, chắc chắn là phương pháp tốt.

Tiểu Huệ lúc buồn bực luôn uống rượu.

Cảm tình phát sinh ở trên người người khác, trời long đất lở dường như cũng là chuyện như vậy, một khi xảy ra trên người mình, đó mới thật sự là trời sập đất lở.

Tiểu Huệ thăm mền một người đàn ông, ba năm, người đàn ông kia cuối cùng cũng cảm động, sau đó Tiểu Huệ cùng người đàn ông kia sống cùng nhau. Kết quả của thăm mền, không nhất định đều là hạnh phúc. Tiểu Huệ sống cùng người đàn ông kia ba năm, tan tan hợp hợp nhiều lần. Hiện tại bọn họ lại cãi nhau đòi chia tay, hơn nữa, sẽ không lại cùng một chỗ nữa, mãi mãi sẽ không.

Nhưng Tiểu Huệ mang thai, cô cũng không có nghĩ tới cùng người đàn ông kia tiếp tục cùng một chỗ, nhưng cô muốn sinh đứa bé, coi như khắc ghi tình yêu đầu của kiếp này, tất cả mọi người đều khuyên cô đem bỏ đứa nhỏ.

Tiểu Huệ không biết mình nên lựa chọn như thế nào, sự thật này giống như đung tới một tảng đá lớn, có thể sụp đổ bất cứ khi nào.

"Cô bảo tôi nên làm như thế nào bây giờ?" Tiểu Huệ vậy mà hỏi một người xa lạ.

"Xóa sạch." Lê Họa cũng không có một chút do dự.

Sự thật ở trước mặt, tình cảm nam nữ cái gì cũng không phải, đem tình yêu đặt vào vị trí quá cao, chẳng qua làm cho chính mình khó chịu thôi, làm người cần gì phải tự làm khổ mình. Giống như vài người, đọc tiểu thuyết cổ đại, vẫn luôn rồi rầm việc nam chính từng cùng một chỗ với người phụ nữ khác. Tại bối cảnh đó, đầu tiên nghĩ tới là làm sao có thể tiếp tục sống, còn sống là một loại xa xỉ, sẽ phát hiện, thực ra cái gì cũng không quan trọng.

Cuộc sống, nhất định còn sống là tốt nhất.

Tiểu Huệ nở nụ cười, "Tại sao ai cũng nói như vậy?"

"Bởi vì có đứa nhỏ, trên người của cô còn có trách nhiệm, cô không có sinh ra, vĩnh viễn không phải gánh vác thứ gì. Tương lai đáng sợ nhất là không biết, có lẽ cô không thể gánh vác được trách nhiệm này. Hơn nữa, cô như thế nào biết được mình sẽ không gặp được một người đàn ông có thể làm cô dốc hết tất cả một lần nữa? Có thể nói, tại sao nhất định phải ngăn chặn tương lai của chính mình?" Nếu có lựa chọn, nên để lại cho mình một đường lui, người cứ khư khư cố chấp, hơn phân nửa đều có tiền, không đáng nhắc tới, bởi vì đại đa số là người không có tiền.

"Tôi thương anh ta sáu năm .. Thậm chí, tôi cảm thấy tôi vẫn thương anh ta." Tiểu Huệ uống một chén rượu, âm thầm mở miệng.

"Vậy... chia ra là tốt." Lê Hòa vẫn không có do dự mở miệng.

Phải trả giá càng nhiều, lại càng không muốn buông tay, luyến tiếc chính mình trả giá nhiều năm như vậy. Mà đàn ông, có lẽ sẽ bởi vì cảm động mà chấp nhận. Nhưng vui mừng không có nghĩa là thích hợp. Cuộc sống của hai người dù sao cũng gặp phải những xung đột to nhỏ, phụ nữ bởi vì ước mơ nhiều năm qua thành hiện thực mà xem nhẹ đoạn xung đột tình cảm này, đàn ông cũng sẽ bởi vì cảm động mà làm như không thấy, từ từ, dễ dàng xem nhẹ tâm động lúc ban đầu, càng lâu càng lâu... Còn không bằng lúc không cùng một chỗ.

Rất nhiều người khó chịu nhất là nhìn thấy một đoạn tình cảm xuất hiện bên thứ ba, nhưng Lê Hòa khó chịu nhất chính là nhìn đến hai người cùng một chỗ lại bởi vì không thể yêu mà chia tay, có lẽ còn thâm hại hơn, chia tay chỉ là bởi vì hai bên không còn hợp nhau.

"Không ai có thể hiểu tôi." Tiểu Huệ ngửa đầu hét lớn.

Lê Hòa cũng uống rượu, mỗi người đều cảm thấy người khác không hiểu mình, cũng không gọi là cái gì.

Nhưng mà khi Tiểu Huệ điện thoại hẹn bệnh viện làm phẫu thuật, Lê Hòa vẫn là nở nụ cười.

Ngay cả mình cũng có lúc không tốt, cũng đừng để cảm tình lưu lại một sinh mệnh vô tội.

Tiểu Huệ rời đi, cô lại ngồi ở chỗ kia uống rượu, lần này vì ai? Vì chính cô? Không thể yêu? Thế nhưng ngay cả mình buồn phiền vì cái gì, tìm ai nói ra cũng không biết, đây có tính là bị ai?

Lê Hòa cũng không biết mình uống hết bao nhiêu, sau đó Lộ Thiếu Hành đứng ở trước mặt cô. Cô có chút phiền, không muốn nhận điện thoại của Trác Dục Đình, không nghĩ nói một câu, nhưng đến tận cùng cô phiền cái gì, cô không biết.

Cô chống đầu, thương thức đáng vẽ của Lộ Thiếu Hành.

Tây trang giày da, một thân cứng rắn.

Bất kể anh một thân áo quần gọn gàng là đàn ông tốt, hay là một kẻ mặt người dạ thú, cũng chỉ có thể như vậy, bằng phương thức mặt sang, anh có tiền. Gia thế thứ này, chính là thứ chống đỡ vô hình.

Vì cái gì sẽ thâm mến một người đàn ông? Bởi vì anh ta đặc biệt? Đặc biệt chỗ nào? Nhà anh gia thế tốt, diện mạo anh tuấn, anh ta có tiền, tất cả những thứ này tạo thành lý do. Bởi vì, người bình thường chỉ có thể ngưỡng mộ anh ta.

Mạnh phi nói anh ta nhớ rõ một lời thoại của một bộ phim cô bộ dạng đẹp như vậy, chẳng lẽ là ta sai?

Vậy anh ưu tú như thế, chẳng lẽ cũng là lỗi của phụ nữ đã động lòng? Nhưng lẽ nào đi trách anh ưu tú? Thực ra, chính là lỗi của mình, không có tiền, dựa vào cái gì lại để mất cao hơn.

Nhìn chằm chằm đám mây cao nhất của người kia. Ngửa đầu, đã để cho người khác tư cách khinh thường, cũng làm cho đáng vẽ của mình mất mặt.

Đáng đời, nói cho cô biết cô là dạng phụ nữ gì. Không đáng được thông cảm, nhưng lại muốn cho mình trở nên kinh thiên động địa.

Cô vẫn nhìn chăm chú anh, nhếch môi cười cười, rất nhiều thứ, thật sự là tình ngộ trong nháy mắt.

Không cần phải tự hỏi đời người lâu như vậy.

Vẫy vẫy tay, thanh toán tiền, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Cô còn nhớ rõ, khi học đại học, cùng một người vừa mới cùng bạn trai chia tay nói chuyện phiếm suốt đêm, cuối cùng đưa ra kết luận "Tôi muốn làm cho mình trở nên thật tốt".

Giờ phút này, dường như lại có loại xúc động này, muốn làm cho mình trở nên thật tốt.

Cho dù là xúc động nhất thời.

Đi ra "Mị lực", gió lạnh thổi qua, cô trở nên tỉnh táo hơn không ít. Chống vách tường, nhìn một bóng đen dưới chân, anh ta đi theo mình làm cái gì?

Thậm chí trong lòng có suy nghĩ, anh ta không phải nên sợ mình làm phiền sao? Hẳn là sợ hãi cô dây dưa mới đúng? Bọn họ hình như lại đảo ngược, không nên như thế này.

"Uống nhiều như vậy. . ." Lộ Thiểu Hành hình như suy nghĩ xem sắp xếp từ ngữ như thế nào, "Bởi vì thất tình?"

Anh biết Trác Dực Đình đã trở lại, thậm chí trở về đã vài ngày, bộ dạng này của cô, là bởi vì ngã bài cùng Trác Dực Đình, mới đem mình uống thành thế này...

Anh nắm thật chặt tay, tầm mắt lại chặt chẽ nhìn cô.

"Thất tình? Ai?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lên, thực ra cô ở giữa bóng tối, anh hẳn là thấy không rõ ánh mắt của cô mới đúng, nhưng lại có thể nhìn đến nơi đó sáng rực đến kinh ngạc.

Anh dường như quên một việc quan trọng, cô cùng một chỗ với Trác Dực Đình đã lâu như vậy, sẽ không một chút cảm tình đều không có. Anh làm sao lại tự tin, cho rằng cô sẽ vì anh sinh ra đứa nhỏ, chờ anh?

Chính anh cảm thấy buồn cười.

Muốn đưa tay đem cô bắt lại.

Cô lại đẩy anh ra.

Nếu cô không đẩy anh ra, có lẽ anh cho rằng tự mình đa tình, nghĩ chạy lấy người, có thể một lần này, thành công làm cho trong lòng anh nhớ chút quật cường này. Cô không phải là không muốn cùng anh tiếp xúc, phải cho thấy cô và anh không có vấn đề gì?

Cô có thể làm gì?

Khóc hay ồn ào? Phương pháp gây sức ép như thế nào?

Có lẽ chỉ có khi tình tảo lại mới có thể phát hiện, cuộc sống như một màn kịch, thực ra xúc động là một giúp đỡ tốt, ít nhất có thể tăng thêm nhiều cái không tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Lê Họa vẫn duy trì tư thế này, mà Lộ Thiểu Hành cũng vẫn duy trì tư thế hai tay ôm ngực. Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, có chút giống như một đôi vợ chồng bất hoà, đặc biệt là dưới ánh đèn mờ nhạt. Có chút giống như một đôi tình nhân vừa mới cãi nhau, chờ chấm dứt hoặc là làm lại từ đầu. Hai bên giằng co, cuối cùng cũng có một người thua, hoà cơ hội rất ít. Điểm này đàn ông làm được tốt hơn, từ xưa đến nay, từ hình dung phụ nữ đều là "Lương thiện, hiểu ý người khác" "Dịu dàng, nhã nhặn, hiền lành", đôi lời khác mà nói, cũng là mỏng manh hoặc là yếu đuối, cho nên phụ nữ thua, không tạo thành chuyện dọ người. Ánh mắt Lê Họa dời đi, nhìn chằm chằm gian phòng này. Xa lạ, lạnh, cô đánh giá phòng ở này, bởi vì không có chút hơi người nào, toàn bộ giống như trang trí. Cảm giác của cô rất đúng, phòng này là do Lộ Thiểu Hành mới mua lại, mới vừa lắp đặt đồ dùng, nơi này phù hợp với yêu cầu của Lộ Thiểu Hành, chưa có ai ở qua, lắp đặt xong, hơn nữa điều kiện dường như cũng khiến cho người ta chấp nhận được. Tiền là một thứ tốt, chuyện khó khăn, cũng có thể giải quyết, cho nên cũng đừng trách nhiều người vì nó mà vượt lửa quá sông (bất chấp gian nguy). Cô có thể tưởng tượng bộ dáng hiện tại của mình, dưới đáy lòng thờ dài. Lộ Thiểu Hành nhìn chằm chằm cô không tha, giống như muốn nhìn thấu toàn thân cô, đem cô đánh giá trong ngoài, giống như anh đánh giá hàng hoá xem có đáng mua hay không, không chịu một chút thiệt thòi. Thế nhưng đột nhiên, anh xoay người đi ra ngoài, cũng không nói một câu. Hai người, đều bất an, cũng là một ngày gió êm sóng lặng. Thật đáng tiếc, cái gì cũng không có xảy ra. Ngày hôm sau khi Lê Họa tỉnh lại, Lộ Thiểu Hành đã không ở đây, cô tìm khắp phòng một lượt, xác định anh không có ở đây, lúc này mới kéo thân thể của mình rời đi. Thậm chí trước khi rời đi, đem chăn gấp đẹp một chút, giống như cô chưa từng tới nơi này. Nhưng mà, rất không đúng lúc, cô vừa về đến nhà trọ của mình, liền thấy người không muốn nhìn thấy nhất đang đứng dưới lầu. Xe của Trác Dực Đình, đậu ở chỗ này. Cô nhất thời, không biết nói cái gì cho phải. Theo lý mà nói, cô không có phản bội Trác Dực Đình, nhưng chính cô biết, đã phản bội, ít nhất cô không còn ảo tưởng về kế hoạch xây dựng cuộc sống tốt đẹp của bọn họ. Trước kia luôn không thể giải thích, tại sao ngày hôm trước có thể cùng một người đàn ông vui vẻ nói giỡn, ngày hôm sau liền chia tay. Gặp phải nhiều chuyện, cái gì đều đã xảy ra. Lê Họa cũng không biết, Trác Dực Đình đứng ở đây một đêm, nhưng cũng không phải vì chờ, tâm tư rất kỳ quái, chính anh cũng không biết đứng ở đây giống đứa ngốc làm cái gì, có lẽ chỉ là muốn biết khi nào cô trở về? Anh nỡ nụ cười tự giễu, đêm qua, anh lái xe, đi theo xe của Lộ Thiểu Hành, sợ bị phát hiện, vẫn đi theo rất xa, nhưng không có lạc, cho dù anh rất hi vọng như thế. Bọn họ một đêm không về, này chứng minh cái gì? Đàn ông, phụ nữ, một nam một nữ, bọn họ có hay không làm cái gì, không quan trọng, quan trọng là mỗi người đều có suy nghĩ sâu hơn, chính mình suy nghĩ đi. "Anh đã trở về." Trác Dực Đình xuống xe, còn đang suy nghĩ mình nên dùng thái độ gì đối đãi cô, mắng cô, hay là hỏi cô tại sao trong nháy mắt có thể đi theo người khác. Anh lại nhìn, bởi vì nhìn thấy khóe mắt của cô một vòng thâm đen. Đau lòng, thế nhưng lại là loại cảm xúc này, không khỏi cười khổ. Anh đến tốt cùng yêu người phụ nữ này bao nhiêu, đến hiện tại anh thậm chí cảm giác một chút cũng không hiểu biết người phụ nữ này. Cô gật đầu, nhìn thoáng qua xe của anh, không biết đang suy nghĩ gì, "Chưa ăn sáng sao?" Anh cũng gật gật đầu. "Thật là trùng hợp,

em cũng chưa có ăn." Cô cố gắng cười, phát hiện căn bản đối phương không có phối hợp với mình, nụ cười trở nên gượng gạo. Đi vào một nhà hàng nhỏ gần đó, cô có chút không thoải mái, cũng không biết nên làm cái gì, nhưng cô biết, phải nói cái gì. Cô suy nghĩ, có phải hay không bởi vì mấy câu nói của Lộ Thiệu Hành, cô liền rời bỏ người đàn ông trước mắt này. Đến cuối cùng là cô đối anh tình cảm quá ít, hay vẫn là sự tồn tại của Lộ Thiệu Hành nặng như vậy. Nếu nhất định phải có một cái kết luận, thực ra cũng không phải. Cô chính là chán ghét từ trong miệng Lộ Thiệu Hành nói ra "Tư Sinh Tử" (Con riêng), giống như cô chán ghét, một khi thành đạt liền vứt bỏ người vợ đã theo mình nhiều năm, nuôi dưỡng một người phụ nữ trẻ tuổi động lòng người, theo bản năng chán ghét. Còn có Lộ Thiệu Hành nói đúng, nếu Trác Dực Đình bị đuổi ra, như vậy bọn họ thật sự khó khăn. Cô chỉ biết liên lụy anh. Dĩ nhiên, cô cũng không có vĩ đại như vậy, đơn giản là liên lụy buông tha cho anh, quan trọng nhất là nếu anh không thể thỏa mãn nhu cầu tiền tài của cô, mà cô lại chỉ có thể liên lụy anh, vậy còn nói cái gì? Lưỡng bại câu thương (cả hai đều thiệt)? Cô không thích. Làm người quả nhiên phải hiện thực một chút. "Bánh bao này không tệ." Lê Họa đem bánh bao vừa đặt trên bàn đẩy tới trước mặt Trác Dực Đình. Trác Dực Đình không có từ chối, dùng chiếc đũa gấp một cái để ở miệng, nhẹ nhàng cắn. "Đúng, không tệ." Cười, chỉ là có thể nhìn ra không đồng nhất. Cô cũng ăn, thực sự có chút đói bụng. Hôm nay thời tiết không tệ, ánh nắng bên ngoài tươi sáng, vì thế tâm tình cũng không tệ. "Trở về khi nào thì?" Một chút không có nhắc tới anh từng gọi điện thoại cho cô, không có việc gì mở miệng. Không phải rất giả tạo, đơn giản là không biết nói cái gì. Thì ra, ở trong lòng đem phủ định quan hệ lúc sau gấp lại lại khó chịu như vậy. "Vài ngày." Nói những lời này, Trác Dực Đình có ý nhìn cô một cái, rất có thâm ý. Hai người đều im lặng dùng cơm. Không hề nói cái gì. Trong cửa hàng, thỉnh thoảng có người cao giọng kêu "Đến một lồng bánh bao, vị rau hẹ..." Trong lúc đó bọn họ vẫn im lặng như trước. Cuối cùng ăn xong, Lê Họa xé ra một cái bọc nhỏ lấy giấy lau miệng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Trác Dực Đình, "Không có gì muốn hỏi em sao?" Trác Dực Đình cầm một cái bánh bao cuối cùng, dùng sức quá mức, đem bóp vỡ bên ngoài, lộ ra màu xanh đậm của rau hẹ cùng thịt vụn, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt. Thậm chí vẫn muốn nuốt xuống. Làm cái gì đều có một quá trình, có người hi vọng bỏ bớt thật nhiều, có người lại hi vọng kéo dài vô tận, quá trình xong rồi, ý nghĩ muốn đi đổi mặt, không muốn biết kết quả, không hẳn so với quá trình chờ đợi đơn giản hơn. "Mấy ngày này làm cái gì?" Anh lạnh nhạt mở miệng, cũng không nhìn cô, tay các ở trên bàn, khớp xương cũng rõ ràng, "Em nghỉ việc?" "Nghỉ việc." Cô cũng như không có việc gì mở miệng, "Cảm thấy không thích hợp." Không thích hợp cuộc sống bình thường, vì thế cũng sẽ không nếm thử, thoải mái một chút, làm cho mình dễ chịu một chút. "Em hi vọng làm cái gì?" Lần này anh đưa ánh mắt chuyển hướng về phía cô. Nâng cảm suy tư một chút, "Mua xỏ số đi." Cười, "Hi vọng có thể trúng năm trăm vạn." Thật sự là nghĩ muốn như vậy, chỉ là từ nhỏ đến lớn, ngay cả năm đồng đều không có trúng qua, cũng sẽ không hy vọng xa vời, có thể tưởng tượng, dù sao cũng không có gì sai. "Hi vọng này không tệ." Anh đứng lên, "Anh mời em?" Cô nhìn anh, làm cái gì? Mua xỏ số đi. Đúng là mua, anh trả tiền, cũng coi là anh mời. Cô cũng còn thật sự xoa xoa, sửa sửa, lựa chọn một ít số, cuối cùng vẫn là không có lựa chọn loạn thất bát tao (lung tung lộn xộn), để cho mấy móc tự động lựa chọn dãy số. Cô nhận xỏ số, mỗi lần cầm xỏ số sẽ nghĩ có lẽ lần này sẽ trúng, nói không chừng mình sẽ may mắn. Nói không chừng năm trăm vạn, thật là muốn có. Cô cầm xỏ số, tâm tình đương nhiên rất tốt, còn uống hết một ly trà sữa. Ngày hôm đó thật tốt, nếu cái gì cũng không muốn nói. Ngồi trên ghế thật dài, nhìn một đám người lại một đám người đi qua trước mắt. Mà bên cạnh hai người bọn họ, ngồi bưng thức ăn cay không ngừng ăn, hai người bọn họ, rất nổi bật. "Vẫn là không hỏi?" Cô cười nhìn anh. Biết anh tốt lắm, biết anh là một người đàn ông tốt, biết anh chính là một người chồng tốt, vì cái gì biết, cảm giác. Cô ấn tượng đối với anh, thực ra chỉ dừng ở một ngày. Đang khóc, vẫn khóc, bởi vì bà ngoại luôn luôn yêu thương cô đã qua đời. Lúc tang lễ không khóc, lúc cúng tuần không khóc, khi nhìn phần mộ kia lại khóc. Người lập dị. Cô khóc, nghĩ muốn có một người cùng cô. "Có thể giúp em sao?" Cô chỉ nói một câu nói kia, người đàn ông này ở bên cạnh, nhưng lại ở xa ngàn dặm. Khi đó bọn họ còn rất xa lạ, anh nhưng lại vì một câu của cô, tới nơi này. Bọn họ mượn phòng, một người nằm ở giường bên này, một người nằm ở giường bên kia, nói những lời buồn chán không thú vị. Một nam một nữ, nhưng bọn họ không có nửa phần mờ ám, một chút cũng không có. Chẳng qua là, người đàn ông cười chính mình, tại sao lại có tình cảm mãnh liệt như vậy? Người phụ nữ lạnh nhạt cười chính mình, một người đàn ông vì cô làm nhiều như vậy. Lòng của cô lại không có cảm động. Trác Dực Đình nhìn về phía cô, lần này không có tính trốn tránh, "Khi nào thì bắt đầu?" "Sao?" Nhíu mày, không có hiểu ý tứ trong lời nói của anh, cô chỉ nghĩ rằng anh sẽ hỏi cô tại sao không nhận điện thoại, tại sao cô ý giữ khoảng cách. Nam nữ của thành phố hiện đại, một khi không liên hệ, nguyên nhân rõ ràng, nhíu mày có thể nghĩ đến. "Lộ Thiệu Hành." Đến phiên cô giật mình, anh nghĩ cô như vậy. Cười cười, không có giải thích, dù sao kết quả đều giống nhau, về phần người khác suy nghĩ như thế nào, không xen vào. "Lúc anh đi rồi." Hi vọng nhỏ bé, hi vọng cô phủ định, lại thất vọng rồi... "Vị cái gì?" "Không biết." Thật không biết. Anh đứng dậy, không cần phải hỏi lại, không nghĩ đối với cô phát sinh nóng nảy. Cô nhìn theo anh, một người đàn ông như vậy, là chính cô bỏ lỡ. Hung hăng uống một ngụm trà sữa, nhìn xỏ số trong tay, có hay không. Có trúng thưởng cũng không là gì, cô bỏ vào thùng rác gần nhất, cô cũng đứng dậy, hướng phía ngược lại bước đi. Cứ như vậy chia tay. Đơn giản như vậy? Chính là đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lê Họa nhìn điện thoại di động thấy "Mẹ đang gọi", tâm tình liền dâng lên nỗi phiền muộn. Có phần hiểu được, khi cha mẹ nhận được điện thoại của con mình, cảm thấy thống khổ. Con cái không có chuyện gì, ít khi gọi điện thoại về nhà, một tá điện thoại, hơn phân nửa là bởi vì cần sinh hoạt phí, cần tiêu phí, lý do thiên ki kỳ bách quái (vô cùng kỳ quặc), kết quả chỉ có một, cha mẹ vội vàng đi gom góp tiền, động tác vẫn không thể chậm, nếu không con cái sẽ điện thoại thúc giục. Tâm tình hiện tại của Lê Họa, liền cùng tâm tình này của cha mẹ không sai biệt lắm, nhưng lại không thể không nghe.

Đi tới trên ban công, nơi này trống trải một chút, có thể làm cho tâm tình của cô tốt hơn một chút.

"Mẹ" Ánh mắt nhìn chăm chú phương xa, thấy có bóng người tiến vào trong tầm mắt, thấy không rõ đối phương là ai, cũng không có dự định nhìn, nhưng mà nhầm chán không thú vị, không biết nên nhìn cái gì.

Chân đá vào gạch trắng men nhỏ trên lan can, nghe thanh âm của Dương Úy Nhiên truyền đến, "Hôm nay lại đây ăn cơm đi, rất lâu cũng chưa từng trở lại." Trong giọng nói có một chút oán giận, chỉ có một cô con gái, cô hình như quan tâm không đủ đối với người mẹ này.

Khóe miệng tràn ra một tia cười như không, "Được". Cùng lúc đó, chân tiếp tục đá vào gạch men.

Cất điện thoại, nhìn bóng dáng thiếu hiểu biết của chính mình trên cửa sổ thủy tinh, kiên cường? Cho ai xem? Ngay cả mình cũng bắt đầu coi thường chính mình, chính là khinh thường, không có sai từ.

Tuỳ ý chuẩn bị chút gì đó, đổi quần áo, liền ra ngoài.

Chỗ ở của Dương Úy Nhiên, cách nơi này của cô có chút xa. Đó là một tiểu khu có thể coi như sa hoa, ít nhất người ở bên trong đều có chút tiền.

Dương Úy Nhiên đương nhiên không phải một mình ở nơi này, còn có chồng hiện tại của bà, cũng chính là chồng thứ hai Mộc Trấn, cùng với con gái vợ trước của Mộc Trấn, Mộc Tinh đang ở đây.

Lê Họa không có quan tâm ánh mắt của người khác đối với mình, trực tiếp hướng nơi ở của Dương Úy Nhiên đi đến.

Gõ cánh cửa, cánh cửa liền lập tức được mở ra.

Mở cửa chính là Mộc Tinh đang học trung học, nhìn thấy Lê Họa, gọi một tiếng không đi đến đâu "Chị "

Người ra chào đón là Dương Úy Nhiên.

"Mẹ." Lê Họa liếc mắt nhìn Dương Úy Nhiên một cái, lúc này mới thay dép lê ở cửa.

Dương Úy Nhiên đánh giá con gái một chút, cười "Động tác còn nhanh, mẹ còn tưởng rằng con sẽ kéo dài thời gian lại đây."

Lê Họa cười, đi qua ôm Dương Úy Nhiên "Nhớ mẹ."

Là thật nghĩ muốn, còn có, cái loại ám áp này.

Mộc Tinh một bên nhìn bọn họ, miệng không khỏi trề môi, Dương Úy Nhiên lập tức đem đẩy Lê Họa trong lòng ngực của mình dời đi, xoay qua chỗ khác cười nhìn Mộc Tinh, "Làm bài tập chưa, đợi lát nữa mẹ đến kiểm tra."

Lê Họa nhìn một màn này, hơi quay đi.

Lê Họa tới nơi này, là Dương Úy Nhiên tự mình xuống bếp. Bình thường đều là di Trương làm, Dương Úy Nhiên tự mình xuống bếp, mới có vẻ mẹ con tình thâm. Lê Họa ở phòng bếp giúp đỡ.

Dương Úy Nhiên một bên xào rau, một bên hỏi con gái "Họa Họa, con cũng cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm một người."

"Duyên phận tới tự nhiên sẽ đến, mẹ đừng lo lắng." Giọng nói của cô thật bình tĩnh có chút kinh ngạc, dù sao đều là rối loạn, cô đã không muốn nghĩ đến vấn đề nhiều mặt phức tạp này.

Bởi vì, không có gì tốt.

Dương Úy Nhiên đem món cuối cùng xào xong, Lê Họa bưng đi ra ngoài.

Mộc gia không có gia huấn, cho nên người đến đông đủ, bát đĩa bày ra, cũng có thể động. Nếu không có gia huấn gì, như vậy trên bàn cơm trò chuyện vài câu việc nhà cũng là có thể.

Dương Úy Nhiên chia đều đĩa rau cho Lê Họa cùng Mộc Tinh, biểu thị công khai đối xử bình đẳng.

Mộc Trấn luôn ít nói, sau khi ăn xong vài miếng, cười nhìn Lê Họa, "Nơi này cũng là nhà của con, đừng khách sáo như vậy, muốn ăn cái gì, ăn hết mình, khó được mẹ của con tự mình vào bếp, bình thường cầu như thế nào đều cầu không được."

"Chú, người cũng ăn." Lê Họa gấp đồ ăn cho Mộc Trấn.

Sau khi nói mấy câu tự nhiên trọng điểm cũng đề cập tới, Mộc Trấn nhìn thoáng qua vợ của mình, mới quan tâm hỏi Lê Họa, "Gần đây công việc không tệ đi?"

Trước kia Lê Họa cùng bọn họ nói qua, đi theo một bạn học làm việc, cuộc sống cũng không tệ lắm.

Cuộc sống cũng không tệ lắm..

"Họa Họa." Dương Úy Nhiên thở dài một hơi, "Gần đây thị trường không quá khởi sắc, cũng không biết con có bị ảnh hưởng hay không."

"Cũng được." Lê Họa vẫn ăn cơm bình thường.

Dương Úy Nhiên liếc mắt một cái nhìn chồng một khi đã như vậy, "Vẫn là Họa Họa có khả năng, công ty của chú con đã bị thị trường đánh vào đặc biệt lớn. . ."

Lê Họa vẫn là rất bình tĩnh ăn cơm, đã thành thói quen, mỗi lần lại đây, bất quá cũng là trăm phương nghìn kế mở miệng làm cho cô ra chút "Đầu tư", cô

có chút nghĩ muốn buông bát đĩa, hỏi trực tiếp một câu: lần này cần bao nhiêu tiền?

Trực tiếp cho cô một con số là tốt rồi.

Hoặc là, có thể hay không sau khi com nước xong hãy thảo luận mấy thứ này, ít nhất có thể cho cô ăn hoàn chỉnh một bữa com, hoặc là giả vờ tự nói với mình, lần này thật sự là lại đây ăn com, không có mục đích như lòng dạ hẹp hòi của cô suy nghĩ.

Nhưng bọn họ không biết, cô liên tục "Đầu tư" Tiền cũng còn không có còn.

Ăn xong một chén com, cô buông bát đĩa, "Chú có khó khăn, con nhất định sẽ không bằng quan đứng nhìn."

Cô nhìn thấy, Mộc Trần nhéo tay của Dương Ủy Nhiên một cái, ý bảo vợ của mình làm tốt lắm, ít nhất giải quyết tốt một cái phiền toái.

Lê Họa cũng cười.

Dùng phương thức như thế, tuyên bố giá trị tồn tại của cô, phương thức như thế nhắc nhở Dương Ủy Nhiên giá trị tồn tại của cô, dùng phương thức như thế gián tiếp cho thấy giá trị tồn tại của Dương Ủy Nhiên.

Rất buồn cười, cô lấy phương thức như thế, làm cho mẹ của mình có địa vị trong lòng người đàn ông này.

Có giá trị, mới có địa vị, thương nhân đều mưu toan lợi ích như vậy.

Cô có tiền, cô có khi là tiền, Dương Ủy Nhiên nghĩ như vậy, Mộc Trần cũng nghĩ như vậy.

Mà cô cũng nghĩ như vậy, nếu đây là phương thức duy nhất bọn họ có liên hệ. Mà cô buồn cười như vậy, thế nhưng nghĩ muốn dùng hạnh phúc như vậy của mẹ để chứng minh lúc trước cha mình ngu ngốc. Muốn làm cho mẹ so với ai khác đều hạnh phúc hơn, làm cho người kia nhìn một chút ngoài ông ta ... Sau đó sẽ có bao nhiêu chán nản.

Chúng mình rồi thì sao?

Bất quá là chính mình ngu ngốc mà thôi.

Có thể có cái gì.

Lộ Thiệu Hành nói cho cùng, cô vẫn là không thể không bán thân.

Đi vào "Mị lực", cô cảm thấy chính mình chưa bao giờ thoải mái như vậy, đem mình trở thành một người chết, một tảng đá cứng rắn, sẽ không rơi lệ sẽ không thống khổ, cũng sẽ không có cái gì đáng sợ hãi.

Nếu bạn không sợ chết, vậy nhất định không có ai có thể thương tổn bạn.

Đây mới là phương thức thích hợp nhất của cô.

Cùng những người này treu đùa, vô tâm vô phế.

Có người nói dựng một tiết mục ngắn, cô rất nể tình cười to, tay còn không ngừng vỗ, làm cho người đàn ông bên cạnh cô hứng thú cực cao. Đàn ông loại động vật này, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp có mấy người không động tâm, chính là có người sẽ hành động, có người sẽ không mà thôi.

"Uống rượu?" Cô cắn răng nhìn người đàn ông bên cạnh này, bộ dạng cũng không tệ lắm, ít nhất không tai to mặt lớn, nhẹ nhàng thì thầm, "Tôi rất quý."

Khiêu khích.

Lòng tự trọng không đáng giá, ở nơi này có thể có công dụng, quý, chẳng lẽ anh ta không chi nổi?

Phải chính là tư tưởng như vậy.

Cô nhướn mày, "Anh uống thua, số này." Vươn hai đầu ngón tay ra.

Cô khiêu khích nhìn anh ta, sắc mặt đỏ ửng, kinh diễm động lòng, giống như một con bướm đang muốn phá kén thành hồ điệp xinh đẹp, giương cánh muốn bay, làm cho người ta nghĩ muốn vội vàng bắt lấy cánh của cô.

Không thể để cho cô bay đi, phải giữ ở bên người.

"Được"

Cô đương nhiên không thể khách khí, đồng thời cũng sẽ dùng một chút tiểu xảo, ví dụ như làm cho đối phương uống nhiều rượu, dùng phương thức làm nũng, hoặc là làm cho đối phương uống rượu càng dữ dội hơn.

Thứ gọi là chính trực kia, tại trường hợp này không thích hợp.

Không tính một số tiền thoải mái, bán đứng tôn nghiêm, bán đứng nụ cười, cô thật đúng là một nữ bồi rượu, bán rẻ tiếng cười, bán thời gian. Nhưng cô thỏa mãn, giống như giá trị của cô đã trở lại, không phải là không đáng một đồng.

Ít nhất, mẹ của cô hạnh phúc, có công lao của cô, cô cũng có tác dụng nhất định.

Tồn tại của cô là có giá trị.

Cười.

Nụ cười của cô, không khuynh quốc khuynh thành, nhưng mê hoặc lòng người, muốn bóp chết con yêu tinh trong cô.

Đây là ý tưởng duy nhất của Lộ Thiệu Hành sau khi thấy cô đi ra cùng một đám đàn ông.

"Uống rượu?" Anh liền đứng ở trước mặt cô, nhìn xuống cô, thanh âm cũng rất thấp, "Tôi cùng cô."

Cô dựa lưng vào tường, đối với anh tựa tiểu phi tiểu "Tôi rất quý."

"Cần tôi dùng tiền đánh cô?" Anh không phải không biết nói chuyện đả thương người khác như thế nào.

Không có ai trời sinh liền vĩ đại có kiên nhẫn, nhất là đàn ông đối với phụ nữ, đạt được cùng không chiếm được, hai loại kết quả.

Đi ra hành lang thật dài, đó là đoạn đường ồn ào ầm ĩ, có cô nàng thoát y xinh đẹp, có cô nàng mặc bikini diêm dúa lẳng lơ. Có đàn ông hung hăng nhéo một cái vào mông của cô gái, lấy ra tấm vé màu đỏ của tiền đặt vào trong ngực của cô gái.

Cô gái cười, đem tiền lấy ra, ở bên miệng hôn vài cái.

Lê Họa cũng nhìn thấy một màn này, Lộ Thiệu Hành tự nhiên cũng nhìn thấy.

Bạn cho rằng tôn nghiêm của bạn bị chà đạp? Đó là bạn chưa từng thấy qua người chịu nhiều chà đạp hơn.

Cô uống phải nhiều lắm, Lộ Thiệu Hành chỉ có một bàn tay chống đỡ thân thể của cô, mềm mại giống như một con rắn. Nội tâm đàn ông đều là một con dã thú, không biết khi nào thì sẽ đến cắn người.

Lộ Thiệu Hành dùng tay kia ở trên ngực của Lê Họa nhẹ nhàng vẽ một vòng.

Cô nhìn chăm chú anh đột nhiên nở nụ cười.

Lại là kiểu cười này, anh thật sự vờn tay, nghĩ muốn bóp cổ của cô, nhưng duỗi đến giữa không trung, nhưng là đem cô ôm đi ra "Mị lực", lái xe chạy nhanh hướng về phía nơi ở của anh.

Cô đều biết tốt xấu như vậy, anh làm sao không biết tốt xấu như vậy?

Nội tâm của cô mãnh liệt phần nộ thiêu đốt.

Cô không biết, trong cơ thể anh cũng có một đám lửa cháy.

Vào nhà trọ anh bám trụ cô. Cô cuối cùng nhìn không được. Đối với anh đánh lại, tại sao lại xuất hiện giữa cuộc sống bây giờ của cô, nếu đã già vờ như không biết, vậy thì trở thành người xa lạ.

Thời khắc cô hèn hạ nhất, anh dựa vào cái gì phải lấy thân phận một khách hàng xuất hiện?

Bộ dạng cô sa đọa, không cần anh thương thức, lại càng không cần anh đến tội nghiệp.

Lộ Thiệu Hành chặt chẽ bắt lấy cánh tay của cô, cô cầm lấy tay anh liền hung hăng cắn tới, Lộ Thiệu Hành hít một hơi. Cô gái này thật đúng là tàn nhẫn.

Cô nhả miệng ra, há miệng hô hấp, lúc thở dốc ngực phập phồng.

Anh nhìn cô, mãnh hôn cô, nghiêng người đã đem cô áp đảo trên ghế sa lon, gặm cắn cô.

Cô không có gãy dựa, nở nụ cười, chính là tay bắt được tay anh, anh lập tức dừng động tác.

"Nghĩ muốn tiếp tục?" Cô trêu đùa, hốc mắt không có lệ, lại làm cho người ta hoài nghi bên trong có một mảnh mênh mông. "Cho tôi tiền đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Lộ Thiếu Hành tự nhiên dừng lại động tác, ngay cả tức giận đều không có hiện lên trên mặt, đứng lên, liếc nhìn xuống tình trạng bây giờ của cô một cái, theo bản năng sửa sang lại quần áo của mình. Chính là loại cảm giác này, bất kể trước đó anh đã làm cái gì, khi quay người lại, vừa chỉnh đốn lại, giống như trước là nhị thiếu danh chấn Yên Xuyên, thiếu gia nhà họ Lộ. Mà cô, bất kể muốn rửa sạch những chuyện trước kia như thế nào đều là uổng công. Một khi cô có bay lên làm phượng hoàng, trong mắt người khác chỉ nghĩ cô muốn leo cao, quá khứ của cô sẽ bị lấy ra bàn tán một phen, bất luận cô có bao nhiêu không muốn nói.

Đây đều là khác nhau, bọn họ những người này, nếu không có khả năng cũng có thể bị che giấu ở một nơi, khi trở về trong mắt mọi người vẫn như trước đáng vẻ thanh cao hoàn mỹ không sứt mẻ.

Anh liếc mắt chăm chú nhìn cô một cái, cô cũng nhìn lại anh.

Có lẽ, cô không nói câu nói kia, anh thực sự sẽ làm tiếp đi. Trong cơ thể của anh có một con tiểu dã thú, không cẩn thận được thả ra. Hơn nữa không đúng dịp như vậy, cô nói một câu, lại làm cho anh bắt đầu nghĩ lại, dừng hành vi của mình.

Vì thế, một màn vui thích đành phải gặp trở ngại như vậy.

Đó là một dấu vết rõ ràng của cuộc đời cô, cô có tấm thẻ nào cũng lưu lại, cho nên lựa chọn, không rửa đi.

Chỉ cần cô không có tiếng tăm gì, ai sẽ nhớ rõ cô đã làm cái gì, ai sẽ lưu tâm.

Lộ Thiếu Hành thu dọn xong tất cả, lại liếc mắt một cái nhìn cô, cô nói chính mình dễ tiện như vậy, nhưng anh lại không nghĩ cô dễ tiện. Bao dưỡng? Nuôi phụ nữ? Những từ này nghe lạ là như vậy. Tha thứ cho anh, làm nhị thiếu nhà họ Lộ, trong lòng người nhà anh là bảo bối ngoan, anh thật đúng là không nghĩ sẽ làm ra chuyện mà trong lòng biết rõ ràng là một vòng luẩn quẩn. Không phải chính anh có bao nhiêu ngay thẳng, nếu không có nghĩ tới, nguyên nhân, không biết.

Anh âm thầm nở nụ cười, chẳng lẽ sau này lại trở thành người đàn ông bao dưỡng phụ nữ, ngay từ đầu chỉ biết chính mình sẽ làm loại chuyện này?

Anh hình như cũng không có cao thượng.

Mà anh cũng không có nghĩ tới sẽ đối với một người một lòng si tình đến phát điên, như vậy không khoa học, vậy anh nghĩ muốn cái gì? Chính là thuận theo tự nhiên, gặp liền gặp, đơn giản như thế.

Xoay người hướng phòng tắm đi tới, lại dừng lại bước chân, xoay người liếc mắt một cái nhìn cô, chỉ chỉ một hướng, "Kia là phòng tắm tự mình tới."

Cũng chính là, gian phòng kia là kết cục của cô hôm nay.

Khi thân ảnh của anh biến mất ở tầm mắt, cô nhấc thân lên, kéo thân thể bần rần. Che cái mũi, trên người toàn là mùi rượu, nghe rất khó chịu, quần áo tựa hồ cũng dính mùi vị ghê tởm kia.

Tắm rửa, là một loại phát tiết rất tốt, điều chỉnh nhiệt độ cao, phòng tắm nhỏ nhỏ giống như có sương mù vây quanh. Nước hương thẳng xuống dưới, dùng ở trên mặt của cô, trên người, mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều nở ra đến lớn nhất.

Cô nhắm mắt, mở ra.

Mặc cho nước theo trán mình chảy xuống.

Cũng không muốn khóc, lấy tay sờ sờ hai mắt của mình, phân không rõ ràng lắm đó là nước mắt hay vẫn là nước. Thật sự không muốn khóc, đơn giản là không muốn làm cho chính mình nhìn qua đáng thương như vậy.

Lúc học đại học, sau khi vượt qua giới hạn mỗi tháng, cuối tháng quá khổ cuộc sống bức đến không được. Cô còn thử qua liên tục ba ngày năm xu một bữa ăn thời điểm nghèo tận cùng đó chỉ có nghĩ cách để những ngày khổ cực đó nhanh chóng qua đi. Cô rất thích nói một câu, "Tại sao tôi có thể biến chính mình thành đáng thương như vậy, nếu mẹ tôi thấy được nhất định sẽ đau lòng đến chết." Lời như thế, nói rất tốt.

Nhiều lần, vẫn là không thay đổi, không có tiền đúng là một bi kịch.

Hiện tại so với lúc ấy cô còn đáng thương hơn.

Cuối cùng cũng không nói ra câu nói kia, cô không biết mẹ còn có thể sẽ đau lòng.

Còn có thể sẽ gọi điện thoại tới hỏi cô tiền có đủ hay không.

Còn có thể sẽ gọi điện thoại đến nói cho cô, thời tiết chuyển lạnh, mặc nhiều quần áo chút.

Còn có thể sẽ gọi điện thoại đến quan tâm cô ăn nhiều cơm, không được kiêng ăn.

Có thể hay không đây?

Ít nhất rất lâu đã không có?

Ghen tị của phụ nữ, không chỉ thể hiện trên tình yêu, ngay cả trên thân tình đều giống nhau như thế. Nhưng cô lý giải được lựa chọn của mẹ mình, có một gia đình, phải cái gia đình kia kinh doanh, cuộc sống tốt nhất, đương nhiên không có tỳ vết bất kể là cô. Trên một đoạn hôn nhân, Dương Ủy Nhiên là người bị hại, cho nên cô phải làm cho mẹ hạnh phúc, lúc này mới phù hợp quy luật báo đáp người tốt.

Cô đem vò nát mái tóc của mình, tóc rụng rơi xuống dưới, từ đầu đến chân giống như một người điên. Chính cô cũng cho rằng như vậy.

Không biết tự lượng sức mình.

Lúc trước khi Lê Mưu Viễn phá sản, thiếu một khoản nợ lớn. Tại thời điểm kia Lê Mưu Viễn yêu cầu ly hôn, đem tất cả nợ nần đều gánh lấy. Lê Hòa cho rằng đó là một mưu kế nhỏ của cha. Khi nghĩ một người rất xấu tất cả hành vi lúc sau của người ấy đều trở nên đáng giận, đáng hoài nghi. Cô sợ là cha cô ý lấy cớ phá sản, ép mẹ ly hôn, sau đó cầm một số tiền cùng người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp kia song túc song phi. Cô không chấp nhận được, cha đối với mẹ con cô như vậy. Nếu Lê Mưu Viễn chưa từng đối với cô tốt như thế, có lẽ cô cũng không quá mức đề ý, cha hết lần này tới lần khác đối tốt với mình, nhưng lại làm ra chuyện như vậy.

Cô từng lén lút đi theo cha của mình, bọn họ thuê một địa phương rất nghèo khó. Người phụ nữ xinh đẹp Lữ Tổ kia đang giặt quần áo cho Lê Mưu Viễn, tất cả những việc này trước kia mẹ sẽ làm mọi chuyện. Lê Mưu Viễn đứng cách đó không xa, đối với vợ của mình cười cười. Bọn họ ăn mặc không tốt, thậm chí ánh sáng trên người Lữ Tổ cũng phai đi không ít.

Nhưng bọn họ hạnh phúc, loại ánh mắt nhìn lẫn nhau ấm áp, ngay cả những người đứng xem đều cảm giác được.

Lê Hòa cắn phẫn, đứng ở nơi đó nhưng lại rơi lệ.

Cô muốn làm gì? Tới gặp chứng minh một người phụ tình sẽ có cuộc sống như thế nào?

Sự thật cùng ý muốn của cô hoàn toàn trái ngược, Lê Mưu Viễn không có giống như ý muốn của cô không hạnh phúc, thực sự đem nợ nần gánh vác trên người mình, làm cho vợ trước và con gái của mình có cuộc sống tốt hơn so với mình. Mà người vợ thứ hai của ông ta, không có ghét bỏ ông ta không có tiền, cũng không có ghét bỏ ông ta không thể cho cô một tòa nhà lớn, càng không có ghét bỏ tuổi tác của ông ta.

Chênh lệch trong mắt của cô, hung hăng tra tấn cô.

Nếu chính là như vậy, cô còn có thể xoay người bước đi. Nhưng cô còn thấy được một màn, có một nhóm người xông tới, Lê Mưu Viễn vay nặng lãi trả nợ cho công nhân của mình. Người đàn ông kia không được tốt lắm, nhưng ở lúc mình khó khăn nhất, trước hết nghĩ đến công nhân của mình.

Lê Hòa nhìn thấy Lê Mưu Viễn đem vợ của mình kéo vào trong ngực, gắt gao che chở, không cho những người đó thương tổn Lữ Tổ một chút nào, mặc cho những người đó đánh vào người của mình, không sợ da tróc thịt bong.

Ông ta rất yêu vợ của mình.

Đơn giản như vậy.

Lê Hòa đứng ở góc đó, không ngừng rơi lệ.

Thế giới này? Vì cái gì không dựa theo kịch bản người tốt người xấu phát triển? Vì cái gì muốn cô tới nhìn đến cảnh này.

Một màn? Đem toàn bộ nhận thức của cô tất cả đều phủ định.

Cảm động, là thật, không muốn chấp nhận, nhưng lại là sự thật.

Mặc kệ bọn họ biểu hiện vợ chồng tình thâm, Lê Hòa cũng không thể chấp nhận. Cô đột nhiên cười. Nếu cô chấp nhận rồi, có thể hay không sẽ biến thành đầu đề của báo chí "Con gái bất hiếu dĩ nhiên đồng ý cha cùng tiểu tam ở cùng một chỗ", cười tốt lắm.

Sau đó, Lê Hòa tìm được luật sư của Lê Mưu Viễn, biết ông ta thực sự nợ nần.

Luật sư của Lê Mưu Viễn đối với Lê Mưu Viễn càng thêm tán thưởng, loại tình huống giống như ông ta thế này, không ít người đều lựa chọn trốn chạy, ai còn lưu lại chịu khổ. Lê Hòa chỉ cười, không có mở miệng nói chuyện.

"Tôi giúp cô, bất luận cô muốn cái gì." Nếu như những lời nói này chính là một người đàn ông, Lê Hòa cảm thấy được cô thật sự sẽ gả cho anh ta, ở thời điểm khó khăn nhất người có thể kéo bạn một lần, bất kể mục đích gì.

Đáng tiếc, nói những lời này lại là một cô gái.

Tô Như chính là tại thời điểm kia, như một ngọn đèn sáng xông vào cuộc sống của Lê Họa.

Tô Như hé miệng cười, "Tôi cái gì đều không có, ngoại trừ tiền."

Lê Họa nở nụ cười.

Cô thiếu Tô Như rất nhiều tiền, đủ lớn, cả đời này cô cũng không rõ. Người có phải hay không sẽ vì tiền chà đạp chính mình? Sẽ đi, Lê Họa sẽ cho ra đáp án như vậy. Nếu tại thời điểm kia Tô Như chưa từng trợ giúp cô, cô nhất định sẽ không ở phía sau Tô Như tính tình cổ quái kia, không có tiếp sau đó, cũng sẽ không có hiện tại hiểu nhau như vậy.

Đoàn kết, vốn là không nghĩ ra.

Lê Họa trả hết toàn bộ nợ của Lê Muru Viễn, chỉ là muốn làm cho người đàn ông kia có cuộc sống bình thường. Hoặc là báo đáp ông ta, ít nhất khi công ty gặp chuyện không may, ông ta đem nợ nần một mình gánh lấy.

Tính báo đáp đi, sau đó không cần lại có liên hệ.

Bất luận Lê Muru Viễn là một nguy quân tử (kẻ giả nhân giả nghĩa) hay là một người đàn ông tốt, cũng không muốn lại có ràng buộc, không muốn đi lý giải, bởi vì làm không được đi lý giải, vì thế đành phải làm như vậy.

Không lâu sau, Dương Ủy Nhiên liền đi bước nữa. Biết được Lê Họa trả toàn bộ nợ nần cho Lê Muru Viễn, Dương Ủy Nhiên không phải không giật mình, nhiều lần hỏi con gái làm sao có nhiều tiền như vậy. Cô đành dùng những lời nói dối để trang trí, vì vậy nhanh chóng được bỏ qua. Dương Ủy Nhiên gạt đầu, cười con gái của mình có tiền đồ.

Nếu con gái có tiền đồ, tự nhiên không cần bà lo lắng, tự nhiên nên hưởng phúc?

Là đạo lý này đi, không có sai, đích thực một chút sai cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Buổi sáng thức dậy, khi ăn sáng, hai người đều có chút xấu hổ. Nam nữ cùng một phòng, nhưng không có xảy ra quan hệ gì đáng nói, vì thế trầm mặc thay cho lời nói, theo sự vận hành của trái đất vĩnh viễn là lãng phí thời gian. Bữa sáng rất tĩnh tế, không nghĩ anh sẽ làm mấy thứ này, nhìn ra được, không biết được gọi tới từ nhà hàng đặc sản nào. Hương vị cũng không tệ lắm, ít nhất dạ dày của cô trống rỗng, được ăn no bảy tám phần. Không thích ăn rất no, làm cho người ta có loại cảm giác căng ra không thở nổi rất khó chịu.

Xé ra tờ giấy, lau miệng, không có nhìn thấy khuôn mặt của anh như thế nào.

Mà Lộ Thiểu Hành quan sát cô, ít nói, thật là không nhìn ra cô muốn thế nào. Quên hoàn toàn anh, trong khoảng thời gian này vẫn là tự mình dây dưa chuyện của cô.

Ăn cơm xong, cô rất chủ động đi rửa chén, ăn của người vì thế phải làm một chút.

Anh không có mở miệng, coi như ngầm chấp nhận.

Một đôi nam nữ im lặng, làm cho không khí cũng trở lên yên tĩnh. Ánh mắt của anh hướng về phía phòng bếp chuyển động, nhưng di động ở phía sau vang lên, điện thoại của Đường An An, quan tâm xem con trai như thế nào nói dọn ra ngoài liền dọn ra ngoài, gặp phải cái gì không thoải mái hay là gặp phải khó khăn gì, cười giải thích dọn ra ngoài chỉ là để công việc thuận tiện hơn một chút mà thôi. Trong nháy mắt cúp di động, tiếng nước trong phòng bếp cũng dừng.

Nhìn cô đi ra, cô tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của anh, làm cho người ta không thoải mái, giống như mỗi một động tác của mình bất cứ lúc nào cũng bị theo dõi.

"Chuẩn bị đi nơi nào?" Anh mở miệng trước, vẫn là ngồi ở trên bàn ăn, chỉ là đem ghế dựa nghiêng nghiêng, mất đi sự ngay ngắn nhất quán, ngược lại có vẻ tùy ý không ít.

Áo sơ mi trắng mặc trong những năm qua, cô đột nhiên cảm thấy thuận mắt rất nhiều.

Đó chắc chắn là chịu ảnh hưởng bởi những tin tức của thành phố, về việc tập trung cải cách đồng phục học sinh, đồng phục phổ biến nhận được nhiều lời khen ngợi, thậm chí khiến cả những học sinh từng ghét mặc đồng phục, kết hợp các yếu tố thời trang, phù hợp, có thể so sánh với truyền hình làm cho

người ta không ngừng hâm mộ đồng phụ. Học sinh nam mặc đồ trắng cổ bẻ cùng với áo vest đen, bên trong phối với áo sơ mi màu xám, có cả vạt kẻ sọc màu tím; Học sinh nữ áo màu trắng đào tiem cộng thêm váy ngắn ca-rô.

Nếu để cho Lộ Thiệu Hành mặc quần áo như vậy vào, nhất định có vẻ trẻ trung, càng thêm phong độ phi phàm.

Có hơi thất thần, làm cho người hỏi có vẻ vô cùng không vui, "Đi nơi nào?"

Cô hơi sững sốt, "Làm sao?"

Có thể đi chỗ nào? Cô hình như cũng không biết, chỉ là nguyên nhân câu hỏi của anh, liên tưởng đến chuyện khác, "Là anh giúp tôi?"

Anh Hào thế nhưng đã quá lâu không có tìm cô gây phiền phức, không phù hợp quy tắc của bên kia, cô từng tận mắt thấy qua anh Hào dẫn người tới tay đánh chân đá vào người kia, đối phương không chỉ có bị đánh, còn phải quỳ xuống cầu xin bỏ qua cho một nhà già trẻ. Nhiều ngày như vậy, cô hình như sống quá mức an nhàn, thế nhưng đem mấy thứ này bỏ qua một bên.

Lộ Thiệu Hành suy tư về ý nghĩa sâu xa trong giọng nói của cô, mãi đến khi đoán được, khóe miệng nhếch lên. Anh cười, cực kỳ không đúng, khóe miệng bên phải hơi nhếch lên, bên trái khóe miệng lại không nhúc nhích tí nào, bên phải khóe miệng khi cười nếp nhăn trên mặt mờ hồ cất giấu một chút không đúng đắn. Bản thân của anh vốn có tính tình đúng đắn có khuynh hướng ngoan ngoãn, thêm chút không đúng đắn này.

Nhưng tại sao không có thể hiện ra, ngược lại có vẻ làm cho người ta cảm thấy say mê.

Bất mãn chính mình lại đối với anh hài lòng, vì thế nhủ mảy.

"Dự định báo đáp?" Anh thật muốn biết cô lấy cái gì báo đáp, không một chút nào để ý chút ngoại lệ nào. Anh cũng không phải nhà từ thiện gì, tự nhiên sẽ không làm không chuyện tốt.

Bề ngoài của người nhìn vô hại, trong lòng cũng giống nhau, vĩnh viễn đừng nghĩ người khác đến quá tốt, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ người khác đến quá xấu, nhất là những người đàn ông loại động vật này.

"Đúng là anh." Chỉ là muốn xác nhận mà thôi, báo đáp. . . Còn không có nghĩ xa như vậy.

"Cô nghĩ là ai?" Tay anh nắm ghế dựa bên cạnh, đứng lên thu lại nụ cười vừa rồi, giọng điệu rất bình thản, "Trác Dự Đình?"

Cô cảm môi, kỳ thật cô không có nghĩ qua Trác Dự Đình, vừa rồi cũng chỉ là đột nhiên nhớ tới mới hỏi anh, nhưng anh đã hỏi như vậy, cô lại không muốn phủ nhận.

Nếu phủ nhận, đó là gián tiếp thừa nhận, cô tình nguyện là anh cũng không phải là Trác Dự Đình?

Cô cảm thấy được chính mình tiến vào một con hẻm nhỏ bẩn thỉu, khi đi ra, toàn thân mình cũng dơ bẩn, nhưng cô không muốn bị người khác nhìn thấy, mỗi một người nhìn thấy cô dơ bẩn đều có thể làm cho cô cảm thấy tự ti. Cô rất hi vọng, ngẩng đầu, giả vờ những người này không nhớ cô là ai. Hoặc là, người biết cô là ai, cũng không có nhìn thấy cô tiến vào con hẻm nhỏ bẩn thỉu kia.

Nhưng sự im lặng này, ở trong mắt Lộ Thiệu Hành chính là ngầm thừa nhận.

Cái gì cũng không có nói, đều trở về vị trí của mình.

Đoạn thời gian gần đây, Lộ Thiệu Hành rất ít xuất hiện trong tầm mắt của đám người này, vì thế vừa mới tiến vào, trở thành đối tượng trong miệng mọi người trêu chọc. Lộ Thiệu Hành mỉm cười không nói.

"Nhị thiếu, cậu cùng Trác huynh hoàn toàn có thể cùng nhau nhận trừng phạt nha, mất tích đều lựa chọn cùng một thời gian." Trang Chu cảm rượu đối với hai người cười ha ha.

Lương Hạo tùy ý cầm một viên giấy gần người nhất, trực tiếp ném tới đầu của Trang Chu, đứa trẻ này, nói chuyện không nhìn tình huống, Trang Chu không hiểu nhìn Lương Hạo, Lương Hạo nhưng lại làm động tác im lặng đối với anh ta.

Trác Dự Đình bưng lên một chén rượu, ngồi vào trước mặt Lộ Thiệu Hành, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì.

Người, có đôi khi rất kỳ quái, một đoạn tình cảm mất đi, không đi trách đương sự, lại thích tìm người mà họ cho là làm mất đi đoạn tình cảm kia. Đàn ông phụ nữ đều giống nhau, không biết là quá mức sợ hãi mất đi bên kia, hay là luyến tiếc nên trách cứ, vì thế đành phải đem tất cả bất mãn đặt vào trên người một người khác.

Lộ Thiệu Hành gương mặt, liền nhìn Trác Dự Đình.

Hai người ngồi mặt đối mặt.

Trác Dự Đình đánh giá Lộ Thiệu Hành, mặt không chút thay đổi.

Lộ Thiệu Hành tự nhiên cũng đón nhận ánh mắt khiêu khích của đối phương.

Lương Hạo bên kia, biết một chút nội tình nhìn chăm chăm hai người, thực sự sợ hãi sẽ xảy ra ầm ỹ, đều là một vòng tròn của người, truyền ra ngoài, thực sự không tốt. Hơn nữa, để cho những người ở đây biết cũng không tốt lắm, người không có quyền nói, đành phải làm người đứng xem.

"Chúng ta quen biết đã bao lâu?" Trác Dực Đình nhướn mày.

Không đợi Lộ Thiếu Hành suy nghĩ xong, "Từ trung học bắt đầu quen biết." Dừng lại, dường như nhớ ra cái gì đó, khi cười mặt lộ ra nếp nhăn, "Tốt nghiệp trung học cậu một lòng muốn thi đậu viện của trường học, thời điểm điền nguyện vọng bị cha cậu sửa lại, nhất định phải kéo tôi sang tỉnh khác, lúc ấy còn đau lòng một thời gian dài."

Lộ Thiếu Hành nghe anh nhớ lại, cười không nổi, mồ đầu như vậy, cũng thật làm cho người ta...

Bọn họ cũng từng bày tỏ lòng mình một thời gian rất dài, cùng rất nhiều bạn bè như vậy, dần dần ít liên hệ, cảm tình cũng phai nhạt không ít... Nhưng gặp mặt, cảm giác quen thuộc cũng không giảm bớt.

Lộ Thiếu Hành liếc mắt một cái nhìn ánh mắt không chớp của Lương Hạo, người kia thật đúng là "May mắn không làm xấu hổ".

"Muốn đánh nhau một chút sao?" Lộ Thiếu Hành cảm thấy được, ở một số thời điểm có lẽ chính mình thiếu nợ, đối với những kỉ niệm này, anh ta vẫn chưa nói tới xúc động, có chỉ là Trác Dực Đình tính kế chính là đã biết sự kiện kia mà thôi.

Trác Dực Đình bắt đầu đùa nghịch chén rượu trên tay, "Nếu tớ đem chén rượu này hất vào trên mặt cậu, cậu đoán kết quả sẽ như thế nào?"

Trác Dực Đình nhất định không biết, trong lòng Lộ Thiếu Hành có một chút cảm giác hưng phấn. Nếu Trác Dực Đình biểu hiện như thế, cũng chính là người kia đã ngã bài cùng Trác Dực Đình. Bất kể là ai, đối với "Cô không thương người, người cô yêu là ta" đều vui mừng nói không nên lời, cho dù không thích, ít nhất cũng có thể từ người xung quanh thể hiện sự quyến rũ hoặc là giá trị của mình.

"Cậu sẽ không." Giọng điệu chắc chắn.

Nếu Trác Dực Đình thật sự muốn cùng anh ầm ỹ, sẽ không lựa chọn nơi đây.

Thật sự là tự tin làm cho người ta chán ghét.

"Này có thể nói chưa chắc." Trác Dực Đình đem chén rượu nâng lên cao, cẩn thận quan sát đến biểu tình của Lộ Thiếu Hành.

Lương Hạo bước đi như bay qua đây, "Trò chuyện cái gì, trò chuyện vui vẻ như vậy? Để cho anh em cùng nghe." Nói liên tục, một tay đề xuống tay của Trác Dực Đình.

"Đúng lúc, tớ uống hơi nhiều, đi trước." Nói xong cũng không để ý hai người bọn họ có biểu tình gì, cầm áo khoác đi ra cửa.

Nở nụ cười, một màn vừa rồi, thật là khờ.

Khi nào thì anh biến thành bộ dạng này, vậy mà học phụ nữ tranh giành tình nhân, xem ra chính mình quả thực không thể nào bình thường.

Lái xe về nhà trọ của chính mình, nhưng mà chạy được một nửa đường, mơ hồ cảm thấy không thích hợp, lập tức đánh tay lái trở về. Trở về biệt thự nhà họ Lộ, vừa vào cửa, chợt nghe thanh âm của cha trong sân.

"Đứa nhỏ kia, thật sự đã trở lại?" Giọng điệu có chút không xác định.

"Cậu xác định thật sự là nó?"

"Cậu năm đó đã gặp qua, chỉ có thể dựa vào cậu đi nhìn xem. Cậu năm đó nói giống mẹ của nó..."

"Đã làm phiền cậu."

...

Lộ Thiếu Hành xoay người rời đi, nghe được bí mật của người khác, cũng không phải là chuyện tốt, ít nhất anh không thích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trở về một chuyến, lại đảo ngược, vẫn làm loại việc vô dụng này, giống như gần đây vẫn làm chuyện như vậy, làm những chuyện khiến anh không còn là anh nữa. Người một khi bất bình, cảm xúc sẽ bắt đầu dao động, tự nhiên sẽ đi tìm người làm cho anh sinh ra cảm xúc dao động. Vì thế, giữa đường Lộ Thiệu Hành lái xe đến nhà trọ của Lê Hòa, giống như một kẻ ngồi đứng ở cửa ản chuông, cộng thêm đợi nửa giờ, loại bức bối này thực sự bắt đầu tăng lên. Bất luận bình thường bề ngoài trang bị bao nhiêu bình tĩnh, nhiều hơn sẽ chịu đựng, vào thời điểm này, anh cũng khó che dấu cảm xúc thật của mình. Giống như một số người, anh cảm thấy được trên cái thế giới này chỉ có anh để cho người khác chờ, không có phần anh chờ người khác.

Không nên đi phán xét ý tưởng này là đúng hay sai, có lẽ đã từng nhìn qua cuộc sống của người khác, trong cơ thể xuất hiện loại ý tưởng xấu này, tự nhiên chẳng có gì lạ.

Hút một điếu thuốc, đem tàn thuốc trực tiếp ném xuống phía sau, lúc này mới sải bước rời đi.

Cũng không phải bởi vì ghét không gian tịch mịch cô đơn, giờ phút này, anh "Nhất định" phải tìm được người phụ nữ kia về, nếu không, những hành vi ngu ngốc trước kia của anh hình như biến thành công dã tràng, không có giá trị gì.

Mang theo ý tưởng có chút buồn cười, lại lái xe rời đi, hết lần này tới lần khác cố chấp không gọi điện thoại. Người đàn ông vụng về muốn chết.

Lê Hòa cũng không rõ bản thân mình muốn làm cái gì, chính là xuyên qua giữa nhóm người tại đây, có thể làm cho mình trở nên trống rỗng, cũng không nghĩ muốn trống rỗng, chỉ đơn giản, là không cần suy nghĩ về bản thân của mình. "Mị lực" Hình như luôn luôn như thế, chỉ là trước kia cô vẫn không có phát hiện phong cảnh của nơi này. Nhảy múa ca hát, mỗi người đều phát tiết bất mãn của mình. Cũng không quản lí tâm hồn có thấp hèn hay không, có người mặc kệ công bằng hay không.

Hơn nữa, cô còn phát hiện nhiều chuyện thú vị.

Ví dụ như, cô bé ngồi ở bên cạnh cô cách đó không xa, nói liên miên lái nhai giải thích cả nửa ngày về cuộc sống của mình, có thể nói thực sự giống với đề tài trong tiểu thuyết. Cô gái ở tại nơi tận cùng nghèo nàn ở nông thôn, tận cùng tận cùng, nhất định phải dựa vào học tập mới có thể rời đi nơi đó. Có một ngày, cô gái thật sự cố gắng đi ra nơi núi ếp tới không thờ nổi kia, đi ra nơi tận cùng kia. Tại nơi được gọi là trường học tốt nhất của thành phố, gặp một người con trai. Người con trai đó đối với cô rất tốt, cô gái cho rằng người con trai đó là món quà thượng đế ban cho cô kiếp này. Dĩ nhiên, người con trai đó cùng cô gái yêu nhau. Sau đó cãi nhau, lại hòa thuận. Tiếp sau đó, người con trai đã xảy ra chuyện, cô gái dùng thân thể của chính mình đi cứu người con trai đó. Người con trai lại mất tích, cô gái liền sa ngã.

Nghe được loại bị kịch như thế, cần cho an ủi cái gì?

Không cần, bạn chỉ cần đem chuyện thảm hại hơn mà bạn gặp được nói cho cô ấy nghe, để cho cô ấy biết, cô ấy không phải thảm nhất, có người còn thảm hại hơn.

Thế là chứng minh mình không phải người thảm nhất trên thế giới, không có việc gì, dù sao sẽ tồn tại người so với mình thảm hại hơn. Tự nhiên vậy là tốt rồi, đúng lúc, cô gái nhận thức được mục đích làm như vậy của người bạn kia.

Lê Hòa cười cười, rất lâu chúng ta hình như dùng phương thức đối lập, chứng minh chính mình còn chưa đủ thảm.

Nhưng Lê Hòa ấn tượng sâu nhất chính là một nữ sinh tóc ngắn "Khóc cái gì, một chút việc cũng không muốn sống, người vừa rồi không có thiếu cánh tay gãy chân, cha mẹ người không có sinh người thành dị dạng, bọn họ như thế nào có lỗi với.. người?", cũng đúng, khi bạn đem hy vọng đối với người khác hạ thấp xuống, về sau sẽ không phải thất vọng.

Ít nhất, cho bạn hoàn chỉnh, còn cầu những thứ gì xa xỉ?

Nhưng, có lẽ phần lớn mọi người đều cảm thấy mình là người bất hạnh đi, dùng phương thức bất đồng tìm kiếm loại bất hạnh này dẫn đến bất bình, từng bước một trở thành người cực đoan.

Chính mình lại đang tìm kiếm cái gì?

Cô đứng lên, không sợ hãi tìm ra cái gì, thế nhưng sợ hãi không có cái gì để tìm kiếm.

Vẫn nhảy múa ca hát như trước, thời điểm cô đi ra mới phát hiện, cùng với lúc cô tiến vào giống nhau như đúc.

Đứng ở cửa, dừng lại, hoá ra vốn chính là giống nhau, là bởi vì quan niệm trong suy nghĩ của bạn làm cho bọn họ trở nên không giống nhau. Bạn đang vui vẻ, tự nhiên cảm thấy những người này là tích cực, bạn đang bi quan, tự nhiên cũng sẽ đem những người này xem thành sa đọa. Thế giới vốn là một hình dạng, không đồng dạng như vậy từ đầu đến cuối là chính bản thân bạn mà thôi.

Một thứ gì đó, ở trong đầu cô, giống như đột nhiên nổ tung. Hoá ra cho tới bây giờ, đều là chính cô không muốn chấp nhận mình không hoàn hảo. Nhưng không hoàn hảo này kỳ thật vẫn tồn tại, vẫn luôn tồn tại.

Lúc cô đi ra, xe của Lộ Thiệu Hành đã dừng lại ở nơi này, cô không có nhìn thấy, không đồng nghĩa là người kia không nhìn thấy cô. Trên thực tế, người kia đã sớm thấy cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng mất đi linh hồn của cô, không muốn mặt mày rạng rỡ xuất hiện. Cô dừng lại, xe của anh đã lại đây. Tầm mắt của cô đứng lúc chống lại anh, cái gì đều không có nghĩ, giống như thật sự không nghĩ cái gì vậy.

Cô kéo cánh cửa xe ra, ngồi xuống.

Tựa vào ghế trên, cô cảm thấy đầu óc của mình chưa bao giờ thanh tỉnh như vậy. Sau khi cha mẹ ly hôn, toàn bộ thân thích, đều không có phản ứng quá lớn, giống như đều cảm thấy đó là đương nhiên. Vì cái gì đương nhiên? Một người đi trong lúc vô ý mở miệng nói ra lời chê cười, thật lâu trước kia, họ cùng đi mua quần leggings khi đó loại quần này rất là lưu hành, ít nhất ở thời đại của các cô ấy, Lê Mưu Viễn để cho vợ cùng các cô ấy cùng đi mua vài cái, Dương Ủy Nhiên liền từ chối, nhất định không cần đi, rất đắt. Cuối cùng, Dương Ủy Nhiên vẫn là không có đi mua, Lê Mưu Viễn cũng mất hứng.

Còn có một lần, Dương Ủy Nhiên gây ra rắc rối lớn khiến người khác chê cười, bà mặc quần áo tùy ý đi giày đến tham gia hôn lễ của người khác, bị hai cô gái ngăn lại, nói bà ăn mặc quá xấu, không chịu để cho bà đi vào dự tiệc.

Khi đó, gia cảnh của bọn họ, cũng rất tốt, nhưng mẹ cô dường như vẫn thi hành tiết kiệm, mãi cho đến hiện tại, hình như mới không có tiết kiệm như vậy nữa.

Lê Họa đỡ trán của mình, là quá hi vọng gia đình mình hạnh phúc mỹ mãn sống đầm ấm, lựa chọn nhớ kỹ hình ảnh tốt đẹp hài hòa, đem những hình ảnh không trọn vẹn vứt ra khỏi trí nhớ. Cho nên, chỉ chấp nhận thất bại trong hôn nhân của cha mẹ là do lỗi của người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp kia, không chịu thừa nhận, thực ra hôn nhân của bọn họ đã sớm xuất hiện rạn nứt. Người già thường nói, vợ chồng chín bỏ làm mười cũng đã vượt qua cả đời, vì thế chính mình cũng nghĩ như vậy, vì con cái, cho nên bọn họ cũng nên chấp nhận như vậy cả đời, không nên ly hôn, không nên để cho mình trở thành đứa trẻ mồ côi cha, không nên để cho mình cuộc sống âm ảm lạnh lẽo tự biết.

Khi oán trách cha mẹ cho mình không đủ, cự tuyệt không muốn nghĩ nữa, dựa vào cái gì bọn họ phải vì bạn chấp nhận cả đời.

Lúc nào cũng oán trách cha mẹ chỗ này chỗ kia làm không tốt, cũng không từng oán trách con cái, dựa vào cái gì sẽ vì bạn mà buông tha cho việc tìm kiếm hạnh phúc?

Mỗi gia đình đều có khó khăn riêng, nhưng cuối cùng sẵn lòng hiểu chính mình, gạt bỏ người khác.

Cô còn nhớ rõ, trước khi bà ngoại mất cầm lấy tay cô, "Họa Họa, đừng đi trách ai, không có ai tuyệt đối không sai, chính mình sống thật tốt."

Người lớn tác hợp, cha mẹ mới có thể kết duyên. Mẹ là một người cái gì cũng không biết, tốt nghiệp trung học. Lúc đó cha là sinh viên, làm việc trong công ty, bị ông ngoại nhìn trúng. Cha không đồng ý cuộc hôn nhân kia, nhưng ông nội bà nội bên kia hình như rất vừa ý. Sau lại có Lê Họa, đương nhiên đành chấp nhận. Tuy rằng ông ngoại trợ giúp cha rất nhiều, nhưng thành công của cha cũng là dựa vào chính ông ấy, điểm này không ai có thể phủ nhận.

Có lẽ ở thời điểm cô học trung học, cha từng đưa ly hôn cho mẹ, dành cho mẹ nhiều căn hộ và rất nhiều tiền mặt. Nhưng mẹ cự tuyệt, không chịu ly hôn, kéo đều phải kéo cha chết. Vì thế, không giải quyết được gì. Sau đó cha yêu cầu ở trước mặt Lê Họa biểu hiện một chút hòa thuận, không cần ảnh hưởng đến cảm xúc của cô.

Đem không trọn vẹn cùng với hạnh phúc gộp lại cùng với nhau, mới thấy tính chân thực của cuộc sống, nhưng chúng ta đều lựa chọn khuynh hướng hạnh phúc mà thôi.

Lê Họa nhìn tay của mình.

Dựa vào cái gì trách cứ cha mẹ không đủ yêu mình?

Vì cái gì không từng trách cứ mình đối với cha mẹ quan tâm không đủ? Nếu cô có thể đối với cha mẹ quan tâm đủ, hẳn là sớm có thể phát hiện vết nứt trong cuộc hôn nhân của cha mẹ, hẳn là đã sớm biết giá trị của bọn họ không giống nhau, cha thích phấn đấu cuộc sống từng xuất sắc, mẹ muốn chính là an ổn bình thân.

Một giọt nước mắt ở lòng bàn tay, chỉ biết đòi từ cha mẹ yêu thương cùng ảm áp, không muốn mất đi, chính mình có hay không đối với bọn họ từng có đứa con hẳn là có tình yêu.

Chỉ biết đòi lấy, không biết trả giá, cuối cùng chỉ còn lại oán trách vĩnh viễn.

Đây là chính cô, một người ích kỷ, dối trá.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: một chương này cha mẹ của Lê Họa, tôi dùng chuyện có thật về một người cậu bà con xa của tôi, cậu cùng mẹ hiện tại sống rất tốt, mẹ trước mang theo con trai của bọn họ. Thời điểm ly hôn, cậu cho mẹ mấy cái nhà cùng hơn mười vạn tiền mặt, lúc sau con trai của bọn họ kết hôn, họ mới chính thức ly hôn. Lúc thăm người thân ở lễ mừng năm mới năm ngoái, bọn họ một bàn đang đánh bài, người cậu kia hút thuốc, mẹ làm cho cậu không hút thuốc để cho cậu đánh bài. Mẹ của tôi về sau cười nói, nói như thế nào người mẹ này không tốt, nhưng cậu liền mặc mẹ quản lý.

Kỳ thật chính mình không thể đi đánh giá người cậu kia là tốt hay không tốt, người rất hiểu thuận, đối với mẹ của tôi cùng vài người em gái đều rất tốt, nhưng mà đúng là không có ly hôn liền cùng mẹ hiện tại cùng một chỗ là sự thật, điều này cũng không thể phủ nhận. Nghe mẹ tôi nói một chút, có thể cảm giác cậu cùng người mẹ trước kia tình cảm không sâu, tư tưởng rất khác biệt, lớn nhất chính là mẹ không thích sửa sang lại chính mình, tiết kiệm. Sờ đi muốn viết ra như vậy, là một người bạn tốt của tôi, cùng cùng bạn trai của cô ấy chia tay, nguyên nhân thực ra rất đơn giản, người con trai kia ghét bỏ cô ấy từ trung học đến đại học không có gì thay đổi.

Tôi rất khó giải thích, vì cái gì một đôi tình nhân ở cùng một chỗ thời gian rất lâu, người con gái càng ngày càng si tình, đem người con trai kia trở thành một phần sinh mệnh, còn người con trai kia lại cảm thấy cuộc sống càng lúc càng mờ nhạt, nghĩ muốn tách ra.

Thời điểm người đang yêu người khác, vẫn là yêu chính mình một chút, bạn đem mọi thứ đều đặt trên người anh ta, khiến cho anh ta càng ngày càng trở nên tự tin, khi càng ngày càng đẹp trai, có lẽ anh ta sẽ ghét bỏ bạn bây giờ.

Nhất định không được quên đối với mình thật tốt, để cho mình càng trở nên tự tin xinh đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lê Họa tự xét lại mình, dễ thấy một người khác không có lòng tốt như vậy đi thông cảm cho chuyện của cô, giờ phút này "Như ở trong mộng mới tỉnh", mỗi người chỉ biết nghĩ đến khó khăn của chính mình, phóng to không thoải mái của mình. Về phần khó chịu của người khác, phải chờ mình điều trị tâm tình của mình, hơn nữa có thời gian mới có thể làm "Người hiền lành am hiểu ý". Rất rõ ràng, hiện tại Lộ Thiệu Hành hai người đều không có. Người phụ nữ này, lãng phí của anh không ít thời gian, nếu tính toán đến tiền tài, cũng coi như vô giá, nhưng cô cố tình không có một chút tự giác. Từ lần đầu tiên anh bắt đầu tìm đến cô, tất cả đều không khống chế được như bình thường. Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của anh trôi qua, ngay cả anh cũng không dám tin. Uể oải, không thú vị, đến nỗi anh tìm không ra một cái lý do thích hợp để cân bằng chính mình. Quan trọng là anh cái gì cũng không có nhận được. Ở trong lòng anh, trả giá và đạt được không ngang bằng, vì thế tâm lý tự nhiên bức bối, bức bối như vậy, nguồn gốc là người phụ nữ này.

Nhưng, lúc này cô chỉ biết lộ ra khuôn mặt vô tội này, giống như anh thiếu nợ cô vậy.

Mãi cho đến khi lái xe ra thật xa, cô mới từ giữa suy nghĩ của mình trở về, nhìn hoàn cảnh xung quanh có chút xa lạ, "Đi nơi nào?" Trên mặt của cô lộ vẻ mơ màng.

"Không cảm thấy đã muộn sao?" Anh nhìn chằm chằm vào phương xa, keo kiệt cho cô một chút ánh mắt.

Cô kéo tay áo của anh "Đưa tôi trở về."

"Tôi cũng không có bắt buộc cô."

Chính xác là như thế, là cô chủ động lên xe của anh, về phần nguyên nhân gì, không cần đi tìm tòi nghiên cứu, dù sao kết quả chính là như bây giờ. Cô nhủ vậy, nhìn chằm chằm anh, nuốt nuốt nước miếng, ý này khó hiểu.

"Tôi vui vẻ tham thảo một chút đề tài ngày hôm qua. " Cuối cùng anh nhìn cô một cái, trong mắt mang theo ý cười. . . Còn có chút tà mị khó có thể phát hiện, trong nháy mắt làm cho cô trở lên khẩn trương thật giống như anh sẽ làm chuyện gì đối với cô rất không có lợi.

Theo bản năng cô dựa vào hướng cửa kính xe, dù là chỉ cách anh xa một chút như vậy, dường như cũng bởi vậy an toàn.

Đề tài trong lời nói ngày hôm qua... Hiện tại cô mới bắt đầu nhớ lại ngày hôm qua bọn họ nói qua cái gì. Hiện tại trong mắt cô, hình như không thể trùng hợp cùng một chỗ. Cô vẫn nghĩ anh là một người đàn ông chừng chạc, thận trọng, cũng chưa từng đưa anh cùng những công tử nhà giàu kia kết hợp cùng một chỗ, giờ phút này, trên người anh phát ra tia nguy hiểm này, làm cho cô cảm thấy được ý nghĩ của chính mình thực ngại thẹn, dựa vào cái gì nghĩ anh không giống?

Tô Như nói đàn ông đều giống nhau.

Cô cắn cắn môi, theo bản năng run rẩy.

Lộ Thiệu Hành liếc mắt một cái nhìn chăm chú cô, chân của cô không ngừng run, sợ hãi, lộ ra ý cười cũng không biết là khinh miệt hay là khinh thường, tóm lại làm cho người ta không thoải mái.

"Nhớ rồi?" Anh liếc nhẹ cô, nhìn qua rất có hứng thú bàn luận chuyện này.

Cô nhìn anh không nói lời nào.

Về điểm này kiêu ngạo cùng tự tôn, cứng rắn, cương quyết từ anh bắt đầu toả ra không khí, nhanh chóng ngồi dậy. Cô đúng là một người nhát gan, địch mạnh mẽ cô liền yếu đuối, trách không được bắt luận kẻ nào.

Cô vẫn nhìn anh, bởi vì không biết nên làm cái gì.

Lộ Thiệu Hành nhếch môi dưới, đối với bộ dạng này của cô, mang theo khó chịu nói không nên lời. Nhìn đi chính là như vậy, rõ ràng là cô muốn làm ra chuyện, hiện tại lại bày ra dáng vẻ này, giống như tất cả đều là chuyện của người khác, cô là một người vô tội. Anh thậm chí nghĩ đến, Trác Dực Đình vì cái gì đối với cô nhớ mãi không quên, ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói với cô. Rõ ràng tất cả là từ cô mà ra, người Trác Dực Đình muốn tìm không phải cô, mà là anh, người bạn bè tốt cùng Trác Dực Đình quen biết nhiều năm. Vì cái gì cô là người gây ra mọi chuyện, nhưng có thể làm được không quan tâm, lại làm cho anh giống như một kẻ ngốc, học người khác tranh giành tình nhân, cô dựa vào cái gì có thể như vậy?

Lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, cũng không có cảm thấy vui vẻ thích thú, bởi vì anh cái gì đều không có được. Anh không phải người thắng. Anh

nhìn cô, thấy không rõ nội tâm của cô đang suy nghĩ gì. Vì thế liên tưởng vô hạn. Cô có thể cảm thấy rất dễ chịu hay không, có hai người đàn ông vì cô như vậy, có phải xem anh và Trác Dực Đình là kẻ ngốc hay không, sau đó đứng một bên cười lạnh.

Mỗi lần cô đối mặt anh đều là bộ mặt lạnh này, cô ở trước mặt Trác Dực Đình có bộ dạng gì? Đặc biệt thẹn thùng? Điềm đạm đáng yêu?

Một khi đã như vậy, cô vì cái gì cho anh xa cách như vậy?

Toàn bộ bắt mắt hướng về phía anh, cũng không phải là say rượu. Anh biết mình không có say, vài chén rượu kia, không đáng kể. Rốt cuộc cái gì làm cho trong cơ thể anh đột nhiên cháy lên?

Xe đột nhiên dừng, ở một nơi âm u.

Lê Hòa chảy mồ hôi lạnh, đã nhận ra sự khác thường của anh, giống như muốn giết người.

"Cam chịu đại biểu cho ý muốn báo đáp tôi?" Lộ Thiệu Hành nhìn cô, lấy tay nắm chặt lấy người của cô, liền nhìn cô giây dựa.

Đôi mắt của cô nhìn anh, có chút tức giận.

"Uống rượu." Anh nở nụ cười vô cùng kỳ lạ.

"Tôi không uống." Hôm nay cô chỉ lo nghe chuyện xưa của người khác, chân chính làm một người ngoài cuộc, thật sự là không có đụng tới một giọt rượu.

Rất tốt, "Tôi nói chính là tôi."

Rượu là một thứ tốt, có nó, chuyện xấu đều có lý do để nói, uống rượu hồng việc, chuyện này có thể là nhiều mặt. Cô kéo tay của anh, kéo không được.

"Đây là ven đường." Cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

"Sau đó?" Anh đưa người lại gần, ngửi hương vị trên người của cô.

Mặt của anh phóng to trước mắt cô, xe cũng không có mở đèn, bóng đêm phải giống như sương mù, nhưng hình dáng của anh lại rõ ràng như thế. Đây anh, đây không được, còn có thể nghe thấy ý cười của anh, như là châm biếm cô không biết tự lượng sức.

Cô càng thêm run rẩy kịch liệt.

Mà tay anh, cũng đã không theo quy tắc sờ vào trong ngực cô, cô vươn tay, muốn cho anh một bạt tai, nhưng anh lập tức bắt lấy, mãnh liệt kéo quần áo của cô, không để lại một đường sống, "Cô có thể kêu."

"Anh..." Cô khiếp sợ nói không ra lời, tay cũng trở lên cứng ngắc.

Anh nói một tiếng, "Loại báo đáp này chính là cô nói ra."

Tay cô tạo thành nắm đấm, giống như đem tôn nghiêm của mình từng chút từng chút thả ra, chính cô nói ra bán đi chính cô sao? Nước mắt cứ mãnh liệt như vậy rơi.

Chẳng qua đối với đàn ông, anh thích đem nước mắt trở thành thỏa hiệp.

Kỳ thật anh cũng không biết mình làm cái gì. Hay là tại sao mình phải làm như vậy.

Chỉ là, nếu như vậy có thể làm cho chính anh cân bằng, anh rất sẵn lòng làm như vậy. Sương mù, cũng có thể trở thành màu mực tốt nhất. Va chạm vào da thịt nóng rực của cô, tay không ngừng chuyển động, cảm giác mềm mại, làm cho anh có chút hoài niệm. Cho dù một lần rất lâu trước kia, đúng lúc thân thể hoài niệm một khi xảy ra, thời gian ở giữa hoàn toàn có thể lược bỏ. Anh nhớ rõ lúc đó chính mình vội vàng, cũng nhớ rõ luồng tình cảm mãnh liệt bốc lên trong cơ thể. Ý xấu trong đầu này, kết hợp động tác trên tay, khiến cho anh không nhận được hưng phấn.

Anh từ vị trí của mình rất nhanh chuyển qua trước mặt cô, không gian chật hẹp, làm cho cô phản kháng không được, anh hôn lên môi của cô, gộp lại toàn bộ chất lỏng này cùng nhau. Tay lại kiềm chế tay cô, không cho cô có thể nhúc nhích. Cảm giác vô lực ở toàn thân cô lan ra, loại cảm giác tui thân này, làm cho nước mắt của cô càng nhiều.

Anh dùng đầu gối, tách chân của cô ra, làm cho cô hồi hận đến chết hôm nay lại mặc váy.

Toàn thân cô run rẩy hơn, khóc lên tiếng, thân thể mềm mại, dường như không thể di chuyển.

Anh cũng không nắm tay cô, dùng tay ôm cô, ở bên tai cô nói nhỏ, "Có thể khóc lớn tiếng, làm cho người ta đến nhìn một chút."

Chuyện xấu anh không phải không có làm, người xấu cũng không phải không có làm qua, sẽ đóng giả một chút mà thôi, anh có tố chất, dù sao nếu so với người bình thường nhiều nhẫn nại một chút hay không?

Cô há miệng đã nghĩ cắn anh, không có thuận lợi, bởi vì phí sau anh sát xuống dưới, nhưng đầu gối của anh cũng không có dừng động tác lại, ở giữa hai chân cô không ngừng đè ép.

“Vô lại”.

Áo của cô bị làm hỏng, anh lại như trước quần áo gọn gàng, bất an cùng với bất bình mãnh liệt, làm cho cô nắm tay anh mà cắn. Cô thực dùng sức, nhưng Lộ Thiệu Hành không có vì điều này mà tính táo.

"Cũng không phải lần đầu tiên." Còn phản ứng lớn như vậy.

Đàn ông đều hèn hạ giống nhau, cho rằng phụ nữ chỉ có lần đầu tiên mới có giá trị, mới đáng giá để đàn ông quý trọng, giống như ngoại trừ một tầng màng kia, nên phụ nữ cái gì cũng không đáng lưu tâm

Rất tốt, anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ trước mắt này.

Bỏ ra tay cô, không để ý tới cô còn đang thở hổn hển, một tay đem váy của cô kéo xuống, cởi ra quần của mình liền nghênh đón.

Cô hét lên một tiếng.

Mặt của anh nóng lên, có chút mạnh mẽ, ai làm cho cô vừa cắn anh vừa khóc.

Hai tay nắm bắt bả vai của cô, "Không được khóc."

Cô quay mặt đi không nhìn anh cắn môi, tay đã phát run.

Anh chậm rãi rời khỏi, "Như vậy có thể chứ?" Cúi đầu hỏi cô, nhưng mà cô không nói gì, bởi vì không cảm kích.

Nếu im lặng, kia đại biểu. . . thích đi, dù sao không có phản đối.

Lại chậm rãi đi vào, bắt quá lần này không có quên quay lại nhìn gương mặt của cô.

Thử lặp lại vài lần, sau khi xác định cô có thể thích ứng, mới bắt đầu đi vào tận cùng, động tác càng lúc càng nhanh, da thịt va chạm vào nhau tạo lên tiếng vang ở bên trong xe lặp đi lặp lại.

Hai tay cô ôm lấy cổ của anh.

Khóc nức nở, "Đau. . ."

Anh khó hiểu, lại dùng sức càng thêm mạnh mẽ kịch liệt va chạm, tay cô càng dùng sức cào vào lưng anh, thật lớn kịch liệt cuốn sạch tất cả, tiếng khóc của cô lại càng lớn.

Giữa tiếng khóc nức nở của cô trong không trung, anh hơi gặm nhẹ. . . Cô dùng chân đá mặt của anh, dù sao cũng gần, "Đau."

Nước mắt còn đọng ở trên mặt, làm cho anh hoài nghi nhìn cô.

Cô lại nghiêng mặt qua, anh lại bắt lấy bàn chân gây chuyện kia, không có tức giận, "Làm sao?"

Vẫn là chấp nhận số phận chỉ chỉ.

Thì ra là do anh cùng động tác của anh xoắn đái trên đùi của cô, không ngừng. . . Anh còn cảm thấy thanh âm kia vang lên làm gia tăng dục vọng của anh...

Bắt được hai đùi của cô, đặt ở bên hông chính mình quán lấy, "Lần này không đau. . ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lê Họa hoàn toàn không muốn nhớ lại đêm qua, đã trải qua tình cảm mãnh liệt như thế nào, loại chuyện này đối với người khác là bình thường không liên quan, xảy ra ở trên người mình, lập tức biến thành "Kinh thể hãi tục" (hoảng sợ). Cô nhớ tới hành vi của mình, nếu cô oán giận Lộ Thiệu Hành đầu sỏ gây nên, chính mình cũng đồng lõa. Vì thế, cô lại oán trách chính mình, tại sao lại lên xe của anh, còn làm cho mình không có lời nào để nói.

Che ở giữa chốn, dường như là có thể đem chính mình cho rằng thể diện đặt ở một không gian khác.

Nhưng nhắm mắt lại, tất cả đều là một màn trên xe làm cho người ta mất đồ tìm đập. Tay cô chạm vào bụng rắn chắc của anh, cánh tay rắn chắc, rõ ràng nhìn qua rất gầy, nhưng sờ lại có lực như vậy. Mà hơi thở của anh, bao quanh trên người cô. Ít nhất, một phút kia, bất luận cô tìm cái lý do gì, đều không thể thuyết phục là mình bị ép buộc, rõ ràng chính cô cũng phối hợp, chính là không có giấy dựa quá mức rõ ràng.

Tần suất lay động kia, làm cho mặt của cô nóng lên càng thêm gay gắt.

Cô cũng không biết mình làm sao trở về, chỉ là ôm chặt lấy anh. Cũng không biết có bị người khác nhìn thấy hay không, cũng không biết người khác sẽ suy nghĩ như thế nào.

Cô lại miên man suy nghĩ một hồi, mới chậm rãi kéo chăn xuống. Mặt trời cũng chưa hiện ra, ít khi tỉnh lại sớm như vậy, đầu óc cũng rõ ràng làm cho người ta có chút giật mình. Dựa theo thói quen, sờ lên đầu giường, thật vất vả mới đụng đến công tắc, mở đèn lên. Trong phòng, chỉ có một mình cô. Theo bản năng sờ sờ bên kia giường, lạnh, chứng minh nơi đó không có ai nằm xuống.

Chau mày, trong lòng có một ngọn lửa, lạnh lẽo chôn vùi, chính mình không thể tưởng được tốc độ của anh.

Cô cắn môi, cô lại vừa suy nghĩ nhiều?

Anh như vậy. . . Chính là bản năng của người đàn ông hoặc là dục vọng bình thường, cũng không đại biểu cái gì. Vẫn là cô quá đề cao chính mình. Nghĩ đến phát sinh cái gì, cô liền có thể lập tức khoe khoang chính mình đặc biệt. Lập tức nhận định chính mình không giống hoặc là thực sự cho rằng đặc biệt. . . Chỉ là. . . không có khả năng

Cô xuống giường, không muốn chính mình mãi miên man suy nghĩ, không muốn khiến mình đem mình nghĩ đến càng hèn mọn. Ra khỏi phòng, ngoài phòng khách, chỗ bóng mờ, nhìn thấy một chút ánh sáng.

Cô đứng ở cửa, chỉ nhìn một chỗ kia.

Cô đứng ở nơi có ánh sáng, anh có thể nhìn thấy biểu cảm của cô, cô cũng không có nhìn đến vẻ mặt của anh. Loại chán ghét không hợp thăm dò, cho dù cũng không có tồn thất cái gì. Chỉ là không muốn.

Gần như lập tức tìm kiếm đèn ở phòng khách, đi qua, "Tách" một tiếng mở ra. Ánh sáng của phòng khách rõ ràng, độ sáng rất cao, ngọn đèn trong phòng chỉ có thể coi là nhu hòa. Cô có chút chịu không nổi che mắt, cũng không biết có phải hay không muốn che dấu đi chút ghen tuông.

Chậm rãi mở mắt ra, chống lại là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lộ Thiếu Hành.

Anh có chút ngạc nhiên, chút sững sờ, nhìn thẳng cô, rõ ràng không biết tâm trạng của cô lúc này từ đâu mà đến, điều thuốc trên tay cháy nhưng anh không có hút, chỉ nhìn nó cháy, đối với cô vậy tay, bảo cô đi qua.

Ma xui quỷ khiến (ma đưa lối quỷ dẫn đường) cô thật sự đi qua.

Cùng thời gian đó anh đem tàn thuốc ném xuống.

Cô mặc chính là áo somi của anh, mặc vào ở trên người lác lác lay động, đem làm áo ngủ đặc biệt gọi cảm. Anh ôm toàn bộ thân thể mềm nhũn của cô, để đầu cô tựa vào cổ, tay ôm lấy eo của cô.

Động tác của anh làm cho cô có chút hoài nghi.

Rất nhanh, tay anh theo vật áo dưới luồn vào bên trong, nắm nơi tròn trĩnh của cô, không ngừng xoa nắn. Như là cảm thấy không đủ, vươn tay ra, đem cô hung hăng lôi kéo, cô liền rơi vào ngực của anh. Không có nói chuyện với nhau, chỉ có trong lòng biết rõ ràng động tác trên tay.

Anh gặm, cắn cổ của cô, không ngừng hít, mang theo dục vọng hướng tới, dùng chút sức, cô có thể cảm thấy trên người đau đớn thật nhỏ. Có thể cảm giác, mỗi nơi miệng của anh đi qua, nhất định là một mảnh màu hồng.

Cùng một màn trên xe kia khác biệt, cô có thể nói mình là bị ép buộc, nhưng hiện tại, không phải. Cô rõ ràng tiếp nhận, độ ẩm trong cơ thể anh truyền tới trên người mình khiến cho cô cảm thấy một luồng run rẩy.

Anh đem quần áo trong của cô đẩy về phía trước, vùi đầu vào ngực của cô không ngừng gặm nhấm, động tác này, quá mức giống trẻ con. . .

Cô chịu không nổi loại cọ sát mạnh yếu này, nhẹ nhàng đẩy anh, anh ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn cô, tỏ vẻ mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao cả). Nhưng thật sự không có tiếp tục tra tấn ngực cô, chính là đem cô ôm, nghiêng người liền đặt ở dưới thân.

Gần gũi nhìn lẫn nhau, rõ ràng từng đường nét ngũ quan, nghe thấy hô hấp không xuôi, âm thanh hít thở vang lên, cũng mặt đỏ tai hồng. Tình cảm như thủy triều, cho tới bây giờ đều là dục vọng của thân thể.

Anh cởi ra quần áo trên người, cũng thuận tiện kéo áo somi của anh trên người cô. Da thịt tiếp xúc nhau, giống như thực sự sẽ hòa cùng một chỗ, cô vươn tay, quần lấy cánh tay của anh, ánh mắt đem ánh mắt của anh nhìn chăm chú, nhìn thấy chính mình trong con ngươi của anh, bỗng nhiên tươi cười như hoa. Chân giống như một cái móc câu, liền quần lấy thắt lưng của anh, giống như cây nho gặt gao quấn quanh anh.

Vật cứng rắn nóng rực va chạm vào nơi mềm mại nhất của cô, hơi hơi đè ép, làm cho cô càng thêm dùng sức nắm chặt lấy anh.

Tự nhiên muốn khóc, không phải khổ sở, đơn giản vì không thể trút ra hết nóng bỏng.

Mà động tác của anh, sau đó dịu đi, chỉ còn lại có mãnh liệt va chạm, nhịp điệu càng lúc càng nhanh, không ngừng tra tấn điểm quan trọng của cô.

"Lộ. . . Thiệu Hành. . ." Thanh âm của cô rời rạc thành mảnh nhỏ vang lên, hoà vào giữa tiếng thở gấp.

Anh ôm lấy thân thể mềm mại đến khó tin của cô, nhẹ nhàng cười, "Còn sớm. . ."

Cô đành phải ôm lấy anh, dù sao giờ phút này chỉ có anh, hoặc là dựa vào, hoặc là ngã sấp xuống, làm người cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ. Anh dùng một chút, liền ôm phía sau eo của đám mạnh vài cái, cô lại kêu ưm... a... a...., anh dường như cực kỳ thích thanh âm này, đi hai bước liền đâm vào vài cái, ở chỗ kết hợp lẫn nhau tìm kiếm thân thể đồng cảm.

Đi tới một mặt tường, thân thể của cô bị kẹp giữa thân thể anh và tường. Cô quá mức mềm mại, lực trên tay dần dần yếu đi, thân thể trượt xuống dưới, anh ở phía sau mãnh liệt tiến vào, làm cho thân thể của cô đang trượt xuống cố định lại. Tay anh ôm thật chặt chân của cô, làm cho cô không ngừng đong đưa, lắc lư.

"Lộ. . . Thiệu Hành. . ." Cô lại nhịn không được khóc, không biết muốn nói gì, giống như có thứ gì đó từ trong cơ thể bùng ra.

Phía sau anh càng dùng sức hơn nữa tiến vào, âm thanh kết hợp cùng một chỗ truyền tới, kể cả tiếng khóc của cô, trở thành khúc nhạc khuyến khích tốt nhất trong đầu của anh, làm cho anh không ngừng tra tấn cô.

Cuối cùng, một cỗ nhiệt lưu chảy vào trong cơ thể cô.

Anh dùng động tác lại, cô ở trước ngực cúi đầu khóc.

Hôn nước mắt của cô chảy xuống, cô chảy một giọt, anh liền hôn một giọt.

Hai mắt cô nhắm lệ nhìn chăm chú ánh mắt của anh.

Ánh mắt của anh, đặc biệt dứt khoát.

Phía dưới, lại bắt đầu kích thích, cô kinh ngạc mở to hai mắt.

Anh ôm lấy cô, cứ như vậy, hoà làm một thể hướng về phía thảm trải sàn, anh bị vây quanh giữa hai chân của cô, hình như chuyện xấu của anh làm rất tốt. Nắm lấy hai chân của cô, thắt lưng liền hết sức va chạm tiến vào, một lần so với một lần mạnh hơn, một lần so với một lần nóng bỏng hơn. Hai tay cô bắt không được điểm tựa, theo tốc độ của anh không ngừng đong đưa. Lay động trên mặt đất, đóa hoa trên thân thể chuyển thành màu đỏ bùng ra đặc biệt rực rỡ.

Chất lỏng mềm mượt quấn quanh trên thân thể của hai người, dường như không thể tách rời lẫn nhau.

Cuối cùng, anh leo lên trên người cô, đem cô đặt ở dưới thân.

Ánh mắt sáng rực nhìn về phía cô.

Trong mắt của anh, không phải nhiệt liệt qua đi sau đó bình tĩnh, ngược lại có một tia bi thương xót xa.

Anh chỉ là nhìn cô, chỉ là nhìn.

Tay đã từ từ hướng về phía bụng của cô.

Thân thể của anh, cuối cùng vào giờ phút này, trở lên cứng ngắc.

Bụng, nơi đó có một vết sẹo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Lê Họa nằm ở nơi đó không dám di chuyển, nghe hô hấp lẫn nhau dần dần bình tĩnh lại, mà tay anh còn đang nhẹ nhàng xoa bụng của cô, tay xoa nhiều

lần. Cô nhìn trần nhà, rất nhiều đau đớn bất ngờ kéo đến, thân thể cũng co rút. Lộ Thiệu Hành đã nhận ra cô có chút không đúng, đem kéo cô vào trong ngực, trấn an, nhưng vẫn là không có mở miệng. Mà cô cũng chỉ là cuộn lại ở trong ngực của anh. Một chút sau cảm giác được cô tốt hơn, mới ôm lấy cô đi về phía nhà tắm.

Mồ hôi dính trên thân thể, rất dễ bị cảm.

Hai người tắm rửa xong, nằm ở trên giường, không nói một lời, có lẽ là rất mệt mỏi, đều muốn toàn bộ thời gian cống hiến cho chu công.

Anh không có hỏi, mà cô cũng không có chủ động mở miệng.

Trời đã sáng, cô còn đang ngủ say, anh mở hai mắt. Có những người thích sáng sớm, bởi vì sáng sớm đại biểu cho một ngày mới, có vô hạn chờ mong; có những người lại không thích sáng sớm, bởi vì sáng sớm tiêu biểu cho chính mình phải đi xử lý đủ kiểu phiền phức, có vô tận phiền muộn. Có lẽ trước kia, anh hẳn là thuộc loại người trước, mà hiện tại. . . Anh nhìn thoáng qua Lê Họa còn nằm ở trên giường ngủ thật say, anh thuộc loại người sau, hơn nữa đây là phiền phức thật lớn là anh tự tìm tới, không thể trách người khác.

Nhẹ nhàng mặc quần áo, sau khi mặc tử tế, ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc) nhìn cô một cái mới rời đi.

Không phải không muốn hỏi cô, chỉ là muốn nếu quyết định phải cùng một chỗ, như vậy nên cho cô đủ tin tưởng, khiến cho cô có thể chủ động nói với mình về chính cô. Không muốn bắt buộc hỏi cô, ở thời điểm cô không muốn nói.

Ở bên ngoài Lộ Thiệu Hành luôn luôn là người lịch sự, cho dù là khi tâm tình không tốt, cũng có thể cười nhạt, nhưng mà hôm nay anh không kiên nhẫn có lẽ là biểu hiện quá mức rõ ràng. Cấp dưới tiến vào văn phòng báo cáo tốc độ nói chuyện trung bình là 1. 5 lần, dường như tất cả đều có thể cảm nhận được ánh mắt tông giám đốc có điểm không kiên nhẫn. Lộ Thiệu Hành nhưng không có phát hiện, sau khi xử lý xong một loạt công việc, lại mở liên tiếp vài cái hội nghị.

Ra khỏi phòng họp, liền nhận được điện thoại của Đường An An. Nội dung rất đơn giản, chủ đề rất rõ ràng, anh dường như đã lâu cũng không có quay về nhà, vẫn là về nhà nhìn một chút, suy tư trong chốc lát, chính là đáp ứng hôm nay quay về nhà.

Nếu anh biết trở về sẽ gặp Trác Dục Đình, có lẽ sẽ nói "Được" sau khi do dự hai giây, đương nhiên, cũng sẽ không thay đổi quyết định. Anh thích thuận theo tự nhiên, cũng sẵn lòng nhìn thấy kết quả phải tới từ thuận theo tự nhiên.

Dừng xe lại, chỉ biết bình tĩnh không phải chuyện gì tốt, đến đây nhiều người như vậy. Một loạt xe sắp xếp, làm cho anh không khỏi nghĩ đến, mình không phải lại bị lợi dụng?

Vừa đi vào, liền bị Đường An An tóm lấy, không khỏi bắt đầu hoài nghi vận khí hôm nay.

Đường An An kéo anh đến một bên, "Một lát, chính con cũng nhìn tốt một cái."

Anh nhìn về tình quái của mẹ mình, ít khi nhìn thấy mẹ vui vẻ như vậy. Lại nhìn thoáng qua, bên kia, hình như đang trình diễn cái trò hay gì đó, chỉ là diễn viên đổi thành một người khác.

"Không cần vội vã như vậy đi?" Lộ Thiệu Hành đỡ trán, "Thật là sợ con trai của mẹ làm người cô đơn?"

"Nói lung tung cái gì." Đường An An vỗ vỗ bả vai của con trai, "Nhanh đi đổi một bộ quần áo, để tránh vô lễ."

Lộ Thiệu Hành lắc đầu, nhưng không phản bác. Xem ra, Lộ Ôn Diên lại gây ồn ào trở thành con thiếu thân lao vào tình yêu, bác cả mới có thể mượn cớ ở nhà chuẩn bị một cái tiệc rượu như vậy, chủ đề tùy tiện nghĩ một cái là được, chỉ cần tất cả mọi người hiểu rõ, đây biến thành hội thân cận. Ý tưởng của cha mẹ bây giờ hình như cũng bắt đầu theo thời đại, trên cơ sở của hôn nhân, nếu như có thể làm cho con trai chọn một người phụ nữ gia thế tương đương hơn nữa lại vừa lòng, đây không phải là tất cả đều vui mừng?

Lộ Thiệu Hành thay đổi một bộ quần áo, Đường An An liền theo dõi hai bên của anh, lôi kéo anh cùng một số người nói chuyện phiếm, rất là "Thuận tiện" đưa anh giới thiệu ra ngoài.

Lộ Thiệu Hành cười thầm ở trong lòng, đáng vẻ hiện tại của chính mình, thực sự có xu hướng làm hàng hóa.

Liếc mắt một cái thấy Lộ Ôn Diên bị vây giữa nước sôi lửa bỏng, một chút khác biệt tình cảm, ai khiến cho anh ta gây ra ồn ào, còn hại người vô tội.

Chỉ có Lộ Diệc Cảnh cười hi hi nhìn hai anh của mình, tám gương tốt, ngoan ngoãn, liền kết hôn trước, còn khiến cho trong nhà kín người, đây toàn là những người tiếng tăm nhà, nói không chừng mới có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa, vì thế cười đến càng vui sướng. Vui sướng khi người gặp họa, loại ưu điểm này, nếu giữ vững mấy ngàn năm, đương nhiên phải tiếp tục kế thừa.

Lộ Thiệu Hành thật vất vả mới từ trong tay của Đường An An trốn ra, Lộ Ôn Diên thật sự rất vui mừng, lập tức bắt được một người đẹp trò chuyện.

Lộ Ôn Diên, chính mình không hay ho, đương nhiên không chịu buông tha cho anh của mình, "Vị này chính là Hường tiểu thư."

Lộ Thiệu Hành đành phải cùng vị Hường tiểu thư này gật đầu, "Xin chào, Hường tiểu thư, nghe nói anh của cô có tin vui, ngày khác nhất định sẽ đến nhà hưởng một chút không khí vui mừng."

Hương Thần đánh giá Lộ Thiếu Hành, thiếu gia này của Lộ gia, đều một đáng về, thế nhưng đối với chuyện của Hương gia cũng có thể hiểu rõ một phần, xem ra thật đúng là chứng thực câu kia "Tai nghe bốn phương mắt nhìn tám hướng."

Suy nghĩ của Hương Thần dừng lại một chút, lại nhìn Lộ Thiếu Hành. Anh ta... Mở đầu liền nhắc tới anh của cô, chứng tỏ anh ta đối với cô không có ý tứ gì, mà mẹ anh ta đang đứng ở bên kia. Lắc đầu, những người này, nói liên tục, đều phiền phức như vậy.

Hương Thần vừa đi, Lộ Thiếu Hành mới nhìn Lộ Ôn Diên cười, "Như thế nào? Em vĩnh viễn đều không có nhanh như vậy, còn có?"

Đã vậy còn quá ghi hận.

Lộ Ôn Diên trừng mắt liếc anh hai của mình một cái, "Cho dù anh đối với em không bày tỏ đồng tình, cũng xin đừng hơi chút vui sướng khi người gặp họa như vậy."

"Kia hẳn là chúc mừng em, Tình gia nhị tiểu thư thật sự là muốn có dung mạo có dung mạo, muốn đáng người có đáng người, muốn gia thế có gia thế, nếu lấy một mỹ nhân như thế, em nên tam sinh hữu hạnh (ba đời cảm thấy hạnh phúc) mới đúng chứ?" Lộ Thiếu Hành cười như cũ, chỉ còn kém bùng rộ chúc mừng.

"Anh bớt nói hai câu cũng không chết."

Xem ra tâm tình thật sự khó chịu tới cực điểm.

Lộ Thiếu Hành ngó mặt đi chỗ khác, nhìn thấy người phụ nữ trong câu chuyện đã ở bữa tiệc, chỉ là không có đi lại đây, nhưng số lần nhìn về phía Lộ Ôn Diên không ít.

"Thư kí của em?" Lộ Thiếu Hành tâm tình đặc biệt tốt, có lẽ nhìn thấy người khác xui xẻo.

"Trước kia thật sự không biết." Lộ Ôn Diên nhú mày, trước kia thật sự không biết, Tình Y Hàm chính là Tình gia nhị tiểu thư.

"Không tệ, đến văn phòng tình cảm lưu luyến, ở công tác đối phương có năng lực trợ giúp em, có năng lực ở nhà, ở trong xã hội giúp đỡ em."

"Anh lại thêm một câu có thể sinh hạ đứa nhỏ chỉ số thông minh cao khi mẹ em có thể." Lộ Ôn Diên bị Lộ Thiếu Hành khiến cho tâm tình càng kém, mọi chuyện thật đúng là giống như Lộ Thiếu Hành nói vậy, Tình Y Hàm muốn cái gì sẽ có cái đó, làm cho anh càng thêm lo lắng.

Lộ Thiếu Hành cũng không tốt lại một lần nữa gây ồn ào cho Lộ Ôn Diên, đành phải xem thường, "Cho dù em nắm giữ ở đây, đừng quên còn có những đột phá khác."

"Em sẽ không rời đi như anh cả." Lộ Ôn Diên kiên định. Lộ Thiếu Hành néo néo bả vai của Lộ Ôn Diên, tỏ vẻ cố gắng đi?

Anh đi đến bên này, chủ yếu là xem cha mẹ của Trác Dực Đình lôi kéo Đường An An cùng Lộ Chính Nhiên đang nói những gì, về mặt của hai bên, nhìn qua đều có cảm giác "Vui vẻ hợp tác".

"Bọn họ đang nói chuyện gì?" Lộ Thiếu Hành vẫn là mở miệng.

Lộ Ôn Diên thật không ngờ Lộ Thiếu Hành lại đây chủ yếu là muốn biết nói chuyện gì, "Chút hợp tác. .. Nhưng mà, bác hai đến cuối cùng cho bọn họ lợi ích gì, sẵn lòng hy sinh nhiều lợi ích như vậy?"

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, nếu đã không có được đáp án, vẫn là dựa vào chính mình.

Lộ Ôn Diên cũng hướng bên kia nhìn thoáng qua, trùng hợp nhìn thấy Trác Dực Đình, có chút cảm thán, "Nếu anh cũng tìm một người phụ nữ như vậy, khiến cho trong nhà không khí ngột ngạt, thu hút trọng điểm của bọn họ, nhận định sẽ không đem em trở thành tội phạm."

Nguyên bản Lộ Thiếu Hành còn muốn chạy, nghe thế lại đánh giá Lộ Ôn Diên vài lần, "Nếu anh sẵn lòng vì em hy sinh hình tượng của chính mình, thực sự đi tìm một người phụ nữ bọn họ không thích thay em chia sẻ trọng điểm, em có thể cho anh lợi ích gì?"

Lộ Ôn Diên liếc anh, "Anh phải thực sự làm ra, chỉ cần anh mở miệng, em nhất định nghĩa bất dung từ (không thể thoái thác)."

Lộ Thiếu Hành cười, "Nhớ kỹ."

Là khiến Lộ Ôn Diên nhớ kỹ.

Vốn Đường An An cũng hi vọng con trai của mình ở bữa tiệc có nhiều tiểu thư khuê các tài năng như vậy tìm được một người phụ nữ vừa lòng, mấy con trai nhà họ Lộ kia cũng thật sự là làm cho người ta thấy lỳ lợ, Lộ Diệc Cảnh kết hôn lâu như vậy, mấy người anh này một chút động tĩnh cũng không có.

"Một người cũng không có thiện cảm?" Không khỏi lo lắng nhìn con trai của mình, "Vừa rồi thấy con cùng con gái Hương gia trò chuyện không tệ nha."

Mới nói hai câu nói cũng có thể gọi là không tệ, Lộ Thiếu Hành lắc đầu, trọng điểm không có ở đây, "Bác trai bác gái tới nơi này làm cái gì?"

Việc này, lẽ ra không có chuyện của bọn họ mới đúng.

"Nói đến việc này, bọn họ chủ yếu đến cảm kích con." Dễ cảm thấy Đường An An rõ ràng rất tự hào.

"Cái gì?" Lộ Thiểu Hành chính là không hiểu, anh nhớ rõ chính mình cái gì đều không có làm.

"Chính là chuyện của Dục Đình, hai người bọn họ khuyên như thế nào cũng không thể khuyên ngăn được Dục Đình, nghe nói lần trước tìm con đi khuyên Dục Đình, thật đúng là có tác dụng, Dục Đình thực sự cùng cô gái kia cắt đứt qua lại. Nói như thế nào bọn họ đều phải cảm ơn con, lại không thấy con, ngay tại hạng mục của con chủ động xuống giá. . ." Đường An An cũng có chút tò mò, "Con khuyên như thế nào? Nói cho mẹ nghe xem", Đường An An rõ ràng cảm thấy tự hào.

Lộ Thiểu Hành nhanh chóng nhui mày, phải nói ra, đoán chừng mẹ liền cười không nổi.

Vì thế cười cười, "Mẹ, chuyện của đàn ông, ít quản thôi."

Đường An An cũng cười, "Nói một chút xem"

"Bí mật."

Cùng cha mẹ Trác Dục Đình trò chuyện một lát, Lộ Thiểu Hành mới đi đến trước mặt Trác Dục Đình, hai người mặt đối mặt ngồi ở giữa đình nghỉ chân bên cạnh sân nhỏ. Lần trước bọn họ còn cùng nhau uống rượu ở trong này, nhưng mà đã cảnh còn người mất, ít nhất tâm tình đã có thay đổi lớn.

"Có chuyện nói với tớ?" Lộ Thiểu Hành vì Trác Dục Đình rót rượu.

Trác Dục Đình không có nhận.

"Cậu đối với cô ấy ... Là chân thật?" Trác Dục Đình nhìn chằm chằm ánh mắt của Lộ Thiểu Hành, nhất định phải nhất định phải nhận được một câu trả lời xác thực.

Trác Dục Đình suy nghĩ thật lâu, Lộ Thiểu Hành không phải là loại người này, Lê Họa cũng không phải người như vậy, bọn họ như thế nào sẽ ... Như thế nào sẽ cùng nhau hồ đồ, đây là anh trăm ngàn suy nghĩ cũng không lí giải được.

Anh phải được biết.

"Cậu hi vọng sao?" Lộ Thiểu Hành cũng đặt rượu xuống, cũng không uống, "Hi vọng tớ là giả, sau đó đi vạch trần âm mưu quỷ kế trong đó?"

Trác Dục Đình nhìn không thấu anh, "Tớ không hi vọng cô ấy bị thương tổn."

Rất tốt, bọn họ đều cho rằng loại chuyện này là chuyện của đàn ông, phụ nữ không cần tham gia.

Lộ Thiểu Hành cũng nhìn Trác Dục Đình, từng chữ một, "Thật không thật, giả không giả, tớ không biết, tớ chỉ biết bốn năm trước cô ấy từng sinh cho tớ một đứa nhỏ."

Trác Dục Đình bật cười.

Thật giỏi, một câu, có thể khiến cho anh dĩ nhiên biến thành kẻ thứ ba xâm nhập tình cảm của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Lộ Thiểu Hành liên tiếp ở trong nhà đợi hai ngày, hai ngày này, tên của anh xuất hiện ở trong nhà tần suất đặc biệt cao, nhất là trong miệng bác cả thím cả bây giờ, mở miệng ngậm miệng chính là Lộ Ôn Diên như thế nào không học tập anh, điều này làm cho Lộ Ôn Diên đau đầu đau đầu cũng đồng thời cũng làm cho Lộ Thiểu Hành đau đầu, cái gọi là được nâng lên càng cao, rơi lại càng đau.

Nhìn thấy tình trạng này, Lộ Ôn Diên cũng không ôm hi vọng làm cho Lộ Thiểu Hành giảm bớt gánh nặng cho mình, chỉ làm cho Lộ Thiểu Hành ít trở về là được, đỡ phải mang ra so sánh, một khoảng cách, một đau thương. Lộ Thiểu Hành đương nhiên cung kính không bằng tuân mệnh.

Lộ Thiểu Hành ở hai ngày sau đó mới trở lại nhà trọ của mình, mới đi vào đã cảm thấy không đúng, không cảm thấy được khí người, trong lòng liền có chút không thoải mái, ngay cả giấy cũng không có đổi, trực tiếp đi vào. Đứng ở cửa phòng, khi nhìn thấy hình ảnh quen thuộc của người nằm trên giường, mới yên lòng, cũng không biết là đang lo lắng cái gì.

Đứng một lát, liền đi vào.

Lê Hòa vẫn là nằm, không hề động. Lộ Thiệu Hành ngồi ở bên giường, nhìn cô một lát, lại lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, nên ăn cơm. Lấy tay vỗ vào mặt của cô, mới phát hiện cô có chút nóng, sờ trán của mình một chút một chút, so sánh độ ẩm, về mặt trở lên nghiêm túc. Mang theo chút không biết làm sao, gọi điện thoại cho bác sĩ đến.

Một đi một đến như vậy, giằng co cả buổi.

Rất lâu mới giảm nhiệt, Lộ Thiệu Hành nhìn cô một chút tức giận cũng không có, nhếch miệng, "Thật đúng là có khả năng."

Vốn đầu của Lê Hòa đang rất đau, nhìn anh như vậy, nghiêng đầu qua không để ý tới anh. Lộ Thiệu Hành cũng không hài lòng, đem đầu của cô xoay một trăm tám mươi độ, lần này không cười, "Đã bao lâu chưa ăn cơm?"

Cô suy nghĩ một lát, thực ra đã lâu rồi, đầu vẫn choáng váng, chỉ muốn ngủ, cũng quên đi việc kia.

Nhìn bộ dáng lơ mơ của cô, anh bật cười, xoay người đi ra ngoài, đem đồ ăn trước đó đã gọi tới từ bên ngoài bung vào, nhìn cô ăn xong mới hài lòng.

Trong phòng rất im lặng, nước muối từng giọt từng giọt nhỏ xuống tiến vào thân thể của cô, cô nhìn không rời mắt chất lỏng kia, liếm liếm môi, cuối cùng chuyển ánh mắt hướng về phía anh, "Anh đối với em tốt như vậy, có phải bởi vì. . ." Cô nhìn chăm chú gương mặt của anh, thế nhưng có chút cảm động, rất lâu cũng không có loại cảm xúc này, "Em sinh con của anh?"

Anh hi vọng cô có thể chủ động nói ra chuyện này, nhưng nhìn bộ dạng của cô, cũng không vui vẻ, đè nén nội tâm cấp bách của mình, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Chỉ ít, ngay từ đầu anh chỉ là bởi vì đứa nhỏ kia, nếu không sẽ không chấp nhận gần cô một chút. Nhưng đối với phụ nữ mà nói, nếu như cô ấy thực sự yêu bạn rất yêu bạn, có lẽ không để ý bạn là bởi vì nguyên nhân gì giữ cô lại bên cạnh, nhưng khi cô ấy không chỉ yêu bạn mà còn muốn bạn yêu cô ấy, liền bắt đầu để ý bạn là vì nguyên nhân gì chấp nhận cô ấy. Không muốn nói ra làm cho cô thất vọng, đành phải im lặng không nói.

"Đúng là em sinh ra đứa nhỏ kia." Cô nhìn anh lòng mi không ngừng run run, một chuỗi trán châu dài chảy ra, "Nhưng cũng hại chết nó..."

Tâm của Lộ Thiệu Hành có một chút không hiểu, một phút trước còn chưa kịp tỏ ra vui sướng vào giờ phút này hóa thành bi thương. Anh không khỏi đưa tay, lau nước mắt trong mắt của cô chảy ra.

Có rất nhiều phụ nữ khóc ở trước mắt anh, có khi là bởi vì thái độ vô tình của anh, có khi là bởi vì đối với anh quá mức thất vọng, có lẽ chính là khổ sở. . . Nhưng anh cũng không thể nào để ý, anh chán ghét người khác đi quản chuyện của người khác, có lẽ trong thân thể có nhiều tế bào lạnh nhạt đi. Nhưng anh lau chất lỏng lạnh lẽo của cô, tay không ngừng trở lên run run.

Anh muốn cô sinh ra đứa bé kia, nhưng cũng không có suy nghĩ qua hình dạng của đứa trẻ kia, không có nghĩ nó sẽ có hình dạng gì, có thể giống anh hay không, như thế nào chăm sóc đứa bé kia, anh đều không có nghĩ, có lẽ còn không kịp nghĩ, đã tuyên bố không có khả năng.

Theo động tác của anh, nước mắt của cô chảy ngày càng nhiều.

Rất lâu trước kia, bà ngoại từng cười nói, nước mắt của phụ nữ ít chảy tốt hơn, phụ nữ chảy ít nước mắt mới có hạnh phúc, hơn nữa nước mắt phụ nữ càng nhiều, đàn ông lại càng không quý trọng, cho rằng đó là giá rẻ.

Cô ở trước mặt hắn, đã khóc rất nhiều lần.

Cô vrun tay lấy xuống tay của anh, mạnh quá mức, kim tiêm trên tay rơi ra, trong nháy mắt tay cô xuất hiện một đốm máu. Ánh mắt Lộ Thiệu Hành cứng lại, bắt lấy tay cô, cô lại giãy dụa, anh đè lại không cho phép cô nhúc nhích, cũng không để ý không sạch sẽ, xé chiếc khăn màu trắng hướng chỗ chảy máu của cô ấn xuống, mặc kệ cô giãy dụa như thế nào cũng không buông tay.

Cô giãy dụa không ngừng, ngã vào trong ngực anh khóc.

Anh ôm chặt cô, dùng tay kia vỗ vỗ lưng của cô, trấn an cô, động tác nhẹ nhàng ngay cả anh cũng không có phát hiện.

"Đúng là em không biết lượng sức, sinh hạ nó..." Thân thể của anh không ngừng run rẩy run rẩy, từ khi anh vuốt vết sẹo trên bụng cô, tất cả quá khứ hiện ra trong đầu của cô không ngừng lặp lại. Không dám nhớ lại không dám nghĩ tới, nhưng vào lúc này vẫn là nhìn không được nhớ tới đứa bé kia.

Chính cô cũng không thể nuôi sống chính mình, tại thời điểm kia lại nghĩ đem một đứa bé cho rằng là trụ cột tinh thần của mình. Cô biết cha cưới một người phụ nữ khác, mẹ lấy một người đàn ông khác, bất luận nguyên nhân bọn họ tách ra là gì đối với cô vẫn là sai, ít nhất cô không phải là người quan trọng nhất đối với bọn họ, hi vọng ái ố của cô không phải suy nghĩ lớn nhất trong lòng bọn họ. Dưới đáy lòng cô, đã cho rằng mình chỉ có một mình, đem mình thành một người cô đơn, thế nhưng cô lại gửi gắm tình cảm vào một đứa trẻ còn chưa có sinh ra, khiến nó trở thành niềm tin tưởng duy nhất của cô vào cuộc sống, giúp cô cố gắng chống đỡ chính mình.

Sai lầm bắt đầu, cuối cùng kết cục không như ý muốn.

Lộ Thiệu Hành không có mở miệng, chỉ là cẩn thận nhìn cái tay kia của cô, rất tốt, máu đã ngừng chảy, kim tiêm rơi ra làm nước bung ra nhỏ thành một vũng trên giường, anh cũng không có để ý tới.

Cô sinh ra đứa nhỏ của anh, nhưng đứa trẻ kia khi sinh hạ liền chết non.

Anh không biết, nên dùng dạng tâm tình gì tiếp nhận tất cả, chỉ có thể ôm lấy cô. Bị thương của cô, đau đớn của cô, chỉ ít anh cũng nên tham gia, đứa trẻ kia, có một nửa là máu mủ của anh.

Chính là như vậy.

Cô ngưng khóc.

Một màn ở bệnh viện kia, là bóng đèn của cô, Tô Như khuyên cô không nên sinh đứa bé kia, sinh ra rồi cô sẽ làm cái gì, làm cho cô biến thành người mẹ đơn thân? Làm cho đứa bé kia có một gia đình không có cha? Cô không thể ích kỷ như vậy.

Nhưng cô vẫn là ích kỷ, vẫn là nghĩ muốn sinh ra, bởi vì cô không biết, chính mình nên sống tiếp như thế nào, nên khuyên chính mình sống sót như thế nào.

Người cha cưng chiều cô, chẳng những trở thành chồng của một người phụ nữ khác, còn trở thành cha của một đứa nhỏ. Mẹ của cô trở thành vợ của một người đàn ông khác, trở thành mẹ của đứa nhỏ khác. Thế giới này rộng lớn như thế, nhưng cô lại biến thành một người thừa.

Cô chính là cảm thấy xót xa đáng thương như vậy, đem chính mình nhốt vào bên trong một căn phòng đen, không muốn đi ra. Cô muốn có dũng khí kiên định thuộc về mình, muốn sinh hạ đứa nhỏ kia, cô sẽ cho nó tất cả những gì cô có thể cho, bảo vệ nó, yêu mến nó, làm cho nó có thể đạt được tất cả. Cô bằng lòng đời này sống vì đứa trẻ kia, bằng lòng giữ một phần kiên trì này trong lòng.

Cô chỉ là hi vọng đơn giản, có một người, không thể tách khỏi chính mình, không vứt bỏ chính mình.

Ý tưởng, quá mức xa xỉ, mới có thể nhận lấy trừng phạt của thượng đế.

Mùa đông kia đặc biệt lạnh, cô nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Như đứng ở bên cạnh, "Con của tớ đâu?"

Cô muốn gặp nó, đó là người thân duy nhất cô có thể lưu lại "Đứa nhỏ đâu?"

Tô Như chỉ ôm cô, không ngừng vuốt tóc của cô, một câu cũng không nói được.

"Cậu nói con của tớ làm sao vậy?" Cô một phen đẩy Tô Như ra, "Tớ muốn đi gặp nó, tớ muốn chính mình nhìn nó..."

Tô Như nhúm mày, "Lê Hòa. . . Cậu không nên như vậy. . . Đứa nhỏ đã chết, sinh ra liền không có hô hấp. . ."

"Cậu gạt tớ, sao lại như vậy, nó ở trong bụng tớ đều rất tốt." Cô từ trên giường bệnh đứng lên, "Tớ không tin, tớ muốn tự mình nhìn, nhất định là cậu nói đùa tớ..."

"Lê Hòa, cậu đừng như vậy. . ."

"Cậu không phải là sợ tớ không thể nuôi sống nó, cho nên lặng lẽ đem nó tặng cho người khác, có phải hay không, có phải hay không, nhất định là như vậy, cậu cho đi, là như vậy, đúng hay không, nói cho tớ biết, cậu đem đứa bé cho ai." Cô không ngừng lay Tô Như.

Tô Như bị cô lay, ánh mắt thương xót nhìn cô.

Cuối cùng cô buông Tô Như ra, gào khóc.

Đứa nhỏ sinh ra không có tiếng khóc. . . Không có tiếng khóc. . .

"Nó ở nơi nào, để cho tớ đi nhìn nó, để cho tớ đi nhìn nó..." Cô nắm lấy hai tay của Tô Như, "Tớ cầu xin cậu. . . Đưa tớ đi nhìn nó."

"Lê Hòa, không nên nhìn." Tô Như đem cô ôm vào trong ngực, "Cậu sau này sẽ có con của mình, là bảo bối này không muốn đi vào cái thế giới này, cậu phải tôn trọng quyết định của nó. . ."

"Không phải, là tớ không có chăm sóc tốt cho nó, nó mới có thể vứt bỏ tớ rồi đi. . ."

"Lê Hòa, cậu làm sao vậy?" Tô Như đem cô từ trong lòng ngực kéo ra, "Cậu đừng làm tớ sợ."

Tô Như nhìn bộ dạng của cô, cắn răng một cái, vẫn là mang cô đi nhìn đứa nhỏ bất hạnh kia. . . Tái nhốt đến dọa người, không có...chút hơi thở nào. . . Cô đứng ở nơi đó, liên tề xiu.

Tô Như vẫn luôn ở bên cạnh cô, sợ cô làm chuyện điên rồ.

Tô Như vốn định để cho mẹ cô đến chăm sóc cô, nhưng khi đó Dương Úy Nhiên còn oán giận Lê Mưu Viễn, cho rằng Lê Hòa cùng cha của cô có liên quan, để cho Lê Hòa đi theo một đôi cậu nam nữ kia. Tô Như không dám đem chuyện này nói cho Lê Hòa, chỉ có thể ở cùng cô.

Bắt đầu từ ngày đó, Lê Hòa không nói một lời.

Tô Như không biết, bi thương của cô, cô không thể chia sẻ.

Đứa nhỏ của cô đã không còn, cô chỉ có thể tự trách mình, chỉ có thể oán giận chính mình.

Mà hiện tại, bi thương của cô khổ sở của cô, cuối cùng có một cái đột phá, bi thương cùng khổ sở của cô, có thể chia sẻ cùng người đàn ông này, anh nên chia sẻ một nửa đau xót của cô.

Cô gắt gao nắm lấy quần áo của Lộ Thiệu Hành, thân thể run rẩy càng nhiều, "Đúng là chính mình quá mức lưu luyến, mới gặp phải trừng phạt. . ."

Nếu không phải cô cưỡng cầu, có lẽ sẽ không có kết quả như vậy.

Đứa nhỏ, là bị chết lạnh, chết vì lạnh ... Nó ở trong bụng của cô, cũng không thể sưởi ấm, cô xứng làm mẹ của người khác sao?

Tất cả đều là lỗi của cô, ngay cả đứa nhỏ cũng ghét bỏ cô.

"Không phải, em rất tốt, thật sự rất tốt." Anh đem ôm vào trong ngực, vỗ về dường như là rất cố gắng, "Là anh không có phúc này, được nhìn nó, nó là trừng phạt người cha này cái gì cũng không có làm vì nó, cùng em không có quan hệ gì, một chút cũng không có quan hệ."

Một năm kia, cả thành phố đều chìm vào băng thiên tuyết địa (băng tuyết ngập trời, trời băng đất tuyết), thành phố còn cắt điện một tuần, khi đó không ít người đã bị chết lạnh. Đứa nhỏ của bọn họ, là ở thời điểm xấu nhất tới, cho nên mới có kết quả như vậy.

Giờ phút này, anh ôm người phụ nữ này trong ngực, cuối cùng có thể trả lời câu hỏi của Trác Dục Đình, anh không biết mình đối với cô thực sự nghiêm túc hay không, anh chỉ biết là, chính mình buông không được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Cô cuộn tròn ở trong ngực của anh, giống như một đứa trẻ, bất cứ thương tổn gì đều có thể khiến cô thương tích đầy mình. Tay anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng cô rất có tiết tấu, một chút lại một chút, cho đến khi cảm thấy cô ở ngực mình nặng nề đi vào giấc ngủ. Anh dùng mặt của mình, dán trên mặt của cô, trên da thịt thật sự có độ ấm, làm cho anh xác minh trên cái thế giới này thật sự có một người cần độ ấm của anh để sưởi ấm, thậm chí không thể tách rời.

Bi thương của cô có một nửa là bởi vì anh, đó là cốt nhục của bọn họ, nhưng tất cả chỉ có một mình cô gánh vác. Đáy lòng có cảm giác xa lạ, toàn bộ nguyên nhân chuyện này được mở ra chân thực. Bất luận cô là dạng phụ nữ gì, bị người khác cho rằng tâm thương bao nhiêu đề tiện bao nhiêu, anh cũng biết, anh chỉ có thể như vậy. Bất luận cô là một người phụ nữ tốt hay vẫn là một người phụ nữ xấu xa, chính anh cũng không có tin trên cái thế giới này có tốt tuyệt đối hay là xấu tuyệt đối, cứ như vậy đi.

Anh đem cô đặt lên trên giường, đắp chăn lên cho cô, chính mình cũng tiến vào giữa chăn, đem cô ôm ở trong ngực của mình, cùng nhau ngủ. Chính là như vậy đi, có một người có thể mở lòng, lúc nào cũng lo lắng, có một người muốn ôm cô ngủ, dù là một câu cũng không có nói, không cần quan tâm nó có phải tình yêu hay không, mình thích cảm giác này là tốt rồi.

Lê Họa thật sự chìm vào giấc ngủ, hơn phân nửa quá khứ của cô đều trộn lẫn đen tối, bất luận trong ký ức có ai, dường như cũng đều lưu lại vết thương khó phai, vì thế không muốn suy nghĩ quá nhiều, đem biến mình thành trạng thái mất trí nhớ, sống vô tâm vô phé. Thời gian dài tự mình càng thêm ngu ngốc, hình như chính mình thật sự không nhớ rõ những thứ kia. Cô không mang thù hận, không muốn nghĩ bất bình này nữa, cố gắng làm cho mình rất tốt, một bên áp lực, một bên giả vờ vui vẻ. Nhưng Lộ Thiệu Hành xuất hiện, giống như mở ra một con đường đi thông đến quá khứ của cô, một lần lại một lần cô thông qua con đường này nhìn đến quá khứ của chính mình.

Quá khứ ở trong đầu cô ngày càng hiện ra cảnh tượng chân thật, không mang theo thiên vị, không quan tâm anh tốt hay xấu, chỉ đại biểu sự việc kia đã xảy ra mà thôi.

Cô hoài nghi mình mang thai, là sau ngày Lộ Thiệu Hành tìm đến cô. Vốn cô không nghĩ nhiều như vậy, nghĩ chính mình sẽ không xui xẻo như vậy, nhưng Lộ Thiệu Hành tìm cô, làm cho cô bắt đầu hoài nghi việc này có thể xảy ra. Đoạn thời gian rất lâu bình thường cô cũng không quá quan tâm đến nguyệt sự của mình, nhưng từ khi học đại học, lại bắt đầu bình thường. Cô cố nhớ kỹ thời gian, giờ bản ghi chép thời gian của mình, bắt đầu lo lắng, hình như thật sự qua vài ngày, sợ hãi là tự mình dọa mình, vài ngày lo lắng chờ đợi vẫn là chưa có tới. Tô Như không quen nhìn dáng vẻ này của cô, lôi kéo cô nhất định phải hỏi ra nguyên nhân.

"Đi, đi mua que thử thai." Tô Như nói một không hai, làm việc cũng không do dự.

Lê Họa có chút nhần nhỏ, nhưng vẫn là cùng đi, cuối cùng xác định xuống dưới.

Sau khi mua, Tô Như để cô tự mình vào wc thử. Sau khi lấy ra, phát hiện căn bản không có thử, có chút không biết làm sao. Tay cô còn đang run rẩy, cũng không biết sợ hãi cái gì. Trong trường đại học người có đứa nhỏ thật sự không ít, mấy ngày hôm trước còn nghe nói một nữ sinh đi làm không có đau, sau đó đi ra không có chuyện gì, còn cùng bạn học đi dạo mua sắm một buổi chiều, còn bị bọn họ cho rằng đó chỉ là một trò đùa.

"Đừng sợ, đi thử lại đi." Khó thấy Tô Như kiên nhẫn như vậy.

Lần này thử xong đi ra, nhìn thấy kết quả không giống như mong muốn của bọn họ.

"Cậu dự định làm sao bây giờ?" Tô Như là người quyết định thật nhanh, nhìn đến kết quả này lập tức có biện pháp, kéo Lê Họa hướng bệnh viện đi, loại sự tình này càng sớm xử lý càng tốt, nhưng vẫn là muốn hỏi đường sự một chút.

"Ờ... Không biết."

"Không thể giữ lại." Tô Như lôi kéo Lê Họa đi ra wc, "Đừng đi học làm người mẹ đơn thân vĩ đại, nói cho cậu biết, cậu chỉ có thể nghĩ xoá sạch nó. Bây giờ cậu một không có công việc hai không có tiền, ngay cả một người đàn ông cũng không có, cậu sinh nó ra làm cái gì? Cuộc sống tương lai rất khổ, khi ngay cả mình cũng không thể nuôi sống, ngàn vạn lần không cần cậy mạnh."

Lê Họa gật gật đầu, "Ờ biết."

Đạo lý, mỗi người đều có thể hiểu được.

Trên đường đi bệnh viện, Lê Họa không nói một lời, Tô Như cũng nhìn cô nói không ra lời.

Cho đến khi tới bệnh viện, bọn họ cùng đi xếp hàng. Lê Họa ngồi ở chỗ kia. Bây giờ cô rất loạn rất loạn, bụng rất bằng phẳng, như thế nào sẽ có đứa nhỏ.. Đứa nhỏ... Cô vuốt bụng của mình, người thân, vuốt như vậy, giống như thật sự có thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó, một sinh mệnh mới, đứa nhỏ thuộc về cô.

Tô Như giúp cô xếp hàng, xe đã tới, gọi cô như thế nào cũng không có đi qua.

"Cậu đang làm gì đó?" Tô Như tức giận đi đến.

Lê Họa giương mắt, nhìn thấy Tô Như đang nhìn xuống chính mình, "Ờ còn chưa có chuẩn bị tốt..."

Chính là ánh mắt bối rối của cô, làm cho tâm của Tô Như đau, giống như thấy được chính mình của trước kia, cũng vô lực cùng bối rối như vậy, sợ hãi như vậy.

Tô Như cúi xuống, đem Lê Họa ôm ở ngực mình, giống như quá khứ ôm chính mình, "Được, chúng ta trở về." Không cần nhiều lời chỉ cần hiểu là được rồi.

Tô Như cùng Lê Họa vẫn trở lại nơi ở.

Lê Họa biết, hành vi của mình rất là khác người. Nuôi một đứa nhỏ rất khó khăn, khi một mình cô có thể chấp nhận cuộc sống, nhưng có đứa nhỏ, lại không được, huống hồ là ở tình trạng này. Trang đầu báo buổi sớm từng có giới thiệu tin tức một người phụ nữ theo đuổi một người đàn ông cuối cùng cũng thành công đi đến hôn nhân, nhưng khi sinh ra một đứa nhỏ, nhà gái liền chạy trốn. Hai người đều từ đại học ra, đều đang tìm kiếm việc làm, tương lai rất là mơ màng. Hai người họ có đứa nhỏ cũng không thể nào tốt được. Huống chi cô chỉ có một mình?

Thời điểm này, cô thậm chí nghĩ, có nên đi cầu xin mẹ của mình hay không, lúc sau cô nghĩ thông suốt có lẽ cô đang mang chính mình, sẽ đồng ý giúp đỡ cô, ít nhất cô vẫn là con gái của mẹ phải không?

Nhưng mà nghĩ đến ánh mắt của mẹ vài ngày trước, cô không dám.

Nghĩ đến dáng vẻ của cha cô, cô lại mơ hồ, nhìn đi, ở thời điểm chính mình khó khăn nhất, làm sao còn có thể nhớ rõ trong lòng mình đối phương đã làm ra chuyện tội ác tày trời.

Cô không muốn chán ghét chính mình.

Đối với cha mình, cô yêu thương như vậy, nhưng ông ấy lại làm ra chuyện như vậy, nếu cô không thương yêu ông ấy có lẽ sẽ không thất vọng. Nhìn đi chúng ta đối với người thương yêu nhất của mình luôn hà khắc, người ấy đối với ta ngàn tốt vạn tốt, nhưng chỉ một việc không tốt, liền đem phụ định toàn bộ.

Nghĩ vậy một chút, cô phát hiện, chính mình thế nhưng không có gì có thể tưởng tượng.

Ngày hôm sau, chính cô tự đi bệnh viện, không cho Tô Như đi theo, chính cô làm ra chuyện, chính cô phải gánh vác hậu quả.

Nhưng khi ở nơi xếp hàng, cô lại nhát gan.

Cô biết hiện thực không cho phép cô sinh đứa nhỏ kia, cũng biết khi có đứa nhỏ cuộc sống của cô sẽ bị tác động rất lớn, vẫn là không thể không suy nghĩ theo một hướng tốt. Có lẽ cô sẽ rất tiết kiệm rất tiết kiệm, cũng có thể đủ gánh vác cuộc sống của hai người, chỉ cần cô có đủ kiên cường, cũng có

thể tiếp tục kiên trì. Cô nhất gan lâu như vậy, yếu đuối lâu như vậy, nên vì mình đừng cảm một lần.

Cô một lần lại một lần đổi số thứ tự, nội tâm của cô, vô cùng mâu thuẫn.

Sinh hay là không sinh?

Linh hồn trống rỗng, thật sự cần gửi gắm.

Cô ngồi ở chỗ đó, thời gian không ngừng trôi qua.

Là Tô Như đến đem cô kéo đi, nếu không thể có quyết định, thì lựa chọn nghiêng về nội tâm đi.

"Muốn sinh thì sinh, muốn đánh liền đánh, nếu cậu ngay cả chính mình cũng không thể đưa ra quyết định, cậu làm sao có tư cách đi quyết định sinh mạng của người khác, làm sao có thể gánh vác sinh mạng của người khác?" Ánh mắt của Tô Như sáng rực nhìn cô.

Cô vuốt bụng của mình, "Tớ sinh."

Chưa bao giờ nghĩ tới, nói ra hai chữ này, lại thoải mái như vậy.

Cô vuốt bụng của mình, có lẽ mẹ còn không đủ kiên cường, nhưng xin con nhất định phải tin tưởng mẹ, mẹ sẽ vì con trở nên kiên cường, không thể sợ đầu sợ đuôi như vậy.

Tô Như cũng không khuyên cô nữa, trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ, có thể không biết những điều gì sẽ xảy ra. Còn sống, nên có một ý nghĩ cố chấp, nếu không, sống rất đau khổ.

Tô Như cũng không phải luôn ở cùng Lê Họa, cô có cuộc sống của mình, nhưng vẫn sẽ thường đến xem tình hình của Lê Họa.

Hiện tại Lê Họa hình như cũng nghĩ thông suốt rất nhiều, tươi cười cũng nhiều, mỗi ngày đều phải đi ra ngoài đi lại, như vậy đối với đứa nhỏ rất tốt.

Nhưng Tô Như vẫn rất ngạc nhiên, loại kiên cường này là bởi vì tình yêu của bản thân hay là bởi vì đó là sinh mạng của bản thân.

Ở chỗ các thiết bị tập thể dục, Tô Như nhìn chăm chăm Lê Họa, cô đang để hai chân của mình lên trên hai tấm sắt, bây giờ không ngừng đóng đưa, nhìn qua sắc mặt không tệ.

"Lựa chọn sinh đứa nhỏ, là bởi vì cha của đứa trẻ?" Tô Như chỉ về phía bụng của cô.

Đổi lại chính là Lê Họa lắc đầu.

"Không phải bởi vì cha của đứa nhỏ?" Tô Như nói nhỏ.

Lê Họa vẫn là lắc đầu, "Kết quả của thiên thời địa lợi nhân hoà đi nếu không phải ở tình trạng hiện tại, tớ sẽ không lựa chọn sinh con, điều này và việc đứa nhỏ là con của ai không có quan hệ. Nhưng cậu có biết... Nếu không phải anh ấy, tớ không có thể mang thai."

Thời điểm tuổi trẻ, dù sao vẫn thích làm ra đủ loại việc ngu ngốc, một việc trong đó chính là muốn đem cái trân quý nhất của mình tặng cho người đầu tiên mình thích.

Lê Họa không phải người coi mở, nhưng cô có thể chấp nhận lập luận những chuyện như vậy.

Tô Như có thể hiểu được điều này, "Chăm sóc chính mình thật tốt, tớ muốn làm mẹ nuôi của đứa nhỏ. "Nói xong liền nở nụ cười.

Lê Họa gật đầu.

Trong lúc mang thai, cô ăn không nhiều lắm, bình thường cũng giống nhau không có phản ứng gì không tốt. Đối với phản ứng nôn mửa trên tivi nói, dù sao cũng có chút không thể buông được, nhưng mỗi người phụ nữ khi có thai biểu hiện lại không thể giống nhau.

Bụng càng lúc càng lớn, tâm tình của cô cũng càng ngày càng tốt, cô có thể chào đón một sinh mệnh mới, sinh mệnh mới của chính cô.

Ngày đó cô đến bệnh viện, toàn bộ thành phố gặp trận bão tuyết lớn nhất, rất nhiều đường điện đều bị cắt đứt, điện giật biến thành nỗi lo sợ lớn nhất của mỗi người.

Là Tô Như sử dụng quan hệ giúp cô đến bệnh viện, bệnh viện có máy phát điện riêng.

Đứa nhỏ vẫn rất tốt, không ai nói với cô đứa nhỏ có bất cứ vấn đề gì.

Khi Tô Như lôi kéo tay cô, cô có thể cảm thấy đứa nhỏ của cô cuối cùng cũng sinh ra, chờ đứa nhỏ cất tiếng khóc đầu tiên, nhưng không có thanh âm gì.

Cô yếu đuối, cô thể nhưng không dám hỏi, nhất định là chính mình đang ngủ, không có nghe được tiếng khóc.

Chỉ cần mình ngủ một giấc thật ngon, có thể nhìn thấy con của mình, cô nằm đó tự lừa mình dối người.

Khi tỉnh lại, cô cuối cùng không thể lừa mình dối người.

Đứa nhỏ của cô.

Cô nhìn chăm chăm mặt của Tô Như, "Con của tớ đâu?"

Cô muốn nhìn thấy con của mình, đem quần áo bông nhỏ tự mình làm mặc cho con, cô phải là người đầu tiên mặc quần áo cho con, nói cho con biết mẹ sẽ rất yêu thương con.

Cô muốn nói với con, cô vì muốn có thể khiến cho con về sau được thoải mái một chút, đặc biệt học nấu ăn, hiện tại cô đã làm rất tốt những món ăn gia đình bình thường.

Cô muốn nói với con, cô sẽ không ràng buộc cuộc sống của con, sẽ cố gắng hết sức khiến cho con có một cuộc đời tươi đẹp nhất.

Kể sinh nhai của cô còn chưa có bắt đầu thực hiện, con đã mất. Hứa hẹn của cô, còn không kịp nói ra, con đã rời đi thế giới này.

"Đứa nhỏ đã chết..." Tô Như nhìn cô bình tĩnh mở miệng.

Không muốn khóc, không muốn vĩ đại khóc vì người khác, một khi khóc, chính là vì chính mình, không muốn chính mình gặp nhiều bất công như vậy, nhưng vẫn là vì chính mình khóc, khóc chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Từ lúc Lê Họa bắt đầu nhận được điện thoại của Tô Như, liền không yên lòng, lập tức viện cớ có việc cùng Dương Úy Nhiên rời đi. Một phút đi ra cửa, cô thở dài nhẹ nhõm thở một hơi. Phát hiện mình cũng không nghĩ muốn lưu lại ở chỗ này lâu, trước kia cảm giác còn rất nhạt. Khiến cô nhìn thấy lúc Dương Úy Nhiên cười với Mộc Trần và Mộc Tinh, luôn có một chút mất mát, nhưng không duy trì lâu dài. Con người dù sao cũng có cuộc sống của mình không phải sao? Thời điểm oán trách người khác quan tâm mình không đủ, cũng phải ngẫm lại có phải yêu cầu của mình rất cao hay không?

Mười lăm phút đầu tiên khi bước vào nơi này, cô liền không thoải mái. Nguyên nhân không phải là thái độ của Dương Úy Nhiên, không phải là một nhà ba người phối hợp biểu diễn ăn ý, chính là tờ chi phiếu cô cầm trong tay. Cô cảm thấy rất nóng, rất nóng. Buồn cười nhất chính là, thời điểm Lộ Thiệu Hành giao cho cô, cô không có từ chối cự tuyệt. Có bao nhiêu giả dối, một bên nghĩ chính mình làm một người có tôn nghiêm, nhưng một bên không có dũng khí từ chối Lộ Thiệu Hành đưa tiền. Chính là tiền, trần tục như vậy. Nhưng cô từ chối không được trần tục như vậy.

Biểu tình của Lộ Thiệu Hành không có gì khác thường, không có khinh miệt, không có khinh thường, thậm chí còn cố ý thể hiện tùy ý. Nhưng cô vẫn là không biết tốt xấu, vẫn cảm thấy không đủ.

Thời điểm Lộ Thiệu Hành đem chi phiếu đặt ở tay cô, cô cảm thấy mình là một tội phạm.

Một tội phạm đem đứa nhỏ của mình bán, coi như tiền lãi của Lộ Thiệu Hành, chính là ý nghĩ ghê tởm như vậy xuất hiện trong đầu.

Nhưng cô không có từ chối, cũng không muốn từ chối.

Cô cầm chi phiếu đi vào nhà Dương Úy Nhiên.

Dương Úy Nhiên cùng Mộc Trần đều cười hết sức vui vẻ.

Thậm chí Mộc Trần còn bằng lòng đem chuyển cho cô một ít cổ phần công ty, đến lúc chia hoa hồng cô cũng có phần. Cô trả lời làm sao đây, từ chối, bây giờ từ chối phải thật rõ ràng, nét mặt của cô không được tốt lắm, Mộc Trần cũng không có nói thêm cái gì nữa, chỉ là đơn giản nói lúc công ty quay vòng được nhất định sẽ đem tiền trả lại cho cô.

Nếu như không có nhớ lầm, cô nhớ lần trước cùng lần trước nữa Mộc Trần đều nói như vậy.

Thấy vẻ mặt cô không thể nào tốt, Dương Úy Nhiên kéo cô vào trong phòng.

"Họa Họa, con làm sao vậy, nhìn qua không tốt lắm." Dương Úy Nhiên nắm tay của con gái.

"Không." Cô ngồi ở bên giường, nhìn Dương Úy Nhiên, "Mẹ, chú Mộc đối với mẹ có tốt không?" Cô phát hiện, bây giờ tính toán điều này, ông ta đối với

mẹ tốt không?

Dương Úy Nhiên nghi hoặc nhìn Lê Họa rất lâu, "Đều đã là vợ chồng già, có cái gì tốt hay không. Ông ấy không phải là một người đàn ông đặc biệt tốt, nhưng ông ấy không xấu, có thể mỗi ngày ăn cơm mẹ làm, đứng giờ về nhà, thỉnh thoảng đi ra ngoài du lịch một chút một chút. Mẹ đối với cuộc sống như thế rất mãn nguyện."

Lê Họa gật gật đầu cười, "Rất tốt."

Vẫn là ích kỷ, mẹ luôn biểu hiện rất hạnh phúc, trong lòng cô vẫn còn lựa chọn khó chịu vì điểm này, bắt đầu cự tuyệt một thứ gì đó, "Mẹ, con..." Nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Úy Nhiên, cô không biết nên nói ra miệng như thế nào.

Cho dù những lời này nói được rất khéo léo, chỉ là ý tứ vẫn đều giống nhau, cô không muốn lại lấy tiền tới đây, đơn giản là hôm nay trong lòng có cảm giác đau như dao cắt, cô không muốn lại nhận thức một lần như thế.

Cái loại tức giận này ở ngực, làm sao cũng không phát tiết ra, không phải khổ sở, không phải đau đớn, cảm giác cũng không rõ, cứ mơ màng như vậy, khiến cho cô không biết phải làm sao.

"Làm sao vậy?" Dương Úy Nhiên có chút ngạc nhiên, tuy rằng tình cảm với Lê Họa không lớn bằng lúc trước, nhưng tốt xấu gì vẫn là con gái của bà, vẫn phải có chút lo lắng.

Lê Họa nhìn khỏe mắt có nếp nhăn của Dương Úy Nhiên, và nhìn thấy trên đầu có vài sợi tóc bạc, răng cắn thật chặt, "Gần đây, con cùng đối tác đầu tư, thua lỗ không ít. . . Cho nên, có thể về sau."

Rốt cuộc cô nói không nên lời, nói những lời vừa rồi đã hết toàn bộ sức lực của cô, cúi đầu, một chút cũng không dám nhìn Dương Úy Nhiên. Cô ấy này, thậm chí nghĩ muốn quên đi hết, nếu còn có lần sau, cô lại nghĩ biện pháp, cuối cùng cũng có biện pháp không phải sao? Nếu thượng đế không để cho cô lối thoát, cô cũng cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Dương Úy Nhiên xiết chặt tay cô, thờ dài một hơi "Họa Họa, ở trong lòng con, mẹ cũng chỉ là một người chỉ biết tìm con đòi tiền thôi sao?"

"Con..." Cô nhìn Dương Úy Nhiên, cắn răng, "Con không có ý này."

Dương Úy Nhiên vuốt đầu của Lê Họa, nhìn đáng vẻ nhũn nhũn của cô, lúc này mới phát hiện trong mắt con gái của mình tất cả đều là u sầu, dấu vết vẫn còn rất nhiều. Bà hình như rất lâu đều không có nhìn đến đứa con gái này của mình. Thời điểm lúc trước khi ly hôn, thật sự có chút oán trách người khác, oán trách mọi người, đơn giản là bất hạnh của mình. Nhưng cũng đã qua nhiều năm như vậy, làm sao còn có thể nhớ kỹ chuyện này. Về sau mới biết được buông tay, phương thức duy nhất cứu vớt chính mình, chính là vì chính mình mà sống.

Quan hệ của Lê Họa cùng Lê Mưu Viễn so với bà rất tốt, đương nhiên vì thế đem tức giận trút hết lên đầu Lê Họa. Về sau chính mình tái hôn, thế nhưng Lê Họa còn giúp Lê Mưu Viễn một số tiền lớn, điều này làm cho trong lòng bà có chút không thoải mái, luôn hi vọng người từng tổn thương mình gặp xui xẻo. Tiếp sau đó, Lê Họa nói cô cùng bạn học đầu tư, buôn bán lời được một ít tiền. Cô là mẹ của Lê Họa, nghĩ muốn hưởng một chút ánh sáng của con gái cũng là chuyện đương nhiên, cũng không có cảm thấy có gì không thích hợp.

Về già, dù sao vẫn muốn con cái chăm sóc mình.

Cứ như vậy, hình như cũng đã lâu rồi.

"Con có khó khăn, mẹ tự nhiên sẽ hiểu." Dương Úy Nhiên nhấp khỏe miệng, đứa con của mình đã lớn, tâm tư cũng tự nhiên hơn. Làm sao không suy nghĩ một chút, thái độ của người làm mẹ này, lúc trước làm sao chăm sóc bọn họ không muốn đòi lại bất cứ điều gì.

"Con..." Tay của Lê Họa nắm chặt lại buông ra, vẫn là không biết nói như thế nào.

"Mẹ biết, báo hiếu cho cha mẹ, cũng phải theo khả năng." Dương Úy Nhiên cười nhìn Lê Họa, "Có chuyện gì khó khăn, cũng có thể nói cho mẹ biết, mẹ là mẹ của con không phải sao?"

Lê Họa chỉ gật đầu, không ngừng gật đầu, ngoại trừ điều này, cái gì cũng không làm được.

Thậm chí cô không dám nhìn ánh mắt của Dương Úy Nhiên, ánh mắt đó khiến cho cô cảm thấy không chịu nổi... Đúng lúc điện thoại của Tô Như gọi tới, giống như ân nhân đến cứu vớt cô ra khỏi bầu không khí quỷ dị này.

Cô tìm cơ hội chạy ra ngoài.

Tô Như ngồi ở quảng trường "Thiên Đạt", nhìn Lê Họa từ từ đi ra.

"Thích báo Trương Hải sao?" Lần thứ một ngàn lẻ một Tô Như hỏi vấn đề này.

Bốn chữ phía dưới quảng trường Thiên Đạt, có một áp-phích đặc biệt lớn, một người cô gái mặc áo cưới trở thành biểu tượng của áp-phích, chỉ là đáng tiếc, đến này mọi người thấy báo Trương Hải, sẽ không bị thu hút bởi cô gái xinh đẹp kia, đơn giản chỉ là vì áo cưới trên người cô gái.

"Thích." Lê Họa mặc kệ Tô Như, không nói thích kết quả lại bị tra hỏi.

Lê Họa nhìn đến, áo cưới chính là áo cưới, xinh đẹp cũng giống nhau, cô không thể chấp nhận người khác đem áo cưới phóng đại giữa trời đất, áo cưới có xinh đẹp, cũng không thay thế được hai chữ hạnh phúc.

Tô Như lắc đầu, "Thật sự không biết phân biệt."

Đây là sự thật.

Nhưng Lê Họa không quan tâm việc này, "Làm sao đột nhiên trở lại?"

Sắc mặt của Tô Như không tốt lắm, "Chẳng lẽ ghét bỏ tớ?" Tô Như đánh giá Lê Họa, "Cậu sao lại gầy như vậy? Không có ăn ngon sao? Hazz, tớ nghe mới cậu cùng Trác Dực Đình chia tay. . . Tại sao có thể như vậy, có phải anh ta vứt bỏ cậu hay không, tớ đi chinh anh ta đến chết."

"Tớ nói." Hôm nay cô không muốn nói chuyện.

Tâm tình Tô Như cũng không tốt, nhìn chằm chằm Lê Họa, "Đàn ông không phải đều thích những người như cậu sao, vừa nhìn thấy liền cho là hình mẫu vợ hiền mẹ tốt sao?"

"Cậu không phải nói loại người như tớ trong xương cốt rất xấu sao? Đợi cho bọn họ phát hiện tớ là kẻ hư hỏng, nhất định sẽ vứt bỏ tớ, cho nên cậu có thể vui sướng khi người gặp họa."

Tô Như nhìn Lê Họa thật lâu, ánh mắt từ trên người Lê Họa chuyển đến phía sau, giọng nói cũng trở nên lạnh lạnh, "Cùng Trác Dực Đình chia tay chẳng lẽ là tìm được người tốt hơn? Tớ trước kia như thế nào không có phát hiện cậu thông minh như vậy?"

Cũng không biết có phải châm chọc hay không, Lê Họa cảm thấy hết sức nghi ngờ.

Xoay người, phát hiện Lộ Thiệu Hành không biết từ nơi nào đến, giờ phút này đang đi tới. Cảnh này, thật là làm cho người ta giật mình. Cách đó không xa phía sau Lộ Thiệu Hành có hai người đàn ông anh tuấn bắt phàm đang đứng, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Lộ Thiệu Hành.

Nhất thời Lê Họa có chút mất tự nhiên, quay sang, không nhìn Lộ Thiệu Hành, có chút muốn tránh.

Bộ dạng không có tiền đồ này của cô đương nhiên không có thoát khỏi ánh mắt của Tô Như, nhưng Tô Như rõ ràng đối với việc khác có chút tò mò, "Có phát hiện hay không hai người kia rất đẹp trai? Tớ thích người bên trái, đáng tiếc, phải trở thành em rể của người bên phải, mất mặt."

Khi Tô Như mới xong, đúng lúc Lộ Thiệu Hành cũng đã đi tới.

Lộ Thiệu Hành nhìn một cái cũng không có nhìn Tô Như, dường như đối với cô có rất nhiều khinh thường.

Cảm giác của Tô Như không có sai, thực sự Lộ Thiệu Hành đối với cô vị Giang gia đại tiểu thư này có chút ý kiến. Trước đó, Lộ Thiệu Hành phải không ít người thăm dò quá khứ của Lê Họa, không có nửa phần thu hoạch, việc này ít nhiều cũng có liên quan tới Tô Như. Tô Như cũng không phải thật sự gọi là Tô Như, nghệ danh cũng là vì bảo vệ tên thật của mình. Tên thật của Tô Như là Giang Tri Ngữ, con cháu duy nhất của Giang gia. Cái từ "Duy nhất" này đủ để chứng tỏ giá trị của Tô Như.

Tô Như còn có một người em gái, khi còn bé từng bị bắt cóc, xảy ra chuyện, từ đó về sau, mức độ Tô lão gia bảo vệ Tô Như khiến người ta ghen hòng không nói lên lời. Tất cả việc có liên quan đến Tô Như, ai cũng dừng nghĩ tra được.

Phỏng đoán nguyên nhân chính là bởi vì Tô Như, đoạn quá khứ của Lê Họa, cũng biến thành khoảng trống.

Cho dù là bây giờ, ở bên kia của Tô Như cũng có vài người vệ sĩ.

Lộ Thiệu Hành không để ý tới Tô Như, cũng không đại diện cô không để ý tới Lộ Thiệu Hành, "Chào anh hai."

Lúc này Lộ Thiệu Hành mới nhìn thoáng qua Tô Như, cười cười, "Khó trách Diệc Cảnh gần nhất ngoan hơn, thì ra là biết em dâu đã trở về." Nhìn Tô Như chau mày, nói tiếp, "Xem ra em dâu còn không có nói cho Diệc Cảnh biết em trở về, là muốn một cái bất ngờ?"

Tô Như chán ghét người này.

Lộ Thiệu Hành vừa nói vừa kéo Lê Họa đến bên cạnh mình, giống như đứng ở bên cạnh Tô Như sẽ bị tội vậy.

"Diệc Cảnh ở nhà, có cần anh gọi cậu ấy đến đón em hay không?" Lộ Thiệu Hành đối với Tô Như nhíu mày, xem ra rất hiểu chuyện giữa Tô Như cùng Lộ Diệc Cảnh không bình thường, cũng không chờ Tô Như trả lời, công khai đem Lê Họa kéo đến bên cạnh mình.

Lê Họa bị Lộ Thiệu Hành lôi kéo, không kịp nhìn Tô Như ở phía sau tức giận

"Ít cùng cô ta lui tới." Lộ Thiệu Hành thấp giọng mở miệng.

Lê Họa muốn từ trong tay của anh đi ra, nhưng không có thành công.

"Anh tại sao lại ở chỗ này?" Đành phải đổi đề tài.

Lộ Thiệu Hành không trả lời cô, giống như đây là chuyện bình thường, đi đến trước mặt hai người đàn ông vừa nhìn là biết không phải người bình thường. Chỉ Lê Họa một cái, "Lê Họa." Sau đó hướng Lê Họa giới thiệu, "Người này chính là Đường tổng của 'Bác vũ', người này chính là Thẩm tổng đạt 'Thiên đạt'."

Người đàn ông được gọi là Đường tổng nghiêng ngả nhìn Lê Họa, người kia thì không có biểu tình gì.

Ở trong lòng Lê Họa thầm giật mình, hai tổng giám đốc của hai thương hiệu điện thoại di động lớn nhất thành phố thật sự xuất hiện trước mặt của cô.

Tùy ý nói hai câu, Lộ Thiệu Hành liền kéo Lê Họa đi, "Làm sao không nhận điện thoại của anh?"

"Không có thấy." Lúc ấy cô từ nhà của Dương Ủy Nhiên đi ra, không có tâm tình nhận điện thoại.

Lộ Thiệu Hành nhìn cô một cái, "Làm sao vậy?"

"Không."

Rất nhiều người đàn ông cùng làm ăn trên thương trường, cũng mặc kệ bạn thích hay không thích đối phương, chỉ cần bạn có việc cầu giúp đỡ, tất nhiên phải có đường tắt. Lộ Thiệu Hành là bị Đường Úc Sâm tổng giám đốc của "Bác vũ" gọi tới, về phần có chuyện gì, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng. Đem một chút quan hệ lợi hại nói toàn bộ, không có gì hơn là Đường Úc Sâm muốn kéo Lộ Thiệu Hành xuống nước đối phó với Nhậm gia. Nhưng Lộ Thiệu Hành cũng không thích loại nước bẩn này. Vừa rồi một đám đàn ông đều bị Đường Úc Sâm thuyết phục, tiếp sau đó là tìm việc vui thú. Trong lúc đó loại sự tình này đối với đàn ông, anh cũng không ghét, đương nhiên không có nhắc tới anh sẽ đi.

Đang lo không tìm được cớ, từ xa nhìn thấy Lê Họa. Vì thế cũng không dể ý ánh mắt kinh ngạc của người khác, mà Đường Úc Sâm kia hình như nghĩ anh đến tìm người trêu đùa, thật sự đến đây.

Vòng luẩn quẩn này của mọi người như một quy củ bất thành văn, chuyện phụ nữ này, trong lòng biết rõ là tốt rồi, ai cũng đừng làm ồn ào đến trường bối.

Anh cũng không sợ sẽ gặp phải cái gì.

Chỉ là Lê Họa lên xe không nói một lời, điều này làm cho Lộ Thiệu Hành có chút không biết đến cuối cùng cô suy nghĩ cái gì.

Sắc mặt của cô rất trắng, không phải trắng như bị bệnh, có lẽ không có trang điểm, ngay cả đồ trang sức trang nhã cũng không có, nhìn qua rất thiếu tinh thần, nhưng tivi không có cường điệu việc mô tả phụ nữ trước và sau trang điểm có chênh lệch lớn.

Ở một chỗ ngoặt, anh vẫn là chủ động phá vỡ trầm mặc, "Làm sao vậy?"

Từ lúc cô lên xe, đều không có liếc anh một cái. Tay cô nắm cứng một chỗ, như là chịu đựng cái gì.

Loại trạng thái này làm cho anh có chút mặc danh kỳ diệu (không biết làm sao), nhưng vẫn kiên nhẫn, cô im lặng, anh sẽ phá vỡ, "Em không thoải mái?"

Có lẽ là không muốn làm cho hai người trở lên âm ỉ, cuối cùng cô quay đầu, nhìn anh, "Vì cái gì muốn tôi cách xa Tô Như một chút?"

Đây không phải là một vấn đề, trước đó cô đã buông tha. Bởi vì bất luận Lộ Thiệu Hành có lý do gì, cô nhất định sẽ đem cái lý do kia ném cách xa mình vạn dặm, nhưng bây giờ còn phải giả mù sa mưa (giả bộ) hỏi, cô cảm thấy chính mình thật là ghê tởm. Đơn giản chỉ là không muốn cùng anh âm ỉ, vì cái gì cảm thấy nhất định sẽ âm ỉ?

"Cô ta là dạng người gì, em rõ ràng." Lộ Thiệu Hành liếc mắt một cái nhìn cô, từ nhỏ anh không thích nói xấu người khác.

Người luôn cảm thấy mình phát hiện người khác có một mặt không tốt, khó có thể chịu được, thậm chí cảm thấy được

người kia vô cùng dối trá, chỉ có mình thấy rõ ràng chân tướng. Nhưng điểm anh cho là không tốt ở trong mắt người khác căn bản cái gì cũng không phải. Hoặc là, anh chỉ cần một chuyện nhỏ xảy ra mà bạn nhìn về phía tôi tệ nhất, phía này chỉ thuộc về tính cách của anh 0.01, nhưng bạn sẽ vì điểm nhỏ bé không đáng kể ấy đem phụ định toàn bộ anh ta.

Anh luôn cho là mình không có hiểu biết đầy đủ một người, vì thế không có tư cách đi nói xấu, đối với Tô Như cũng như nhau, cho dù cô ta thật sự rất...

"Đúng, rất rõ ràng." Cho nên càng không rời đi.

Cô lại im lặng, Lộ Thiệu Hành lần này hiểu được, "Em là khó chịu cái gì?"

Có cái gì, liền nói ra. Anh không thích cả ngày chơi trò chơi "Ta đoán ta đoán ta đoán đoán đoán", không phải ai cũng có khả năng chơi loại trò chơi này.

Trong khóe mắt anh lộ ra không kiên nhẫn...

Cô mím môi, "Anh..."

Không biết là sợ hãi cái gì, thế nhưng nói không nên lời. Ở trước mặt mẹ, những lời đại nghịch bất đạo đều nói ra, vì cái gì bây giờ không dám nói?

Hoá ra thật sự sợ mất đi.

Giống như chính mình từng, bởi vì mong đợi một thời gian dài, không ngờ thực sự một ngày, thuộc về chính mình, còn có chút quên hết tất cả, ngay cả vấn đề nên tự hỏi thích hợp hay không thích hợp cũng không để mắt đến.

Không nhớ, vui vẻ của chính mình.

Lộ Thiểu Hành nhú mày, anh cực kỳ không thích loại thái độ nhiều tự nhiên này của người khác. Ấn tượng đầu tiên của cô ở trước mặt anh chính là thiếu tự nhiên, hiện tại vẫn là như vậy.

"Cái gì?" Anh thở một hơi, vẫn là duy trì bình tĩnh, không có lộ ra nửa phần không kiên nhẫn.

"Vì cái gì đối với em như vậy?" Cô gượng ép chính mình lộ ra một tia cười.

"Đối với em như vậy?" Lời của cô làm cho người ta nghĩ theo một hướng khác, giống như anh làm cái chuyện gì khiến cho cô không thoải mái, nhưng anh nghĩ nghĩ, hẳn là không có gì đi.

"Đối với em... rất tốt." Thanh âm của cô rất nhẹ rất nhẹ, nhìn ánh mắt rất nhu hòa của anh.

Anh sững sốt, hơi hơi mím môi nhìn cô.

Nhưng anh cũng không có nghĩ ra nguyên nhân, trong đầu không có đáp án.

"Đúng là bởi vì tội nghiệp sao?" Cô run rẩy mở miệng, vẫn là chuyên tâm nhìn anh, "Tội nghiệp em hai bàn tay trắng... Tội nghiệp em."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vài truyện trước đây, rất nhiều người khen chê không giống nhau, trong đó có một loại quan điểm là tình cảm nam chính của tôi rất khó hiểu, cho nên truyện này nam chính có nhiều thay đổi tình cảm cùng ánh mắt. Tôi thường cảm thấy, đem tâm lý nam chính miêu tả, cảm giác người này không giống trong tưởng tượng của mình tốt đẹp như vậy, cuộc sống luôn thay đổi, mà đại đa số người càng thích cảm giác hoàn mỹ. Nhưng lần này thử một lần, đem tình cảm trong lòng của nam chính biểu hiện ra ngoài. Có ý kiến gì không, có thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Lộ Thiểu Hành mua căn hộ được gọi là "Đông linh", có tên này là bởi vì căn hộ có hình vuông đối diện với tòa nhà cao nhất, bốn phía của tòa nhà vào ban đêm sẽ được tỏa ra ánh sáng trắng, ánh sáng rực rỡ, giống như nhìn thấy khí màu trắng toát ra từ tuyết vậy, tỏa ra khí lạnh nói không nên lời, vì thế lấy tên này. Nhưng trái ngược với quan niệm nghệ thuật xung quanh có cây cối xanh tốt, thực vật xanh biếc bốn mùa không thay đổi, cùng với quan niệm nghệ thuật của mùa đông kém rất xa.

Xe của Lộ Thiểu Hành dừng trước cửa khu nhà, anh lấy điện thoại di động ra, cũng không có nhìn Lê Họa một cái. Không có bật đèn, cô nhìn không ra sắc mặt của anh, đương nhiên cũng đoán không được anh đối với câu nói kia của cô có giải thích gì.

Di động bình thường đều là một thứ tốt, nó có thể giúp cho người ta tránh cảm giác xấu hổ. Đây là lý do tại sao rất nhiều người khi đối mặt với sự bối rối, cố ý giả vờ như có chuông điện thoại, làm cho đối phương nghĩ rằng có điện thoại, lấy cớ đi ra ngoài nhận điện thoại, tránh khỏi cảm giác không được tự nhiên.

Chỉ là, Lộ Thiểu Hành không có giả vờ.

Anh đỡ trán, ngón tay cái ấn vào trán, "Mẹ, có việc?"

"Hôm nay không trở lại?" Đường An An thử thăm dò, không nói tình huống bây giờ của bà.

"Có việc?" Anh phải dựa theo mức độ quan trọng trong lời nói của đối phương đưa ra quyết định.

Đường An An nhìn Tinh Y Hàm ngồi ở đối diện, nở nụ cười, đi ra bên ngoài nói chuyện, "Nói lớn cũng không lớn."

"Con đang ở trên đường cao tốc." Anh bịa chuyện, nếu khẳng định không có chuyện lớn, vậy anh cũng không cần phải nhàm chán chờ đợi.

"VẬY MỘT LÁT NỮA MẸ GỌI LẠI." LÀM MẸ ĐƯƠNG NHIÊN LẤY AN TOÀN CỦA CON CÁI ĐẶT LÊN TRÊN HẾT.

"MỘT LÁT NỮA MÀ BÈ BỌN NHIỀU VIỆC, HÔM NAY CON SẼ KHÔNG QUAY VỀ, NHIỆT ĐỘ HÔM NAY CÓ CHÚT THẤP, BUỔI TỐI CHÚ Ý ĐÓNG CỬA SỔ." ANH THÂN NHIÊN MỞ MIỆNG, LẠI LÀM CHO ĐƯỜNG AN AN HẾT SỨC DỄ CHỊU, KHÔNG NGỪNG ĐẶN ANH PHẢI CHĂM SÓC TỐT CHÍNH MÌNH, HOÀN TOÀN QUÊN MẮT DỰ TÍNH BAN ĐẦU GỌI ĐIỆN THOẠI CỦA MÌNH.

Sau khi anh cúp điện thoại cũng không có nhìn cô, trực tiếp lái xe vào trong gara.

Lê Họa nhìn anh xuống xe, còn bị vây trong mộng, không rõ ràng biểu hiện như vậy của anh thể hiện cái gì. Khi không nhận được phản đối của anh, liền hướng về phía cực đoan. Anh nếu không có phản đối, là đại diện cho cam chịu? Rõ ràng là bắt đầu từ anh, tại sao khó chịu lại biến thành cô, bộ dáng hiên ngang lăm lăm vừa rồi hình như đã tan thành mây khói. Người quả nhiên là không chịu nổi kích thích, cô đi theo phía sau Lộ Thiếu Hành, nhìn bóng dáng to lớn của anh trên mặt đất không ngừng di chuyển vị trí.

Cho đến khi đi vào thang máy, từ lúc cô nói câu nói kia bây giờ Lộ Thiếu Hành mới đưa mắt nhìn cô, "Em cảm thấy anh rất rảnh rỗi?"

Tình tình đại thiếu gia vừa xuất hiện, có chút tiếp thu không kịp, quả nhiên chính anh không có gì khác biệt. Thân phận của anh như vậy, muốn dạng phụ nữ như thế nào cũng có, chỉ cần anh bằng lòng. Đầu óc của anh không có bệnh, dựa vào cái gì đi thương hại một người không quan trọng, còn để cho người này lãng phí thời gian của mình.

Theo bản năng Lê Họa từng bước cách xa anh, loại cảm giác này có chút giống như lần đó ở trong xe anh, thái độ của anh cũng như vậy. Lòng mày hơi cứng lại, khoe miệng thực ra còn mang theo độ cong của nụ cười, nhưng làm cho không người nào không sợ hãi, ít nhất cô sợ hãi.

Trong nháy mắt thang máy mở ra, Lộ Thiếu Hành trực tiếp kéo cô đi ra ngoài, kéo quần áo của cô, đi nhanh về phía trước.

May mắn trong thang máy không có người khác.

Cô cố gắng bước nhanh chân hơn, đuổi kịp tiết tấu của anh.

Đi quá nhanh, khi tới cửa, không ngừng hít thở.

Sau khi Lộ Thiếu Hành mở cửa, mắt liếc nhẹ một cái. Thực ra nhìn không có cảm xúc, cô cô cảm thấy châm chọc vô cùng. Loại tâm lý cẩn thận này không ngừng quấy phá, cô đứng ở cửa, không đi vào bên trong.

Vì cái gì cô phải ở lại trong này?

Chính cô cũng có chỗ ở, không cần ở lại chỗ này.

Khi nội tâm của cô còn đang lựa chọn, Lộ Thiếu Hành đã đi tới, đem cô kéo đi vào, thuận tay đem cánh cửa hung hăng đóng lại.

Cô bị anh đặt ở góc tường, cả người cô đều bị thân thể anh che dấu, cho thấy cô nhỏ bé cỡ nào. Chỉ là cô không có nửa phần mảnh mai của Lâm Đại Ngọc, trong lúc đó sức lực của cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

Một bàn tay của Lộ Thiếu Hành chống ở trên tường, ngay cả đèn cũng không có mở, nhưng là không cần, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, cảm nhận được sự hiện hữu của anh. Hơi thở của anh, vây xung quanh cô.

Thật lâu thật lâu trước kia, cô nằm ở trên giường, rất buồn chán suy nghĩ. Cô nghĩ đến anh, anh đang làm cái gì? Anh cũng thuộc một loại người trên thế giới này, giờ này phút này, đến tột cùng anh đang làm cái gì.

Cô có chút muốn biết anh làm cái gì. Ngay cả suy nghĩ tầm thường "Anh có nghĩ đến em hay không." Cũng không có nghĩ tới.

Giờ phút này đây, anh ở bên cạnh cô không cần suy nghĩ.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Khi thân thể dần dần trở lên cứng ngắc, Lê Họa vươn tay, muốn đẩy anh ra.

Anh bất động.

Khoe miệng nhếch lên, giống như châm chọc cô không biết tự lượng sức mình, anh ở giữa ánh sáng màu vàng giống như biến thành một con dã thú, bình thường ôn nhu như ngọc (ôn nhu dịu dàng), khi tức giận chính là loại đáng sợ này, nhìn chăm chăm cô, giây tiếp theo sẽ đem cô ăn sạch, cái gì cũng không còn lại.

Cô lại bắt đầu run rẩy, luôn vô ích như vậy.

Lộ Thiếu Hành cuối cùng không chơi loại trò chơi nhảm chán "Người bất động" "Tôi cũng không động" này, vươn tay trái ra, nắm lấy người của cô, hình như muốn cô nhìn rõ ràng hơn.

Cô giãy không ra.

"Anh muốn làm gì?"

Cuối cùng tay anh không hề nắm lấy người của cô, mà trượt đến cổ của cô, đầu ngón tay lạnh ngắt của anh, vẽ ở trên làn da của cô, làm cho cả người cô run rẩy, khi cô chuẩn bị phản ứng, anh đã ôm cổ cô, đầu lưỡi liếm vành tai của cô, "Anh."

Làm chuyện xấu mới khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được thích thú, anh cảm giác sâu sắc đồng ý.

Một bên anh hôn cô một bên xé rách quần áo của cô, tay anh giống như một con dao sắc bén, nháy mắt đem toàn bộ quần áo của cô kéo xuống, cô không thể tự chủ được suy nghĩ

Khí lạnh trong không khí nhanh chóng truyền đến người cô, cô hoảng sợ nhìn anh, mà anh vẫn chống đỡ cô ở bên tường như cũ.

Anh nhìn thân thể của cô, có sự hưng phấn, "Chúng ta thử xem. . ." Thời điểm uống rượu, không biết là ai mang theo chế cười, nói đến đây đáng vẻ không tệ. . . Đương nhiên anh cũng không có để ý, nhưng một phút này, đáng ghét rất muốn tới thử.

Khi cô giật mình sững sờ, anh cũng đem quần áo dư thừa của mình cởi ra, động tác rất mạnh rất nhanh.

Tay anh trượt đến trước ngực cô, trong đầu không ngừng xuất hiện nội dung của những bộ phim X, sức lực nhào nặn trên tay càng lớn hơn, nhất là người cô vì thế mà hình thành run rẩy. Chạm đến cảm thụ, thật làm cho người khác không đành lòng dừng lại.

Một bàn tay của anh từ giữa ngực cô trượt xuống, giống như muốn ở trên thân thể của cô lưu lại dấu vết. Anh cố tình chỉ dùng một ngón tay, chậm rãi trượt xuống, cảm xúc của toàn thân dường như cũng dồn lại một chỗ, cùng với động tác trên tay của anh.

Anh rõ ràng không có làm cái gì. Cô phải gắt gao nắm lấy anh, nếu không nhanh sẽ đứng không vững.

Tay anh còn đang di chuyển, biểu tình trên mặt có chút giống một đứa nhỏ muốn làm chuyện xấu sắp thực hiện được. Dừng ở xung quanh vùng cấm, anh không chỉ vờn một ngón tay, mà là xòe bàn tay ra, ở giữa hai chân cô đột ngột tiến vào.

Thân thể của cô uốn cong theo động tác của anh, dần trượt xuống, "Dừng. . ."

Cô còn đang không ngừng run rẩy, mà anh cũng không để ý tiến vào không ngừng xoa nắn, ánh mắt lại gắt gao nhìn mặt của cô. Ánh mắt của anh làm cho cả người cô không được tự nhiên, rồi lại bất lực. Tay ôm lấy đầu của anh, không cho phép anh nhìn chằm chằm mặt của mình.

Mà khi mặt của anh dán trên ngực của cô, theo bản năng liền cắn một cái, miệng không ngừng dùng sức, cùng với một bàn tay dùng sức.

Mà chân của cô không tự chủ được mở ra.

Cô gần như đã khóc ra, tay kéo tóc của anh, trong lòng mang theo ý muốn trả thù để cân bằng lại.

Anh mang theo cảm giác tự ngược hưng phấn, hoàn toàn không để ý tới tóc đã bị cô kéo mấy lần, ở chỗ sâu trong ngón tay, tìm được địa phương mang theo ẩm ướt, không có do dự, trực tiếp tiến vào. Nhận ra cô trên người mình run rẩy, tốc độ của tay bắt đầu chậm lại, từng chút từng chút vào vào ra ra, mang theo cảm giác trắng mịn xa lạ. Thật sự là kỳ lạ, anh không có ghét bỏ, lại đuổi một ngón tay khác đi thăm dò.

Tiếng thờ dục của cô càng lúc càng lớn, miệng cũng bắt đầu run rẩy kêu ô ô

Anh cười rất xấu xa, động tác trên tay càng lớn.

Đương nhiên, đầu của anh cũng đau đớn hơn nữa.

Theo động tác của anh gia tăng, cô nhịn không được khóc lên.

Lúc sau ẩm ướt ở trên tay càng ngày càng nhiều, cuối cùng anh ngừng động tác trên tay, cố ý đưa tay hướng về phía lưng của cô, tất cả chất lỏng trắng mịn chảy trên lưng của cô.

"Có nghĩ muốn?" Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô.

Cô nghiêng qua...

Tay anh đang cảm mặt của cô, mang theo ác ý, "Ừ?"

Mặt của cô giống như bị lửa đốt.

Anh cũng thôi bất động.

Anh lại cắn một cái trên môi của cô, "Anh biết em muốn."

Khi cô còn không kịp phản ứng, đã lấy một tay lật thân của cô lại, làm cho cô đưa lưng về phía anh dựa vào trong tường. Hai tay của anh cầm hai tay

của cô, làm cho hai tay cô chống trên tường.

Mà tay anh di chuyển ở trên hông của cô, hơi hơi kéo, liền đem thân thể của cô uốn cong thành một cái hình cung.

Lúc này anh mới ôm lấy cô, vội vã dán lên trên thân thể của anh, tay xoa nắn ngực của cô. Cũng không dùng đè ép, cùng với một đường nhỏ phía trước.

Một phút khi đến giới hạn cuối cùng, tay anh đột nhiên dùng sức.

"Ngoan, đừng nhúc nhích." Anh nhẹ nhàng trấn an, chậm rãi rời khỏi lại hướng về phía trước tiến vào.

Tiếng kêu từ trán của cô, động tác di chuyển của anh càng lúc càng nhanh, tiết tấu tần suất cũng càng nhanh.

"Lộ. . ."

Anh ôm lấy hông của cô, cả người không ngừng run rẩy, "Còn muốn kêu?"

Anh cười xấu xa, đem thân thể đang trượt xuống của cô kéo lên.

Cô không cảm kích, đẩy ra tay của anh, tựa vào tường.

"Đi ra ngoài." Cô há miệng thở, hồi lâu mới mở miệng.

"Ừ." Nói xong thực sự lui từng bước.

Đột nhiên trống rỗng làm cho mặt của cô càng hồng.

Không đành lòng nhìn anh như vậy, liếc mắt nhìn quần áo của mình, nhanh lấy lại đây, cho dù là tâm lý an ủi cũng tốt.

Nhưng anh không có biểu hiện ảm ý với cô, trực tiếp ôm lấy cô, mặt dán vào mặt của cô, nhiệt độ đều giống nhau.

"Thoải mái sao?" Anh tùy ý mở miệng hỏi.

Cô đưa tay véo cánh tay anh.

"Anh rất thoải mái." Anh cười co quắp cười, "Em cảm thấy anh giống như thương hại em mới làm như vậy... Ừ, bồi thường em?"

Cô sùng sốt, nhưng vẫn là không có mở miệng.

Sau khi đem cô ôm vào phòng tắm, để cho cô ngồi ở trước bàn trang điểm, anh vùi vào ngực của cô, "Anh hiểu được, anh là bồi thường chính mình, không cho phép lại chọc anh tức giận."

Lần sau, không có đơn giản như vậy, người lúc nào cũng muốn nhiều hơn ... Báo đáp lần sau, ừ, sẽ càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chân của Lê Họa vừa mới động, Lộ Thiếu Hành liền mở miệng, "Làm sao vậy?"

Cùng một tư thế trong một thời gian dài khiến cho cô vô cùng không thoải mái, hô hấp của anh rõ ràng vẫn bình thường, cảm thấy được sẽ không ảnh hưởng gì anh mới xoay người, rút cuộc anh đã tỉnh ngộ ra, quan trọng nhất chính là khi xoay mình có một nửa cảm giác rất không thoải mái, "Chân giống như đã tê rần."

Anh bỗng nhiên ngừng ôm thân thể của cô, lập tức duỗi tay ra, lại làm động tác kỳ lạ, vươn tay ra tới, hình như muốn làm cái gì muốn, nhưng không có làm.

Lê Họa đương nhiên không biết anh đang suy nghĩ gì, chính mình vươn tay, cẩn thận xoa bóp chân của mình.

Lộ Thiếu Hành nhú mày, không có đưa ra đánh giá.

Vừa rồi có vài phần do dự, anh muốn giúp cô xoa chân, loại ý nghĩ này hình thành trong đầu không giờ là một giây, sau đó từ bỏ. Ở giữa một đoạn tình cảm, luôn hi vọng là mình nắm giữ quyền chủ động, anh cũng không ngoại lệ. Nhưng có lẽ là cuộc sống nhiều năm hình thành cho anh không ít thói quen không tốt, ví dụ như hi vọng bất cứ chuyện gì đều xảy ra trong phạm vi khống chế của mình, bao gồm tình cảm. Anh lựa chọn cô, không có nghĩa là anh sẽ đem một trăm phần trăm đặt cao đoạn tình cảm này, thậm chí cho là niềm tin tưởng duy nhất của sinh mệnh. Trên cái thế giới này đương nhiên không thiếu đàn ông vì tình yêu vứt bỏ tất cả, chỉ là anh không có dự định gia nhập câu lạc bộ ấy.

Cho tới bây giờ đều không có, trong lúc đó, cũng không thể hiểu được.

Đành phải khiến mình làm một chút chuyện ít nhất không cần đối với tình cảm rơi vào quá sâu.

Giờ phút này anh chính là nghĩ muốn như vậy.

"Có khỏe không?" Sau khi thấy động tác của cô dừng lại, anh mới mở miệng.

"Ừ." Gật đầu một cái, lập tức đánh giá anh "Còn chưa đi?"

Trước kia từng trải qua việc ngủ cùng một chỗ, có thể đoán ra thời gian thức dậy và thời gian làm việc, quy luật nghỉ ngơi của anh.

Lộ Thiệu Hành nghe cô nói những lời này, sắc mặt tỏ ra kỳ lạ, ánh mắt cũng lộ ra một chút không kiên nhẫn, giọng nói mang theo cảnh cáo "Về sau, cảm không được đi 'Mị lực'."

Không che đậy mang từ "Cảm" nói ra miệng, trong lòng cũng thư giãn.

Chỉ là bộ dạng anh nói chuyện không để chỗ trống như vậy, làm cho trái tim cô khẽ động, nhưng lại nghĩ tới Trác Dục Đình rất buồn cười. Đối với cùng một sự việc giống nhau, Trác Dục Đình chỉ biết mở miệng thật cẩn thận tìm hiểu ý kiến của cô, thậm chí sợ cô nghĩ nhiều mà không nhắc tới. Nói ngược lại, Lộ Thiệu Hành như vậy ít nhiều cùng hai chữ "Bá đạo" có liên hệ.

Nụ cười ở khóe miệng của cô cứng lại. Nhìn đi, bất luận là cuộc sống hay là giữa tiểu thuyết, nam chính thực ra cũng không tốt, có đủ loại thói hư tật xấu. Mà nam phụ hơn một nửa rất tốt, thậm chí xứng với danh hiệu hoàn mỹ. Nhưng nữ chính không biết phân biệt, lấy đủ loại lý do kỳ lạ ít thấy vứt bỏ nam phụ hoàn mỹ kia, lựa chọn nam chính thực ra không được tốt lắm, còn có thể xây dựng lên ngọn cờ của tình yêu. Đây không phải là khuyến khích đàn ông trở lên xấu xa một chút mới có thể ôm người đẹp trở về?

Thực ra, cũng là trong lòng chính mình không tự trọng đi.

Mà cô đóng vai nhân vật không tự trọng kia, làm sao lại không lựa chọn người đàn ông vô hại kia?

Ánh mắt Lộ Thiệu Hành sáng rực nhìn cô chăm chăm, bởi vì cô chưa trả lời mình.

Cô cũng nhìn anh, đưa ra kết luận cho mình, có lẽ mối quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ thay đổi, chỉ là một người nhắm vào thân thể, một người nhắm vào là tình yêu.

Gật đầu "Được"

Vốn muốn nói một câu "Đề xem", ánh mắt sáng rực của anh làm cho cô cảm thấy không theo ý của anh sẽ phải nhận hậu quả không tốt.

Nghe được cô nói ra "Được", chỗ nào đó trong lòng trở nên thoải mái. Hoá ra vẫn luôn nhìn cô mang theo chút chán ghét, tâm tình của mình không rõ ràng lắm. Nhìn cô ở "Mị lực" nhìn không được chăm chọc vài câu, có lẽ nhìn thấy một mặt không tốt của cô, trước kia không có tư cách nói cái gì, cũng không có thân phận. Hiện tại có thể yêu cầu, loại cảm giác này đúng là tốt hơn nhiều. Nhưng anh cũng ý thức được chính mình đối trả, khi cùng một chỗ với người khác có thể đồng dạng nói cô làm cái gì có quan hệ gì, nhưng khi đem cô thuộc phạm vi của mình, quan hệ có chút lớn. Khẳng định không thể chấp nhận, cô cùng người đàn ông khác nói giỡn, trở thành ham muốn chiếm giữ đi.

"Hôm nay dự định làm cái gì?" Ít khi rảnh rỗi nói chuyện phiếm, anh lặng lẽ đưa điện thoại di động lên tắt âm.

Cô cũng không có dự định làm cái gì, lắc đầu, "Anh thì sao?"

Cũng không có dự định, thật sự là một đôi nhàm chán.

Bất luận Lộ Thiệu Hành biểu hiện cái gì, ở trong lòng của Lê Họa, đều có một phần xa lạ. Cô khao khát có người có thể cho cô ấm áp, thậm chí chấp nhận tất cả quá khứ của cô, cho dù đoạn thời gian kia tàn tạ không chịu nổi. Mà lúc có người này xuất hiện, mong ước trong lòng càng lớn. Vì thế cô chậm chậm đem chuyện trong nhà tự thuật một lần, sau khi nói xong mới phát hiện, hoá ra hai phút có thể đem chuyện chính mình nghĩ phức tạp nói rõ ràng. Có lẽ, chuyện này vốn rất đơn giản, là cô lấy tư tưởng phức tạp suy nghĩ, sau đó đương nhiên trở nên phức tạp.

Nhưng Lộ Thiệu Hành nghe xong, thực ra không có phản ứng quá lớn, "Em chuẩn bị hôm nay đi đến nơi ở của mẹ em?"

Lê Họa gật đầu, không có chuyện để làm, lần trước đi quả thật rất vội vàng, cô sợ mẹ của mình có khúc mắc. Hiện tại cô không hy vọng xa vời mẹ có thể đối với mình tốt hơn, nhưng không muốn trong lòng có khúc mắc, cô chịu không được người khác dùng ánh mắt ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc) nhìn mình, nhất là ở trước mặt người thân.

"Anh đưa em đi." Anh thuận miệng trả lời.

Cô dừng lại, không có trả lời.

Lê Họa cảm thấy may mắn của mình không thể nói tốt hay xấu, dù sao thời điểm tồi tệ nhất sẽ gặp được người có ảnh hưởng đối với cuộc sống của cô. Người đầu tiên là Tô Như, người thứ hai là Lộ Thiệu Hành. Nhưng lấy tình trạng hiện tại của Lộ Thiệu Hành, có thể nói là may mắn này vô cùng xấu đi.

Cảnh này, cha mẹ thực sự có chút vui vẻ, chỉ là bọn họ không đạt được loại này. . .

Khi Lộ Thiệu Hành đưa cô tới trước khu nhà, không có dự định để anh chờ cô. Nhưng đúng lúc Dương Úy Nhiên đi mua thức ăn trở về nhìn thấy, vì thế rất đương nhiên, Lộ Thiệu Hành cũng bị mời lên lầu.

Lê Họa có chút lo lắng không yên, chỉ là rất tốt, anh cùng Mộc Trần nói chuyện với nhau đều rất tùy ý. Hai bên đều không có nói tới công việc của mình.

Lê Họa không biết đây có phải mẹ cùng chú thiết kế, bởi vì vừa rồi cô rõ ràng nhìn thấy bọn họ đối với xe của Lộ Thiệu Hành lộ ra một tia hứng thú.

Con gái của Mộc Trần rõ ràng đối với Lộ Thiệu Hành cảm thấy rất thích thú, ngồi ở một bên nhìn chăm chăm anh không tha, bên ngoài Lộ Thiệu Hành nhìn không ra suy nghĩ cái gì, hành động rất tao nhã.

Trong lòng Lê Họa cười thầm, cô nên thấy may mắn mình nhìn được vô số mặt của anh.

Trong lúc đàn ông nói chuyện, Lê Họa vào phòng bếp giúp đỡ Dương Úy Nhiên nấu cơm, thực ra cũng không giúp được cái gì, nhiều nhất là thái một chút thức ăn.

"Thoạt nhìn cũng không tệ lắm." Dương Úy Nhiên đem lửa giảm một chút, đối với Lộ Thiệu Hành đánh giá, trên mặt lộ ra một chút lo âu, "Chỉ là gia thế của nó như vậy. . ."

Nói xong nhìn con gái của mình một chút, không có nói tiếp, cũng được, mỗi người đều muốn trở thành ngoại ý muốn, chỉ cần ngoại ý muốn không có thuộc về trăm phần trăm sẽ có người sẵn lòng đi thực hiện.

"Con hiểu được." Lê Họa cười cười, vừa rồi thật sự là hiểu lắm, nhưng cũng không tính hiểu lắm, cô cùng Lộ Thiệu Hành không phải không có vấn đề gì, cô không muốn lừa dối mẹ của mình, nhưng lại nói không nên lời chỉ là đúng lúc đi ngang qua, như vậy coi là cái gì?

Lê Họa bắt tay vào lột vỏ tỏi, đem một ít cắt đi.

Dương Úy Nhiên lại nhìn cô, "Nhiều năm như vậy. . . Có lẽ rất lâu mẹ không có để ý đến con. Lúc ấy, thật sự tức giận, bất luận bởi vì nguyên nhân gì tức giận, cũng không nên giận chó đánh mèo với con, dù sao cùng với con không có liên quan."

Dương Úy Nhiên gọi lên đề tài nặng nề này, sau nhiều năm như vậy, trong lòng Lê Họa cũng không chịu nổi, "Con hiểu được."

Một người phụ nữ ở tuổi xấu hổ như vậy bên ngoài gặp được chồng của mình, nhất là đối phương tìm một người phụ nữ so với mình tuổi trẻ hơn xinh đẹp hơn, đã kích này lớn cỡ nào, hơn nữa người phụ nữ này vì cái gia đình này trả giá tất cả.

"Đều qua lâu như vậy." Dương Úy Nhiên cũng thực cảm thán, "Lúc ấy mẹ oán hận cha của con, hận không thể đánh chết ông ta trước mặt mẹ, mới có thể loại bỏ oán hận trong lòng của mẹ, nhưng hiện tại đều đã bình thường trở lại."

Mẹ có cuộc sống của mình, quan tâm gia đình của mình, mà ông ta như thế nào, sớm đã không có quan hệ với mẹ." Dương Úy Nhiên vuốt tóc của Lê Họa, "Hiện tại mẹ cũng không cho được con cái gì, chính con cố gắng làm cho mình hạnh phúc là tốt rồi."

Lê Họa gật đầu, rất tốt, mẹ cũng nhận được cuộc sống mình muốn.

Ít nhất, như vậy có chút công bằng đi, lúc ấy mẹ ở bên cạnh cha không công bằng, ở trên tình cảm.

Lúc sau Lộ Thiệu Hành cùng Lê Họa đang đi ra khu nhà, nụ cười trên mặt của Lê Họa giống như ảo thuật đã không còn. Lộ Thiệu Hành đối với sự thay đổi như vậy của cô không thể hiểu được, "Làm sao vậy?"

Mới vừa rồi còn rất tốt, thậm chí lúc ăn cơm còn nói vài câu hài hước để không khí hài hòa, thái độ đối với Dương Úy Nhiên cùng Mộc Trần cũng rất tốt.

Mặt hiện tại lại lạnh như vậy.

"Không."

Giương mặt này của cô vẫn duy trì dọc đường không có chút thay đổi, thời điểm xe dừng lại, cuối cùng Lộ Thiệu Hành cảm thấy được có chút không bình thường. Nghĩ đến lúc trước cô kể lại tất cả cho anh nghe, trong lòng cũng đã hiểu rất nhiều.

Cô vừa xuống xe, anh đem cô kéo qua, ánh mắt nhìn thẳng cô, "Đến cuối cùng em sao lại thế này?"

"Không." Cô đẩy ra tay anh, "Anh đừng quăn em."

Cô khó chịu là chuyện của cô, cô không muốn nói ra, mình cô có thể tránh ở một góc tường chậm rãi tiêu hóa, ai cũng đừng đến hiểu cô, cô cũng không cần người khác an ủi.

Lộ Thiếu Hành giữ chặt tay cô không buông, "Em phát cáu cái gì?"

Cô ngậm miệng, cô không có phát cáu, cũng không tới lượt cô phát giận, "Anh đi lên đi, em đi bộ một chút."

Giọng nói của cô thật sự rất thấp, như vậy còn không được sao?

Cô thỏa hiệp.

Sắp xếp của cô, rất không phù hợp với lòng của anh. Giữ chặt tay cô, nắm đến tay cô đỏ ửng, nhưng cô cũng không phản kháng, liền chống lại đôi mắt của Lộ Thiếu Hành. Anh cười, "Như thế nào, nhìn mẹ em hiện tại hạnh phúc, có chồng mới, nuôi dạy một đứa nhỏ khác, trong lòng em khó chịu, cảm thấy bà ấy đem em vứt bỏ, trên cái thế giới này cũng chỉ còn lại có một mình em?"

Cô cắn chặt môi, nước mắt ở trong mắt đảo quanh, nhưng không có rơi xuống, không muốn khóc.

Sự im lặng của cô, làm cho trong lòng anh càng thêm bức bối, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay anh lấy thân phận như vậy tới nhà người khác làm khách, anh còn không có làm sao, cô ở chỗ này tức giận cái gì, như là nhớ ra cái gì đó, "Đúng rồi, cha của em cũng có đứa nhỏ của người khác, có gia đình, hiện tại cha mẹ em đều sinh hoạt cùng người khác, không ai quan tâm đến em. Vì cái này khó chịu? Hay là cho rằng cha em như vậy tại sao không có bị báo ứng, bọn họ đều có cuộc sống tốt đẹp, một mình em đau khổ khó chịu."

Là cô điên rồi mới có thể đem chuyện này nói cho anh biết, trở thành cớ châm chọc cô.

Giấy dựa không thoát khỏi tay của anh, cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống, "Không phải, không phải, không phải."

Bất luận thế nào vẫn là cha là mẹ, bất luận trước kia bọn họ đã làm cái gì, đều đã qua, bây giờ cũng có thể chúc phúc. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trong cái vòng tròn khi học tập, làm việc hay là sinh sống, cũng gặp được một người như vậy, mọi người gần như đối với anh đánh giá đều là "Rất tốt" "Người rất tốt", nhưng chỉ có bạn cố tình tìm tòi một chỗ nào đó của anh "Rất không tốt", sau đó cho rằng anh không tốt, cho dù bạn cũng rõ ràng, anh đã làm rất nhiều rất nhiều "Chuyện tốt", mà bạn cũng nhớ rõ, nhưng lại cố tình lựa chọn nhớ càng thêm sâu chuyện "Không tốt".

Vì cái gì chỉ có mình cố tình cho rằng như vậy?

Đơn giản là mình rất hận người kia?

Lê Họa nhìn Lộ Thiếu Hành, thật muốn dán cho mình một nhãn hiệu gắn với sự yếu đuối. Khóc bao nhiêu lần, cô xem thường chính mình, như thế nào đều ở trước mặt anh một lần lại một lần yếu đuối, còn không chịu sửa lại.

"Không phải." Cô vẫn kiên trì, khóe miệng đều không ngừng run run.

Lộ Thiếu Hành nhìn cô, mím miệng.

Cô chủ động giữ chặt cánh tay của anh, lần này không hề đem ý tưởng kỳ lạ này đặt vào trong lòng, mà là bình thường nói hết ra miệng, "Mẹ của em đã bình thường trở lại, bà ấy quý trọng hiện tại. Cha của em sớm đã bình thường trở lại cũng quý trọng cuộc sống bây giờ. Tại sao chỉ có em không thể thoải mái, tại sao trí nhớ của em mãi mãi chỉ có ngày bọn họ ly hôn. Tại sao chỉ có em nhớ rõ?"

Cô nhìn anh, không phải muốn tìm kiếm một đáp án, chỉ là muốn hỏi, tại sao chứ?

Trên cái thế giới này, mỗi ngày đều xảy ra chuyện "Rất xin lỗi" "Tôi tha thứ anh", nhưng cô lại vĩnh viễn không thể làm được. Dương Úy Nhiên là một người phụ nữ tốt, cô hiểu rõ; Lê Mưu Viễn là một người cha tốt, so với ai khác cô đều rõ ràng hơn. Vì sao ở đây lòng cô, lưu lại nơi sâu nhất chính là đáng về Dương Úy Nhiên ngồi ở trên ghế sa lon khóc, mà Lê Mưu Viễn vì một người phụ nữ khác đẩy cô ra. Bọn họ đều từng đối với cô rất tốt rất tốt, nhưng vì sao trong trí nhớ của cô khắc sâu nhất cũng là bọn họ không tốt như thế nào. Có phải cô rất không biết tốt xấu hay không, chỉ nhớ kỹ "Rất xin lỗi" của người khác, ngay cả những người tốt dù chỉ một lần, cũng buồn bã.

Mà hiện tại, người có liên quan đều bình thường trở lại, đều có gia đình riêng của mình, đều có hạnh phúc riêng... Mà cô, vẫn sống ở quá khứ, đoạn thời

gian cha mẹ ly hôn kia, đoạn thời gian cô gần như trở thành trẻ mồ côi, chỉ có cô mang hận như vậy, cố gắng ghi nhớ chuyện không thoải mái này.

Vì cái gì, chỉ có cô chứ?

Vì cái gì cô sẽ không chịu quên chứ?

Dựa vào cái gì chỉ có cô chứ?

Không cho được chính mình đáp án, mãi mãi đều cho không được.

Người chia tay hạnh phúc, cô chỉ có thể chúc phúc, sau đó chính mình trốn tránh ở trong một ngõ ngách, chờ đợi cho sự miễn cưỡng của mình nhẹ nhõm.

"Tại sao chứ?" Cô chau mày, nhìn Lộ Thiếu Hành, "Tại sao chứ?"

Lộ Thiếu Hành cũng chỉ có thể nhìn cô như vậy, anh không cho được đáp án, chưa kể rằng cô sẵn sàng chấp nhận sẵn sàng nghĩ tới, "Em chưa đủ không tìm không phôi."

Người không tìm không phôi mãi mãi sẽ không đi vào ngõ cụt nghĩ đến những thứ này.

Anh vươn tay, duỗi ra ngón trỏ, theo đôi mắt của cô lau vòng quanh một tầng hơi nước. Sau đó vuốt mặt của cô, thờ dài một chút.

Tại sao chứ? Rất lâu, chúng đều hỏi loại vấn đề không có câu trả lời này. Khi người lớn tuổi mất, tất cả mọi người suy nghĩ người ấy thật là tốt, khi còn sống đối với chúng ta yêu thương như thế nào, những người trẻ nhớ kỹ người ấy có gì không tốt, đều bị coi là khác người.

Tại sao chứ? Không có đáp án, vì sao vẫn phải suy nghĩ?

Anh đem cô ôm vào trong ngực, trấn an cô rất lâu, giờ phút này đáy lòng vô cùng bình tĩnh. Vỗ vỗ phía sau lưng của cô, mà cô cũng không khóc, im lặng không nói gì.

Đột nhiên, anh đem cô từ ngực mình kéo ra, nhìn cô một lát, ngồi xổm xuống, để cho cô ghé vào trên lưng của anh, anh công cô.

Cô dán trên lưng của anh, "Em không phải rất nặng?"

"Rất tốt." Đã không còn khóc nức nở, làm cho anh rất nhanh nở nụ cười, lập tức mở miệng, "Em nói, một đôi nam nữ cùng một chỗ, tại sao đàn ông luôn công phụ nữ mà không phải phụ nữ công đàn ông?"

Lê Họa cảm thấy vấn đề này khó khăn, cho tới nay đều là như vậy. Trên ti-vi diễn như vậy, trong tiểu thuyết viết như vậy, giữa cuộc sống làm như vậy, vì thế đương nhiên đón nhận, "Thế lực của đàn ông cùng thế lực của phụ nữ không giống nhau, cấu tạo cũng không giống nhau." Cô suy nghĩ hồi lâu, đưa ra kết luận như vậy.

Lộ Thiếu Hành công cô đi vào tòa nhà, từng bước một đi lên cầu thang. "Nếu nam nữ có cấu tạo không giống, thế lực thế lực cũng khác nhau, vậy vì sao không ít phụ nữ mỗi ngày đều nhấn mạnh 'Nam nữ bình đẳng' Cũng vẫn vì bất bình đẳng mà kêu la?"

"Này. . ." Cô không biết, tại sao gặp phải như một người lạ, có thể đủ tương thân tương ái (yêu thương lẫn nhau), đem người ấy trở thành một phần quan trọng nhất trong sinh mệnh, "Đến cuối cùng anh muốn nói cái gì?"

"Rất nhiều điều vốn không có đáp án, không cần thiết phải thảo luận, chỉ cần em không rối, thực ra trên cái thế giới này, không có vấn đề." Anh thờ dài một tiếng.

Lê Họa dán trên lưng anh ngày càng gần, nghe thân thể của anh phát ra hơi thở nhàn nhạt.

"Cám ơn." Thời gian dài cố chấp, ngay cả mình cũng không biết cố chấp vì cái gì, tất cả trở về không được, cho dù trở lại lúc trước, thực ra cũng không phải là điều mình muốn, vậy rồi rầm rầm cái gì?

Lộ Thiếu Hành lại cười, "Em có thể nặng thêm một chút." Anh hẳn là không thành vấn đề.

Cô nhìn bóng dáng không ngừng không ngừng trên tường, chính mình rồi rầm cái gì, "Sẽ đè chết anh". Thái Sơn đè đầu.

Nói xong chính mình cũng cười, giống một kẻ điên, vừa khóc vừa cười.

Buổi chiều ngày hôm sau Tô Như gọi điện thoại, có chút vượt khỏi dự đoán của Lê Họa. Ở trong mắt cô, Tô Như có thể chịu lâu như vậy, xem như một kỳ tích. Theo tính cách của Tô Như mà nói nếu cô muốn làm cái gì, thì phải "Ngay lập tức" làm, nhiều một giây cũng không đồng ý chờ.

Địa điểm là một nơi nổi tiếng về đồ lạnh trong thành phố, chuyên kinh doanh về các loại nước đá đồ uống cùng với kem các loại. Lúc Lê Họa đến, Tô Như đã đến rất lâu, mặc một áo khoác lớn màu đen, nhìn qua trưởng thành hơn với tuổi thật rất nhiều. Trên mặt đeo một kính mắt to, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, hầu hết các ngôi sao lớn đều bắt buộc trang bị như vậy.

Ở trên bàn, đã bày một ít đồ uống.

Tô Như đang hút chất lỏng không màu trong chén, chất lỏng trong suốt, màu trắng giống như được khảm từ đủ loại tinh thể khác nhau.

Lê Họa đi qua ngồi ở bên cạnh Tô Như bên người quả thực không ngờ lần này Tô Như sẽ đợi lâu như vậy, "Quay xong rồi?"

Tô Như chỉ cười rất thần bí, tháo xuống mắt kính to để lên trên bàn, đối với việc khác ở một bên phân công người phục vụ.

"Kem do chính tự mình thiết kế, cậu ném thử một chút xem." Tô Như giống như một đứa bé ghé vào trên bàn, ánh mắt đánh giá gương mặt của Lê Họa.

Được lắm Lê Họa, thật sự là rất tốt, vậy mà có quan hệ với Lộ Thiệu Hành, thật sự là nên khen ngợi mới đúng. Đợi lát nữa từ từ trừng phạt cô, bây giờ còn không vội.

"Tự cậu ném thử một chút?" Cô không muốn làm người đầu tiên, không biết sẽ như thế nào.

"Cậu rất không tốt bụng." Tô Như nén giận, "Cho dù có độc, cũng độc không chết cậu."

Bưng lên ly kem nhìn qua cũng không tệ lắm, Lê Họa ăn một chút mang tính biểu trưng, cũng mang tính khích lệ biểu trưng.

Lê Họa lấy ra chi phiếu, đặt lên trên mặt bàn chỗ Tô Như. Loại hành vi này làm cho cô có chút không biết mở miệng làm sao, cho dù là cô trả nợ.

Sắc mặt của Tô Như lập tức thay đổi "Lê Họa, cậu có ý gì?"

Đã biết là như thế này, "Dù sao cũng để cho tớ thoải mái một chút đi, tuy rằng chi phiếu này tiền không nhiều lắm, nhưng để cho tớ..." Nói không được, chính là không hi vọng mỗi một lần cùng một chỗ với Tô Như, đều có cảm giác thiếu nợ, có lẽ là chính mình không biết tốt xấu, nhưng trong lòng chính là để tâm, chắc chắn sẽ trả nhưng chưa có.

Tô Như ôm ngực cười lạnh, "Tiền..." Nếu cô thật sự muốn Lê Họa trả, sẽ đợi đến hôm nay? "Cậu không coi tớ là bạn bè?"

"Cái đó và có phải là bạn bè hay không không có quan hệ gì, hơn nữa, nguyên nhân chính là vì là bạn bè, tớ hi vọng tớ có thể trả hết toàn bộ tiền nợ cậu." Điều này, Lê Họa rất kiên trì.

Tô Như lạnh lùng mở miệng, "A? Tiền của cậu làm sao có?" Cô đương nhiên biết Lê Họa sẽ không có nhiều tiền như vậy, thành công nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Lê Họa, thực sự thích thú.

Lê Họa cắn môi, vẫn là mở miệng, "Cậu nhận là được."

Tô Như tức giận đứng lên, "Lê Họa, cậu lấy tiền của một người đàn ông đến đưa cho tớ? Cậu cảm thấy như vậy cậu liền cao cấp phải không?" Cô cầm lấy chi phiếu kia mở ra, "Chính là Lộ Thiệu Hành cho cậu thứ này để cậu cam tâm tình nguyện chạy theo anh ta?"

Chỉ cần Lê Họa dám nói một câu đúng, cô liền đem chi phiếu này đổi thành tiền mặt ném vào mặt Lộ Thiệu Hành.

"Không phải, cùng anh ấy không có liên quan gì." Lê Họa cười cười, "Đúng là tớ bằng lòng đi cùng anh ấy."

Cái này, cùng tiền tài không quan hệ.

Vốn muốn cùng Lê Họa nói chuyện thật tốt nhưng trong nháy mắt tâm tình đã không còn, "Cậu thật sự làm tớ thất vọng, cậu không phải nói cậu sống rất tốt sao? Tại sao lại muốn cuốn vào cái vòng lẩn quẩn kia. Lộ Thiệu Hành có cái gì tốt, người nhà họ Lộ không có một ai tốt cả."

Lê Họa hoàn toàn đối nghịch với tâm trạng kích động của Tô Như tỏ ra vô cùng bình tĩnh, "Ồ trong lòng cậu, đàn ông không có một ai tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Lê Họa và Tô Như chia tay trong không vui, đàn ông thực sự không phải thứ gì tốt, có thể dễ dàng làm cho tình bạn của phụ nữ như bước trên miếng băng mỏng. Mà Tô Như cũng hoàn toàn không có cho Lê Họa một cơ hội cứu vãn, hễ là điện thoại của Lê Họa, tất cả đều trở thành "Số máy quý khách vừa gọi đang bận...", xem ra người kia đã cho cô vào sổ đen.

Sau khi Lê Họa thử gọi vài lần, cũng không gọi lại, đoạn thời gian gần đây cô cũng có chút bận, mỗi ngày ôm một đồng sách để xem, có thể so sánh với kì thi đại học phức tạp và nhàm chán. Mỗi ngày nhìn những tư liệu kia, đem sách đặt ở trên giường, nằm sấp trên giường, nhàn nhã nhìn. Tâm tình là một điều rất tuyệt vời, ít nhất hiện tại cô có thể hiểu được tất cả những lợi ích của một tâm trạng tốt mang lại, ngay cả việc đọc sách hiệu suất cũng nâng cao không ít. Lúc cô xem sách, Lộ Thiệu Hành ngồi ở một bên bấm điện thoại di động, thỉnh thoảng hai người liếc nhìn nhau, sau đó đều tiếp tục làm chuyện

của mình.

"Khi nào thì thi?" Lộ Thiệu Hành thấy cô dường như đã xem rất lâu, nghĩ nên nhắc nhở cô nghỉ ngơi.

Nếu cô chỉ có một mình, cần bản xem không được lâu như vậy, lập tức cảm thấy buồn chán, cần đi ra ngoài hít thở một chút, điều tiết cảm xúc một chút. Từ khi có anh, tinh thần hình như cũng trở nên rất tốt.

Lại lật một trang, "Ngày mai."

Cô xem chăm chú như vậy, chắc là không có vấn đề gì. Anh nhìn cô, cũng không có nghĩ tới phải tìm giúp cô một công việc, bọn họ đều cần có không gian riêng, hơn nữa anh cũng không hi vọng mỗi ngày bọn họ đều gặp mặt ở công ty trói buộc lẫn nhau.

"Xem chăm chú như vậy, nếu còn không qua. . ." Dừng lại, nở nụ cười, so với kẻ ngốc, "Chỉ số thông minh đáng lo ngại."

Đóng sách lại, "Trước cuộc thi, không cho phép đã kích người khác."

Thời gian dài không có làm việc, có một cảm giác trống rỗng tách rời khỏi xã hội, nhưng quả thật Lộ Thiệu Hành cho cô rất nhiều khích lệ, bất cứ việc gì đều có lần đầu tiên, dù sao vẫn đi cố gắng. Cô không muốn cả ngày đợi ở nhà, chờ một người đàn ông trở về, chính mình như vậy, giống như ngoại trừ người đàn ông này, thì cái gì cũng không có.

Lộ Thiệu Hành đưa cô tới công ty thông báo tuyển dụng, chính cô cũng rất cố vũ chính mình.

Trước tiên là thi viết, sau đó phỏng vấn, bước đầu tiên, tất cả mọi thứ đều đã tốt đẹp.

Thi viết hoàn thành rất nhanh, cô không có ngoài ý muốn vượt qua kiểm tra, sau đó liền có thông báo cô đi phỏng vấn.

Phỏng vấn khá muộn nên cảm giác căng thẳng luôn đi theo cô, nhất là cùng một đám sinh viên mới tốt nghiệp, làm cho cô có một chút cảm giác mất mát khó hiểu, cho dù cố gắng thể hiện tự tin. Cô sợ nhất là hỏi cô vì sao tốt nghiệp đại học lâu như vậy bây giờ mới xin việc, nhưng vẫn bị hỏi vấn đề này, cô nói đây là vấn đề cá nhân, công ty cần phải coi trọng năng lực cá nhân.

Cô cũng không biết chính mình trả lời ra làm sao, sau khi đi ra rất rối rắm, đến nỗi quên ngẩng đầu.

Đến khi đụng vào người khác, đã không còn kịp rồi, "Thật xin lỗi." Trước tiên theo bản năng nhận lỗi, mới ngẩng đầu, nhìn thấy chính là Trác Dục Đình sắc mặt không có biểu cảm gì.

Trác Dục Đình đã thấy cô rất lâu, đúng lúc đến đây xử lý công việc, nhìn thấy cô đang ở trong này. Tự nói với mình cô cùng mình đã không còn quan hệ, không cần để ý đến cô, nhưng nhìn không được theo lại đây, đến nỗi còn ngốc nghếch ở nơi này chờ cô đi ra.

Anh hơi nhú mày, lập tức thở dài ở trong lòng, muốn hỏi cô có tốt không, chính mình cũng hiểu được loại vấn đề này nhàm chán. Nhìn vẻ mặt của cô, chút lo lắng trong lòng lại chạy đến giày vò

Lần trước cô cũng đi tìm việc làm, thậm chí là chính cô đề cập đến, nhưng cuối cùng chỉ là cho có lệ và tùy ý, còn thiếu sự nghiêm túc. Mà bây giờ, vẻ mặt rối rắm này của cô, cho thấy cô đối với công việc này rất đề ý.

So sánh điều này, cho tới bây giờ đều có thể chứng minh một chút gì đó.

"Cùng nhau ăn cơm đi!" Không nghĩ cho cô thời gian từ chối, "Anh biết một nhà hàng lâu cũng không tệ lắm"

Cô biết bọn họ sẽ gặp lại, nhưng như thế này có chút bất ngờ, làm cho cô há miệng mất tròn.

Vẫn là gật gật đầu, không làm người yêu có thể làm bạn bè, mặc dù rất giả dối nhưng cũng không thể trở thành kẻ thù đi?

Cô đi theo phía sau Trác Dục Đình, bóng lưng của anh. Trước kia không lâu, cô coi người đàn ông này là đối tượng mình kết hôn là người thích hợp nhất, mà bây giờ bọn họ đã không có một chút quan hệ. Mà cô đối với anh, cảm xúc lớn nhất cho tới bây giờ buồn cười lại chỉ là cảm giác áy náy, mà điều này anh không muốn.

Thật sự không biết, cần phải như thế nào, vì thế cố gắng tìm kiếm một chủ đề.

"Đến phỏng vấn?" Trác Dục Đình xem thường lời nói, đã biết rõ còn hỏi, phá vỡ không gian im lặng, anh cùng tổng giám đốc công ty này có một chút giao tình, nếu cần anh có thể giúp đỡ... Đương nhiên, anh biết chắc cô không đưa ra yêu cầu như thế, có lẽ trước kia còn ở bên cạnh anh còn có thể, hiện tại. . .

"Đúng vậy." Cô cười, hi vọng trong lúc đó hai người có thể duy trì đề tài thoải mái, "Mấy ngày hôm trước còn có thi viết. Trước kia em không thích một câu nói là 'Sống đến già, học đến già', giống như học tập cả đời đều trốn không thoát. Anh xem, chúng ta đều là người lớn như vậy, còn gặp phải đủ loại cuộc thi, rốt cuộc khi nào mới là điểm dừng."

"Đề thi rất khó?" Anh theo đề tài trong lời của cô hỏi.

"Cũng được, cố gắng sống." Nhìn đầu ngón chân của mình, "Thực ra cuộc sống của chúng ta rất mâu thuẫn, giống như suy nghĩ khi học đại học, luôn thích phê bình giáo dục trong nước như thế nào, như thế nào cũng nhắc, như thế nào không bằng đại học của nước ngoài. Nhưng mà, sau khi đọc sách, lại hi vọng thầy cô giáo cũng nhắc dạy nội dung cũng nhắc này, chỉ ra trọng tâm trực tiếp mang vào cuộc thi, ngược lại thầy cô giáo dạy về cuộc sống lại bị chúng ta về vòng tròn nguyên rủa."

Lời của cô thế nhưng khác thường nhiều như vậy, Trác Dục Đình tò mò xoay người cô lại nhìn.

Chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh, "Làm sao vậy?"

"Em bây giờ rất khó." Một câu đánh giá như vậy, nhưng lại cười khó.

Lê Họa ngậm miệng.

Tâm tình như vậy, cho dù đối với đồ ăn ngon, cũng không muốn ăn, Lê Họa cầm chiếc đũa, ăn này nọ tượng trưng. Mà Trác Dục Đình cũng yên lặng ăn.

Người đàn ông này, luôn như vậy, ngay cả miếng cô một câu cũng chưa từng. Có lẽ anh giống người khác miếng cô một lần, Thậm chí cho cô một bạt tai, trong lòng cô cũng sẽ không khó chịu như vậy, cảm giác chua xót không thể không chế lan tràn. Đồ ăn trong miệng, giống như đã thay đổi trở lên rất đáng.

Gần như là ăn từng hạt từng hạt cơm.

Anh nhìn chằm chằm động tác của cô, nâng cằm, anh làm cho cô khó chịu như vậy sao? Lúc cô ăn lâu căn bản không có ăn cơm, mà bây giờ làm ra cử chỉ khác thường như vậy, là bởi vì người đối diện là anh sao?

Đề đũa xuống, anh cũng ăn không vô thức ăn này.

"Em yêu anh ta?" Chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng có thể hỏi ra miệng.

Chống lại ánh mắt của anh, cô không phân vân hay giả bộ "Đúng."

Anh cười, "Tốt, rất tốt, quả thật rất tốt." Lời nói của Lộ Thiệu Hành vang vọng trong đầu, bốn năm trước cô từng vì anh ta sinh đứa nhỏ. Vậy có phải chứng minh, anh chính là bại bởi thời gian mà thôi, không phải bại bởi người kia hay không?

"Cùng anh ấy không có liên quan, nguyên nhân là em." Cô vội vàng nhìn anh, không hi vọng vì mình mà ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ, cho dù như vậy có chút lừa mình dối người.

Anh cũng không để ý tới sự vội vàng giải thích của cô, "Nếu như em không quen biết anh ta sớm, sẽ lựa chọn anh sao?"

Cô nghiêng qua..., không muốn trả lời vấn đề này. Gật đầu hay là lắc đầu, thực ra đều là tổn thương.

"Anh hiểu được." Anh thở ra một hơi.

Vẫn là không đành lòng, "Anh cũng không tốt, thật sự không tốt." Anh có thể tìm rất nhiều rất nhiều phụ nữ so với cô tốt hơn, vì sao phải vì một người phụ nữ như cô gãy vỡ chính mình.

Chỉ là lời này có cái ý nghĩa gì..

"Lê Họa." Thanh âm của anh bình tĩnh, "Em thật sự hiểu biết Lộ Thiệu Hành là hạng người gì sao?" Anh nhìn không có ác ý, đáy lòng đã có suy nghĩ và tư tưởng của chính mình, hơn nữa luôn có thể dễ dàng có được tất cả thứ anh ta muốn, một người như vậy, cuối cùng cô hiểu biết sao?

"Em vì cái gì phải hiểu biết?" Hiểu biết một người, dường như sẽ không có nhiều thú vị đi. Cuộc sống không có ngoài ý muốn, đó mới là một loại buồn rầu.

Vẫn là rất đơn thuần, anh lắc đầu, "Anh ta cũng không phải một người bình thường, chính em cần suy nghĩ thật kĩ."

Nói nhiều quá, lời của anh sẽ biến thành ý đồ khác, cho dù trong lòng không cam lòng, anh cũng sẽ không làm như vậy chuyện, một vừa hai phải là tốt rồi.

"Có ý gì?"

Tô Như áp dụng chiến tranh lạnh đối với Lê Họa cũng không có bao lâu, lúc ban đêm liền chủ động gọi điện thoại cho Lê Họa, chỉ là mở đầu làm cho người khác dở khóc dở cười dở, "Cậu lập tức đến đây, nửa giờ sau không đến, chúng ta liền cắt đứt, tớ nói chuyện rất giữ lời."

Lê Họa một bên nhìn di động dài, một bên gọi taxi đi đến "Bóng đêm". Nghe thanh âm nói chuyện của Tô Như giống như uống rượu, cô ấy như vậy không chừng xảy ra chuyện lớn gì. Đối với chuyện kinh thiên động địa của Tô Như, hiện tại nhớ tới, trong lòng vẫn còn sợ hãi, vì thế thúc giục lái xe nhanh một chút.

Mới tiến vào "Bóng đêm", liền có thể cảm nhận được nơi này ngơ ngác hỗn tạp (tốt xấu lẫn lộn), mọi ngành mọi nghề đều có, hoàn toàn không phân biệt

được ban ngày những người này làm công việc gì. Dù sao càng nhiều người muốn trút hết cảm xúc, trút hết bất mãn của chính mình thôi.

Chỉ là Lê Họa hoàn toàn không biết, ở trong một gan phòng chính là đang trình diễn một màn như vậy.

Lộ Diệc Cảnh bung một chén rượu uống một hơi, lúc này mới nhìn qua Lộ Thiệu Hành, "Anh hai, như thế nào cũng học bọn em noi hư hỏng này không trở về nhà?" Trong ánh mắt lộ ra nụ cười chế nhạo.

Ở đây đều là những người có chút tinh ranh, một bên Lộ Thiệu Hành ứng phó qua loa, vừa hướng Lộ Diệc Cảnh mở miệng cảnh cáo, "Nghĩ như thế nào nhất định phải theo tôi?"

"Anh hai như vậy, bộ dạng rất giống với lúc trước anh ba dọn ra ngoài."

"Em ít nói một chút, nếu không. . ." Rất rõ ràng là cảnh cáo.

Thực sự buồn cười, hai anh em này ai cũng không trả lời vấn đề của ai, đều tự xoay quanh đề tài của chính mình.

Nhưng Lộ Diệc Cảnh đối với Lộ Thiệu Hành chế nhạo, "Em rất mong đợi anh hai làm ra chuyện lớn."

Lộ Diệc Cảnh nói xong liền lấy cớ đi ra ngoài, đúng lúc chạm mặt với Lê Họa mới vừa bước vào hành lang, trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, Lộ Thiệu Hành nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, nhũn mỳ, trong mắt ẩn một chút bất mãn.

Tâm tình của Lộ Diệc Cảnh dường như rất tốt, nhìn thấy Lê Họa sát bên cạnh mình, vậy mà một phen giữ chặt cô, "A, chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào? Nhìn rất quen."

Lê Họa kéo tay của Lộ Diệc Cảnh ra, "Anh..."

Nhìn thấy là Lộ Diệc Cảnh, ánh mắt của cô mở rất lớn.

Lộ Diệc Cảnh cũng cười khinh thường, phụ nữ đều nông cạn giống nhau, vừa nhìn thấy người gia thế bọn họ, tự nhiên biến thành con cừ non.

Lê Họa đẩy Lộ Diệc Cảnh, sau đó chạy ra, Lộ Diệc Cảnh vuốt cái mũi của mình có chút mặc danh kỳ diệu (không biết làm sao), chính mình dọa người như vậy sao, thật đúng là rất thú vị.

Lê Họa chạy đến chỗ quẹo nào đó, mới dừng lại đến, há miệng hít thở, trong lòng oán giận Tô Như, rốt cuộc có biết Lộ Diệc Cảnh ở trong này hay không?

Cuối cùng tìm được chỗ Tô Như, cô vừa đi vào, liền nhìn thấy Tô Như ngồi ở chỗ cao cả vù lấp miệng em (lên mặt nạt người; vênh vào hung hăng) mở miệng, "Đàn ông đều dễ tiện, đời này chỉ có phần tôi chơi đùa đàn ông, chưa đến lượt các người chơi đùa tôi..."

Vài người đàn ông nằm trên mặt đất, ánh mắt mơ mơ màng màng đang hút cái gì đó, sau đó lại cười hihi...

Tô Như nhìn về phía mấy người đàn ông này ánh mắt tràn ngập lẳng lơ, muốn đánh nhau, cũng không biết lượng sức mình.

Tô Như nhìn thấy Lê Họa, theo bản năng nhìn đồng hồ trên tay một chút, rất tốt không có muộn. Nếu đến muộn, cô cũng không thể cùng Lê Họa cắt đứt, nhưng Lê Họa đến đúng hẹn, mình mới có lối thoát.

Chỉ là Tô Như còn không kịp mở miệng, Lê Họa liền xông lại đây, "Đi cùng tôi."

"Cậu làm cái gì a, đột nhiên làm cái gì, tôi còn chưa chơi đủ đâu!"

Lê Họa kéo cô, "Cậu không biết Lộ Diệc Cảnh ở nơi này?"

Tô Như quả nhiên giật mình, đáng chết.

Đúng lúc đi ra tới cửa, cánh cửa đã bị đẩy ra, Lộ Diệc Cảnh dù bận vẫn ung dung nhìn Tô Như có chút hoảng hốt, "A đã lâu không gặp, vợ tốt của tôi." Đối với Lê Họa như không nhìn thấy.

Tô Như nhếch khóe miệng, đối với Lộ Diệc Cảnh liền một câu, "Đàn ông bỉ ổi."

"Giang Tri Ngừ, miệng cô tốt nhất sạch sẽ một chút cho tôi." Lộ Diệc Cảnh đương nhiên sẽ không thờ ơ, anh không phải Lộ Thiệu Hành có thể làm được tỏ ra không để ý, anh chính là có cái gì nói cái đó, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, cũng không che dấu cảm xúc chính mình.

Tô Như trừng mắt nhìn Lộ Diệc Cảnh, anh ta muốn tìm khuyết điểm của mình, sau đó coi đây là lý do để ly hôn, không có cửa, "Lộ Diệc Cảnh, anh nghe, đời này chỉ có tôi chơi đùa anh, anh muốn ly hôn, kiếp sau đi."

"Cô thực sự cho rằng tôi không đánh phụ nữ."

Lộ Diệc Cảnh đã bị Tô Như chọc cho tức giận.

Lê Họa hướng về phía trước giữ chặt Tô Như, giờ phút này cô ấy chỉ biết nói ra những lời dả thương người khác. Sau đó Lộ Thiếu Hành đi đến, đi qua đem Lê Họa kéo lại, "Trở về."

Lê Họa không nghe lời nói của Lộ Thiếu Hành, khẳng khái phải đi tới, Lộ Thiếu Hành nhú mày, "Bọn họ là vợ chồng, có vấn đề gì bọn họ tự giải quyết."

Lê Họa không nhìn mặt của Lộ Thiếu Hành, đưa tay từ trong tay anh rút ra, "Em muốn làm cái gì, không cần anh quan tâm. Anh không cần phải lên giọng giáo dục em."

Lộ Thiếu Hành buông tay ra, không biết tư tưởng bài xích của cô từ đâu mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Cho dù là kiến thức của Lộ Thiếu Hành sâu rộng cũng rất ít khi nhìn thấy loại tình huống này, đàn ông cùng phụ nữ đánh nhau, hơn nữa Lộ Thiếu Hành đối với người không coi trọng chính mình nhìn như không thấy không muốn lãng phí một chút thời gian của mình. Vì thế, trong lúc Lộ Diệc Cảnh cùng Giang Tri Ngữ đánh nhau nhìn qua có rất nhiều ánh mắt của người khác nhìn họ, những người đứng xem cũng không có dự định giúp đỡ. Lộ Diệc Cảnh là đàn ông, có lẽ là chủ nghĩa đàn ông trong lòng bị ảnh hưởng, suy nghĩ là đến nơi, động tác cùng độ mạnh yếu hiển nhiên không có dùng toàn bộ. Nhưng Giang Tri Ngữ không giống, cùng đàn ông đánh nhau, tự nhiên linh hoạt tất cả các phần trên cơ thể. Vì thế hiện tại động tác của bọn họ giống như không biết làm sao, người phụ nữ tóc lộn xộn, trên mặt người đàn ông có một vết bị cào, trên cổ nhiều vết hơn, sâu hơn, xem ra là cố ý bảo vệ mặt của mình.

Lê Họa thấy Tô Như hoàn toàn không có chịu thiệt, liền yên tâm. Lộ Thiếu Hành lại hừ lạnh, Lộ Diệc Cảnh cũng thật tốt cùng một người phụ nữ đánh nhau.

Hai người kia còn đang đánh nhau, Lộ Thiếu Hành nhìn trận này cảm thấy buồn cười, nếu như bị chụp ảnh, chắc chắn có thể xác định trở thành đề tài lớn trên báo chí, đầy đủ câu chuyện. Giang Tri Ngữ và Lộ Diệc Cảnh đại diện cho ích lợi của hai đại gia tộc, hành vi lần này của bọn họ, bị tùy ý bóp méo đối với danh dự của hai nhà đều có ảnh hưởng rất lớn, mà Giang Tri Ngữ lại có thân phận là ngôi sao, càng làm cho truyền thông nhạy cảm.

Cuối cùng, Lộ Thiếu Hành đi qua, đem kéo hai người đang đánh nhau ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tô Như một cái, chỉ nắm lấy cánh tay của Lộ Diệc Cảnh. Chỉ có điều việc này rất tốt, Lộ Diệc Cảnh bị Lộ Thiếu Hành bắt lấy, Tô Như không chút do dự trực tiếp cho Lộ Diệc Cảnh một đấm. Ngay cả người trầm tĩnh như Lộ Thiếu Hành cũng có chút tức giận, không biết một vừa hai phải, ánh mắt ở trên người Tô Như đảo qua một vòng. Lê Họa nhanh đem Tô Như kéo qua, cô đương nhiên biết đó là bộ dáng trước khi tức giận của Lộ Thiếu Hành. Tô Như bị Lê Họa kéo lại còn không ngừng chửi mắng Lộ Diệc Cảnh, dả kích Lộ Diệc Cảnh như thế, khí chất tiểu thư khuê các ngôi sao cái gì tất cả đều bị hủy đi.

Lộ Diệc Cảnh còn muốn tiến lên, đời này, còn không có chột vật như vậy, bị một người phụ nữ đánh, truyền ra ngoài anh còn không muốn sống.

Lộ Thiếu Hành gạt gao đem Lộ Diệc Cảnh bắt lấy, "Có chuyện gì, sau khi trở về cùng Tri Ngữ nói chuyện thật tốt." Tại loại địa phương này làm âm ỉ như thế.

Lộ Thiếu Hành sờ đi vừa rồi rồi không có ra tay, có lẽ cũng hiểu được, hôm nay Lộ Diệc Cảnh là cố ý đến đây, biết Giang Tri Ngữ ở trong này, có lẽ muốn bắt được hành vi xấu của Giang Tri Ngữ để có căn cứ xác thực, người em trai này bây giờ cũng có tâm tư này.

"Ai muốn cùng cô ta trở về? Đầu em không có vấn đề, còn không muốn giảm thọ." Lộ Diệc Cảnh nhìn Tô Như lạnh lùng mở miệng, phụ nữ chết tiệt, lúc trước anh làm sao sẽ như vậy "Vô tư hiến dâng" Lấy cô đến tra tấn chính mình.

Tô Như ở trong tay Lê Họa cười đến châm chọc, "Ai biết đầu óc anh có bệnh hay không, mẹ nó, ai cho anh trêu chọc bà đây, anh xứng đáng bị tra tấn, bà đây chính là muốn tra tấn cho anh giảm thọ, cho anh biết lợi hại của bà đây."

Lê Họa đỡ trán, lôi kéo tay áo của Tô Như. Tô Như nhìn Lê Họa hừ lạnh một tiếng, cô còn chưa có tính sổ cùng Lê Họa đâu, rốt cuộc khi nào thì cùng Lộ Thiếu Hành thông đồng, cũng không nói với bạn bè tốt này, thế nhưng chính mình liên lụy, thế nào cũng nên trao đổi một chút đi? Đối với Lê Họa nhỏ giọng mở miệng, "Không cần quản lý tôi." Hôm nay cô vô cùng tức giận không có trút hết ra sẽ bị tức mà chết.

"Họ Giang kia, ly hôn, ngay lập tức." Lộ Diệc Cảnh tức giận không nhẹ.

"Anh nghĩ muốn ly hôn, tôi liền không, tôi thích nhìn người khác thống khổ, hơn nữa đối tượng là anh." Nói xong hai tay ôm ngực nở nụ cười.

Lộ Thiếu Hành nhìn Lê Họa một cái, câu nói vừa rồi của cô, anh còn chưa có nhận ra là có ý tứ gì, loại tình huống này cũng không có thời gian hỏi cô, đành phải kéo Lộ Diệc Cảnh đi. Tính tình Lộ Diệc Cảnh cũng bộc phát sống chết không chịu đi, Lộ Thiếu Hành lôi kéo Lộ Diệc Cảnh, không có một chút thỏa hiệp.

Tô Như còn muốn châm chọc vài câu, Lộ Thiệu Hành lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Như một cái, "Một vừa hai phải". Sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Lê Họa không có nhìn mình, "Sớm một chút trở về."

Lộ Thiệu Hành kéo Lộ Diệc Cảnh bước đi, lấy ra điệu bộ anh hai làm cho người khác không dám phản kháng.

Tô Như đối với bóng dáng của hai người kia thấp giọng chửi rủa hai tiếng, xoay người đối với Lê Họa không kiên nhẫn mở miệng, "Cậu tới đây, hai người ở chung?"

Lê Họa trầm mặc, làm cho Tô Như tức giận càng sâu, đẩy Lê Họa một cái, "Tớ hỏi cậu nói đi!"

"Cậu có dừng lại không?" Lê Họa cũng phát cáu, xem ra tâm trạng hôm nay không tốt, từ lúc Trác Dục Đình nói ra việc kia, cảm xúc của cô liên tục xuống, mãi cho đến hiện tại cũng không có khôi phục. Có rất ít người có tính tình bình tĩnh, những người lâu ngày không có nổi giận chẳng qua bạn không chọc tới cô ấy mà thôi, "Hôm nay cậu lại nổi điên cái gì?"

Uống rượu ẩu đã đánh nhau gây sự, Lê Họa nhớ tới cũng thấy tức giận, không nên biến mình thành bộ dạng giống với quỷ quái này.

Thấy Lê Họa có chút tức giận, Tô Như trừng mắt nhìn, lời kéo tay áo của Lê Họa nịnh nọt. Người trầm tính khi nổi giận so với ai khác khí thế càng mạnh mẽ, người đó thường sẽ chiến thắng.

Lại là thủ đoạn giả bộ vô tội này, Lê Họa rất không biết làm sao, nhớ tới quá khứ, nhin không được nở nụ cười.

"Về sau đừng như vậy." Lê Họa than thở, "Cậu đã đáp ứng tớ." Phải làm người thật tốt, mỗi ngày đều hướng về phía trước.

Tô Như cười hi hi, nhất định phải kéo Lê Họa quay về nhà trọ trước kia, rất rõ ràng chính là chống lại câu nói vừa rồi của Lộ Thiệu Hành "Sớm một chút trở về", sẽ không để cho Lê Họa trở về, xem có thể làm gì.

Sau khi trở lại nhà trọ, Tô Như liền ra sức bày ra đủ loại làm nũng, đem tất cả mọi chuyện vừa rồi vớt ra khỏi đầu, càng không đề cập tới Lộ Diệc Cảnh.

"Làm sao cùng Lộ Thiệu Hành có chuyện gì?" Không muốn nói chuyện của mình, đành phải nói chuyện của đối phương.

"Câm miệng." Lê Họa không có tâm tình.

Hai người nằm ở trên giường, Tô Như ngáp, "Tớ đã nói đàn ông là thứ không tốt, hai người chúng ta là tốt rồi, cậu không tin."

Lê Họa cùng Tô Như giống nhau chính là không muốn thảo luận chuyện của mình, vì thế lật tẩy lẫn nhau, "Cậu đối với Lộ Diệc Cảnh vẫn là có cảm tình đi?"

Nhận được chính là nụ cười lạnh của Tô Như, hình như ngay cả thời gian trả lời cũng lãng phí.

"Nếu không, cậu làm sao bằng lòng có đứa nhỏ của anh ta?" Thanh âm của Lê Họa trở nên rất thấp.

Tô Như đóng lại di động, trên mặt không hề lộ ra ngạo mạn, nhẹ nhàng mở miệng, "Vì cái gì, toàn bộ đàn ông đều thích 'Cô' ?" Như thế nào tất cả mọi người yêu chính là "Cô" chứ?

Cô chỗ nào không tốt, liền bị người nghi ngờ như vậy.

Bên kia Lộ Thiệu Hành chuẩn bị đưa Lộ Diệc Cảnh trở về, nghĩ đến dáng vẻ này của Lộ Diệc Cảnh, sẽ chỉ làm người nhà nhìn thấy gà bay chó sủa (hỗn loạn), nhất là loại cảm xúc này chuẩn bị trở về, không chừng nói ra chuyện gì đáng sợ.

Lộ Diệc Cảnh ngồi ở trên ghế phụ, cởi bỏ hai cúc áo, ánh mắt sắc bén, không biết là còn đối với một màn vừa rồi bất mãn.

Lộ Thiệu Hành đã lái xe rất xa, sau khi Lộ Diệc Cảnh bình tĩnh lại một chút mới mở miệng, "Ý nghĩ của em tốt nhất là để ở trong lòng."

Nếu quyết định lấy Giang Tri Ngữ, vẫn là tự nguyện, vậy chính mình gánh vác hậu quả đi.

Tự làm tự chịu cũng cho anh chịu đựng.

Lộ Diệc Cảnh nắm chặt tay, đâm một phát vào đồ gì đó đặt phía trước, xe phát ra tiếng vang nặng nề, "Con mẹ nó em hối hận, không được."

"Không được." Lộ Thiệu Hành không một chút nào dự định đi tìm hiểu, "Em thực sự xảy ra chuyện gì, người nhà cũng chỉ là đau lòng một chút. Nếu Giang Tri Ngữ xảy ra chuyện gì, em bồi thường không nổi, cũng không nhìn xem người khác xuất thân từ gia đình gì có địa vị gì. Làm việc trước hết nên vận dụng đầu óc một chút."

Giang Tri Ngữ, người thừa kế duy nhất của Giang gia, cô ta xảy ra chuyện gì, Giang gia tuyệt đối sẽ không để yên, nhất định sẽ sống chết tới cùng. Mà nhà họ Lộ, tuyệt đối sẽ không bởi vì một Lộ Diệc Cảnh liền làm ra chuyện lớn gì.

Theo bản chất mà nói, Lộ Diệc Cảnh không có đáng giá bằng người khác, liền như vậy trở về.

Lộ Diệc Cảnh há miệng thở dốc, tìm không thấy cái gì trút giận, ở trong xe tay nắm chân đá cũng không biết nên đánh ai đá ai. Lộ Thiệu Hành chế giễu, trực tiếp cho Lộ Diệc Cảnh một nắm, "Em cứ động một chút nữa thử xem?"

Lộ Diệc Cảnh không có nhìn qua người anh hai đang nổi giận này, không biết nông sâu, giờ phút này nhìn thấy dáng vẻ của Lộ Thiệu Hành, thực sự có chút hù dọa, không dám nói gì.

Không thể đưa Lộ Diệc Cảnh về "Khuyên thế", đành phải đưa đến chỗ Lộ Ôn Diên.

Cuối cùng, có một người nhìn thấy mặc kệ anh, một người không biết xảy ra chuyện gì.

Đối với việc Lộ Thiệu Hành đưa Lộ Diệc Cảnh đến nhà của mình, Lộ Ôn Diên không có ý kiến gì, cũng không nói cái gì. Nhưng thật ra vừa tiến vào Lộ Diệc Cảnh trực tiếp đi tìm Lộ Ôn Diên uống rượu, cái gì cũng không hỏi, cầm cái chai bắt đầu uống. Mà Lộ Thiệu Hành cùng Lộ Ôn Diên lại lộ ra biểu tình giống nhau, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Lộ Diệc Cảnh, thích làm gì thì làm. Không thể làm gì khác hơn bọn họ đành áp dụng chính sách tùy ý.

"Tra thế nào?" Lộ Thiệu Hành liền hỏi.

Lộ Diệc Cảnh đưa ra yêu cầu ly hôn, chắc chắn không phải vô duyên vô cớ, nếu đoạn thời gian trước có ý nghĩ chấp nhận, hiện tại sẽ không có thay đổi lớn như vậy. Lộ Thiệu Hành cũng không phải thật sự lo lắng Lộ Diệc Cảnh ly hôn sẽ như thế nào, chỉ là lo lắng người em trai này có phải bị người khác lợi dụng hay không, dù sao vẫn đề phòng khi chưa xảy ra.

Đối với đề tài này, Lộ Ôn Diên lộ ra chút kỳ quái, nhưng vẫn mở miệng nói với Lộ Thiệu Hành, "Em, phải người đi điều tra thế nhưng không tra ra được, có thể thấy rất là kì lạ." Lộ Ôn Diên chau mày một chút, Nhưng nghe người ta nói cùng Diệc Cảnh đi nước Pháp trở về, cũng chỉ là làm ra một chuyện của phụ nữ, em cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nhưng lại không thể nghĩ ra được điều gì khác."

"Tra không ra?" Lộ Thiệu Hành chau mày, làm sao tra không được, nếu loại bỏ bị người khác ngấm ngầm giờ trò, chuyện đó liền từng bước sáng tỏ, không cần đã quá lo lắng.

Nhìn thấy Lộ Thiệu Hành trầm tĩnh lại. Lộ Ôn Diên cười lạnh, "Trong lòng không đồng tình."

"Người nên đồng tình chẳng phải là em sao? Lộ Thiệu Hành cười nhạo, giữa đầu tựa vào trên ghế sa lon, "Em phá vỡ chuyện này sẽ biến thành thế nào?"

"Có thể tha hồ cười nhạo em." Lộ Ôn Diên tỏ ra không sao cả.

Lộ Thiệu Hành cười, trầm mặc không nói.

Chuyện của mình đều rối loạn, Lộ Ôn Diên nhìn người anh hai này của mình, "Nghe nói anh hồng loan tâm động?"

"Nghe ai nói?"

"Đúng là như vậy?"

"Nghe ai nói?"

Đều kiên trì chính mình, "Trong vòng luân quần chuyện này có thể giấu diếm bao lâu."

"Nhìn không ra em quan tâm anh như vậy, vô cùng cảm động." Lộ Thiệu Hành biết rõ suy nghĩ của Lộ Ôn Diên, đều đẩy đối phương ra ngăn cản thuốc súng của người nhà, không có dễ dàng như vậy, "Vui đùa một chút mà thôi."

Lộ Thiệu Hành nhắm mắt lại, nhưng trong lòng có chút khó chịu.

Lộ Ôn Diên đánh giá anh của mình, xác định lời nói kia đích thực là giả, "Nhớ kỹ em đã nói 'Bất cứ điều gì'."

Lộ Thiệu Hành đứng dậy, vỗ vỗ quần áo của mình, nhìn Lộ Ôn Diên cười, "Nghe không hiểu em nói cái gì. Chăm sóc tốt cho Diệc Cảnh, anh đi đây."

Đối với chút lợi ích này, vẫn là nghĩ như thế nào bảo toàn chính mình quan trọng hơn.

Chỉ là khi Lộ Thiệu Hành trở về, phát hiện trong nhà trọ không có ai, không biết tâm tình sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Lê Họa cũng không có trở lại "Đồng linh", đồng thời cũng không có gọi điện thoại cho Lộ Thiểu Hành. Từ lúc nhận được điện thoại thông báo của "Quảng phạm", báo với cô đi công ty làm việc, tất cả lòng của cô đều đặt vào công việc. Suy nghĩ mỗi ngày chính là làm thế nào hoàn thành công việc thật tốt, cùng đồng nghiệp trong công ty có quan hệ tốt, đơn giản cô là một người nói không nhiều lắm, làm việc cũng nghiêm túc, cũng không có phạm sai lầm lớn gì, tóm lại coi như là thích ứng. Ban ngày đi làm, buổi tối cùng Tô Như ngồi ở trên ghế sa lon xem 《Phi thành vật nhiễu》.

Đúng lúc Mạnh Phi nói một câu, nếu lớn lên người giống nữ thần, còn lo lắng sẽ không có một người đàn ông như vậy sao.

Lê Họa một tay nâng cằm, một khi con người không vội vàng, liền thích suy nghĩ lung tung. Tô Như nhận thấy được cảm xúc mấy ngày nay của Lê Họa rất kém, đoán rằng có liên quan đến Lộ Thiểu Hành. Thật sự là kỳ quái, khi tâm tình một người đàn ông không tốt, sẽ đoán là công việc không thuận lợi, hoặc là những chuyện khác không liên quan đến phụ nữ, mà khi phụ nữ buồn rầu bình thường luôn đoán là thất tình ngoài ra không có gì khác.

Tô Như vênh chân lên, "Này, thật sự không định trở về?"

Lê Họa ngay cả đầu cũng không có quay lại, "Cậu không phải nói đem nhà trọ này tặng cho tớ làm quà cưới sao?" Nhanh như vậy đã muốn đầu đuôi người.

Tô Như cười ha ha vài tiếng, "Thứ tình cảm này, nhạt liền thực sự phai nhạt, đừng dây dưa, hơn nữa. . ." Loại đàn ông có gia thế này kiêu ngạo lại tự đại, suốt ngày hi vọng có phụ nữ vì mình nịnh bợ để biểu thị anh ta có nhiều sức hấp dẫn, làm sao có thể nhìn thấy vẻ mặt thật sự của bọn họ, "Hai người tình cảm tốt như vậy, không nên vì một người ngoài như tớ mà cãi nhau."

Lê Họa cảm điều khiển từ xa đặt lên trên bàn trà, "Tớ không cãi nhau." Vẫn là không muốn nói chuyện của mình, nghi ngờ nhìn Tô Như, "Cuối cùng cậu cùng Lộ Diệc Cảnh sao lại thế này? Đột nhiên nói kết hôn liền kết hôn, sau đó mất tích, lúc trở về lại ầm ỹ muốn ly hôn, cậu thật là nhảy ba bước thật lợi hại."

"Bây giờ đang nói chuyện của cậu."

"Dựa vào cái gì nói chuyện của tớ mà không nói chuyện của cậu, tớ biết cậu muốn nói cậu quan tâm tớ, sợ tớ gặp chuyện không may. Nhưng là, Giang Tri Ngữ đại tiểu thư, cậu có chuyện gì cũng không chịu nói cho tớ, kết hôn không nói tới, mang thai không nói tới, ly hôn không nói tới, cho tới bây giờ cũng chỉ cho tớ một cái kết quả, cậu có nghĩ tới tớ cũng sẽ lo lắng cho cậu có nghĩ tới hay không?" Trong lòng Lê Họa có chút bức bối, "Cậu đừng cái gì cũng lấy cớ 'Không muốn làm cho tớ lo lắng cho có lẽ.'"

Tô Như sùng sốt một lát, tiến lên lôi kéo tay của Lê Họa, "Thực xin lỗi, về sau sẽ không như vậy nữa. Kết hôn quả thực là do xúc động, nghĩ muốn kết hôn. Mang thai không nói tới, là bởi vì không có muốn đứa nhỏ kia. Đòi ly hôn là anh ta không phải tớ, bởi vì anh ta yêu người khác." Tô Như cười, lấy tay kéo khoe miệng của Lê Họa, làm cho cô hiện ra độ cong của nụ cười.

Sống là để cười, cười vui vẻ.

Nhìn Tô Như nói ra nhẹ nhàng như vậy, nhìn Tô Như cười, Lê Họa chua xót không thôi.

Tô Như tiếp tục, "Muốn đuổi cậu trở về là bởi vì tớ cũng phải về nhà, cũng không thể để lại một mình ông nội, tớ cũng nhớ ông ấy. Cậu cũng biết, tớ chỉ còn lại một mình ông ấy là người thân."

Lê Họa ôm lấy Tô Như, đối với người bạn này, chính mình vẫn là quan tâm chưa đủ, không có làm được trách nhiệm của một người bạn. Thật sự, rất xin lỗi rất xin lỗi.

Lê Họa bận rộn một ngày, cuối cùng cũng tới thời gian tan ca, ngay cả tưởng tượng một lát nữa có thể ăn đồ ăn mình thích ăn đều cảm thấy hạnh phúc, thật sự là không có tâm tình như vậy. Cô cầm túi đeo đi ra công ty, chưa có đi vài bước liền thấy chiếc xe quen thuộc kia, mà chủ nhân của xe cũng ầm còi. Cô do dự một chút, vẫn là đi tới.

Cần môi, anh tự mình đến đón cô, xem như thỏa hiệp lớn nhất đi, nếu cô không phối hợp, hẳn là không biết tốt xấu đi. Ham muốn của con người luôn từ từ lớn lên, một lần so với một lần lớn hơn.

Cô đi qua cũng không có dự định lên xe.

Lộ Thiểu Hành đem cửa kính xe hạ xuống, nhìn thân ảnh đứng thẳng của cô. Cái gì đều không có nói, nhưng anh nhìn ánh mắt của cô, giống như có thể đọc được sự kiên trì của cô lúc này, cô không đi cùng anh, đơn giản như vậy. "Lên xe." Lộ Thiểu Hành đối với cô không hiểu tại sao nổi giận, không hiểu tại sao tức giận cô về rất không thích, một lần như vậy còn có thể cho rằng làm nũng, hai lần ba lượt, thì phải là giả dối. Anh không có nhiều thời gian đi suy đoán xem tại sao cô như vậy, có phải lại có chuyện gì xảy ra làm cho cô không thoải mái.

Thứ lỗi anh, không có dự định làm một người đàn ông vây quanh phụ nữ.

Yêu cầu của anh cũng không cao, không yêu cầu cô hiền lành, hiểu ý người khác làm một đóa hoa, nhưng không thể lúc nào cũng giả dối không tự nhiên, không có việc gì liền buồn bức.

Không muốn nói lần thứ hai, cô kiên trì, anh cũng kiên trì như vậy, hơn nữa lại thích cùng người khác so kiên nhẫn, xem giới hạn của mình tới đâu, rất

đáng tiếc, anh tự nhận mình là còn không có thua qua.

Lê Hòa chịu không nổi ánh mắt của anh như thế, luôn luôn một loại cao cao tại thượng, mà cảm giác thỏa hiệp, cô không thích, nhưng lại phản bác không được.

"Em hôm nay có việc." Giọng nói rất bình thản, nhưng vẻ mặt lạnh lạnh, dễ nghe có chút ôn nhu dịu dàng hiền hậu, khó nghe chính là vẻ mặt không đổi sắc cùng anh đối nghịch.

Cười khê, một bàn tay đưa ra cửa sổ, tùy ý đáp.

"A chuyện gì?" Cho dù bạn, anh cũng làm cho cô nói ra bận việc gì.

"Hôm nay em tới chỗ của cha." Cô nhìn anh, không có do dự.

Lộ Thiếu Hành hình như sững sốt một chút, đánh giá cô, xác định tính chân thật trong lời nói của cô "Anh đưa em đi." Cũng muốn tìm một cái cớ để nhìn thấy cô, mở miệng lần nữa, "Dù sao cũng đã gặp qua một bên, không ngại đi gặp bên kia."

Những lời này của anh đã bịt chặt lời cô.

Vẫn là lên xe, nhìn đi, sau khi giận dữ vài ngày như vậy, cô vẫn là thỏa hiệp, thật vô dụng.

Lê Hòa ngồi ở phía sau, đem túi đặt ở trên đầu gối, trầm mặc như trước.

Lộ Thiếu Hành một bên lái xe một bên nhìn cô từ kính xe, nhận ra cô đang nhíu mày có một vẻ u sầu, trong lòng có chút không thoải mái lặng lẽ lan ra, "Công việc không hài lòng?"

Cô ngẩng đầu, lắc đầu, cố gắng nở nụ cười "Không có. Tô Như đã trở lại, cho nên muốn cùng cô ấy mà thôi."

Những lời này rất bình thường, chỉ là giẫm lên thuốc nổ trong lòng Lộ Thiếu Hành, anh đã từng nhắc nhở cô không nên có liên hệ cùng Tô Như, nhưng cô không nghe, vì thế sắc mặt trở nên không tốt, "Quả nhiên là bạn tốt."

Cô cũng nghe ra trong giọng nói của anh có bất mãn, nhưng không biết nên giải thích như thế nào.

Cuối cùng là trầm mặc hơn nữa.

Lê Mưu Viễn cùng với Lữ Tổ ở một chỗ không được tốt lắm nhưng cũng không tệ, có chút rời xa nội thành, nhưng từ hoàn cảnh mà nói cũng không tệ. Lê Hòa đã rất lâu chưa có tới nơi này, đột nhiên lấy nơi này làm lí do thật là ngu ngốc, rất buồn cười chính là Lộ Thiếu Hành cũng xuống xe, cùng cô đi vào, không biết anh suy nghĩ cái gì.

Lê Hòa đi vào sân nhỏ kia, liền thấy ở trên bàn dưới một thân cây có vờ viết của Lê Mị. Bức vẽ này thực sự rất đẹp, ở dưới một cây phong, có một đứa nhỏ gục ở chỗ này, rất dễ dàng nhớ lại thời gian trẻ con tốt đẹp.

Lê Mị là con gái của Lê Mưu Viễn và Lữ Tổ.

Lê Hòa đối với người em gái này, không yêu thích, nhưng không oán hận, chỉ là một đứa nhỏ, cô làm sao định nghĩa như thế này.

Cô đi qua, "Tại sao ở trong này học bài?"

Lê Mị cầm đầu bút, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đối với Lê Hòa cười cười, "Chị đến, hi hi."

Lê Hòa nhìn thoáng qua bức tranh Lê vẽ, bên trên là hình ảnh rất ngây thơ, mặt trời, cỏ nhỏ, hoa hồng, còn có đầu ba người, bên dưới viết "Cha", "Mẹ", "Tôi" Một nhà ba người. Lê Mị lại nhìn Lê Hòa rất lâu, "Đúng rồi, cũng phải vẽ chị nữa."

Lê Hòa sững sốt, "Không cần vẽ thêm chị."

"Tại sao?" Lê Mị có chút khó hiểu, "Chúng ta cũng là người một nhà."

Lê Hòa nhếch miệng, "Thêm vào trong lời nói là được rồi, bức tranh này thêm vào nhìn rất kì lạ."

Lê Mị nghĩ nghĩ, "Hình như là vậy."

"Cha mẹ đang làm cái gì?"

Về mặt Lê Mị đau khổ, "Bọn họ cãi nhau."

"Vậy tại sao em ở đây?"

"Chuyện người lớn, trẻ con không nên xen vào."

Lê Họa hiểu ý, cười, đúng vậy, chuyện người lớn việc gì muốn đi quản lí.

Đối với việc Lê Họa và Lộ Thiểu Hành đi vào, Lê Muru Viễn có vẻ rất là niềm nở, nhất là đối với Lộ Thiểu Hành, hỏi đủ loại vấn đề. Mà Lữ Tổ đối với Lê Họa, ngoại trừ khách sáo vẫn là khách sáo, cùng với làm khách không có gì khác biệt, không cố ý lấy lòng, nhưng cũng không tỏ ra chán ghét.

Gương mặt tuổi trẻ của Lữ Tổ đã bị thời gian mài mòn, sớm đã không phải người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ kia, mà tóc Lê Muru Viễn đã trắng một mảng.

Bữa cơm này ăn bình thường, lúc đi Lê Họa nhét vào trong tay Lê Mị năm trăm đồng, "Chị cái gì đều không có mua cho em, để cho ba mẹ mua đồ ăn ngon cho em."

Lê Mị cười hi hi hôn Lê Họa một cái.

Đến lúc này đây, Lê Họa phát hiện lòng của mình vô cùng bình tĩnh, không hận, đương nhiên, cũng không còn lại tình cảm gì.

Nhưng còn có chút ràng buộc là thật.

Lê Họa trầm mặc làm cho Lộ Thiểu Hành hiểu lầm, "Vẫn là cảm thấy rất khó chịu?"

"Không có." Thực sự không có, chính là giải thích như vậy trong lòng Lộ Thiểu Hành có chút giả dối.

Một số người luôn thích suy đoán tâm tư của người khác, một dáng vẻ "Bạn chính là vì cái này khổ sở, tôi biết, bạn đừng giả vờ", làm cho người ta rất không thoải mái.

"Tại sao cha mẹ em dễ dàng ly hôn như vậy?" Tính tò mò của Lộ Thiểu Hành nổi lên liền như vậy.

Lê Họa liếc anh một cái, "Cần phải thế nào?" Cũng không có dự định thành thật, nhưng tình huống cụ thể không nghĩ sẽ kể lại.

Lộ Thiểu Hành sờ sờ cằm, "Nếu mẹ em không vui, nên nhất quyết thà chết không ly hôn, tra tấn đối phương mới tốt."

Có chút xấu xa, nhưng không biết vì cái gì, Lê Họa rất thích, "Sau đó kéo nhau chết, khiến cho tiểu tam kia biết khó mà lui?"

Lộ Thiểu Hành gật gật đầu, "Không khác lắm. Em không biết là, rất nhiều tiểu tam cùng đàn ông bên ngoài bị những người gọi là chính nghĩa giúp đỡ sao? Có lẽ bọn họ cũng không có dự định cùng một chỗ, nhưng bởi vì rất nhiều người biết, làm cho người ta mắng chửi họ, ngược lại bọn họ càng gần, liên thủ thân cùng nhau. Em không phải khiến cho người ta càng thêm khó chịu?"

"Anh có ý kiến gì?"

"Phụ nữ nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đem trái tim người đàn ông kia kéo trở về. Sau đó khiến cho tiểu tam kia nhận hết tất cả mắng chửi, nhận hết tất cả châm biếm, nhận hết tất cả đau khổ. Mà người đàn ông này sẽ bởi vì bản thân bên ngoài mà cảm thấy mắc nợ, đối với phụ nữ càng tốt hơn. Phụ nữ lên lợi dụng cơ hội này, nắm giữ kinh tế trong nhà, cùng với làm cho cuộc sống của mình thật tốt. Cuối cùng, ly hôn, khiến cho người đàn ông kia cút đi. Như vậy mới có thể trả thù hai người kia." Lộ Thiểu Hành nói xong nở nụ cười, "Nhưng em vẫn là không nên áp dụng loại thủ đoạn này, không có năng lực tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục kia."

Lê Họa dở khóc dở cười, "Anh đúng là tôn trọng người khác." Nhưng thực sự cô xác thực làm không được, vì thế, đành phải lựa chọn làm cho bản thân một con đường thật tốt, anh là khuyên mình, cô rõ ràng, "Đây là một đoạn trong một bộ phim nào đó đi, anh cũng nhớ rất rõ ràng."

Ít thấy cô cười, anh cũng thờ dãi nhẹ nhõm, "Có việc gì có thể nói thẳng ra." Để ở trong lòng, ai biết.

Lê Họa hơi hơi nghiêng đầu, không để cho anh phát hiện trong mắt mình lóe lên vẻ chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Trước khi Tô Như chuyển về nhà một ngày, cùng với Lê Họa nói chuyện nghiêm túc một lần, tất nhiên, cũng không nhắc tới vấn đề riêng tư, chỉ là nói một chút cảm nhận trong lòng. Tô Như chủ động giải thích với Lê Họa, qua nhiều năm như vậy, Tô Như tự cho là mình giúp đỡ Lê Họa rất nhiều, thậm chí lấy điều này yêu cầu Lê Họa làm những chuyện có chút tư sản, cũng không từng suy nghĩ qua có lẽ thứ cô ấy muốn cũng không phải hoàn toàn là vật chất, khi giúp đỡ về tiền tài tới một mức nhất định, đối với Lê Họa mà nói, cũng là một loại gánh nặng thật lớn trong lòng. Lê Họa cũng tự trách, đối với Tô Như không đủ quan tâm. Giống như hai người bạn mới quen biết, tự trách nặng chính mình làm không đủ. sau đó thỉnh thoảng sẽ thông tin qua lại, Tô Như mỗi ngày đều cùng ông nội phơi nắng mặt trời, từng ngày thật sự là thoải mái.

Giống như mọi ngày cùng Tô Như nói chuyện xong, liền tự nhiên có được chút thông tin. Khi quay đầu lại, liền nhìn thấy Lộ Thiệu Hành đang đứng ở trước gương, dưới tình huống bình thường anh rất ít soi gương.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ ở chung tương đối bình yên. Bình yên ở đây ý là không có cãi nhau, đương nhiên, cũng không có bao nhiêu thân mật. Cô nhìn chằm chằm Lộ Thiệu Hành đem cavat thật tốt, rất hâm mộ người có thể nói với người mình thích, "Cút, tôi không hề thích anh", rất kính nể.

Sau khi Lộ Thiệu Hành đem cavat thật tốt, đối với cô nâng nâng cằm

Phía sau cô là dư quang của hoàng hôn, ánh nắng đầu mùa xuân rất là nhu hòa, dừng ở trên tóc cô, khí trời chuyển sang sắc thái mê hoặc. Anh đối với cô cười cười, "Không có chuyện gì chứ?"

Sau khi hỏi ra miệng, có một chút hối hận.

"Thế nào?" Vừa nói vừa đi đến gần anh.

Trong mắt cô hiện ra chờ mong đương nhiên không có tránh được ánh mắt của anh, hít xuống, vẫn là tiếp tục, "Theo anh đến tham gia một bữa tiệc."

Cô lộ ra chút do dự, anh mang cô đi. . .

Đúng là chút do dự ấy, khiến cho anh nhìn ra chút gì, một phen giữ chặt lấy cô, "Đi thay quần áo." Về mặt kia là không thể thương lượng, có lẽ một phút trước còn có.

Thành phố Yên Xuyên tốc độ phát triển không tính là rất nhanh, nhưng là phát triển ổn định thận trọng, mỗi một lĩnh vực đều có người đứng đầu, khiến cho người khác chỉ có thể ngửa đầu nhìn lên. Mà ngày hôm nay, là cậu chủ của "Thiên đạt" cùng đại tiểu thư của "Bác vũ" đính hôn, được xem là một sự kiện lớn gây chấn động trong vài năm gần đây, hai tập đoàn di động lớn nhất liên hợp.

Huống chi là hai thương hiệu điện thoại di động hợp tác, nghe nói lần này đám hỏi chủ yếu là vì hợp tác, điều này có nghĩa rằng đối với phòng thương mại của các hãng điện thoại thông minh khác thách thức càng gay gắt.

Lê Họa đi phía sau Lộ Thiệu Hành, tay kéo cánh tay anh, không biết đi theo anh tới nơi này là đúng hay sai. Bữa tiệc đính hôn như vậy, hình như là ám chỉ "môn đăng hộ đối", có lẽ là trong lòng cô đề ý, nhìn thấy tuần nam nữ kết hợp như vậy mới cảm thấy được.

"Đừng khần trương." Lộ Thiệu Hành nói nhỏ, ánh mắt của anh nhưng lại nhìn mọi người.

Tham gia bữa tiệc có rất nhiều người, phần lớn đều có thể nói ra danh tiếng, ngay cả không ít minh tinh cũng đến cổ vũ, có thể tưởng tượng thử xem lực ảnh hưởng của hai tập đoàn lớn này. Khách sạn vô cùng xa xỉ, đầy đủ mọi thứ nhìn qua giống như một bữa tiệc thủy tinh, nơi nơi đều trong suốt, cũng theo ánh đèn mà khúc xạ ra sương mù mông ảo.

"Không có khần trương." Cô vén mở ra mặt mày của anh, thói quen tham dự tiệc rượu như vậy đi, nhìn qua thanh nhàn như vậy, mà cô phải rất cố gắng làm bộ như chính mình rất thanh nhàn.

Lộ Thiệu Hành để Lê Họa đợi ở một bên, sau khi chào hỏi vài người trưởng bối, mới lại lôi kéo Lê Họa hướng về phía nhân vật chính của hôm nay đang bị vây lấy.

Đường Chi Lâm, nhân vật chính của bữa tiệc, ăn mặc rất là tinh xảo, từ đầu đến chân đều không thể soi mói. Chi là Lê Họa rất ác tục vậy mà nghĩ đến, phần trên mặt dày như vậy, chồng sắp cưới có thể có dục vọng hay không?

Đứng ở bên người Đường Chi Lâm hôm nay nhất định là nhân vật chính cậu chủ "Thiên đạt" Thẩm Diệc Triệt, anh ta mặc tây trang, ý cười rất nhạt, vô hình khiến cho người ta cảm thấy lạnh nhạt xa cách.

Đứng ở bên cạnh cô Lộ Thiệu Hành đối lập một chút với Thẩm Diệc Triệt, người đẹp trai cũng có rất nhiều loại, nhưng điểm giống nhau là - đẹp trai. Ý nghĩ như vậy làm cho cô kim lòng không đậu (không cảm lòng nổi) nở nụ cười.

Quan hệ của Lộ Thiệu Hành với Thẩm Diệc Triệt không tính là đặc biệt tốt, ít nhất không có nhiều tính toán, sau khi nói vài câu, Lộ Thiệu Hành liền kéo cô đi, như là cười ngửa xem hoa.

"Vừa rồi suy nghĩ những gì?" Cười đến có chút giống như yêu tinh.

Vừa rồi không phải anh nghiêm túc nói chuyện cùng người khác sao? Nhưng lại còn nhìn thấy mình đang cười, "Em có cười sao?" Cô nhướn mày, một bộ dạng không hề cảm kích.

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, "Nói dối là đứa nhỏ không ngoan."

"Anh ngoan, anh là đứa trẻ ngoan." Cô nhẹ giọng nói khẽ, cười cười, thanh âm thanh thúy, có cảm giác giống như tiếng chuông gió.

Vươn tay, đem vài sợi tóc của cô vòng qua tai, cũng mang theo ý cười. Chính là đang nhìn một người khác, nụ cười trên mặt của Lộ Thiệu Hành có chút cứng lại, đứng ở xa xa, chính là người ở hướng bên kia neho neho mắt.

Hôm nay thực sự là hoàn cảnh tốt nhất gặp được người quen, ít nhất đối với Lộ Thiệu Hành là như vậy.

Người sáng lập "Thượng Tinh" Kỳ Y Đình đi thẳng tới, ánh mắt nhưng lại đặt trên người Lê Họa, "Rất lâu không gặp, tớ không biết ngay cả ánh mắt cậu cũng thay đổi."

Lộ Thiệu Hành cố ý đưa tay đặt lên trên vai của Lê Họa, "Đều lâu như vậy không gặp, chẳng lẽ còn nhớ rõ ánh mắt trước kia của tớ, tớ thật không biết ánh mắt trước kia của tớ là cái dạng gì."

Kỳ Y Đình nhìn Lộ Thiệu Hành đặt tay trên vai của Lê Họa, khóe môi châm chọc ý tứ hàm xúc càng lớn, đối với Lê Họa cười, "Lê tiểu thư từ lượng thật sự là không tệ."

Một câu nói ra, sắc mặt của Lê Họa liền thay đổi.

Khi tới đây, cô cũng đã nghĩ tới điểm này, cuối cùng sẽ có người nhận ra cô. Cô cũng không sợ hãi, nhưng cô đứng ở bên cạnh Lộ Thiệu Hành, người khác sẽ suy nghĩ Lộ Thiệu Hành như thế nào? Huống chi Lộ Thiệu Hành còn có vòng luẩn quẩn kia, nhìn thấy anh đưa cô tới, trong lòng sẽ nghĩ anh như thế nào?

Chẳng qua là ôm một chút may mắn. Cho là mình sẽ không xui xẻo như vậy bị người khác nhận ra.

Giờ phút này xảy ra, mới cảm thấy rất khó chịu, trên ngực giống như đặt một khối vật cứng rất nặng, không thể nào di chuyển.

"Muốn so một chút sao?" Lê Họa nói ra một câu như vậy, ánh mắt sáng rực nhìn Kỳ Y Đình, "Nếu Kỳ tổng không chê, có thể bớt thời gian đi đánh giá một chút."

Nụ cười ở khóe miệng Kỳ Y Đình trở nên có chút nghiền ngẫm, đối với Lộ Thiệu Hành cười cười, vỗ vai Lộ Thiệu Hành, "Xem ra đúng là thay đổi khẩu vị."

"Cũng không thể giống cậu có thể duy trì trăm năm không thay đổi." Lộ Thiệu Hành nâng mi nhìn Kỳ Y Đình, không có dự định nói chuyện, Kỳ Y Đình có lẽ cũng hiểu được không thú vị, tự mình rời khỏi.

"Không cần để ý."

Lê Họa ngẩng đầu, "Anh không để ý sao?" Cô đứng ở chỗ này, người ở sau lưng bị người khác thảo luận chính là anh.

"Để ý cái gì?" Anh cười.

Lộ Thiệu Hành cũng không thích loại tiệc rượu này, nhưng không có cách nào khác, không thể không tham dự. Lôi kéo Lê Họa đi tới ban công, thông qua cánh cửa thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy các loại vẻ mặt và động tác của người trong phòng. Lộ Thiệu Hành thích làm chuyện như vậy nhất, làm một trong những người đứng xem, nhìn người khác cười ồn ào, không tham dự một chút.

"Anh liền nhân hạ như vậy?" Lê Họa vẫn là lần đầu tiên phát hiện anh là người như vậy, nhưng lại trốn đi ở trường hợp như thế này.

"Không biết là rất ngu ngốc sao? Cùng một đám người có năng lực nói cái gì?" Dù sao người có năng lực, dựa vào thực lực, loại rượu giao tình này, có thể tránh vẫn là tránh cho thật tốt.

Cô tựa vào trên người anh, "Anh thì thông minh."

Lộ Diệc Cảnh cũng mang Giang Tri Ngừ đến tham dự, trong lúc đó nhìn không ra bọn họ có cái gì bất đồng, ở trong mắt người ngoài, tuyệt đối là một đôi hoàn mỹ. Đây là một bữa tiệc nguy trang tuyệt vời, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười để trang trí.

Khi Lê Họa cho rằng hôm nay không có thay đổi gì, tất cả đều phát triển theo phương hướng thuận lợi thoải mái vui vẻ, một người em trai khác của Lộ Thiệu Hành đi tới. Lộ Ôn Diên nhìn Lê Họa một cái, cô cũng thật hiểu rõ tránh ra, xem ra Lộ Ôn Diên có chuyện muốn nói với Lộ Thiệu Hành.

"Anh như thế nào lại nghĩ mang cô ta đến đây?" Lộ Ôn Diên có vẻ không thể tưởng tượng nổi, loại phụ nữ này, chẳng lẽ không nên giấu đi? Còn dám nghênh ngang đưa ra ngoài, không phải đầu anh xảy ra vấn đề gì chứ.

"Làm sao vậy?" Điểm này Lộ Thiệu Hành khẳng định có lo lắng qua, nó cũng xảy ra rồi, giả cũng là thật thì thật cũng là giả, có lẽ như vậy còn không làm cho người khác hoài nghi cái gì.

Lộ Ôn Diên cười lạnh, "Em khuyên anh mang cô ta trở về, nếu không, em nghĩ người tiếp theo bị xử lý bằng gia pháp chính là anh."

Nghiêm trọng như thế?

Trên mặt của Lộ Thiệu Hành luôn luôn trấn định lại lộ ra ý cười, "Anh rất chờ mong."

Thật sự là đàn gảy tai trâu.

Mặc dù Lộ Thiệu Hành ở trước mặt Lộ Ôn Diên mở miệng như vậy, nhưng không có nghĩa là anh thật sự không lo lắng chút nào, sau khi tìm được Lê

Họa, vẫn là nghĩ sớm một chút rồi đi. Lê Họa cái gì cũng không hỏi, nghe theo lời Lộ Thiếu Hành đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước.

"Thiếu Hành."

Có người đã trực tiếp gọi Lộ Thiếu Hành, thanh âm này có cảm giác quen thuộc, thân thể Lê Họa cứng ngắc một chút.

Lộ Thiếu Hành hình như cũng dừng lại, mặt lập tức cũng hướng về phía âm thanh truyền đến, "Bác trai bác gái, chào hai người."

Anh trước sau như một mang theo nụ cười, nhìn không ra chút kỳ lạ.

Sau khi nhìn thấy Lê Họa ý cười vốn nhẹ nhàng của cha mẹ Trác Dực Đình nháy mắt liền thay đổi. Lê Họa nghiêng qua, cũng không mong muốn nhìn thấy bọn họ. Thật sự là sợ cái gì.

"Thiếu Hành." Sắc mặt của mẹ Trác Dực Đình vô cùng không tốt, "Cháu có biết cô ta là ai không?" Mẹ Trác Dực Đình trực tiếp chỉ vào Lê Họa, một màn trong phòng ở "Mị lực" cô không coi ai ra gì, mẹ Trác Dực Đình nhớ rất rõ ràng.

Lộ Thiếu Hành vẫn mang theo ý cười nhạt, "Bác gái, cháu nghĩ chúng ta vẫn là nên tìm một chỗ nói chuyện đi?"

Loại chuyện này nói trước mặt mọi người ở đây, thật sự không tốt.

Lộ Thiếu Hành vốn đang kéo Lê Họa, sau khi nhìn thấy mẹ Trác Dực Đình hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, cô thế nào cũng không chịu đi theo Lộ Thiếu Hành. Đứng ở tại chỗ nhìn Lộ Thiếu Hành bị mẹ Trác Dực Đình lôi đi, ở một bên không ngừng nói cái gì đó.

Lê Họa cảm thấy thân thể của mình giống như bị một cây kim tiêm không ngừng hút hết không khí, thân thể càng trống rỗng. Cô thậm chí có thể đoán được bọn họ nói chuyện gì. Bà ấy có bao nhiêu khó chịu đối với một người phụ nữ dựa vào cái gì đến câu dẫn đàn ông, lại há miệng bao nhiêu, thậm chí còn có rất nhiều từ ngữ ghê tởm hơn.

Loại không ngang hàng này. Ở đây lòng cô không ngừng nảy sinh.

Không chỉ có cha mẹ của Trác Dực Đình, mình ở trong lòng mỗi người ở nơi này, hẳn là người biết thân phận của cô, trong mắt đều lộ ra khinh thường, bất luận cô che dấu bản thân không thêm đề ý cỡ nào.

Những điều này đều là sự thật, không thể để cho cô phản bác.

Cô cần rằng, có thể nghe được tiếng vang của hàm răng cọ vào nhau.

Loại hèn mọn này, loại không thích hợp này, không chỉ có ở trong lòng người khác, ngay cả chính cô dường như cũng cho là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Lộ Thiếu Hành cũng không có nghĩ đến sẽ gặp phải cha mẹ của Trác Dực Đình ở nơi này, loại tiệc rượu này, người lớn rất ít khi tham dự, phần lớn để cho những người trẻ tuổi đi đến một chút, tất nhiên cũng không ngoại trừ tình huống đặc biệt. Đối với lời nói của cha mẹ Trác Dực Đình, anh cũng không có chăm chú nghe, nghe rất lễ phép, sau đó xoay người liền quên đi. Hiện tại anh lái xe, đánh giá Lê Họa ngồi ở ghế phụ. Cuối cùng anh cảm thấy có một chút kỳ lạ, nhưng lại không thể nói rõ. Toàn bộ quá trình cô cũng không nói một câu gì, mà biểu tình của cô lại cho thấy lạnh nhạt cùng tùy ý, điều này làm cho anh muốn nói một chút bảo cô đừng để ý đừng suy nghĩ nhiều, rõ ràng cái gì cũng không nói, chăm chú lái xe.

Thật sự Lê Họa cái gì cũng không có nghĩ, thậm chí sau khi xuống xe, chờ anh lái xe vào gara, cô im lặng chờ.

Phụ nữ vì xinh đẹp nên phải chịu tội. Lộ Thiếu Hành nhìn bộ dạng cô ăn mặc mỏng manh, theo bản năng đem cơi áo khoác ra choàng lên trên người cô, "Từ điểm này, vẫn là làm đàn ông tương đối tốt." Nghĩ đến những nữ minh tinh trên thảm đỏ, ăn mặc các loại váy áo mỏng khác nhau, cho dù là đang mùa đông, nhưng đàn ông cũng không cần lo lắng mấy vấn đề này.

"Vậy anh tha hồ kiêu ngạo đi!" Cô vẫn cầm lấy cánh tay anh, hơn nữa cơ thể cô đều dựa vào.

Cô bình thường không phải là người như thế, ít thấy cô làm ra loại động tác này, anh hoài nghi nhìn cánh tay của mình một chút, không có đẩy ra, cho dù thực sự không quen. Cô ở bên cạnh, hơi thờ đặc hơn, như bóng với hình.

Đi vào thang máy, tay hai người cùng lúc ấn thang máy.

Tay anh chạm vào tay cô, lạnh khác thường, theo bản năng bắt lấy, "Tại sao tay lại lạnh như băng vậy?"

Cô không có tránh ra, có chút buồn bực, "Tại sao không có gấp qua hàng xóm ở nơi này vậy?"

Anh lắc đầu, đối với tay của cô cảm thấy tương đối hứng thú, "Phần lớn phòng ở còn chưa bắt đầu bán, nên có rất ít người." Khi ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt của cô sáng rực lên, khiến cho anh có chút thất thần.

Anh còn chưa kịp có phản ứng gì, cửa thang máy đã mở ra. Anh kéo tay cô đi ra ngoài, nắm tay cô, mềm mại. Trước kia luôn không hiểu bạn học luôn nắm tay bạn gái của mình từ nơi này đến nơi khác, có cần thiết sao? Bây giờ hình như có thể lý giải một chút.

Vào phòng, hai người đều đi tìm áo ngủ, sau đó tắm rửa. Động tác giống nhau khiến cho hai người cùng ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, đều nhìn không được cười rộ lên.

Tắm qua, Lộ Thiệu Hành cầm khăn lau tóc, sợi tóc bay loạn hỗn độn, nhưng trên mặt nhìn lại càng thêm tinh thần. Lê Họa cầm máy sấy tóc cũng thổi tóc của mình. Động tác lau tóc của Lộ Thiệu Hành chậm lại, chỉ là đột nhiên phát hiện, bọn họ như vậy, có chút cảm giác giống như "Gia đình" vậy.

Không biết có phải khả năng thích nghi của anh rất tốt hay không, các loại cuộc sống đều có thể dung nhập rất nhanh.

Đối với mình lắc đầu, nghe âm thanh máy móc phát ra từ máy sấy nhưng lại nghe ra chút hoài niệm.

Mở ti-vi, phát ra âm thanh trung hoà một chút.

Nửa người anh tựa vào đầu giường, động tác rất là tùy ý. Lê Họa thổi tóc như cũ, cẩn thận đánh giá anh, ánh mắt lảng tránh một chút cũng không có. Lộ Thiệu Hành đột nhiên nhìn về phía cô, chống lại ánh mắt của cô, cô cũng không trốn tránh chút nào, loại không khí quái dị này, vẫn duy trì đến cuối cùng, tóc cô cũng khô.

Lúc cô bước từng bước đi về phía anh, tầm mắt của anh lập tức bị chân của cô hấp dẫn, mắt tự nhiên ho khan một tiếng. Làm quân tử lâu, khi ý xấu nổi dậy, sẽ theo bản năng nhắc nhở chính mình.

Lê Họa nhìn bộ dáng kia của anh, đột nhiên cảm thấy nhìn kêu gọi như vậy, chẳng lẽ là trước kia chính mình quan sát không tốt. Dáng vẻ tùy ý này cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy thoải mái phải đem anh sở hữu, nghĩ như vậy, cũng làm như vậy. Một phút kia tới gần anh, mặt đã nóng bừng, tắt đi đèn trần, chỉ để lại một ngọn đèn bàn, nháy mắt ánh sáng yếu đi. Lộ Thiệu Hành đem ánh mắt từ trên màn hình tivi, di chuyển đến trên người cô, mang theo một chút ý tứ trong lòng biết rõ.

Không thể không nói, anh thích loại không khí mập mờ hiện tại. Phụ nữ chủ động luôn bị coi là không tốt, nhưng nếu quá đối tượng là cô, thời gian là giờ phút này, anh cũng không ngại ai chủ động.

Anh bất động, cho dù cô đã gọi lên dục vọng của anh.

Chính là đang chờ xem cô sẽ làm cái gì.

Cô đi lên trên giường, động tác rất thông thả, mà ánh mắt của cô và anh nhìn nhau, ai cũng không rời đi. Cô đi đến trước mặt anh, vươn tay捏 mặt của anh một chút, anh vẫn chỉ nhìn cô.

Quý gối cạnh cơ thể của anh, tới gần, nhẹ nhàng hôn môi của anh.

Vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm. Anh vẫn là bất động, cho đến khi cô dùng răng cắn thật cắn môi của anh, anh mới hơi hé miệng, để cho đầu lưỡi của cô dễ dàng tiến vào trong miệng của anh. Trần trọc không yên, nhẹ nhàng hút, động tác thông thả.

Dừng động tác lại, cô hơi thở gấp.

Đứng lên, tách ra hai chân, ngồi ở trên người anh, lấy tay ôm lấy đầu của anh, lại hôn lên môi của anh. Động tác lần này so với vừa rồi kịch liệt hơn, mà anh cũng ôm lấy cô.

Thứ chủ động này, trong lời nói ít có được một lần, cảm giác rất tốt.

Cô nhẹ nhàng cười, hiện ra không khí vẻ lãng lợ quý dị, nhẹ nhàng mở miệng, "Thích không?"

Dụ dỗ, anh nhếch miệng cười, "Tiếp tục."

Dùng răng cắn cằm của anh, tình tế gặm nhấm, học phương pháp này của anh, nhưng cô so với anh ôn nhu hơn. Hôn đến cổ của anh, cúi đầu hít, đầu lưỡi không ngừng tăng thêm.

Cô lấy tay kéo ra dây lưng áo ngủ của anh, động tác thông thả mà khiêu khích, tay kia thì tại lồng ngực của anh vẽ vòng vòng. Cúi xuống, cắn trước ngực anh, nhẹ nhàng cắn hút. Mà anh có thể nhìn thấy một mái tóc trước ngực mình, tìm không khỏi đập nhanh hơn.

Tay cô lại rất không quy củ trượt xuống dưới, dừng lại ở khu vực cấm của anh, cố tình ngẩng đầu nhìn anh.

Có chút giống như giằng co, cũng có chút khiêu khích, nhưng anh cực kỳ thích cô của giờ phút này, không giống với lúc bình thường, hoàn toàn không có cảm giác nhần nhỏ.

Tay cô run rẩy, cho dù che dấu rất khá. Nhận được thông tin này, anh nhẹ nhàng nở nụ cười, có bộ dáng để cô đùa.

Tay cô nắm lấy chỗ nóng rực kia của anh, giống như trước nhận được một thông tin nhẹ nhàng nắm bắt, có thể cảm thấy rõ ràng quá trình từ mềm mại thay đổi theo hướng cứng rắn. Mà cô vẫn nhìn mặt của anh, anh cũng nhìn đôi mắt của cô.

Cô cắn cắn, đối với anh cười quyến rũ.

"Nói anh muốn em." Tay cô run rẩy, lời nói cùng động tác của cô có chút không hợp.

Ý cười của anh càng tăng, chẳng những không mở miệng, ngược lại làm ra động tác càng nhần hạ hơn.

Tay nàng dùng sức, có thể cảm thấy rõ ràng chỗ kia nhiệt độ càng thêm nóng bỏng.

Sắc mặt của anh đã sắp che dấu không được, cô nghiêng đầu ra, hình như đối với động tác của mình rất vừa lòng.

Cô biết mình rất lớn gan, nhưng khoảnh khắc này, cô nguyện ý như vậy, lúc sau phát hiện thực ra cũng không có cái gì, những chuyện này chỉ là quá khứ mà thôi, có cái gì không thể?

Khi cô nở rộ nở một nụ cười khiêu khích, anh đã ôm hông của cô, "Muốn làm yêu tinh? Anh phối hợp với em."

Nói xong liền kéo xuống áo ngủ của cô, để cho cô ngã về phía sau, mà anh cũng đè lên cùng hướng của cô. Ôm lấy cô liền hung hăng hôn, tay lại đem chân của cô hướng về phía trước vòng quanh lưng của anh, thắt lưng của anh hung hăng hướng về phía trong.

"Ừ. . ." Cô kêu nhỏ một tiếng, lại bị miệng lưỡi của anh ngăn chặn, phía dưới cũng không dùng ra vào kích thích.

Hai tay của cô nhịn không được ôm lấy anh, ở sau lưng của anh nắm lấy.

Dùng hôn cô, cô há miệng thờ dốc giữa tốc độ kích thích nhanh hơn, mà hai tay đưa xuống bắt lấy vật rất tròn trước ngực của cô không ngừng xoa nắn, nhìn thân thể của cô đỏ lên, trong con người nóng rực càng thêm sâu.

Hai chân của cô không ngừng giãy dụa, cùng với anh thân thiết va chạm, cũng không ngừng di chuyển.

Toàn bộ thân thể của cô cùng anh va chạm tạo ra tiếng vang, di chuyển không ngừng, đầu đã ở cạnh mép giường. Động tác của anh kịch liệt như trước, chưa từng dừng lại chút nào, mà đầu của cô theo động tác của anh cũng không ngừng di chuyển.

Nhận thấy được cô khó chịu, anh mới dừng lại động tác của tay, đem cô kéo đến bên kia giường. Khi cô còn không kịp thích ứng, anh đã nhấc lên hai chân của cô, chính anh nhanh chóng đứng lên. Tay cô gắt gao nắm lấy ga giường, anh đứng thẳng cầm lấy hai chân của cô không ngừng hướng chính mình áp gần, mà anh lại không ngừng tới gần cô, gắt gao dây dưa. Tiếng vang càng lớn, vật tròn trịa trước ngực cũng không ngừng lay động.

Bạch bạch bạch tiếng vang tiếng vọng ở trong nhà, tấu ra một khúc nhạc vui sướng.

"A. . . Ừ. . . ân. . ." Cô nhịn không được kêu to.

Mà chất lỏng nóng rực của anh đã xâm nhập vào bên trong cơ thể của cô, tất cả trong phòng đều là tiếng thờ dốc của nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Có thể cảm nhận được cảm giác thất vọng khi ngã từ trên chín tầng mây xuống sao? Nhận thức được quá trình từ hi vọng đến thất vọng sao? Có thể nhận thức được một phút trước ở trên thiên đàng ngay sau đó rơi xuống địa ngục sao?

Ừ, tuy rằng có chút cường điệu, nhưng có thể dùng câu như vậy để biểu hiện tâm tình giờ này phút này của Lộ Thiệu Hành. Đầu tiên mắt nhìn thấy tờ giấy trên đầu giường, kinh ngạc, thứ hai mắt thấy nội dung của tờ giấy trên đầu giường, phần nộ, thứ ba chính là hiện tại trầm mặc, hô hấp có chút nặng. Anh đã nhận ra ngày hôm qua Lê Họa không bình thường, loại không bình thường này từ lúc rời khỏi bữa tiệc liền có. Cô không nói, anh cũng sẽ không hỏi nhiều. Sau đó cô lại biểu hiện thật sự dịu dàng, nhiều lần mỉm cười, khiến cho anh càng không nghĩ muốn hỏi, phá vỡ loại vận mệnh này, nói không chừng còn ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Hơn nữa ít khi cô chủ động, thừa nhận đi, cho dù yêu cầu trong lòng đối với phụ nữ là cố định trong vòng hiền lương thực đức, đối với loại dụ dỗ này, cũng yêu được ngay, cho dù một bên yêu một bên khinh thường khinh bỉ. Người sở dĩ phức tạp, vấn đề là giữa suy nghĩ và thực hành khác nhau.

Mà sau một đêm, trên đầu giường có một tờ giấy, mấy chữ đơn giản, chia tay, chúng ta không thích hợp. Không có đoạn sau, một chữ dư thừa đều không có. Anh nắm chặt tờ giấy nhỏ, không biết có nên khích lệ Lê Họa diễn xuất rất tốt hay không, còn quyết định trước khi đi để lại cho trí nhớ của anh một đêm khó quên, thật không sai. Anh như thế nào không có phát hiện cô khả năng diễn kịch tiềm tàng, thực sự nên khen ngợi một chút. Đem tờ giấy vo lại, tùy ý ném vào giữa giỏ rác.

Đứng lên mới phát hiện, cô mang đến thứ gì, cũng đã lấy đi tất cả, trong phòng không có lưu lại dấu vết nào của cô. Anh thậm chí suy nghĩ, cô làm sao có thể một bên cẩn thận thu dọn đồ đạc, một bên lo lắng anh đột nhiên tỉnh lại, ở trong đầu tưởng tượng đến động tác rón ra rón rén của cô.

Anh là người dễ ý kết quả, đối với quá trình có chút xem thường.

Nếu cô cố ý phải đi, anh sẽ không đau khổ giống nam chính đi giữ cô lại. Đối với người muốn rời khỏi, anh không thích cưỡng cầu.

Nhất gan sợ phiền phức, ngay cả rời đi cũng không dám cùng anh đối mặt nói chuyện với nhau.

Anh mím môi, nghĩ, nếu cô ở trước mặt anh nói chuyện này, có lẽ anh sẽ lạnh lùng nhìn cô, sau đó phun ra hai chữ: Nguyên nhân.

Rất lâu, có một loại người như vậy, duy trì trước sau như một thói quen của mình, cũng không phải là thật sự muốn duy trì thói quen, chẳng qua là không muốn dùng sự thất thường của mình để chứng minh người khác đối với mình có chút ảnh hưởng. Sau đó có thể tự nói với mình, không có ai có thể ảnh hưởng tới mình, mà người kia, đương nhiên cũng sẽ không quan trọng như vậy. Có thể tự nói với mình như vậy, cũng có thể ám chỉ chính mình như vậy.

Lộ Thiệu Hành đi vào căn phòng cố định trong "Vũ nữ", cánh cửa mới vừa bị đẩy ra, ánh mắt của tất cả mọi người bên trong đều giống nhau mang theo chút kinh ngạc nhìn mình. Anh nhẹ nhàng nâng chân mày, trực tiếp đi vào.

Có lẽ là trước kia anh từng từ chối quá nhiều lần tụ họp như vậy, theo bản năng sẽ cảm thấy anh cũng sẽ không đến đây, thuận miệng gọi anh cũng biến thành một loại hành vi có cũng được mà không có cũng không sao.

Lương Hạo cúi đầu uống rượu, lúc này mới nhìn Lộ Thiệu Hành cười, "Gần đây bận việc gì?" Chuyển qua bên kia, cho Lộ Thiệu Hành một vị trí.

Về chuyện này anh không nghĩ giấu diếm, cũng không có nghĩ sẽ công khai cho nhiều người biết, những người biết cũng không ít, nhưng mọi người đều có một bộ dạng không biết chuyện gì. Ngoài ra, trừ khi thật cần thiết, không ai sẽ hi vọng xé rách mặt, nhìn thấy vẻ mặt bên ngoài của mọi người đều vui vẻ.

Anh lấy ra một cái bật lửa, chơi đùa, "Còn không phải việc này."

Lương Hạo ngượng ngùng nở nụ cười, "Cậu tới rất đúng lúc, chúng ta đang nghe Trương Văn Hoa nói đạo lý 'Vợ chồng chi đạo' của anh ta, thuận tiện cậu cũng đến học tập."

Bị Lương Hạo gạt nửa như vậy, Trương Văn Hoa lập tức nhủ mày, "Đừng mang tôi ra châm chọc như vậy, tôi cũng đã như vậy, cũng không biết an ủi tôi một chút."

"Ai bảo cậu không muốn sống, kết hôn sớm như vậy." Về mặt đáng đời, vui sướng khi người gặp họa.

Lộ Thiệu Hành cũng sờ sờ môi, trong đám người kia Trương Văn Hoa là người kết hôn sớm nhất, bị châm chọc đã kích cũng không phải một lần hai lần, mọi người ồn ào qua còn chưa tỉnh, cũng sẽ không lấy đến mặt bàn.

Nhìn thấy mặt của Trương Văn Hoa đỏ lên, đám người này thật sự là cố tình chuốc rượu, sau đó dụ dỗ nói ra một ít chuyện, không khỏi lắc đầu.

"Phụ nữ loại động vật này, các cậu thật sự không hiểu." Trương Văn Hoa còn đang uống không ngừng, trên mặt mang theo ý cười, nhìn qua có chút buồn cười, khuôn mặt nhìn có chút giống quả táo, hơn nữa có màu đỏ lại càng thêm giống.

"Không hiểu, không hiểu, thật sự không hiểu, cho nên chúng ta đều đến xin cậu chỉ bảo." Người bên cạnh lập tức ồn ào đứng lên.

"Đó là." Động tác cảm Trương Văn Hoa dương dương tự đắc làm cho không ít người bật cười, "Phụ nữ là động vật phiền phức nhất thế giới, cô ta chỉ biết lo lắng cho chính mình, cũng không có suy nghĩ cậu đang làm cái gì có thể vội vàng hay không. Không có lương tâm nhất chính là phụ nữ. Cô ta nói một câu lạnh, cậu nhất định phải đem áo khoác của mình cho cô ta mặc, nếu không chính là không quan tâm cô không thương cô. Cô ta gọi điện thoại mà cô ta đang ở đâu, cậu nhất định phải đến, cũng không quan tâm cậu có đang họp hay không, có thể không đi được hay không. Quan trọng nhất chính là còn thích bỏ nhà trốn đi, cậu phải lần lượt gọi điện thoại cho bạn bè của cô, cho dù cô còn không bằng lòng trở về, cũng muốn cậu đi chứng minh có bao nhiêu để ý đến. Liên dùng một từ, giả dối. Tùy lúc tùy chỗ đều muốn cậu chứng minh không phải cô không được, yêu cô yêu đến chết, cô là quan trọng nhất, quan trọng là vẫn chưa có xong."

"Lời nói của kinh nghiệm nha." Lương Hạo rất không có lương tâm, còn cố ý vỗ tay, "Không cho cậu đi xe công cộng liền cười trộm đi."

Xem ra Trương Văn Hoa đã có chút say, "Chuyện đó đã sớm làm qua, phương thức hiện tại của cô..."

Lộ Thiệu Hành cúi đầu uống rượu, nhưng lại giương mắt nhìn Trương Văn Hoa, lộ ra vài phần quái dị.

"Gia dối." Anh cúi đầu mở miệng.

Lương Hạo ngồi gần Lộ Thiệu Hành nhất có chút kỳ quái, "Cậu nói cái gì?"

Lộ Thiệu Hành cũng chỉ lắc đầu, không có trả lời.

Mọi người như ong vỡ tổ dẫu Truong Văn Hoa nói ra chuyện thú vị hơn.

Sau khi có các loại lời bình vô tâm vô phẩy, Trang Chu đột nhiên mở miệng, "Trác Dực Đình, cậu làm sao đây! Kế tiếp đến gần phần mộ này chính là cậu, còn không lại đây học tập hôn nhân chi đạo nhiều một chút."

Lộ Thiệu Hành chuyển tầm mắt qua, anh thật sự không có nhìn thấy Trác Dực Đình ở trong này. Cũng đúng, Trác Dực Đình ngồi ở chỗ tối, không có động tác gì, cũng không phát biểu thái độ.

Trác Dực Đình liếc mắt một cái nhìn Lộ Thiệu Hành có chút giống như không, mới trả lời câu hỏi của Trang Chu, "Cậu học tập trước, sau đó truyền thụ lại cho tớ là được."

Trang Chu thấp giọng nguyên rủa một tiếng, không để ý tới Trác Dực Đình.

Trong lúc đó Lương Hạo luôn đánh giá Trác Dực Đình và Lộ Thiệu Hành, lấy một bộ dạng biết rõ nội tình vở bả vai của Lộ Thiệu Hành, thanh âm ép tới rất thấp, "Vì một người phụ nữ trở mặt thành thù, cần gì chứ?"

Ngón tay của Lộ Thiệu Hành gõ cái bật lửa kia, liếc Lương Hạo, "Không phải cậu nói cho tớ biết, 'Cô' không phải là một người phụ nữ tốt sao?"

Trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt, Lương Hạo suy nghĩ thật sâu nửa ngày, lập tức nở nụ cười, "Đúng không phải cậu cũng hiểu được người phụ nữ kia không đáng để Dực Đình đối đãi như vậy, cho nên cố ý tiếp cận, khiến cho Dực Đình hoàn toàn hết hy vọng?" "Nói xong hưng phấn, hung hăng vỗ vai Lộ Thiệu Hành, "Chiều này không tệ, cũng là phương pháp tốt nhất. Nhưng cũng ảnh hưởng ít nhiều đến quan hệ của hai người. Nhưng anh em tớ giúp đỡ cậu, đối với loại phụ nữ này, nên đối đãi như vậy. Cậu vừa xuất hiện, lập tức đem Dực Đình vứt bỏ, cũng nhìn rõ mặt hàng. Hiện tại cậu đem cô ta quăng đi? Làm rất tốt."

Lộ Thiệu Hành nhún mày, nhưng không có mở miệng.

Không phải anh đem quăng người khác, người bị đá là anh mới đúng.

Khóe miệng cười có chút kỳ quái.

Phòng được chia làm hai nơi, một chỗ nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, một chỗ là nơi đánh mạt trượt. Mạt trượt cũng là trò chơi giải trí không thể thiếu lúc bọn họ tụ họp, đánh nhiều cũng không để ý, phải chính là tùy ý. Vài người liền tập hợp thành một bàn, bắt đầu chơi. Thanh âm của mạt trượt cùng tiếng nói chuyện ở trong phòng không ngừng vang lên. Phòng mạt trượt ánh đèn rất sáng, khu nghỉ ngơi lại có ánh sáng rất nhạt.

Ngoại trừ Truong Văn có chút men say nằm ở trên ghế sa lon, chỉ có Lộ Thiệu Hành còn ngồi ở tại chỗ, mà bên kia Trác Dực Đình cũng giống Lộ Thiệu Hành, động tác hướng Lộ Thiệu Hành đi tới.

Trác Dực Đình đứng ở bên cạnh Lộ Thiệu Hành, ánh mắt rất lạnh.

Lộ Thiệu Hành giương mắt, chống lại ánh mắt của Trác Dực Đình, cho dù là bị nhìn xuống, ánh mắt vẫn nhàn nhàn như cũ. Cầm chén rượu giờ lên, "Uống một chén?"

Trác Dực Đình không có gì biểu tình, sau một hồi nhìn Lộ Thiệu Hành, vẫn là lựa chọn ngồi xuống.

Trác Dực Đình cầm rượu trên bàn, rót một chén cho mình, con người bên trong khiến cho người khác khó có thể hiểu.

Lộ Thiệu Hành nhếch mày một cái, nghĩ Trác Dực Đình sẽ hỏi về Lê Họa, nhưng không có nghĩ đến, có thể nhịn xuống.

Hai người chạm chén một chút, đều tự uống, "Nghe nói cậu phải đính hôn?"

Vốn là đoán, cùng với câu nói vừa rồi của Trang Chu, trên cơ bản có thể xác định.

Trác Dực Đình cười cười, "Chuẩn bị tiền mừng?"

Trong ánh mắt của Lộ Thiệu Hành mang theo nghi hoặc, "Vội vã như vậy? Dù sao cũng chạy không thoát." Nói xong lấy ra một điều thuốc, châm.

Anh rất ít khi hút thuốc, trừ khi tâm tình có chút không tốt cùng buồn bực. Trác Dực Đình đánh giá anh nửa ngày. Vẫn là nhìn xuống không có mở miệng, cần gì chứ, nếu chính mình cũng đã lựa chọn một con đường khác.

Lộ Thiệu Hành lại khơi mào câu chuyện, "Tiệc đính hôn của Thẩm gia cùng Đường gia tại sao không đi?"

Thế nhưng lại hỏi chuyện này, "Có việc sang tính khác,"

Lộ Thiệu Hành cười đến rất là. . . Cảm thán?

"Làm sao?" Có lẽ cảm thấy có chút kỳ quái.

"Không." Ánh mắt Lộ Thiệu Hành sáng rực nhìn Trác Dực Đình, "Hôm nào cùng Bạch tiểu thư đi ra ngoài tụ tập một chút, thuận tiện cũng cho tớ nhìn một cái."

"Có cái gì đẹp sao, cứ như vậy đi." Trác Dực Đình hứng thú không cao.

Lộ Thiệu Hành cũng rất kiên trì, dùng các loại đề tài cùng Trác Dực Đình tán gẫu. Trác Dực Đình kiềm nén không hỏi tin tức của Lê Họa, anh liền cố ý cho Trác Dực Đình cơ hội cùng thời gian để hỏi, nhìn xem cuối cùng có hỏi hay không.

Loại cổ chấp này gần như đùa trẻ, anh cũng tìm không ra đáp án, nhưng vẫn là làm như vậy.

Cho đến khi tan cuộc, Trác Dực Đình cũng không có chủ động nhắc tới cái tên kia. Lộ Thiệu Hành đi ra "Vũ mỹ", đứng ở ven đường gió thổi, cảm thấy chính mình rất ngây thơ rất buồn cười, nhin không được, một cước đá vào cây ven đường. Chính anh không muốn đi nói, thế nhưng muốn từ một người khác nhắc đến, loại tâm tình không được tự nhiên biến thái này khiến cho anh nóng lên lâm vào bực bội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Lê Họa đem tất cả tinh thần và sức lực đặt vào công việc, luôn hâm mộ những người phụ nữ sinh đẹp tự tin, các cô có diện mạo xinh đẹp, cả người lại tỏa ra tự tin làm cho người ta tự nhiên nghĩ đến hai chữ xinh đẹp. Luôn có một giấc mộng có một ngày chính mình cũng có thể trở thành người như vậy, ở giữa dầm lầy của cuộc sống, từng ngày từng ngày càng sa vào sâu hơn, tìm không thấy một cơ hội thay đổi cuộc sống của mình. Đưa ra quyết định rời xa Lộ Thiệu Hành cô không có hối hận, nửa ngày cũng không có, ngay cả thương tâm cũng không kịp, đem toàn bộ trọng tâm của mình bỏ vào công việc. Con người thật đúng khó có thể nói rõ vấn đề, nhưng nhìn những người nhỏ hơn mình có thể làm được nhiều chuyện xuất sắc như vậy, liền bắt đầu nghĩ lại xem chính mình đã làm chuyện gì khiến mình cảm thấy có ý nghĩa hay không. Cuối cùng có cơ hội này, vì thế nhanh chóng nắm chắc, cũng không phải muốn làm ra chuyện lớn gì, chỉ là để cho lúc mình ngẫm lại xem mình có cái giá trị gì, không đến mức cái gì cũng không có để nhớ.

Cô sợ hãi, cả đời này của cô, đối với người khác mà nói giá trị tồn tại duy nhất là có được Lộ Thiệu Hành, cũng sợ hãi đối với mình mà nói, chỉ còn lại có Lộ Thiệu Hành.

Không thể phủ nhận, cô thật sự thích Lộ Thiệu Hành, rất rất, thậm chí còn ở nhiều năm sau hiện tại lại cùng Lộ Thiệu Hành ở chung, anh ở lòng của cô cũng không có suy giảm. Anh là người trong ảo tưởng của cô, cho dù là giả bộ ngốc, cô cũng có thể rõ ràng cô không phải tiêu chuẩn hoàn mỹ trong lòng Lộ Thiệu Hành.

Cô có thể đi khuyên giải người khác, thích cùng với thích hợp khác nhau, đặt ở trên người cô, cô cũng hi vọng chính cô có thể được. Nói thích một người vì anh làm nhiều như vậy cần dũng khí, nhưng rồi đi người này, không phải càng cần dũng khí sao?

Phương thức rồi đi này cô rất hài lòng, không cần mặt đối mặt tranh cãi. Rồi đi còn lưu cho đối phương khó xử cuối cùng. Nhiều năm cô nhớ lại Lộ Thiệu Hành, sẽ mang theo ý cười.

Sau khi đem công việc một ngày xử lý thật tốt, cùng đồng nghiệp đi ra công ty, dọc đường đi sẽ nói một ít chuyện phiếm. Một quan chức nào đó vì chuyện phụ nữ mà mất chức, trên internet dấy lên đủ loại chế nhạo. Một nữ minh tinh nào đó cùng bạn trai công khai tình cảm, trở thành đầu đề của Tân Lãng. Tất cả đều trở thành đề tài câu chuyện thoải mái, cô cảm thấy nghe đến mấy cái tin tức này, chính mình còn sống, trong cơ thể còn tồn tại một tình cảm mãnh liệt.

Khi chuẩn bị băng qua lối đi bộ, sẽ theo bản năng nhìn một cái xe ở nơi đó. Đương nhiên, không có xe làm cho cô cảm thấy quen thuộc. Đúng, anh là người như vậy, nhiều nhất là cảm thấy tức giận, hoặc là cảm thấy cô không biết tốt xấu.

Đối với mình cười cười, đi qua lối đi bộ, lên xe bus trở lại nhà của mình.

Ngày đó rồi đi, cô ngồi ở bên giường nhìn chăm chú gương mặt của Lộ Thiệu Hành. Cuộc sống thật sự là một vòng tròn kỳ quái, cô từng đưa anh trở thành một giấc mộng, một người chỉ có thể tưởng tượng cũng không thể chạm tới. Mà khi cô đưa anh trở thành giấc mộng, cô cùng anh lại có một đêm, thậm chí còn có một đứa nhỏ.

Có thể có chuyện thân mật như vậy, trong lúc đó quan hệ của bọn họ ngoại trừ xa lạ vẫn là người xa lạ. Mà nhiều năm sau, lúc cô không nhớ tới anh nữa, anh lại xuất hiện giữa cuộc sống của cô, đến mãnh liệt như thế, khiến cho cô không biết làm sao. Sau đó anh giống như vô số lần tưởng tượng của cô trở thành bạn trai của cô, cho dù chỉ là bởi vì một đứa trẻ đã không còn.

Gặp nhau như vậy, cô không biết có nên cảm ơn trời xanh có nên cho bọn họ duyên phận như vậy hay không.

Chỉ là, cô không biết quý trọng, sau khi thượng đế cho cô cơ hội như vậy, cô lại lựa chọn rời đi.

Cô cũng không có bất ngờ, nhưng có thể nhìn thấy hình dáng của anh. Đồ đạc đã sớm thu dọn xong, cô mang đến không nhiều lắm. Có lẽ một ngày trước, cô còn do dự, lưỡng lự, không muốn, suy nghĩ như vậy tràn ngập ở trong đầu của cô.

Cuối cùng vẫn đưa ra quyết định, không có do dự.

Suy nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Lời nói lúc trước Lộ Thiệu Hành nói với cô, thực ra hoàn toàn có thể dùng cho bọn họ. Cô cùng một chỗ với Trác Dục Đình, gặp đủ loại khó khăn, cùng Lộ Thiệu Hành cũng giống như vậy. Mà gia thế của Lộ Thiệu Hành so với gia thế của Trác Dục Đình càng phức tạp hơn, cô không thể bảo đảm tương lai của bọn họ sẽ như thế nào. Cô cũng không dám cam đoan chính mình sẽ vì người đàn ông kia có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đi lấy lòng người khác, lại càng không dám cam đoan Lộ Thiệu Hành sẽ bằng lòng vì cô làm cái gì.

Chấp nhận đi, nguyên nhân chính khiến cho cô lựa chọn rời đi, đơn giản phải khiến cho người ta cảm thấy khác thường, đơn giản là, trong lúc đó tình cảm của bọn họ không đủ để che mưa chắn gió.

Trong bóng đêm, cô nhìn Lộ Thiệu Hành một lần cuối cùng, đứng dậy rời đi.

Đề chìa khóa nhà trọ của anh trên bàn trà ở phòng khách, thứ này đã không thuộc về cô.

Khi đi vào thang máy, cô nhìn bóng dáng chính mình trên tường nở nụ cười, "Cuối cùng mày cũng dừng cảm một lần." Cho dù là tình huống như vậy, nhưng cô rất muốn cười, nói không ra là nguyên nhân gì.

Cuối tuần, Tô Như gọi điện thoại cho Lê Họa, đang nói ồn ào, Tô Như bảo Lê Họa cũng đi tòa thành kia chơi một chút. Tô Như cũng không có quay phim, hình như là vì tham dự một buổi trình diễn thời trang ở nơi nào đó. Đang lúc Tô Như đem Bắc thành hình dung xinh đẹp phi phạm, Lê Họa trả lời "Được", làm cho Tô Như kinh ngạc hồi lâu. Vốn nghĩ Lê Họa không đi được, thật không ngờ thái độ của Lê Họa khác thường.

Lê Họa giải thích với Tô Như là: Tớ chịu đủ rồi tớ không đi ra ngoài du lịch không đi máy bay không có chút kiến thức nào cả.

Cô đi Bắc thành, vẫn là máy bay của Tô Như tới đón, mang theo một cái kính mắt thật lớn, làm cho người ta vừa nhìn thấy sẽ đem ánh mắt dừng ở trên người cô. Lê Họa không nói gì, Tô Như làm sao sợ bị người khác nhận ra đến như vậy. Hoàn toàn một bộ dạng "Mọi người ngàn vạn lần không cần nhận ra tôi!"

Sau đó Lê Họa theo Tô Như đi đến chỗ ở, Tô Như lên lầu, Lê Họa đem đồ đạc của mình đặt lên bàn. Mới vừa đặt xuống đồ đạc, trên lầu truyền ra tiếng động thật lớn, Lê Họa kinh ngạc chạy lên.

Đứng ở cửa.

Trong phòng có hai người phụ nữ đang đánh nhau thật sự là đánh nhau, hơn nữa rất tàn nhẫn, khiến cho người ta hoài nghi các cô có huyết hải thâm thù gì. Chỉ là không có sử dụng vũ khí gì, đều là bàn tay không.

Hai mỹ nữ đánh nhau, bộ dáng, cũng không dễ coi, kéo tóc, xé quần áo.

Lê Họa đứng ở một bên xem đủ rồi, Tô Như có thể gây cho cô cảm giác kích thích lần này cũng không ngoại lệ, còn chưa vỗ tay tán thưởng. Bị đánh chính là Tô Như, người kia đã đem Tô Như đặt trên giường, thậm chí còn dùng chân đạp vào Tô Như đang nằm trên giường. "Nếu người không phục thử xem?" Một bên mở miệng một bên kéo tóc Tô Như, khiến cho Tô Như kêu lều.

Hơn nửa ngày, người phụ nữ xinh đẹp kia mới buông tha cho Tô Như, xinh đẹp vẫn là xinh đẹp, Tô Như lại giống như một kẻ điên, tóc hỗn độn, quần áo cũng không tốt.

Lúc này người phụ nữ xinh đẹp mới phát hiện Lê Họa đứng ở cửa, mang theo chút tò mò, có lẽ là bởi vì Lê Họa chỉ nhìn, ngay cả bộ dạng ngăn cản cũng không có, "Xin chào, Nhậm Y Nùng."

Lê Họa cười "Lê Họa."

Buổi tối, ba người cùng nhau ăn cơm. Lần đầu tiên Lê Họa nhìn thấy Tô Như cũng có lúc chật vật như vậy, bị người phụ nữ tên Nhậm Y Nùng này mắng cũng không dám cãi lại, lúc đi ra nói một câu, "Em nói thêm câu ly hôn nữa, chị liền đem em ném vào Trường Giang, không tin cứ thử xem."

Sau khi Nhậm Y Nùng rời đi, cuối cùng Lê Họa mới cười sặc sụa.

Tô Như nhanh chóng nắm lấy mặt của Lê Họa, "Quên hết quên hết tất cả chuyện xảy ra vừa rồi, thanh danh một đời của tớ không thể bị hủy." Nói xong chính mình cũng cười lên, "Cậu nói tớ có biến thái hay không, lúc chị ấy đánh, tớ không dám đánh trả. Không biết là có phải từ nhỏ bị ngược đãi, nên đối với chị ấy sinh ra khuynh hướng tự ngược."

"Không tệ không tệ." Lê Họa tỏ ra vui mừng, "Hiếm thấy ai có thể quản lý được cậu."

Tô Như không muốn thừa nhận, nhưng là có cảm tưởng giống nhau. Cho dù là tên "Tô Như" này của cô cũng là dựa vào người chị họ này, ngẫm lại chính mình đúng là không có mặt mũi, cái gì cũng kém chị họ một bậc.

Chuyện bí kịch, không nghĩ lại thảo luận. Tô Như nhìn tướng ăn của Lê Họa, thoải mái như vậy, có chút khó hiểu, "Không phải là cậu xảy ra chuyện gì chứ, làm sao lại có bộ dạng này?"

Lê Họa khó hiểu, đem một miếng trong miệng nuốt xuống, "Tớ có thể làm sao? Ăn nhiều một chút, cậu đau lòng?"

Tô Như có chút giật mình, "Nói như thế nào đây, chính là giống như còn sống."

"Trước kia cậu nhìn tớ giống như một xác chết."

Tô Như cười, không có trả lời, không tính là xác chết, nhưng sống không có nhiệt tình, người rất mù mịt không khác bao nhiêu.

Đi nơi này nơi kia, Tô Như kéo Lê Họa đi tới một bờ sông, ban đêm ở Bắc thành rất là đẹp, có ngọn đèn đèn xinh đẹp nổi tiếng, không ít du khách chính là vì đến đây để thưởng thức vẻ đẹp ban đêm.

Dọc theo đường đi Tô Như đá lên những hòn đá, rất là hoạt bát sôi nổi.

Bắc Thành so với Yên Xuyên lạnh hơn nhiều, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới tâm tình vui vẻ của bọn họ. Lê Họa lôi kéo Tô Như cùng đi thuê xe đạp hai người, Lê Họa ngồi ở phía trước, Tô Như ngồi ở phía sau.

"Nhanh lên nhanh lên, chậm như vậy, phía sau đều đuổi kịp chúng ta." Tô Như kêu lên, ở một bên sốt ruột.

Lê Họa mặt không chịu được, liếc Tô Như một cái, "Cậu nói như vậy, tại sao cậu không đạp?"

Sau đó tiếng còi xe vang lên, Lê Họa ngượng ngùng hướng mảnh đất bên cạnh quốc lộ đi tới.

Tô Như lại bắt mắt, "Cậu lái xe kiểu gì vậy" Nói xong nhìn dòng xe ô tô phía trước. "Mau đạp qua đi, xông lên đi."

"Cậu, kẻ điên này." Lê Họa mới vừa nói xong, Tô Như liền đoạt tay lái. Vị trí của hai người vốn không cố định, trọng tâm không vững, xe ngã trên mặt đất.

Lê Họa bị ngã rất đau, rất tức giận, đứng lên chuyện thứ nhất dĩ nhiên là dùng chân đá Tô Như một cước.

Thực sự hà tiện.

Tô Như gào khóc, khi dễ cô, ai cũng đến đánh cô. Đứng lên vỗ vỗ mông, cũng không đánh lại, kiên trì ngồi vào phía trước, chờ Lê Họa lên xe, lập tức đạp hết sức.

Gió thổi qua, giống như có dao găm đâm vào mặt, động tác của Tô Như càng lúc càng nhanh, cười đến vô tâm vô phách.

Lê Họa cũng cười, đón gió.

Rất lâu cũng không có làm cản như vậy.

"Tớ không cùng một chỗ với Lộ Thiệu Hành nữa." Lúc còn xe ô tô, Lê Họa hai tay ôm, không nghĩ sẽ trả tiền, Tô Như hừ lạnh nghiêm mặt, chỉ biết chèn ép cô.

Tô Như nghe được Lê Họa chân thành mở miệng như vậy, có chút kinh ngạc, "Cho nên cậu mới không bình thường như vậy?"

"Không bình thường?" Lê Họa không có cảm thấy như vậy, "Không có đi?"

Tô Như bĩu môi, "Làm thế nào cậu có thể duy trì loại tâm tình này? Chỉ giáo tớ, sau đó tớ sẽ đi bán cho người khác, gọi là "Giáo trình có tâm tình tốt."

Lê Họa đẩy Tô Như một phen, "Làm trò" Nở nụ cười, "Nói trắng ra là, cái gì tớ cũng không nghĩ muốn."

Tô Như đánh giá cô, hình như không có chút gì giống như là đang làm ra vẻ, "Tại sao tách ra? Phát hiện anh ta có người phụ nữ khác? Hay là anh ta ghét bỏ cậu?"

"Bởi vì Lộ Thiệu Hành phát hiện tớ không có thông minh xinh đẹp đáng yêu động lòng người như cậu, cho nên ghét bỏ tớ."

Còn có tâm tình nói đùa.

Tô Như bĩu môi, "Không phải là sau khi cậu cùng Lộ Thiệu Hành ở cùng một chỗ mới phát hiện, thì ra người cậu chân chính yêu là Trác Dục Đình, chưa từ bỏ ý định, vì thế nhanh chóng cùng Lộ Thiệu Hành tách ra, đi đoạt lại trái tim của Trác Dục Đình."

Lê Hòa chống cằm, đầu năm nay, có phải bất luận người nào cũng có thể làm biên kịch hay không.

"Tớ chỉ biết là như thế này." Tô Như mang một bộ dạng phát hiện ra chân tướng, "Cậu nhất định là nhìn thấy trên báo chí, biết Trác Dục Đình sắp cùng Bạch tiểu thư đính hôn, vì thế vô cùng thương tâm, khổ sở đến muốn chết, đau đớn hạ quyết tâm cùng Lộ Thiệu Hành tách ra. Chờ đến tiệc đính hôn của Trác Dục Đình liền mang Trác Dục Đình rời đi, trở thành người nổi tiếng khắp thành phố. Để cho tất cả mọi người biết người Trác Dục Đình thực sự yêu là cậu..."

Trác Dục Đình đính hôn? Cô thật sự không rõ ràng lắm, thì ra, tất cả mọi người khi tiếp nhận sự thật đều thay đổi.

"Cậu quá thông minh." Lê Hòa khích lệ, "Cậu không đi đóng phim truyền hình thật sự đáng tiếc."

"Cậu không biết ý tưởng này rất mới mẻ độc đáo sao?"

"Rất mới mẻ rất độc đáo, có lẽ một nửa người Trung Quốc cũng biết Kim Dung đã sớm dùng qua."

"Cậu rất có văn hóa rèn luyện hàng ngày, rất nhanh sẽ giống tớ, gần đây tớ mới xem 《 Ý Thiên Đồ Long Ký 》, cậu rất có khí chất làm Triệu Mẫn, tính cách làm Chu Chi Nhược."

Biến thành mẫn cô phá hư.

"Cám ơn, tớ cảm thấy khí chất cùng tính cách của cậu đều giống Đình Mẫn Quân." Không chỉ là giống.

Sau đó ở trên đường cái, có thể nhìn thấy một người phụ nữ đuổi theo một người phụ nữ khác. Tiếng cười mang theo lãnh ý ở ngã tư đường lo lắng vô hình tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Lịch trình một ngày của Tô Như vốn sắp xếp nhiều việc. Vào mùa hè ngôi đền cao được biết đến như một bộ phim vài tháng, nhưng nếu cô làm phát ngôn viên toàn cầu của hương hiệu Lome, tất nhiên phải xuất hiện phát biểu trong hội trường. Thông báo đã sắp xong, Tô Như cũng không muốn đi, tuy ý những người đó gọi điện thoại thúc giục như thế nào, không một chút nào sốt ruột.

Tô Như quên đi một chút thời gian, "Cậu ngày một trở về, tớ với cậu cùng nhau."

Ý là cùng nhau đi săn bay.

Lê Hòa đang nằm ở trên giường mềm mại, ánh mắt cũng nhắm lại, thật là thoải mái. Hiện tại cô cái gì cũng không nghĩ nhiều, một ngày qua một ngày, để cho mình mỗi một ngày đều sống theo ý mình, ít nhất là chính cô lựa chọn cách sống.

"Cậu cùng Lộ Diệc Cảnh là như thế nào?" Lê Hòa mở to mắt, hiếm khi nhìn thấy Tô Như làm thủ công, cô một mũi lại một mũi, thêu rất khó nhìn, nhưng điều này không quan trọng.

Tô Như đặt đồ thêu trên tay xuống, hai tay ôm ngực, rất rõ ràng nhớ tới có chút không thoải mái, "Ai ai ai, trước kia cậu còn nói anh ta cũng không tệ lắm, trời ạ, ánh mắt của cậu như thế nào."

Lê Hòa sùng sốt, cũng ngồi dậy, lời này thật sự cô từng nói qua. Hình như là ở một bữa tiệc, tuy rằng Lộ Diệc Cảnh một bộ dạng cảm thấy rất hứng thú đối với cô, cuối cùng cũng không có làm gì cô sao? Hơn nữa, cô cảm thấy được một lần kia là Lộ Diệc Cảnh cố ý biểu hiện ở trước mặt bạn bè. Nếu tất cả mọi người cho rằng anh ta là một người hoa tâm không kềm chế được, anh ta liền biểu hiện theo ý bọn họ muốn, dù sao ở trong lòng người khác anh ta là như vậy.

Cô đương nhiên sẽ không nói, lúc ấy là cố ý thử, muốn biết Lộ Diệc Cảnh là hạng người gì.

"Ánh mắt của tớ như thế nào không quan trọng, quan trọng chính là cậu không cần nói xấu ánh mắt của chính mình." Lê Hòa nhẹ nhàng cười.

Tô Như cắn cắn môi, bị Lê Hòa làm cho khó chịu. Lộ Diệc Cảnh nếu không tốt, cũng là lựa chọn của chính cô, người có ánh mắt không tốt chính là cô.

Tô Như đập thật mạnh xuống giường.

Nhìn thấy bộ dạng này của Tô Như, Lê Hòa đẩy cô, "Các người đến tốt cùng là như thế nào. . . Như thế nào lại đột nhiên kết hôn?"

"Đơn giản, cùng cậu với Lộ Thiếu Hành giống nhau."

Thực sự cũng rất đơn giản, người Giang lão gia nhìn trúng là Lộ Ôn Diên. Khi Giang gia tổ chức một bữa tiệc, dù sao quá trình không quan trọng, mục đích mới quan trọng. Đa số mọi người cũng hiểu được ý tứ của Giang lão gia, cũng vui vẻ làm nể. Hơn nữa đây vốn là một nền tảng của xã giao, không có lý do từ chối.

Tất nhiên Lộ Ôn Diên cũng đến đây, cùng vài người chào hỏi.

Tô Như từ nhỏ không chịu bị trói buộc, cũng rất ít ở nhà, cô liền cố ý trốn tránh không có xuất hiện gặp mọi người, mà bọn họ cũng chưa từng gặp qua tiểu thư duy nhất của Giang gia.

Cô ở trong sân, tưới hoa.

Lộ Diệc Cảnh chính là vào thời điểm đó đi tới, anh không biết cô, nhưng cô lại biết anh. Anh giống như uống rượu, sắc mặt rất không bình thường, cũng không biết là ai trút rượu.

Tính tình Lộ Diệc Cảnh không cẩn thận bằng Lộ Ôn Diên, đi tới nhìn cô, cô đang ngửi hương thơm của hoa, "Cô so với hoa đẹp hơn."

Lời nói và việc làm của một công tử hư hỏng, nhưng cô lại rất thích.

Được rồi, xem như hàng hóa để khiêu khích đi, cô câu dẫn anh, mà anh không có cự tuyệt. Chính là đơn giản một đêm như vậy, nam nữ hoan ái, đơn giản như thế.

Ngày hôm sau, Tô Như thức dậy sớm hơn Lộ Diệc Cảnh. Cô mặc quần áo, Lộ Diệc Cảnh mở mắt ra. Trong lòng đều biết rõ tất cả những gì xảy ra, Lộ Diệc Cảnh nhìn cô cười.

Ở trong lòng cô mắng anh ngu ngốc.

"Anh thức dậy theo cửa sổ nhảy xuống đi." Cô mặc quần áo tử tế, hai tay ôm ngực của mình Lộ Diệc Cảnh.

Lộ Diệc Cảnh lại đưa tay đặt ở dưới đầu, "Tại sao?"

Anh căn bản không biết cô là ai, loại chuyện này xảy ra cũng không cảm thấy có hậu quả gì, hơn nữa anh đối với cô hình như rất vừa lòng.

"Không đi?" Cô cười xấu xa, "Tôi mở cửa. . .Anh sẽ hối hận."

"Đời này còn không có cái gì đáng để tôi hối hận."

Phải không? Vậy cô tạo cho anh một cơ hội.

Vì thế mở cửa, tứ thiếu gia nhà họ Lộ phải lấy cô.

"Đơn giản như vậy?" Lê Họa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tô Như suy tư trong chớp lát, "Trước kia tớ có gặp qua anh ta. "Cô cười có chút tái nhợt, rất lâu rất lâu trước kia, thực ra cô cũng hiểu được, đối phương chỉ là nói đùa, nhưng cô lại tưởng thật. Ở một bữa tiệc tối thời trung học, cô đóng vai một nhân vật vô cùng xấu xí, làm nể cho một nữ thần xinh đẹp, đúng lúc, người con gái xinh đẹp kia là bạn gái của Lộ Diệc Cảnh. Chuyện xác suất nhỏ như vậy, Lộ Diệc Cảnh đi đón bạn gái, nụ cười này, vô câu vô thúc, tùy tiện làm bậy, nhìn không thấy, không hiểu, về mặt vô cùng xấu xí của cô hướng Lộ Diệc Cảnh đi tới.

Lộ Diệc Cảnh không có giống các nam sinh khác đối với bộ dạng này của cô tỏ ra khinh thường hay là không kiên nhẫn.

"Thực ra tôi là một người xinh đẹp." Cô nói với Lộ Diệc Cảnh như vậy.

"A, tôi tin tưởng." Lộ Diệc Cảnh nâng cằm, chớp mắt.

"Nếu sau khi tôi tháo lớp hóa trang ra thật sự là một người xinh đẹp, anh sẽ lấy tôi."

"Được." Lộ Diệc Cảnh cười càng vui sướng.

Đương nhiên, sau khi cô tháo trang sức ra, cũng chỉ là nhìn thấy Lộ Diệc Cảnh cùng bạn gái của anh rời đi, một đôi bóng dáng ở sân thể dục vô cùng rõ ràng. Cô buồn bực nở nụ cười, cũng không có lo ngại. Chẳng qua là bởi vì khi cô xuống sân khấu tất cả mọi người tránh cô không kịp, chỉ có Lộ Diệc Cảnh vờn tay mà thôi.

Có lẽ là trí nhớ rất tốt, nhớ rõ anh từng giúp cô việc nhỏ này.

Lê Họa không có bình luận gì về chuyện này, chẳng qua là 《Tả nương tử》，Lý Bá Trọng phụ lòng Nhạc Tử Đồng anh ta nói anh ta sẽ đem vợ mình giấu đi, cô để cho anh ta đem mình giấu đi, nhưng cuối cùng anh ta phụ lòng cô, giấu một người phụ nữ khác, mà cô gả cho một người đàn ông khác.

Vậy có thể Lê Họa thích Lý Bá Trọng, nhưng có thể Lê Họa thích Nhạc Tử Đồng, hơn nữa có thể Lê Họa thích người phụ nữ cuối cùng mà Lý Bá Trọng giấu đi.

Mỗi người đều có vai diễn của mình, bạn tâm tâm niệm niệm khó có thể quên được một chuyện, nhưng đối với sinh mệnh của người khác nó lại không quan trọng.

"Cùng tớ tối mai tham gia một bữa tiệc từ thiện đi?" Tô Như một lòng nghĩ muốn dây dưa thời gian quay về, công việc là một chuyện phiền phức.

"Được."

Nói là tiệc từ thiện, cùng tiệc rượu bình thường cũng không kém bao nhiêu, dù sao những người đến đây cũng có tiếng tăm. Loại từ thiện này, đối với bọn họ càng nhiều càng làm cho đẳng cấp của mình cao hơn, đây là xu thế lựa chọn gần đây của không ít xí nghiệp lớn, có thể nhận được tên hay, so với quảng cáo tốt hơn nhiều.

Lê Họa đi theo phía sau Tô Như, người tới thế nhưng nhiều như vậy. Vài người có tiếng tăm ở thành phố Yên Xuyên cũng tới, còn có cậu chủ Thẩm và Đường tiểu thư mới đính hôn không lâu, chị họ của Tô Như cũng đã ở trong đó, xem ra, quả thật tốt xấu lẫn lộn. Tô Như không có ý nghĩ tiếp đón, lời kéo Lê Họa nhìn nơi biểu diễn ảo thuật kia.

Thế giới ảo thuật vô cùng kì diệu, làm cho không ít người đứng lên reo hò.

Chỉ là Lê Họa vừa ngẩng đầu, từ khe hở của mọi người đứng lúc thấy được tầm mắt của Lộ Thiệu Hành, anh vậy mà đã ở nơi này. Cũng đúng, tiệc từ thiện như vậy, anh không có lý do gì không đến.

Cũng không phải thật sự không có nhìn qua anh.

Ngay tại sân bay, anh cách cô chưa tới năm mươi thước. Dọc theo đường đi cô đều nghĩ rất nhiều, nhưng cũng không có ý trốn một chút vẫn là tỏ ra tự nhiên, sau đó cái gì cũng không có nghĩ, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Anh mặc tây trang thủ công, đứng ở trong đám người vô cùng hấp dẫn ánh mắt. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đeo kính râm, loại cảm giác xa lạ mãnh liệt này kéo tới tập kích cô. Nếu anh dùng động tác cùng ngôn ngữ của người có tiền đối với cô, cô sẽ cảm thấy trong lúc đó giữa bọn họ có một tầng thủy tinh dày, thấy được nhau, nhưng như thế nào cũng không thể xuyên qua.

Anh cũng không có thấy cô, mà cô ngồi ở phía sau, lấy ra một quyển tạp chí của người khác tùy tiện lật xem.

Cô cảm thấy mình làm rất khá, không có bối rối, cũng không có khản trương, như khi làm việc dựa theo chính mình sắp xếp.

Chỉ là thật không ngờ, hoá ra anh cũng tới nơi này.

Anh chỉ là nhẹ nhàng đảo ánh mắt qua, liền cùng người bên cạnh nói chuyện với nhau.

Cô nở nụ cười một chút, đáp lại lời nói ảo thuật thật thú vị của Tô Như.

Bữa tiệc là một nhà từ thiện tổ chức, nghe nói đã ở không ít thành phố làm bữa tiệc như vậy, quan trọng là đề xướng cần có nhiều người trợ giúp.

Lê Họa ngồi ở một bên, nhìn Tô Như bị người khác mời ra khiêu vũ, mà cô từ chối không ít người, chỉ là ngồi ở tại chỗ cười. Những người này nhìn qua đều là người giỏi vũ đạo, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cô cũng không có ý nghĩ sánh bằng người khác.

Chỉ là thật không ngờ sẽ có người quen đi tới.

Bùi Chấn Vũ cũng không có mời cô khiêu vũ, làm cho cô có chút giật mình, nhưng cũng không có biểu hiện ra.

"Thật bất ngờ có thể ở nơi này nhìn thấy cô." Bùi Chấn Vũ mỉm cười nhìn cô.

"Tôi cũng thật bất ngờ, anh có thể nhớ rõ tôi."

Cô nói rất chân thật,, nhưng Bùi Chấn Vũ lại cười đến có chút không có ý tốt, nhìn người bên kia, "Thực ra tôi rất ngạc nhiên, cô làm như thế nào cùng người như anh ta có liên hệ."

Bộ dáng của anh thực sự giống như tò mò, không chứa châm chọc.

"Tôi cũng rất ngạc nhiên, anh khi nào thì đối với chuyện này cảm thấy hứng thú như vậy."

"Không, chỉ là đột nhiên nghe nói Lộ bí thư hình như cùng Tô gia có quan hệ thân thiết." Bùi Chấn Vũ đánh giá cô, khóe miệng giơ lên ý cười rất không hiểu.

Lê Họa nhìn chằm chằm gương mặt của Bùi Chấn Vũ, ngôn ngữ như thế nào mới tốt, "Anh là nhắc nhở tôi không nên quên thân phận của mình? Cách Lộ Thiệu Hành xa một chút?" Anh ta đã không chỉ một lần nhắc nhở qua chuyện này.

Anh ta nhẹ nhàng mỉm cười, không nói gì.

Lê Họa nhếch miệng, gất gao kiềm chế khó chịu trong lòng. "Bùi Chấn Vũ, không phải toàn bộ đàn ông đều giống như anh vậy... " Cho dù, cô không thể cùng một chỗ với Lộ Thiệu Hành, tuyệt đối không phải là không phải gia thế, cô vẫn tin tưởng chỉ cần hai người thực sự yêu nhau, cái gì cũng không phải vấn đề. Yêu đuối của cô, chẳng qua là bởi vì bọn họ không đủ yêu nhau, cũng không phải là Lộ Thiệu Hành không tốt, không thể làm ra cái gì, "Lộ Thiệu Hành cũng tuyệt đối sẽ không giống với anh, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được."

Sắc mặt Bùi Chấn Vũ xanh mét.

Quá khứ của mình lại bị một người phụ nữ không quan trọng nói ra, làm cho anh giống như bị người khác hung hăng đánh một bạt tai.

Nguyên nhân chính là vì anh ta thất bại, mới muốn nhắc nhở Lê Họa, không cần giống như "Cô", sẽ chết không minh bạch.

Lê Họa cũng hiểu được lời nói của mình quá mức nghiêm trọng, ai sẽ hi vọng vợ của mình chết đi chứ?

"Rất xin lỗi."

"Cô nói không có sai, thực sự tôi không phải một người đàn ông tốt. "Bùi Chấn Vũ đứng lên, liếc mắt một cái nhìn cô, "Mà khi thân tình xung đột với tình yêu, bất luận thân tình có kém thế nào, cũng không thể buông."

Cho nên anh ta nhất định sẽ cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối.

Lê Họa nhìn bóng lưng của anh ta có chút không đành lòng, có lẽ đối với rất nhiều đàn ông thực ra yêu nhất cũng chỉ có một người phụ nữ đi, người khác cũng chưa từng chấp nhận, có vài người bằng lòng, có vài người không muốn.

Nhưng người đã chết đi, không cần phải cả đời không chấp nhận.

Lê Họa chờ Tô Như âm ỉ đi rồi sẽ trở lại đây, xem ra Tô Như chơi đùa đã quên đi sự tồn tại của cô. Cười có chút không biết làm sao, quên đi, chính cô đi ra ngoài đời gió là tốt rồi.

Đi ra đại sảnh, không khí lạnh lẽo nhanh chóng tiến vào, cả người như bị kim hung hăng đâm vào, lập tức thanh tỉnh.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, cô chưa có quay lại.

Loại tiếng vang có ý này làm cho trong lòng cô rối loạn. Anh muốn cố ý làm ra tiếng động làm cho cô quay đầu lại, cô liền cố tình không làm.

Tiếng bước chân dừng, bên cạnh cũng có hơi thở quen thuộc.

Cô không mở miệng, liền nhìn thấy một chiếc xe theo mình cách đó không xa, đèn xe chột lóe, làm cho cô nhìn thấy rõ ràng đối diện quốc lộ có một đóa hoa, thật là đẹp mắt.

"Ham muốn sụp đổ?"

Anh vừa mở miệng liền lộ ra anh đối với cô vô cùng không hài lòng, loại ngữ khí có ý này làm cho cô tức giận.

Cô liền không theo ý của anh, "Anh không nhìn thấy sao?"

Nếu cố ý đem cô nói thành phụ nữ như vậy, cô liền thừa nhận cho anh xem

Cô không cần quay đầu lại nhìn mặt của anh, chỉ biết anh nhất định nở nụ cười châm biếm. "Anh cần phải khen ánh mắt của em tốt hay vẫn là vô cùng kém cỏi?"

"Ánh mắt của em không một chút quan trọng, ánh mắt nhị thiếu tốt là được. Đại tiểu thư Tô gia, xinh đẹp động lòng người, đáng người xinh đẹp, lúc đó còn có thể trên thương trường oai phong một cõi, phụ nữ như vậy, quả thật có thể cùng nhị thiếu xứng đôi," Nói xong cô mới phát hiện chính mình vẫn là có chút để ý.

Anh cười đến mặt danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao), cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên ngẩng đầu "Em chính là bởi vì chuyện này rồi đi?"

Anh không hiểu cô, thực ra anh không cần hiểu cô.

Có người thích quá trình, có người yêu thích kết quả mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Lê Họa đưa tay lên vung vãi cái, mỉm cười, xoay người chống lại gương mặt của Lộ Thiểu Hành. Cô phải cảm ơn đôi giày cao gót trên chân này, khiến cho khoảng cách khí thế của cô với anh giảm bớt, cho dù chỉ là cô an ủi mình như vậy.

"Không phải." Từ bên cạnh anh đi qua.

Cô đột nhiên cảm thấy cười rất tốt. Anh tựa như một người chỉ biết làm đại sự, cho rằng cô không hiểu anh. Mà cô tựa như một người phụ nữ bình thường, cảm thấy người đàn ông này không hiểu mình.

Lộ Thiểu Hành giữ tay cô, "Nếu không phải, vậy hãy nói rõ ràng."

Cô quay đầu đi, "Nói cái gì?"

"Nếu không phải bởi vì chuyện của Tô gia, vậy nói là vì chuyện gì." Hiện tại anh đột nhiên hiểu được, trong lúc đó cùng cái cô gái này cũng đừng nghĩ nói "Anh hiểu em", trò chơi suy đoán anh luôn thua, rõ ràng đã nói rõ, nếu đoán không được, nói không rõ, vậy nói cho rõ ràng, dù sao vẫn không có sai.

Nhưng cô cố tình sẽ không như vậy, "Đúng, không phải bởi vì Tô gia, là vì Vương gia Lý gia Tôn gia. . ."

Lộ Thiểu Hành càng nắm tay của cô chặt hơn, khiến cho tay của Lê Họa vốn đã có chút lạnh lại càng thêm đau đớn. Anh không thích cô cố tình gây sự, vốn là khó chịu, cô còn dám chạy đến trước mặt của anh, rất tốt.

Lúc thượng đế ban cho duyên phận, thần linh cũng ngăn không được.

"Buông tay." Cô dùng sức giãy dụa, tay kia cảm túi liền hướng trên người của anh vung, vung nhiều lần, anh đứng ở tại chỗ không có dấu hiệu buông tay.

"Tức giận cũng đã xong, bây giờ có thể nói được chưa?"

Nghe được anh nói như vậy, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của anh. Đứng bất động như vậy chỉ là vì muốn làm cho cô hết giận?

Trời sinh cảm động là kẻ thù của phụ nữ.

Cô thở gấp, "Trước anh buông em ra."

"Em nói trước đi." Anh cố chấp.

"Chính là như anh nghĩ, anh cùng đại tiểu thư Tô gia không phải sắp đính hôn sao? Em còn ở lại đây làm cái gì. Hai người trai tài gái sắc, gia thế tương đương, rất xứng đôi. Em cảm thấy chính mình không xứng với anh, như vậy có khả năng sao?"

Lộ Thiểu Hành nhìn chằm chằm cô nửa ngày, "Không được tự nhiên làm cho người ta chán ghét." Dừng lại, con ngươi cũng tối sầm, "Một chút tự tin cũng không có."

Nói không có sai, cô chính là như vậy, bây giờ thấy được bộ mặt thật của cô, nên có thể buông tay đi? Tốt nhất chạy thật nhanh bỏ lại cô, sau đó cho rằng mình làm một chuyện vô cùng chính xác.

Cô đứng ở tại chỗ, không nghĩ đi.

Anh nhìn chằm chằm cô, xác định trong lòng cô đây không phải đang chửi mắng chính mình.

Đột nhiên anh cười cười, "Nhưng thực ra chính mình cũng không thế nào, cố chấp, cố chấp, không có kiên nhẫn. . ." Hình như suy nghĩ một chút, "Cho nên dựa theo nguyên tắc công bằng mà nói, tại sao có thể đi so sánh với một người phụ nữ hoàn mỹ?"

Cô tiếp nhận ánh mắt của anh, nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Vừa rồi nếu chỉ là một chút xúc động, hiện tại không thể nghi ngờ chính là động tâm. Anh làm gì phải như vậy, việc gì giống như trong tưởng tượng của cô rất tốt, xấu xa một chút lại xấu xa một chút, cho dù cô đi rồi cũng sẽ không quay đầu lại, tại sao lại cố tình như vậy.

Thở một hơi thật dài, cô cầm túi, lại vung lên người của anh, đè nén nội tâm chính mình.

Cô vẫn muốn chạy, Lộ Thiểu Hành bắt được cô, anh cố chấp còn không tin cô có thể cố chạy trốn trước mặt anh. Đối với cô cười, ý tứ rất rõ ràng, anh không chịu thả cô, thế nào cô cũng không đi được.

"Chuyện khác anh đều có thể thương lượng tốt, duy nhất hôn nhân thì không được, ai cũng không thể làm chủ thay anh, bao gồm cha mẹ của anh." Anh đem lời nói rất rõ ràng, lúc này mới nhìn phản ứng của cô.

Cô mím môi, vẫn không nói lời nào.

Đáy lòng của Lộ Thiếu Hành bắt đầu tức giận, "Vẫn là muốn chạy?"

Cô cúi đầu, không nói gì.

Anh chế giễu bây giờ cũng không xong, quan sát xung quanh một chút, không có người, lúc này mới thể hiện một bộ dạng vô cùng vô lại, "Tiền em cũng còn chưa có đưa anh, chạy cái gì mà chạy, muốn chạy trước hết hãy trả tiền lại." Khi nói lời này, mặt không khỏi đỏ, đại khái chưa bao giờ nói chuyện với người khác như vậy, đối phương vẫn là một người phụ nữ, truyền ra ngoài người khác còn tưởng rằng nhà anh nghèo nàn đến mức phải tìm một người phụ nữ đòi nợ.

"Không có tiền." Cuối cùng cô nhìn anh.

"A, đúng lúc." Anh cười đến xấu xa, "Lấy chính mình đến gán nợ."

"Em . . ."

Cô không có nói lời nào ra khỏi miệng, Lộ Thiếu Hành liền kéo cô hướng về phía xe của anh.

Tiết mục bán mình trả nợ tuy rằng cầu huyết, nhưng nếu có thể lấy để nói đùa một chút, mùi vị hẳn là không tệ. Lộ Thiếu Hành vừa đi vừa kéo một người phụ nữ, đầu óc hình dung chân thật.

Có thể cho rằng trời sinh sức lực của đàn ông có cảm giác ưu việt, đương nhiên chỉ là tương đối với vài thời điểm. Lê Họa hoàn toàn không biết Lộ Thiếu Hành đưa mình đi đến đâu, nhưng nơi này đương nhiên rất cao cấp tinh xảo. Chính cô cũng hiểu được vừa rồi chính mình không được tự nhiên, không thú vị, có chút gan tỵ, nhưng cô không biết nên làm như thế nào. Đơn giản Lộ Thiếu Hành cường chế khiến cho cô không cần lựa chọn, có đôi khi loại cảm giác này không tệ, dù sao chính mình cũng không biết bây giờ nên làm cái gì, có một người thay cô lựa chọn. Cho dù kết quả không như ý của mình, cũng tốt hơn tự mình rối rắm.

Chút lẳng mạn, đương nhiên không có khả năng, cô cũng không có cưỡng cầu. Lộ Thiếu Hành cầm khóa phòng liếc cô một cái, "Dừng nghĩ chạy."

Sau khi đẩy cửa ra, anh liền ôm lấy cô bắt đầu giở trò, không thoải mái lúc trước, có thể vứt ra khỏi đầu hoặc là sau khi hưởng thụ xong lại đi tính toán.

Anh gặm cổ của cô, nơi đó hình như là nơi ấm áp nhất cơ thể cô, toả ra hơi thở chỉ thuộc về cô.

Một bên xé rách quần áo của cô, một bên lại tiếp tục gặm nhấm cổ cô.

Lê Họa há miệng thở gấp vài tiếng, dùng chân đá anh một chút, "Đóng cửa."

Nghe được cô nói như vậy, anh tà ác nở nụ cười.

Sau đó trực tiếp ôm cô đến giường lớn trong phòng, sau khi đem cô quăng lên trên giường, liền cởi quần áo của mình, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn cô, bộ dạng không chút để ý, "Lần trước em muốn cho anh một đêm khó quên sau đó rồi đi?"

Cô cũng liếc anh, "Cho nên anh cũng muốn đóng vai em lúc ấy một chút?"

Anh dồn sức về phía cô, gặm vành tai của cô, "Không có nhầm chán như vậy."

Thân thể của anh trước sau như một mềm nhũn, tay anh không ngại phiền phức di chuyển, hầu kết đã lăn lộn, "Có nghĩ muốn anh hay không?"

"Không có." Cô quay đầu đi.

"Ngu ngốc." Anh gầm nhẹ một tiếng, dưới tình huống như vậy không phối hợp với ý tưởng của đàn ông, đây không phải là buộc đàn ông tra tấn cô đến phục tùng sao?

Anh nắm khối tròn trịa trước ngực của cô, vùi đầu tiến vào cổ của cô, hơi thở ấm áp, anh rất hoài niệm.

Ai nói qua, phụ nữ giống như thuốc phiện thực ra không sai biệt lắm, đều dễ dàng nghiện, về phần tổn thương thân thể hay không, vậy quyết định bởi người sử dụng như thế nào.

Người chậm rãi di chuyển, nắm lấy hông của cô, môi cũng di chuyển xuống dưới, trên thân thể cô lưu lại nhiều dấu vết độc đáo của anh.

Tách chân của cô ra, tay trượt vào vị trí trung gian. Mà đầu ngón tay của cô đâm vào lưng của anh, bắt đầu hà miệng thở dốc.

Xoa nắn một hồi, lúc này mới đứng thẳng dậy, động thân về phía trước, ở bên ngoài tiếp xúc với nơi mềm mại nhất, quan sát về mặt của cô.

Chậm rãi tiến vào, hai tay giữ ở chân của cô mãnh liệt tiến vào.

"Ấn. . ." Cô bắt lấy ga trải giường, mắt say lờ đờ sưng mù nhìn anh.

Anh lập tức kéo chiếc gối cách đó không xa, đem cô kéo lên, đặt ở phía dưới hông.

Anh chặt chẽ nắm lấy hai chân của cô, quần ở bên hông chính mình, dán chặt, lui về phía sau, lại dán chặt. Trong lúc đó tiếng da thịt tiếp xúc thân mật với nhau, vang lên khắp nhà, nghĩ chầm lữa, nhanh chóng thiêu đốt.

Thở gấp, va chạm, tiếng động tầng tầng lớp lớp.

Trăm ngàn năm qua hình như chỉ có phương thức này cũng không tiến bộ, vĩnh viễn đi theo bước chân nguyên thủy nhất không thay đổi được bản chất này.

Lộ Thiệu Hành từ trên người cô đứng lên, nhìn chăm chú cô một cái, lúc này mới đi vào phòng tắm. Sau khi cô nghỉ ngơi một lát, cũng đứng dậy, chỉnh đốn lại chính mình.

Dù sao vẫn dùng loại phương thức này phá vỡ bầu không khí xa lạ của hai bên.

Nhưng Lê Họa cảm giác, đối với Lộ Thiệu Hành, mình hình như giống một người bạn gái giận dỗi ầm ĩ xong đã trở lại. Cô nghĩ đến không tệ, anh thật sự nghĩ như vậy.

Mọi người có cảm xúc của chính mình, cuối cùng cho rằng mình thích một người rất nhiều năm vẫn sẽ thích, sẽ không dễ dàng thích người khác, cũng không biết là tốt hay xấu.

Lộ Thiệu Hành từ trong phòng tắm đi ra không lâu cô cũng từ trong phòng tắm đi ra.

Sau khi thấy vẻ mặt anh không có gì, liền đi qua.

"Hiện tại có thể nói?" Anh nằm ở trên giường, đem cô kéo vào trong ngực của mình.

Sau khi tự cho mình 'thù lao' nhất định, anh quyết định vẫn là trước nghe lý do cô rời đi một chút, nhìn ra nhất định sẽ không làm cho anh thoải mái, trước có thể khống chế một chút.

Ngón tay của anh quấn quanh sợi tóc của cô, cô nghĩ đi chuyển sẽ kéo tóc của cô, đau chính là tự cô tìm, cùng anh không quan hệ.

"Cha mẹ của Trác Dục Đình đi tìm anh?"

Anh còn tưởng rằng cô thật sự sẽ không nói.

Gật đầu, "Có đi tìm."

"Nói cái gì?"

Hỏi vấn đề như vậy có một chút tiến bộ ... Không hiểu làm cho anh nở nụ cười, "Nói anh đi chia sẻ hai người, không để hai người cùng một chỗ." Anh nhìn chăm chăm cô, khiến cho cô mở to mắt nhìn mặt của anh, "Thực ra, anh cảm thấy không cần anh chia rẽ, hai người cũng sẽ tách ra, không cần lãng phí sức lực, cho nên anh liền quyết định thờ ơ lạnh nhạt."

Cô chau mày, anh dùng tay miết lên mặt của cô, cho đến khi có dấu vết của ngón tay anh.

"Vậy hẳn là phải cảm ơn anh thờ ơ lạnh nhạt?"

"Nếu nói dùng chính em đến cảm ơn anh, anh cũng chỉ có thể cống hiến sức lực."

Cô đứng dậy, tay kia của anh còn quấn lấy tóc của cô, khiến cho cô thở nhẹ một tiếng, thực sự đau, quay lại nằm xuống. Người cũng chỉ có chút đau đón sau đó mới học được cách ngoan ngoãn, anh nhìn cô tò vò xem thường.

Cô liền cầm lấy tay anh cắn, làm cho anh cũng đau, lúc này mới cân bằng.

Sau khi cắn xong, thở gấp một lát, "Không chỉ thờ ơ lạnh nhạt đi?"

"Ý của em là muốn nói cho anh mặt khác?"

Anh không chút để ý khiến cho cả người cô không thoải mái, "Cha mẹ của Trác Dục Đình có phải đáp ứng, chỉ cần anh khiến cho em chủ động rời đi Trác Dục Đình, liền cho anh tài liệu của công trình XX, hơn nữa thấp hơn giá thị trường 20% hay không?"

Lộ Thiệu Hành nhìn cô nửa ngày, "Thực sự anh có nhận."

Cô lộ ra vẻ mặt đã biết rõ.

"Ai nói cho em biết?"

"Quan trọng sao?" Đích thực cô có một chút thất vọng.

Về mặt Lộ Thiệu Hành lại tỏ ra bất mãn, "Em nghĩ rằng anh là người thế nào? Không chính trực?" Anh nâng mi, "Nếu người khác bằng lòng chủ động cho anh lợi ích, lẽ nào anh sẽ ngu ngốc đi từ chối?"

Cô trầm mặc. Cũng không nói.

Anh cười khẽ, "Anh thực sự không phải là một người tốt, anh thực sự không có lý do chủ động vứt bỏ lợi ích. Em muốn nghe anh nói thật sao? Tiền tiết kiệm được kia, toàn bộ dùng để trả nợ cho em, chính là một phần mà em vay nặng lãi, chính là một phần em trả cho Tô Như. Anh chính là một người như vậy, dùng tài chính của người khác tới bù đắp, hơn nữa còn muốn mượn chuyện này làm cho em cảm động đến rơi nước mắt."

Hồ hấp của cô càng trở nên nặng nề.

Thật sự là như vậy, nhưng từ miệng anh nói ra, dường như lại thay đổi.

"Chính là như vậy. Em có thể cho rằng, phí chia tay mà cha mẹ bạn trai em cho em trả nợ." Anh dừng lại, đưa ngón tay đang quấn quanh tóc của cô gỡ xuống, "Nhưng anh phải thành thực nói, những điều này là do người khác đưa tới, anh chưa bao giờ chủ động yêu cầu qua. Cũng sẽ không vì yêu cầu của người khác mà làm việc, vĩnh viễn."

Chuyện xảy ra như vậy, nhưng không phải ý muốn của anh.

Cô đã hiểu.

Anh cũng không có cô ý trên chộc cô.

Thực ra cô muốn chính là điều này, về phần anh không phải một người chính trực, nhưng cô cảm thấy như vậy mới tốt, cô không thích anh là một người tốt không có khuyết điểm nào, như vậy cảm giác khoảng cách với anh rất xa.

"Đã hiểu chưa?" Anh thấy cô không nói lời nào, cầm lấy tóc của cô kéo kéo.

"Ừ." Hiểu được.

Sau đó?

"Em gặp qua Trác Dục Đình?" Anh giương cằm hỏi, ngoại trừ Trác Dục Đình còn ai có thể đem thông tin này nói với cô? "Sau này..." vẫn còn gặp.

"Người nào quan trọng hơn?"

Là sau này quan trọng hơn hay là Trác Dục Đình quan trọng hơn?

Anh lại hôn cô, "Em có thể chủ động hỏi anh, em không biết bất cứ chuyện gì, anh sẽ trả lời, khoảng cách với sự thật không phải gần hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Lê Họa đối với việc mình "Mất tích" mà Tô Như không có gọi điện thoại lo lắng rất là tức giận, ở trước mặt Tô Như không ngừng cằn nhằn, khiến cho Tô Như nhìn thấy cô là muốn trốn.

"Ai ai ai, tớ cũng không có nhìn thấy tên Lộ Thiệu Hành kia, còn lo lắng cho cậu làm cái gì?" Tô Như xem thường, như vậy chính là gian phu (dâm) phụ đi yêu đương vụng trộm, cô việc gì phải tự mình đa tình đi lo lắng, cũng không phải cô không có đầu óc.

"Cậu chính là không quan tâm tớ." Lê Họa nói như đinh đóng cột.

"Đúng là tớ không quan tâm cậu, Lộ Thiệu Hành mới quan tâm cậu." Tô Như cố ý nâng cao thanh âm, nhìn đèn xanh đèn đỏ phía trước, sau khi dừng xe lại, mới quay đầu cười nhìn Lê Họa, "Cô nam quả nữ, cùng ở một phòng, làm cái gì?"

"Trong đầu của cậu đang nghĩ cái gì." Lê Họa nhìn Tô Như cười cười, "Cậu muốn nghe quá trình hay là muốn nghe kết quả."

"Đều muốn."

"Quá trình thực sự không có gì đáng nói, kết quả rất không thú vị, rất tốt, chính là như vậy."

"Cát" Tô Như một bộ dạng bị đùa giỡn, sau đó tiếp tục lái xe.

Tô Như đến Bắc Thành cũng đã lâu, phải trở về. Sau khi Lê Họa tiễn Tô Như, chính mình cũng ngồi ở phòng chờ, chuyến bay của cô còn phải chờ một lát. Ngồi rất nhàm chán, đi lấy tạp chí xem qua. Không nhìn không biết, hoá ra đại tiểu thư Tô gia là một biểu tượng của con người, nhìn diện mạo này, còn tưởng rằng là một ngôi sao vừa bước ra, mỏng manh xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời. Thậm chí ở trong lòng cô oán thâm, nhất định Lộ Thiệu Hành còn chưa có gặp qua Tô tiểu thư, nếu không nói không chừng còn nhất kiến chung tình.

Mọi người, luôn luôn khao khát những điều tốt đẹp, sau đó không ngừng mở rộng liên tưởng.

Đợi hơn nửa ngày, cô mới ngồi trên máy bay.

Có chút không thú vị, nghĩ chộp mắt một lát, mở mắt ra sẽ tới thành phố Yên Xuyên.

Vị trí bên cạnh đã có người ngồi xuống, cô cũng không có rất để ý, cho đến khi thấy hương vị quen thuộc đang từ từ đậm lên, mới nghiêng thân qua, "Anh..."

Lời còn chưa nói hết, Lộ Thiệu Hành đã vươn tay giữ lấy mặt của cô, "Đây là em bị kinh ngạc hay là kinh hãi?"

"Anh không cảm thấy phiền chán?" Lê Họa liếc anh một cái, "Anh không có nói hôm nay trở về."

"Đó là em không có hỏi."

"Anh không biết nói?"

"Không nói cũng gặp, có thể mở ra duyên phận."

"Sự thật chứng minh, duyên phận là dựa vào con người." Cô cười khẽ, nhưng cảm giác này không tệ.

Lê Họa đứng dậy đi toilet, khi đi ra rửa tay, trước gương đã có một người phụ nữ đứng ở đó. Người phụ nữ đang dùng nước lau một góc áo, nơi đó có một vết bẩn, giống như bị đồ uống đổ lên. Thấy Lê Họa đang nhìn mình, người phụ nữ ngưng ngưng cười cười. Điều nói thành phố Yên Xuyên nhiều người đẹp, trước kia Lê Họa còn không sao tin tưởng, hiện tại mới cảm thấy thật sự là như vậy, nhất là trên người người phụ nữ này có hương vị độc đáo khiến cho người ta muốn nhìn vài lần.

Lê Họa trở lại vị trí, Lộ Thiệu Hành thu hồi tạp chí trên tay, "Đi lâu như vậy?"

"Cô ý nhìn người đẹp đi."

Lộ Thiệu Hành cảm thấy đáng tiếc, "Cũng không bảo anh."

Cô kéo kéo ống tay áo, "Nói thật, người đẹp."

"A" Anh kéo dài âm cuối, cười trêu ghẹo, "Đúng để cho anh đi xem xét và thưởng thức?"

Anh mặc dù là đang cười, cũng rất phối hợp, cô cũng rõ ràng, anh không cảm thấy hứng thú chút nào.

Sau khi trở lại Yên Xuyên, mỗi ngày Lộ Thiệu Hành đều bề bộn nhiều việc, mà Lê Họa cũng duy trì nhiệt tình, không có xảy ra chuyện lớn gì. Bọn họ cũng sống yên ổn với nhau, không thể nói rõ có nhiều ngọt ngào, cũng không có tranh cãi gì.

Sau khi tan tầm, Lộ Thiệu Hành vừa ngồi trên xe, liền nhận được điện thoại của Đường An An, giọng nói của Đường An An không tốt lắm, giống như trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Anh gọi một cuộc điện thoại cho Lê Họa, hôm nay có lẽ sẽ không quay về 'Đông lĩnh', nói xong liền lái xe về hướng 'Khuyên thế'.

Trong nhà hoàn toàn giống như trước đây, Lộ Chính Nhiên còn chưa có trở về, Đường An An ngồi ở trước bàn lớn phòng khách, vẻ mặt bình tĩnh, nghe thấy tiếng bước chân cũng không có quay đầu lại. Sau khi Lộ Thiệu Hành thay giày, cười đi qua.

"Đây là làm sao vậy?" Nhìn quýt trên bàn bị phá hư, "Có cừu hận lớn như vậy với quýt sao, để con trai đến bóc một quả thử xem, nói không chừng bóc một quả liền ngọt, nhất định không cho mẹ ăn quýt chua."

Đường An An nhìn con trai của mình, không biết nên tức giận hay nên cười.

"Trác Kính nói có phải là sự thật không?" Đường An An bị đè nén cả ngày, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Lộ Thiệu Hành, chuyện trong lòng rốt cuộc nhin không nổi nữa.

Hôm nay có bao nhiêu người nhìn, vợ chồng Trác Kính cũng không biết kiểm chế, ở trước mặt nhiều người như vậy khuyên bảo bà, khiến cho bà đứng ở trong đám người không hiểu chuyện gì. Nghe hơn nửa ngày mới hiểu được đại khái, người phụ nữ câu dẫn Trác Dục Đình kia, vậy mà ở cùng một chỗ với con trai của bà. Khiến cho người khác nghĩ là muốn nổi giận, nói Lộ Thiệu Hành mang theo cô ta đi tham gia tiệc đính hôn của Đường gia cùng Thẩm gia, điều này có thể không làm cho Đường An An tức giận sao?

Đang ở trước mặt người ngoài vẫn là cố gắng bảo vệ con trai của mình, chầm chọc vợ chồng Trác Kính ngay cả con trai của mình cũng không quản lí được, hiện tại làm sao không biết xấu hổ để ý tới người khác.

Lời tuy nói như vậy, nhưng vợ chồng Trác Kính nhắc nhở cũng có đạo lý.

"Cái gì không phải sự thật?" Lộ Thiệu Hành không có nửa phần lo lắng, ngồi đối diện Đường An An, cặp mắt tỏ ra vô hại.

Điều này ngược lại làm cho Đường An An không biết nên nói cái gì, dự định thôi không nói, nhưng anh lại vội tới giả bộ hồ đồ.

"Rốt cuộc có phải là sự thật hay không?" Đường An An lần này cũng không để con trai làm cản, trước kia đã dùng qua chiêu này, làm nhiều lần, lần này là vấn đề nghiêm túc, phải nghiêm túc xử lý.

"Mẹ cũng không nói là chuyện gì, con làm sao biết có phải thật sự như vậy hay không." Anh tỏ vẻ không sao cả, khiến cho trong lòng Đường An An càng không có cơ sở.

"Con hồ ly tinh ở bên ngoài của đứa nhỏ Trác gia..." Vẫn là nói không nên lời, nhử mày lại, "Con nói, rốt cuộc con cùng người đàn bà kia có quan hệ hay không."

"Không có." Anh nói như đinh đóng cột, anh cùng phụ nữ của Trác Dực Đình làm sao có thể có quan hệ, anh chỉ có quan hệ cùng người phụ nữ của mình...

Đường An An vẫn cảm thấy không thoải mái, "Vậy vợ chồng Trác Kính nói thấy con mang người phụ nữ kia đi tham gia tiệc đính hôn của Đường gia cùng Thâm gia?"

"Tình cờ gặp mà thôi." Về mặt Lộ Thiệu Hành vẫn là không có gì cả, "Làm sao vậy?"

Đường An An cảm thấy bất an, cho dù con trai của mình không có một chút sơ hở như vậy, nhiều năm qua tất cả mọi chuyện Lộ Thiệu Hành làm, khiến cho Đường An An thực sự có chút nhận không rõ, e sợ bị con trai của mình qua mặt. "Trác Kính nói là con làm cho Dực Đình cùng cô gái kia tách ra, đến tốt cùng là dùng phương thức gì? Con cùng cô ta tại sao lại có liên hệ?"

"Bác trai bác gái bọn họ nói như thế nào?" Lộ Thiệu Hành bây giờ thực sự có chút hối hận, việc gì phải đưa cô đến chỗ đó.

"Bọn họ nói cô gái kia yêu tiền như mạng, con xuất thân rất tốt, sau khi người phụ nữ kia nhìn thấy con, làm sao có thể lại đi theo Dực Đình." Nghĩ đến bộ dạng đau xót của vợ chồng Trác gia kia, lòng hư vinh của Đường An An có chút được thỏa mãn, "Thật sự là như vậy?"

"Có thể nói là như vậy." Anh không có ý tốt nói. Mặc kệ người khác nghĩ ngợi lung tung, "Mẹ bảo con trở về là vì nói việc này?"

Đường An An ngượng ngùng cười cười, "Hôm nay mẹ tự mình xuống bếp, thích ăn cái gì?"

Lộ Thiệu Hành nâng cằm.

Ngày hôm sau Lộ Thiệu Hành cũng không có trở về "Đông linh", về việc nhỏ này chẳng có gì là lạ. Lộ Ôn Thịnh trở về, thực sự khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

Lộ Diệc Cảnh lần trước bị người anh hai này đánh một đấm, sức lực khẳng định có luyện tập qua, nhìn Lộ Thiệu Hành như thế nào mài dũa.

"Anh hai." Lộ Diệc Cảnh lại dương dương tự đắc gọi một tiếng, "Lần này anh ba, không ôn."

"Ừ." Lộ Thiệu Hành tự nhiên cũng thấy được manh mối.

Lộ Ôn Thịnh đã trở lại, thật sự là khiến cho người khác chờ mong. Trong mắt Lộ Thiệu Hành có một ngọn lửa nồng đậm, thật muốn biết, kết quả là cái gì. Thời đại không giống, cha mẹ muốn lấy toàn bộ ý chí của bọn họ, cuối cùng khiến cho bọn họ phục tùng, hay là bọn họ thỏa hiệp, không có đến cuối cùng, ai cũng không biết.

Lộ Ôn Thịnh trở về, tự nhiên khiến cho cả nhà cùng nhau ăn cơm.

Ít khi một đại gia tộc có đầy đủ mọi người.

Chỉ là trên bàn vẫn còn một người ngoài.

Diệp Tinh nhìn con trai của mình, "Y Hàm là khách, con tại sao có thể chỉ biết ăn của mình, không chiêu cố khách?"

Lộ Ôn Diên ngẩng đầu liếc mắt nhìn mẹ của mình một cái, đối với Tinh Y Hàm cười cười, "Tôi thực sự tiếp đãi không chu đáo, mong Tinh tiểu thư thứ lỗi." Nói xong dùng đũa gấp thức ăn cho Tinh Y Hàm.

"Không có vấn đề gì, em có thể tự mình lấy." Tinh Y Hàm cười hào phóng, còn vì Lộ Chính Hoán và Diệp Tinh gấp thức ăn khiến cho hai người rất là vừa lòng.

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn Lộ Ôn Diên, xem Lộ Ôn Diên sẽ làm thế nào.

Bữa cơm này ăn rất lâu, hơn phân nửa đều là Lộ Chính Hoán và Diệp Tinh hỏi này hỏi kia Tinh Y Hàm, mà Lộ Chính Nhiên cùng Đường An An ở một bên cố gắng khen ngợi.

Mà ba anh em này, cố gắng làm như không có ở đây.

Sau khi ăn xong, Lộ Ôn Thịnh cùng vài người em này ngồi trong đình nghỉ mát, "Loáng một cái trở về, các em đều đã có tiền đồ của mỗi người." Điều học được bằng mặt không bằng lòng, đều đã đối nghịch.

Hứng thú của Lộ Ôn Diên không cao, "Anh 'Hoàn Quang' vốn là vị trí của anh, nay anh đã trở lại cũng tốt."

Lộ Ôn Thịnh nhú mày, "Em biết rất rõ ràng ý của cha mẹ."

Để cho Lộ Ôn Thịnh trở về, đầu phải thật sự tiếp nhận công ty, là cho Lộ Ôn Diên cảnh cáo, nếu không nghe lời, tùy lúc đều có thể bị tay thế, khiến cho Lộ Ôn Diên thu tay lại.

Lộ Thiếu Hành lại nhìn bọn họ, "Hai người chuẩn bị cãi nhau? Có cần em tránh ra chỗ khác hay không?"

Lộ Ôn Diên trừng mắt nhìn Lộ Thiếu Hành một cái, "Vẫn là giấu lại chuyện xấu của anh đi, người tiếp theo chính là anh, đừng vui mừng khi người gặp họa." Nói xong đứng dậy đi ra ngoài, Diệp Tinh đứng ở bên kia, phỏng đoán là để cho con trai của mình đưa Tinh Y Hàm về nhà. Xem ra hai người này thực lòng thích người phụ nữ kia, cho rằng là con dâu của mình mà đối đãi.

Lộ Ôn Thịnh cũng hiểu được không thú vị, "Mới trở về, thật sự ngược mới giờ." Nói xong cũng rời đi.

Lộ Diệc Cảnh nhún vai, cũng muốn đi.

Một tay Lộ Thiếu Hành bắt lấy Lộ Diệc Cảnh, "Em sao lại thế này?"

"Cái gì sao lại thế này?" Lộ Diệc Cảnh cảm thấy không biết tại sao.

"Nghe nói em ba ngày lại chạy tới nước Pháp, đôi cánh của em cũng rất cứng." Lộ Thiếu Hành trừng mắt nhìn Lộ Diệc Cảnh, trước khi kết hôn làm cái gì, không ai sẵn lòng hỏi đến, nhưng sau khi kết hôn lại không giống.

Sắc mặt của Lộ Diệc Cảnh sa sầm, "Chính anh cũng không chính trực, làm sao có thể giáo huấn em cái gì?"

"Ít nhất anh sẽ không tùy ý kết hôn, sau hi kết hôn lại càng không ở bên ngoài..." Lời này của Lộ Thiếu Hành có chút nặng, làm cho sắc mặt của Lộ Diệc Cảnh càng thêm khó coi.

Đôi mắt của Lộ Diệc Cảnh thậm chí có chút đỏ lên, liều mạng cầm lấy ống tay áo của Lộ Thiếu Hành, "Anh hai, anh nói em nên làm cái gì bây giờ, em nên làm cái gì bây giờ?" Mọi người đều cảm thấy anh vô dụng, là một công tử quần áo lụa là, người khác nghĩ như vậy, người nhà cũng nghĩ như vậy, kể cả anh cũng nghĩ như vậy, vậy chấp nhận đi nhưng anh lại gặp một người phụ nữ như vậy, lấy được rất tốt, không bỏ xuống được, phía sau còn một cuộc hôn nhân nặng nề đặt ở trên vai, "Anh, em nghiêm túc, em thật sự muốn ly hôn, tiếp tục như vậy em sẽ điên mất."

Lê Họa cùng Tô Như thường xuyên trò chuyện, Lộ Thiếu Hành cũng có thể hiểu biết về Tô Như một chút.

Hơn nữa Lê Họa thường ở trước mặt anh nói, khiến cho anh cũng rõ ràng thái độ của Tô Như.

"Em có biết điều đó không có khả năng, chỉ cần em một ngày mang họ Lộ, sẽ không thể nói việc này ra miệng." Lộ Thiếu Hành chặn lại, nghĩ cũng đừng nghĩ xảy ra cái ngoại lệ gì, thành thành thật thật chờ đợi.

"Anh hai, anh nói dựa vào cái gì mà nói, em dựa vào cái gì nên vì gia đình này ủy khuất chính mình? Giang Tri Ngữ là một đại tiểu thư, em không phải là người sao? Mọi người có biết cô ta là dạng phụ nữ như thế nào không? Tính tình táo bạo động một chút là tức giận, ném đồ đạc lung tung. Nhìn thấy em chính là nói lời lạnh nhạt thêm châm chọc, em là một người đàn ông bình thường, em cần không phải là một người phụ nữ cả ngày chỉ biết xem em là một nô lệ. Tiếp tục như vậy, em thật sự sẽ điên." Lộ Diệc Cảnh nói một chuỗi dài, há miệng thờ ơ.

Lộ Thiếu Hành lại chỉ nâng mi, "Anh chỉ là nhắc nhở em, người phụ nữ em thích kia thật sự tồn tại sao?"

Ánh mắt của Lộ Thiếu Hành quá mức lạnh.

"Anh hai nói giỡn?"

"Tất cả hành động của em đều ở trong khống chế của Giang Tri Ngữ, em thích một người phụ nữ khác, Giang Tri Ngữ sẽ không biết sao? Cô ta vì cái gì một chút hành động cũng không có? Em chưa từng nghĩ qua nguyên nhân sao?"

Lộ Diệc Cảnh dừng lại, "Nghe nói. . . Nghe nói Giang Tri Ngữ có một em gái song sinh, chẳng lẽ. . ." Tất cả là một vấn đề?

Lộ Thiếu Hành nhắm mắt, "Em gái của Giang Tri Ngữ, lúc bảy tuổi đã bị bắt cóc gặp chuyện không may, đã sớm không còn."

Lộ Diệc Cảnh kinh hãi.

"Bây giờ em ngẫm lại, người em gặp được ở nước Pháp là ai?" Lộ Thiệu Hành nhìn về khiếp sợ của Lộ Diệc Cảnh, có lẽ đối phương phải suy nghĩ cẩn thận.

Vốn Lộ Thiệu Hành cũng không có hoài nghi, chỉ là Lộ Ôn Diên từng nhắc nhở qua, không tra ra tin tức của cô gái ở nước Pháp. Ở bữa tiệc từ thiện, có người từng gọi tên Tô Như. Lộ Thiệu Hành không cố ý đi hỏi, đối phương mới nghi ngờ cô gái kia cùng cô gái bọn họ gặp ở nước Pháp rất giống. Trên thế giới có thể tồn tại hai người phụ nữ diện mạo tương tự, nhưng giống hệt như nhau, giống lạ lùng như vậy, nhất định có vấn đề.

Huống chi, Tô Như vốn am hiểu diễn kịch.

Lộ Thiệu Hành nhớ đến trước kia chính mình tra không ra tin tức của Lê Họa, mà Lộ Ôn Diên tra không ra tin tức của người phụ nữ ở nước Pháp, còn có bộ dạng giống Tô Như như vậy, như vậy, rất có thể là cùng một người.

Về phần vì sao Tô Như phải sắm vai người có tính cách hoàn toàn tương phản với mình đến câu dẫn chồng của mình, phải hỏi chính bản thân cô.

Buồn cười chính là, cô ta đóng vai người kia, còn câu dẫn thành công.

Lộ Thiệu Hành nhìn Lộ Diệc Cảnh, đây là chuyện anh cần làm, vốn là muốn nhắc nhở một chút, "Tự giải quyết cho tốt."

Lộ Diệc Cảnh vẫn đứng ở tại chỗ, rất lâu cũng không khôi phục qua.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không có tách ra, vậy có tính là chia tay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Sau khi tặng ca Lê Họa đi ra, xoa, chỗ đó đau nhức không thôi. Sau khi nhìn thấy xe của Lộ Thiệu Hành, không mang theo cảm xúc gì đi qua. Thói quen thật sự là một loại đáng sợ, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ở chỗ này chờ, cô sẽ cảm động. Số lần nhiều lên, ngược lại không có cảm giác gì quá lớn.

Sau khi cô đi đến, Lộ Thiệu Hành nhìn cô cười như không cười, bây giờ cô có đôi cánh cứng, chỉ cần anh không chủ động bắt cô trở về, bình thường cô sẽ không đến "Đồng linh", "Càng ngày càng lớn."

Khiến cho anh ở chỗ này chờ lâu như vậy, hình như trong tiềm thức cũng cảm thấy, thời gian của anh so với cô quý giá như nhau.

Kéo ra cửa xe ngồi vào, "Em cũng không yêu cầu anh."

Nghe giọng nói này, anh hừ một tiếng, "Gần đây bề bộn nhiều việc?"

"Không bằng anh." Lê Họa đem dây an toàn thắt lại, mang theo ý cười, trên cái thế giới này vốn sẽ không có cái gì đáng giá làm cho người ta khổ sở, vậy cố gắng cười đi, huống chi. . . Cô nhìn người đàn ông bên cạnh này, nếu ngay cả chuyện đau khổ nhất cô cũng đã trải qua, bất luận tương lai nhiều đau khổ như thế nào, cũng sẽ kém cái kia "Nhất".

Có lẽ chính là sự tồn tại của Lộ Thiệu Hành đánh thức cô, cũng có lẽ cuộc sống vốn là sách giáo khoa tốt nhất, cô phát hiện, muốn có được càng nhiều, càng không thể hạnh phúc. . . Cô có ý muốn giữ lấy gì đó thuộc về mình vĩnh viễn, nhưng cho dù đối phương có hứa hẹn vĩnh viễn, sẽ thực sự trở thành vĩnh viễn sao? Một khi đã như vậy, không cần cường cầu nữa.

Tâm tình thay đổi, khiến cho cô đột nhiên vui sướng hơn.

Thời gian cô vào công ty ngắn nhất, rất nhiều việc đều giao cho cô, cô làm toàn bộ rèn luyện chính mình rất tốt, cũng sẽ không oán giận.

Hoàng hôn trước bóng đêm để cho người ta cảm khái, giống như vô số cát bụi bay trong không khí, một tầng lại một tầng, mê ly, hỗn độn.

Cô lấy điện thoại di động ra, tùy ý bắt tay vào chơi trò chơi.

Tại đèn xanh đèn đỏ kế tiếp Lộ Thiệu Hành dừng lại, nở nụ cười, "Ngốc."

Trò chơi đơn giản như vậy cũng không qua được.

Im lặng đưa điện thoại di động cho anh, nếu cô ngốc, vậy để cho anh thể hiện một chút thông minh là bộ dạng gì. Không chút do dự tiếp nhận, hai ba lần

đã vượt qua cửa, đưa cho cô, về mặt vô cùng kiềm chế, một bộ dạng "Anh không phải có ý đã kích em." Cô lấy di động ra, nhếch miệng, chết cũng không thừa nhận điều này thực sự có liên quan đến chỉ số thông minh.

Đèn xanh lại sáng lên, sau khi lái xe một đoạn, mới nhìn cô như cũ đang nghiên cứu trò chơi mở miệng, "Ngày mai là ngày Trác Dực Đình đính hôn." Chỉ là trình bày, lại nhìn chăm chú cô năm giây.

Cô dừng lại, không biết ngón tay đụng phải một vị trí trên màn hình di động, toàn quân bị diệt, "A" Tô về đã biết, cũng rõ ràng trường hợp như vậy, cô chắc chắn không thể đi, "Giúp em chuẩn bị quà mừng đi."

Nói xong cô lại cúi đầu thấp xuống.

Anh cúi đầu hừ một tiếng, không biết nghĩ điều gì. Trong một câu này có hàm chứa giọng điệu không thoải mái, cô lại ngẩng đầu nhìn anh, về mặt rõ ràng có sự nhần nhện khác thường, "Chẳng lẽ anh không tham dự?"

Lúc này Lộ Thiệu Hành mới nhìn cô, "Hai người chia tay không lâu đi?"

Lời này nói xong, ý tại ngôn ngoại đó là cô cùng Trác Dực Đình cứ như vậy, tình cảm mỏng manh giống như thuyền đi giữa biển rộng bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật thuyền, "Anh cảm thấy... Anh có tư cách nói như vậy?"

Không hiểu tức giận cái gì, đúng vậy, anh dựa vào cái gì, dùng ánh mắt của người ngoài cuộc, nhìn xuống tất cả đưa ra lời bình?

Tức giận của cô rất dễ thấy được, "Tức giận?" Anh cũng không dự định thỏa hiệp, "A, người yêu cũ đính hôn, em khô sở cái gì?"

"Em thích khô sở tức giận, không được?" Cô chống lại mặt của anh, vẫn là khuôn mặt này, thế nào cũng thấy khó xử.

Anh đem xe tiến vào ga ra, lúc này mới đem cô kéo ra, "Rốt cuộc là em không hài lòng cái gì?" Từ sau khi trở về từ Bắc Thành, cô cứ như vậy,, đôi mắt luôn thân nhiên, khiến cho anh bức bối, giống như bất không được. Lúc cố ý bình thường, lại biểu hiện ra đáng vẻ điệu dàng hào phóng, tuy rằng trong lòng bất mãn, cũng coi như ở chung hài hòa.

"Em không có bất mãn, là chính anh cố tình gây sự." Nói xong giẫy ra khỏi tay của anh, như thế nào lại tranh cãi, đã đối với mình nói không dễ xảy ra bất hòa, cùng anh tranh cãi âm ỉ, cứ yên bình như vậy qua từng một ngày.

"Anh?" Anh hình như cảm thấy đây là một chuyện buồn cười bao nhiêu, "Anh nhớ rõ anh đã nói rất rõ ràng, hôn nhân của anh chỉ do anh làm chủ." Anh chắc chắn cô lại nghe được lời ra tiếng vào gì, sau đó đặt ở trong lòng, đột nhiên đúng lúc bộc phát ra.

Anh liếc cô, ở sâu trong nhận thức cuộn cuộn, phụ nữ muốn không phải là đàn ông hứa hẹn vĩnh viễn sao?

Nhưng nói "Anh mãi mãi yêu em", "Cuộc đời anh chỉ yêu mình em", "Anh muốn cùng em đến đầu bạc răng long" Thật sự có thể làm được sao? Anh không biết loại nói dối này có bao nhiêu ý nghĩa.

Nói xong lời cuối cùng, hình như cũng nghe không hiểu lời của đối phương.

Lê Họa hít thở, "Em không biết anh đang nói cái gì, buông tay, em đau."

Lúc này Lộ Thiệu Hành mới buông tay của cô ra, "Vậy em tỏ ra kỳ quái làm cái gì?"

"Ai kỳ quái?" Cô buồn cười nhìn anh một cái, lúc anh nói về Trác Dực Đình, về mặt của cô rất giống như yêu đương vụng trộm.

"Về mặt khi em nghe được chuyện của Trác Dực Đình?"

"Về mặt gì?" Cô ngẩng ngửa đầu, ngữ khí cũng chậm xuống "Ừ?"

"Về mặt khiến cho người khác khó chịu."

Đáng vẻ không được tự nhiên của anh, làm cho Lê Họa bật cười, "Có lẽ anh nhìn em khó chịu, cho nên em có cái về mặt gì anh đều cảm thấy khó chịu."

Lộ Thiệu Hành mặc kệ cô, vòng qua bên người cô, chính mình đi ở phía trước. Thực sự mất mặt, âm ỉ chuyện không có gì, ở sinh mệnh của anh vẫn là lần đầu tiên.

Lê Họa lại có lòng tốt đuổi theo anh, "Anh nói Trác Dực Đình làm cái gì?"

"Anh ta đính hôn, để cho em, người bạn gái trước đây nói một chút."

Lê Họa gật gật đầu, "Cho nên anh người cướp bạn gái trước của người ta chuẩn bị đi đến tiệc đính hôn kích thích người mới một chút sao?"

Nghe cô nói như vậy, Lộ Thiệu Hành nở nụ cười, "Càng ngày càng thông minh."

"Vẫn còn cách anh một khoảng."

Buổi tối Lộ Thiệu Hành không có tăng ca, Lê Họa lại tăng ca, Lộ Thiệu Hành không thú vị, ngồi cách Lê Họa không xa tìm một quyển sách xem.

Thư phòng của anh có không ít sách, Lê Họa nhìn vài lần, "Làm sao lại có nhiều sách nhiều như vậy?"

"Trước kia, nhìn phòng này trống rỗng, liền đem sách trước kia từ bên kia đến đây." Bên kia đương nhiên chính là chỉ 'Khuyển thế'.

Lê Họa hiểu rõ gật gật đầu, tay đánh chữ tạm dừng lại. Hoá ra là như vậy, trong lòng cô quả thực có chút không thoải mái. Ở giữa một quyển sách nào đó của anh có kẹp một tấm hình. Không cần nói nhiều, người phụ nữ xinh đẹp, khí chất như vậy, thực sự có thể giết chết khí chất của vài người trong giới giải trí. Nhưng cô cảm thấy, rất quen thuộc, giống như đã gặp nhau ở nơi nào, nhưng thực sự nghĩ không ra.

"Chỗ nào không hiểu?" Anh thấy cô không tiếp tục gõ bàn phím, đem sách trong tay để xuống, đi tới, "Chỗ này... chỗ này, có chút vấn đề nhỏ."

Ngón tay thon dài của anh chỉ ở vị trí trên màn hình.

Cô thu lại suy nghĩ, nhìn một chút, thực sự có sai.

Anh gõ đầu của cô một cái, "Làm việc không tập trung, nên bị phạt."

"Anh như thế nào so với ông chủ của em còn nghiêm khắc hơn? Lỗi sai nhỏ này nằm trong phạm vi cho phép xảy ra." Sau khi cô sửa chữa, mới nhìn anh tỏ vẻ kháng nghị.

"Sai chính là sai, không phân lớn nhỏ."

"Anh người này... Chẳng lẽ sẽ không thích phạm một sai lầm nhỏ nào."

"Sẽ, nhưng ở mặt ngoài dù sao vẫn làm được hoàn mỹ."

"Dối trá."

"Cảm ơn đã khen ngợi."

Lễ đính hôn của Trác Dực Đình cũng không long trọng, nhưng lại âm áp, lại áp dụng bảo vệ môi trường, không bày ra lãng phí. Nghe nói đây đều là vị hôn thê Bạch Lam của Trác Dực Đình đưa ra. Trác gia đối với người con dâu tương lai này cực kỳ vừa lòng. Cũng có đối lập so với thân phận cao quý của Bạch Lam.

Đường An An đem con trai của mình kéo đến bên người, "Lam Lam này nhìn qua không có sai." Liếc mắt con trai của mình một cái, "Nhưng ánh mắt con trai mẹ khẳng định cao, nhất định không thua ánh mắt của Dực Đình."

Nói đi nói lại đều là chuyện này, Lộ Thiệu Hành mang theo ý cười, không chút để ý mở miệng, "Nếu như bị bác trai bác gái nghe được, trong lòng nhất định không thoải mái."

"Con trai của mẹ vốn rất xuất sắc, tìm một người phụ nữ tốt là chính đáng." Tự tin của Đường An An không phải không có đạo lý, con trai của mình từ nhỏ ngoan ngoãn, cũng không gây ra rắc rối gì cho mình, đương nhiên cảm thấy so với người khác tốt hơn.

Trác Kính mang theo vợ của mình đến đón tiếp Đường An An, nhìn thoáng qua Lộ Thiệu Hành, lấy ra tư thế của bề trên, "Thiệu Hành, không phải bác trai bác gái nói con, cùng loại phụ nữ này, nên giữ một khoảng cách."

Sắc mặt của Đường An An lập tức không tốt, tại loại trường hợp như thế này lại nói những lời như thế, nhà giàu mới nổi quả nhiên là nhà giàu mới nổi, chẳng phân biệt trường hợp, cũng không nhìn sắc mặt người khác.

"Con trai của tôi là người điểm mấu chốt tự biết sắp xếp." Đường An An nhẹ nhàng một câu.

Châm chọc con trai Trác Kính không có điểm mấu chốt, có ý quản lý người khác, trước hết quản lý con của mình rồi hãy nói.

Lộ Thiệu Hành cười có chút co quắp, làm bộ khó xử lôi kéo Đường An An, "Có như vậy khen con của mình sao?"

Đường An An vỗ bả vai của Lộ Thiệu Hành, "Thật sự tốt mới có thể khoe khoang, quá mức khiêm tốn sẽ trở thành dối trá, Trác phu nhân, bà cứ nói?"

"Đứa nhỏ Thiệu Hành này quả thật nhu thuận, còn quá trẻ tuổi, khó tránh khỏi chịu không được hấp dẫn. Chúng ta làm trưởng bối cũng chỉ là nói một chút."

Đường An An một bộ dáng đã hiểu, "Đã biết, các người bởi vì chuyện Dực Đình đều trông gà hoá cuốc, phải tin tưởng, không phải tất cả mọi người đều giống Dực Đình."

Trác phu nhân thay đổi sắc mặt, lại không thể trở mặt, đành phải cười lấy cớ có việc kéo chồng của mình rồi đi.

Đường An An không thể dễ dàng tha thứ cho người nói xấu con trai của mình, đứa nhỏ là bà sinh, muốn nói muốn mắng là chuyện của bà, không tới

phiên người khác tới dạy bảo.

"Tiểu tử thôi." Đường An An dùng sức捏 cánh tay của Lộ Thiệu Hành, "Phải làm cho mẹ của con khó xử, mẹ quản không được con."

Điều này tính là cảnh cáo đi, bà không hẳn không có đem lời nói của Trác Kính để ở trong lòng, chỉ là nhắc nhở Lộ Thiệu Hành không thể phạm sai lầm.

Vị hôn thê Bạch Lam của Trác Dực Đình là một danh môn thực nữ, lời nói và cử chỉ đều có thể cho thấy. Trác Dực Đình đứng ở trước mặt Lộ Thiệu Hành, vì vị hôn thê của mình cần vài lần rượu, sắc mặt cũng đỏ lên.

"Lần trước Trang Chu không nói, tớ còn không dám tin tưởng." Đây là lời nói thật, chính là người nghe có lẽ cảm thấy đối trá.

Trác Dực Đình nghe nói như thế, cũng chỉ là nghiêng mắt nhìn chén rượu trên tay. Thứ tình cảm này, không phải bạn dùng thời gian đi chứng minh có thể đạt được danh hiệu si tình. Chính anh cũng không nguyện ý tin tưởng, chỉ là đính hôn, không có phản kháng gì. Có lẽ là mệt mỏi, không muốn lại tiêu hao sức lực làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì.

Lắc lắc chất lỏng trong tay, nhìn nó không ngừng lay động. Thực ra bọn họ cùng chất lỏng trong cái chén kiểu Trung Quốc này cũng giống nhau, cho là mình cao quý không thể với tới, bị người khác khen đến ba hoa chích choè, rượu đỏ bao nhiêu năm, trải qua quá trình làm việc giá cả thị trường. Cuối cùng còn không phải ở trong cái chén, hơn nữa lúc rơi xuống mặt đất, ngay cả nước bình thường cũng không bằng, tự nhiên làm bẩn mặt đất.

Anh cười, không có cách nào khác trả lời, ít nhất anh cùng Lộ Thiệu Hành không có khả năng giống như trước đây, vậy không cần đối trá cười giả dối lấy lòng, cũng không có cần phải lấy lòng.

Lộ Thiệu Hành lấy ra một vật nhỏ, đưa tới trước mặt Trác Dực Đình, "'Cô' đưa."

Anh tin tưởng Trác Dực Đình nghe có thể hiểu được.

Nhưng Trác Dực Đình không có nhận lấy.

Lộ Thiệu Hành cười nhẹ một chút, xoay người giao cho Bạch Lam đang đi tới, "Một người bạn tặng cho cô."

Bạch Lam nhìn nhìn Trác Dực Đình, có chút khó hiểu, "Xin hỏi người bạn kia là ai?"

Lộ Thiệu Hành nâng cằm, "Không phương tiện nói tên." Vẫn là đưa tay ra, ý bảo Bạch Lam cầm lấy.

Dù sao anh là người tặng quà, không thể mang về.

Bạch Lam đối với Lộ Thiệu Hành gật gật đầu, nhận, "Thay tôi cảm ơn người bạn kia, rất đẹp, tôi rất thích."

Trác Dực Đình uống hết toàn bộ rượu đỏ trong cái ly trên tay. Là tác phong của Lê Họa, biết anh sẽ không nhận, đưa cho Bạch Lam, anh cũng không thể ngăn cản. Đúng là chút hiểu biết này, khiến cho người ta không thoải mái.

"Mẹ bảo chúng ta đi qua." Bạch Lam đứng ở trước mặt Trác Dực Đình, lại nhìn thoáng qua Lộ Thiệu Hành.

Rất rõ ràng, nói cho Lộ Thiệu Hành nghe.

Lộ Thiệu Hành gật đầu, "Cha mẹ lớn nhất, tớ cũng phải đi đến chỗ mẹ tớ."

Lộ Thiệu Hành nhìn Bạch Lam, vẫn là một người phụ nữ thông minh, cùng Trác Dực Đình cũng rất xứng đôi, trong lời nói của Đường An An, rất có đạo lý.

Chỉ là vừa rồi Lộ Thiệu Hành vốn là muốn ngầm ngầm hại Trác Dực Đình như lời Lê Họa từng nói, hiện tại xem ra không có cơ hội, cũng không làm sao tiếc nuối. Những lời này đến hiện tại không có ý nghĩa gì. Trác Dực Đình có lẽ là thật sự suy nghĩ vì Lê Họa, mới muốn Lê Họa đề phòng mình. Cũng thực sự không phải vì gây chia rẽ.

Nheo neho tay, hai người đàn ông, bị một người phụ nữ biến thành loại tình huống hiện tại, ngoại trừ cảm thán còn có cái gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Văn của tôi có phải nam chính nữ chính rất không cá tính có phải hay không... Cũng không xuất hiện chuyện gì... Ai

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Trong bóng đêm, tiếng thở dốc không ngừng của đàn ông và phụ nữ, xung quanh tiếng hít thở lặp lại nhiều lần.

Vào lúc này thanh âm của điện thoại vang lên, có vẻ rất gấp gáp. Lộ Thiểu Hành từ trên người Lê Họa đứng lên, cầm lên áo ngủ ở bên cạnh người mình, lúc này mới cảm lấy di động. Xem ra sự việc thực sự rất quan trọng, có thể khiến cho anh nghe thấy mặt lập tức biến sắc, động tác trên tay cũng dừng lại. Lê Họa kéo chân đắp chính mình, hai mắt toàn sương mù nghiêng nghiêng nhìn Lộ Thiểu Hành, tay lại sờ về phía di động của mình để ở một bên.

Không đủ, đó là định nghĩa của cô đối với mình. Khi di động vang lên trước tiên anh sẽ nhận đón điện thoại, đương nhiên, có lẽ đối phương có chuyện quan trọng. Mà trong đầu cô lại xuất hiện một cái tên cũng đưa điện thoại di động bấm xuống. Loại hành vi khác lạ này, cho dù nhìn qua không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng chính cô nhất định phải cân bằng.

Khi nghe nơi đó nhắc đến "Tri Ngôn, Tri Ngữ", hơi chau mày một chút.

Lộ Thiểu Hành lập tức mặc quần áo vào, nhìn qua rất vội vàng, có lẽ nhất định là xảy ra chuyện gì quan trọng. Sau khi thu thập xong tất cả, lúc này mới nhìn cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay sẽ không trở lại." Khi cô còn không có phản ứng gì, anh bỏ thêm một câu, "Trong nhà xảy ra chuyện."

Cô gật đầu thật mạnh, ý bảo đã biết. Anh nói rõ ràng như vậy, không phải là để cho cô không cần nghĩ nhiều sao? Cô không có gốc như vậy, đương nhiên biết loại thời điểm này không thể tùy hứng làm phiền.

Lộ Thiểu Hành nhìn cô, hình như còn muốn nói điều gì, tay cũng vươn ra, nhưng mà dừng lại, bước đi ra ngoài.

Cô nhìn thân ảnh của anh biến mất, cơ thể cứng ngắc, hồi lâu mới quay về gọi điện thoại cho Tô Như. Sau khi nghe được thanh âm của Tô Như, Lê Họa liền đứng dậy nhanh chóng mặc quần áo, cũng không để ý tóc của mình bây giờ lộn xộn cỡ nào, dùng lược tùy ý chải sơ vài cái liền đi ra.

Tô Như ngồi yên ở trước nhà trọ trước kia của cô, giống như trước đây, lúc cô trở về nhìn thấy như vậy, người cuộn lại ở một góc. Đáng thương như vậy, giống như một con mèo lang thang bị người khác vứt bỏ, chỉ có thể trốn ở chỗ này. Tâm của Lê Họa bỗng nhiên đau, tại sao cô có thể không nghe điện thoại của Tô Như, tại sao có thể chứ?

Cô đi qua, đem Tô Như ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng của Tô Như, "Làm sao vậy?"

Tô Như chỉ là cầm lấy tay của Lê Họa, không khóc, tựa vào trong ngực của cô, muốn tìm kiếm ấm áp thuộc về mình.

Tô Như run rẩy, Lê Họa chỉ có thể ôm càng chặt hơn.

Cô hi vọng Tô Như có thể khóc một tiếng, nhưng cô ấy không có, điều này khiến cho Lê Họa không biết làm sao bây giờ.

Sau khi Tô Như tốt hơn một chút Lê Họa mới mở cửa, giúp đỡ Tô Như đi vào. Ở dưới ánh đèn sáng, Lê Họa mới nhìn thấy trên người Tô Như có vết thương, giống như bị cái gì đập vào, tay có một tảng lớn xanh xanh tím tím, tay kia thì lại chảy máu.

"Xảy ra chuyện gì?" Lê Họa cầm lấy bả vai của Tô Như, tuy rằng trước kia cũng xảy ra vài chuyện lớn nhỏ, nhưng chưa bao giờ xảy ra tình huống này.

Tô Như đem kéo tay áo xuống, không muốn nói chuyện này, nhìn bộ dáng của Lê Họa, không được tự nhiên mở miệng, "Tớ mới từ nhà họ Lộ tới đây."

Lê Họa có thể hiểu được một chút, cũng giới hạn một chút, ánh mắt sáng rực nhìn Tô Như, "Sau đó?"

"Lộ Diệc Cảnh muốn ly hôn." Tay của Tô Như run lên, nhưng vẫn từ trong túi lấy ra gói thuốc, lấy một điếu đưa cho Lê Họa. Lê Họa có chút do dự, nhưng vẫn là tiếp nhận. Khóe miệng Tô Như di chuyển xuống thấp không nói chuyện.

Lê Họa thực sự rất lâu không có hút thuốc, nhưng điều này không có nghĩa là không hút.

Tô Như hưng hăng hút vài hơi "Tớ cùng anh ta đánh một trận." Nhìn xuống cánh tay của mình, "Đừng lo lắng, tên kia so với tớ bị thương nặng hơn."

Điều này Lê Họa tin tưởng, Tô Như tuyệt đối sẽ không chịu thiệt, "Cậu là bởi vì anh ta đưa ra yêu cầu ly hôn xấu hổ quá hoá giận người đưa ra yêu cầu ly hôn là anh ta?"

"Không biết." Tô Như vẫy điếu thuốc một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lê Họa, cười đến rất châm chọc, "Quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của cậu." Nhìn dáng vẻ khó hiểu của Lê Họa, vươn tay chạm vào vài chỗ trên cổ Lê Họa, Lê Họa lập tức hiểu ra, hận không thể lấy thứ gì đó che đi.

Lê Họa tránh né, Tô Như thu hồi tay của mình, xem ra, trình độ hòa hợp khiến cho người ta giật mình.

"Cậu bỏ chạy đi ra?" Lê Họa nghĩ muốn nói sang chuyện khác, loại chuyện xấu hổ này, cho dù là bạn bè tốt nhất, cũng không sẵn lòng nhắc đến.

Tô Như đem đầu điếu thuốc lá ném xuống, "Ừ." Lại rút ra một điếu thuốc, Lê Họa đưa tay ngăn lại, Tô Như đành phải đem một điếu thuốc quấn quanh đầu ngón tay của mình, xé nát, mùi thuốc lá lan ra, mùi thuốc lá quanh quẩn lẫn vào hơi thở.

Lê Họa cũng không biết mình nên an ủi Tô Như cái gì, cô có thể làm chính là ở cùng Tô Như, nhưng cô không biết phải làm những thứ gì.

"Nếu Lộ Thiểu Hành vứt bỏ cậu, cậu sẽ như thế nào?" Hai tay của Tô Như chống trên bàn trên bàn, cũng không có nhìn về phía Lê Họa.

"Dù sao vẫn sẽ không chết."

"Cậu thật sự nghĩ thông." Cũng không biết có phải châm chọc hay không, "Lộ Diệc Cảnh yêu người khác."

Lê Họa nhìn chằm chằm Tô Như rất lâu, "Cậu lại chơi cái trò chơi 'Thiệt giả' kia?"

Hề là bạn trai của Tô Như, đều phải trải qua loại trò chơi "Thiệt giả" này. Khi cùng Tô Như gặp gỡ, sẽ gặp mặt một người có diện mạo giống Tô Như như đúc, nhưng cô gái đó có tính cách một trời một vực. Chỉ là, khiến cho người ta khó hiểu chính là tất cả những người đàn ông này đều rất thích cái người ôn nhu tốt đẹp kia, chính là "Tô Như", sau đó đối với Tô Như đưa ra yêu cầu chia tay.

"Cậu không phải cảm thấy tớ có bệnh?"

"Không có." Lê Họa phủ nhận, "Chỉ là, tại sao nhất định phải cải trang thành em gái của cậu tới thử ?"

"Lê Họa, cậu nhu nhược, thực ra cậu cũng giống những người khác cho rằng tớ có bệnh, vì sao không dám nói thẳng?"

"Tớ thực sự không có." Lê Họa nở nụ cười, "Đói bụng chưa, tớ nấu cơm cho cậu."

Tô Như lấy một tay kéo Lê Họa lại, "Tớ biết tớ có bệnh, cậu có xem thường tớ hay không, có hay không? Tớ biết tính cách mình không tốt, tính tình không tốt, thói quen cũng không tốt, cái gì cũng không tốt. Người như tớ vậy, không ai thích là bình thường. Nhưng tại sao tất cả bọn họ đều thích loại phụ nữ như Giang Tri Ngôn? Dịu dàng lương thiện quan trọng như vậy sao? Tại sao không thể thích tớ chứ? Tại sao không thể chứ?"

Lê Họa bị Tô Như hung hăng lắc.

Lê Họa không có giãy dụa, "Cậu đã không có cha mẹ, nhưng lại có một người ông nội coi cậu là sinh mệnh mà yêu thương. Tớ có cha mẹ, lại cùng không thể giống như có cha mẹ, bây giờ ngay cả một người thân cũng không có, cậu nói là tại sao chứ?"

Không có đáp án, đến tột cùng trên cái thế giới này có đáp án sao.

Tay của Tô Như từ trên người Lê Họa trượt xuống dưới.

Lê Họa lại cười cười, "Cậu hỏi nếu Lộ Thiếu Hành vứt bỏ tớ sẽ thế nào. Tại sao cậu không hỏi một câu, có một ngày, tớ sẽ vứt bỏ Lộ Thiếu Hành anh ta sẽ như thế nào ? Tại sao cậu không hỏi như vậy chứ?"

Giống như Lê Họa nhất định không phải Lộ Thiếu Hành không được, mà Lộ Thiếu Hành lại có thể đối với cô có cũng được không có cũng không sao.

Lúc Lộ Thiếu Hành trở về, mọi người trong nhà ngồi vây quanh ở một gian trong nhà, sắc mặt mỗi người cũng không tốt, ngoại trừ một người. Chỉ có Lộ Ôn Diên không có biểu tình gì, cúi đầu cũng không biết suy nghĩ cái gì. Lộ Thiếu Hành hình như có thể cảm thấy người em này lúc này có chút "Vui sướng khi người gặp họa", Lộ Ôn Diên gây ồn ào đã đủ lớn, mà Lộ Diệc Cảnh lại có thể gây ra chuyện so với Lộ Ôn Diên lớn hơn, thành công thu hút tầm mắt mọi người trong nhà, hoàn toàn đem chuyện của Lộ Ôn Diên vứt ra sau đầu, đây là loại may mắn nào. Tuy rằng nói trong lúc đó anh em không nên có suy nghĩ như vậy, nhưng cũng giới hạn trong chuyện gì, liên quan đến phụ nữ, đàn ông đều ích kỷ.

Lộ Thiếu Hành nhìn thoáng qua người ngồi ở giữa cha mẹ của mình, đối với Đường An An gật đầu.

Mẹ của Lộ Diệc Cảnh cũng từ Mĩ trở về, giờ phút này đang ngồi ở một bên không ngừng khóc, cũng chỉ có một đứa con trai như vậy, còn mồ côi từ trong bụng mẹ, có thể có bao nhiêu yêu thương, như thế nào sẽ gây ra chuyện này.

Lộ Chính Hoán cùng Lộ Chính Nhiên cùng lúc nhìn mẹ của Lộ Diệc Cảnh tỏ ra không kiên nhẫn, Diệc Tình hiểu rõ chồng của mình nhất, lập tức đem người phụ nữ nhìn qua ung dung lộng lẫy sang trọng kia tiến vào trong nhà. Người phụ nữ này, không tính là người của Lộ gia, lại càng không phải vợ của Lộ Chính Thiên. Còn chưa có kết hôn, Lộ Chính Thiên đã xảy ra chuyện, tuy rằng sinh ra Lộ Diệc Cảnh, nhưng cũng là đem đứa nhỏ lưu tại nhà họ Lộ, chính mình cầm một số tiền nhà họ Lộ cấp đi Mĩ, về phần ở bên kia có lập gia đình hay không, nhà họ Lộ không hỏi tới.

Lộ Thiếu Hành nhìn như vậy, biết chuyện lần này Lộ Diệc Cảnh gây ra tuyệt đối rất lớn.

Lộ Chính Hoán cùng Lộ Chính Nhiên đều tức giận không nhẹ.

Đường An An nháy mắt với anh, ý bảo anh lúc này ngoan ngoãn, cái gì cũng đừng làm. Không khí trong phòng lạnh quá mức, nếu đổi thành đứa nhỏ khác nhà họ Lộ gây ra chuyện như vậy, chỉ sợ nhất định sẽ xử trí bằng gia pháp, tuy rằng bọn họ một lần cũng chưa có bị thi hành qua, cũng không có nghĩa là sẽ không phải chịu trừng phạt, đây là một nguyên tắc mang tính tuyệt đối của gia tộc, tin tưởng quy tắc không thể vi phạm.

Lộ Ôn Thịnh ho khan một tiếng, chủ động ra tiếng, "Em hai đi xem em tư một chút, thuận tiện khuyên nhủ nó."

Trong nhà có một người hiền lành, ít nhất tương đối mà nói là người hiền lành. Lộ Thiếu Hành cũng hiểu ý tứ của Lộ Ôn Thịnh, khuyên bảo là già, đem chút thức ăn nước uống cho Lộ Diệc Cảnh mới là thật.

Ở trước mặt bề trên, khẳng định không thể nói thẳng.

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu, vẫn là đi vào một gian phòng cuối cùng. Đó là phòng của ông nội khi còn sống ở, bầu không khí nghiêm túc, khi còn bé bọn

họ không thích bước vào nơi đó. Trong nhà có nhiều anh em, trước đây nghịch ngợm gây chuyện không ít, ông nội chính là ở trong phòng kia trừng phạt. Rất ít người bị ông nội phạt, có lẽ trong nhà chỉ có duy nhất em gái Lộ Tiết Thần, nhưng cho dù như vậy, người em gái kia cũng đã bị đuổi khỏi gia tộc, đây là thách thức quyền uy phải trả giá.

Khi Lộ Thiếu Hành đi vào, Lộ Diệc Cảnh quỳ đối diện bức họa của ông nội.

Lộ Thiếu Hành ngẩng đầu nhìn bức họa trên tường, trong trí nhớ ông nội không có trẻ như vậy, cũng không biết bức họa kia là khi nào, nhìn qua rất trẻ, nhưng vẫn nghiêm túc như trước, xem ra có đôi khi tính cách thật sự là trời sinh.

Trên người Lộ Diệc Cảnh có không ít vết thương, nhìn qua rất chật vật.

"Thật có khả năng." Anh ngồi ở một bên, nhìn sắc mặt của Lộ Diệc Cảnh nổi giận đùng đùng như cũ.

"Anh đừng khuyên em, em lần này muốn ly hôn, chính là không thỏa hiệp, có bản lĩnh để bọn họ đánh chết em, để cho em đói chết." Lộ Diệc Cảnh nói mấy câu, liền thờ đốc.

"Vậy em chết đói đi, cũng có thể cho Giang lão gia một kết quả."

Lộ Diệc Cảnh một chút sức lực cũng không có, trừng mắt nhìn Lộ Thiếu Hành, "Anh giúp đỡ người ngoài là vì chuyện gì?"

"Em cũng không phải không biết cha của anh ở trên chính trị cần Giang lão gia ngầm trợ giúp, mà bác cả cùng Giang lão gia. . ." Lộ Thiếu Hành dừng lại, "Em có thể chỉ nghĩ ích lợi của em, tự nhiên phải hiểu được, người khác cũng sẽ vì lợi ích của mình."

Huống chi đứa nhỏ này, ở trong lòng bề trên, bất quá chỉ là vớ hải kịch ngang ngược mà thôi. Phong tỏa tài khoản. Sau khi không có tiền không có nhà, còn không phải chán nản trở về nhận sai. Điều này, Lộ Thiếu Hành thật sự tán thưởng Lộ Tiết Thần, nói đi là đi, không cần nhà họ Lộ chỉ ra một hào nào, sống rất tùy ý tự nhiên, vài người đàn ông bọn họ, còn không bằng một người phụ nữ.

"Chỉ biết nói mát, các người cũng không biết em trải qua cái gì. Người đàn bà kia, cô ta cũng dám. . ." Cắn chặt răng, đời này có lẽ chưa bao giờ uất ức như vậy, "Không ly hôn, còn tưởng rằng em dễ ức hiếp."

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu, "Uống nước, uống xong tiếp tục trút hết ra."

Lộ Diệc Cảnh lạnh lạnh nhìn thoáng qua Lộ Thiếu Hành, vẫn là không có mạnh mẽ lựa chọn uống nước, lúc này cũng không làm người dừng cảm.

"Cô ta giả dạng làm một người phụ nữ khác lừa gạt em, điều này em không nói ra, cuộc đời này em sẽ không gặp người."

"Em như thế nào không kiểm điểm một chút chính mình, tại sao dễ dàng bị lừa như vậy?"

"Cô ta cải trang quá giống. . ." Ngay cả chi tiết này họ cũng có thể chú ý tới, nếu anh không cố ý thử, tuyệt đối không chịu tin tưởng trên cái thế giới này có biểu diễn hoàn mỹ như vậy, thật làm cho người ta giật mình. Tô Như có, cô gái kia đều không có, thói quen của Tô Như, thói quen của cô gái kia liền tương phản, kiểu tóc khác nhau, nụ cười cũng khác nhau, cho dù ngũ quan giống nhau, đầu tiên nhìn thấy, bản năng sẽ cảm thấy là hai người.

Huống chi ở trong mắt Lộ Diệc Cảnh, Tô Như tính tình tiểu thư cái gì cũng không biết, như thế nào sẽ thiết kế trang phục?

Bị lừa hoàn toàn, Lộ Diệc Cảnh cũng không khỏi không bội phục, biểu diễn hoàn mỹ, như thế nào không đi thi diễn viên quốc tế?

Lộ Diệc Cảnh trút hết ra một trận.

Lộ Thiếu Hành lúc này mới than , "Em là tức giận cô ta lừa em, hay là tức giận em thế nhưng lại thích.... ừ, một mặt khác của vợ mình?"

Lộ Diệc Cảnh nhìn chằm chằm Lộ Thiếu Hành, nửa ngày cũng không nói gì.

Lộ Thiếu Hành xoa hai tay của mình, có chút không thú vị ung dung đi ra ngoài.

"Thế nào?" Lộ Ôn Diên ở cửa ngăn lại Lộ Thiếu Hành.

"Không có gì."

"Như vậy còn không có cái gì, xin hỏi anh hai thân yêu, như thế nào mới gọi là có gì?"

Mặt của Lộ Thiếu Hành không chút thay đổi liếc nhìn mặt của Lộ Ôn Diên, "Em 'Bất kê thông dâm ở đây', hẳn là tính."

Sắc mặt Lộ Ôn Diên bối rối.

"Bọn họ không thể ly hôn. " Lộ Thiếu Hành chắc chắn mở miệng, bây giờ chỉ là Lộ Diệc Cảnh tức giận mà thôi, anh ta đâu phải thật sự muốn ly hôn, muốn cá chết lưới rách, sẽ làm chính mình tổn thương nghiêm trọng?

Lộ Ôn Diên tỏ vẻ hoài nghi, "Tính tình của Diệc Cảnh há lại chịu nghe theo bọn họ."

Lộ Thiệu Hành nâng cằm, "Có lẽ đúng như lời Diệc Cảnh lời nói đi, nó sẽ nghe lời trưởng bối nói, cũng là để cho các trưởng bối yên tâm về tiểu bối."

Lộ Ôn Diên hừ một tiếng, "Tự em vào xem."

"Thực sự nên vào xem, không Diệc Cảnh sẽ chết thật sự thảm." Thanh âm của Lộ Thiệu Hành xa xôi vang lên, đám hỏi của nhà họ Lộ cùng Giang gia vốn nên xảy ra trên người Lộ Ôn Diên, là Lộ Diệc Cảnh đỡ. Lần này Lộ Chính Hoán cùng Diệp Tinh sớm phát hiện Lộ Ôn Diên không được bình thường, đem Lộ Ôn Thịnh từ nước ngoài gọi về, muốn phủ đầu Lộ Ôn Diên, ai biết Lộ Ôn Diên căn bản không lo trở về, nếu không phải Lộ Diệc Cảnh gây ra chuyện lớn này, chỉ sợ Lộ Chính Hoán cùng Diệp Tinh cả ngày vội vàng xử lý người con trai này như thế nào.

"Anh thì tốt được bao nhiêu." Lộ Ôn Diên ý tứ hàm xúc nở nụ cười, "Chú hai hẹn Tô lão gia ăn cơm, có lẽ sẽ bảo anh tiếp khách, nhị tiểu thư Tô gia từ nước ngoài đã trở lại? Hình như là cùng anh tốt nghiệp một trường đại học, cũng không biết anh có gặp qua đôi phương hay không?"

Sắc mặt Lộ Thiệu Hành chìm xuống, xem ra, đây mới là nguyên nhân chủ yếu gọi anh về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hình như không có âm ỉ cái gì, dù sao vẫn cảm giác bọn họ đi xa, cũng không biết có phải cảm giác của tôi sai lầm hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Mấy đứa con nhà họ Lộ liên tiếp gây ra chuyện ồn ào, các trưởng bối tự nhiên sẽ áp dụng biện pháp, về phần Lộ Thiệu Hành tạm thời còn chưa bày ra chi có thể sớm sắp xếp bọn họ mới có thể yên tâm. Đêm đó Lộ Thiệu Hành chỉ có thể đợi ở "Khuyên thế", người trong nhà như vậy, anh cũng đi không được. Cũng không biết Lộ Ôn Diên cùng Lộ Diệc Cảnh nói thế nào vẫn có chút lo lắng. Tính tình của Lộ Ôn Diên vốn vội vàng, mang theo cảm xúc không để ý hậu quả, lại đổ thêm dầu vào lửa không biết sẽ trở thành bộ dáng gì nữa.

Gây ra chuyện như vậy, Lộ Diệc Cảnh đành phải ở trong nhà thành thành thật thật đợi.

Lộ Thiệu Hành cũng không sống dễ chịu, mới đứng lên liền bị Đường An An bắt lại, "Buổi chiều năm giờ rưỡi, không được đến muộn."

"Vâng" Anh đáp ứng.

Hiện tại không ngốc đi từ chối cái gì, nếu không tùy lúc nhóm lửa trên thân.

Ngày hôm qua trước khi ngủ, Lộ Chính Nhiên tự mình đến phòng của anh. Hai cha con nói chuyện với nhau một lát. Nội dung Lộ Diệc Cảnh là con trai duy nhất của Lộ Chính Thiên, trong nhà rất cưng chiều đứa nhỏ kia, nhưng trong đó cũng có nguyên nhân là tội nghiệp đi, đứa trẻ không có cha, được nhóm chú bác nuôi dưỡng lớn lên, không dám đánh mắng nhiều, kết quả làm cho Lộ Diệc Cảnh có tính tình này. Mà Lộ Thiệu Hành, là anh của Lộ Diệc Cảnh, ít nhất có ảnh hưởng.

Nói cũng nói xong phần trên, sau đó nói đến bữa tiệc ngày hôm sau, khiến cho người ta không thể nào tìm cớ trì hoãn.

Tô gia có hai người con gái và một người con trai, khó hiểu chính là người thừa kế hiện tại xuất hiện trước mặt công chúng là Đại tiểu thư Tô Thiên Mặc. Lộ Thiệu Hành nghe nói qua về truyền kỳ của Tô Thiên Mặc, chưa từng gặp qua. Đàn ông, trong lòng đều có một tư tưởng cố định, phụ nữ ở trong nhà sống an nhàn sung sướng là tốt rồi, cùng đàn ông trên thương trường dốc sức làm cái gì? Dựa vào điểm này, Lộ Thiệu Hành đối với Tô Thiên Mặc, qua thực không có một chút hứng thú gì, nhưng không dám nói thẳng, nếu anh nói đối với Tô Thiên Mặc không có hứng thú, cha của mình nhất định sẽ trực tiếp nói một câu để cho anh gặp nhị tiểu thư Tô gia Tô Thiên Linh, sẽ càng thêm phiền phức.

Đã đáp ứng thì sẽ đi, đây là tác phong của Lộ Thiệu Hành.

Lái xe tới "Yên thành", đây là một nhà kinh doanh khách sạn không lâu, hoàn cảnh đồ ăn không tệ, làm cho không ít người đều lựa chọn tiếp khách ở trong này. Lộ Thiệu Hành vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, tham dự những bữa tiệc này, có thể không tham dự sẽ không tham dự, ai lại ngu ngốc đi phá vỡ người khác.

Từ trên xe bước xuống, vẫn chưa đi hai bước, "Vận khí" liền tốt như vậy gặp người quen.

Lộ Thiệu Hành đứng ở cửa chính, sau khi một đám người kia đi tới nhìn thấy anh, lập tức cười rộ lên cùng anh chào hỏi, nói vài câu khách sáo. Lộ Thiệu Hành cũng nhận được tin tức mình muốn, đối phương là tới cùng nhau ăn cơm, tiện thể thảo luận một chút chi tiết hợp tác cụ thể, nếu thảo luận tốt, còn có thể ký hợp đồng.

Khi đối phương nói lần thứ ba mong có cơ hội hợp tác, Lộ Thiệu Hành mới nở nụ cười, "Nhất định." Tầm mắt từ đầu tới cuối đều không có nhìn nhóm người kia, dừng lại trên người của Lê Họa.

Sau đó một người đi bên trái, một người đi bên phải.

Lê Hòa không có nhìn về phía anh, cũng không biết giờ phút này anh có biểu tình gì, khi thoáng ngẩng đầu, chỉ là một cái bóng đi xa.

Khi Lộ Thiệu Hành tiến vào trong phòng, Lộ Chính Nhiên cùng Tô Mục cũng đã tới.

"Cha." Gật đầu một cái, "Bác trai."

Tô Mục đối với Lộ Thiệu Hành đánh giá vài cái, vừa lòng gật gật đầu, "Mau ngồi mau ngồi, mới vừa cùng cha con nhắc đến con. Các con thực sự sinh ra tại một thời đại tốt, có điều kiện làm chuyện mình muốn làm."

Cạnh bàn còn có một cô gái ngồi ở đó, loại con gái gia đình này, diện mạo thực ra cũng sẽ không làm cho người ta lo lắng. Đàn ông khi lấy vợ lấy người có tài có đức nếu có điều kiện tự nhiên cũng nguyện ý, hơn nữa một người "Xinh đẹp động lòng người", cho dù đứa con chỉ di truyền một nửa xinh đẹp của mẹ, cũng rất tốt đi. Hơn nữa người con gái này, khẳng định không chỉ di truyền một nửa xinh đẹp của mẹ.

Có lẽ tâm tình lúc trước của anh bị ảnh hưởng, dựa theo thị giác của đàn ông đối với thứ xinh đẹp đều hưởng thụ, cũng chỉ có loại này có thể giải thích vì sao Lộ Thiệu Hành với người con gái xinh đẹp này không có sức thường thức.

"Đây là con gái Thiên Linh, ít khi ra ngoài, để cho nó tới tiếp xúc một chút." Tô Mục tùy ý mở miệng.

Tô Thiên Linh nhìn Lộ Thiệu Hành gật gật đầu, "Chị của em rất bận rộn chắc sẽ đến muộn, không thể làm gì khác hơn là để cho người em rảnh rỗi này đến tiếp khách trước."

Nói rất tùy ý, lời ngầm chính là nói cho Lộ Thiệu Hành, các trưởng bối giới thiệu cho anh chính là Tô Thiên Mặc, không phải cô ngồi ở chỗ này. Nguyên nhân của những lời này, Lộ Thiệu Hành nhìn Tô Thiên Linh vài lần. Rất tốt, cô đối với anh hình như cũng không có cái ý tưởng gì.

Tô Mục cũng vuốt cằm, "Thiên Mặc mới vừa gọi điện thoại, sẽ đến ngay."

"Anh có thể sinh ra một người con gái như vậy, khiến cho người ta rất hâm mộ." Lộ Chính Nhiên nửa thật nửa đùa mở miệng.

Lời này đối với Tô Mục rất là hưởng thụ, người con gái kia thực sự chính là kiêu ngạo của ông, diện mạo tài trí tuyệt đối không thua kém một người đàn ông, nhận được khen ngợi, cũng có thể đảm nhận, nhưng khiêm tốn "Thiệu Hành cũng không kém, giảm bớt gánh nặng cho anh đi? Anh đã lớn tuổi có đứa con không chịu thua kém, chính mình cũng yên lòng lúc tuổi già."

Lộ Chính Nhiên liếc mắt một cái nhìn con trai của mình, "Đứa con này chỉ cần không gây cho tôi chuyện lớn gì, tôi liền cảm ơn trời đất rồi."

Lộ Thiệu Hành nhìn di động của mình, thời gian trôi qua năm phút đồng hồ, ít khi cảm thấy thời gian trôi qua chậm như thế. Khi mười phút, di động vang lên, anh cười thầm chờ đợi đã lâu, cầm lấy di động, "Chuyện gì?"

Lập tức nhú mày, "Ừ, tôi đã biết, tôi lập tức tới."

Sau đó đứng dậy về mặt thật có lỗi nhìn Tô Mục, "Xin lỗi, con có chút việc, cần đi xử lý."

Động tác của anh, không có vội vàng bối rối, chỉ là đứng bình tĩnh. Lúc trước chau mày một cái, làm cho Lộ Chính Nhiên vốn hoài nghi con trai của mình phát tay, "Đi đi."

Nếu anh biểu hiện quá mức vội vàng, Lộ Chính Nhiên thật sự liền hoài nghi.

Lấy việc thật giả kết hợp, tỏ ra thoải mái một chút, người hoài nghi tự nhiên ít đi.

Tô Mục cũng mỉm cười, "Người trẻ tuổi nên đặt sự nghiệp lên trên, đi đi, để cho mấy lão già bọn ta tâm sự nhiều một chút."

Lúc này Lộ Thiệu Hành mới gật gật đầu xoay người rời đi. Nhìn di động của mình, lộ ra tính trẻ con cười xấu xa.

Chỉ là mới vừa đi ra hai bước, phía sau có tiếng bước chân, anh bình tĩnh quay đầu lại, "Tô tiểu thư có việc?"

Tô Thiên Linh nhìn Lộ Thiệu Hành nửa ngày, mới cười "Có thể cho tôi số điện thoại của Kỳ tiên sinh không?" Nói xong vươn tay, đem bút đưa tới trước mặt của Lộ Thiệu Hành.

Lộ Thiệu Hành không có do dự, trực tiếp đem dãy số của Kỳ Y Đình viết xuống. Chỉ là trong lòng âm thầm suy nghĩ, thiên kim tiểu thư của chính không ra, cửa trong không bước, như thế nào lại biết anh cùng Kỳ Y Đình có liên hệ?

Chuyện không liên quan đến anh, anh cũng sẽ không có quan tâm.

Lê Hòa cùng mọi người đi ra, cô không nói được một lời, bị một nữ đồng nghiệp giúp đỡ. Sắc mặt của cô có chút hồng, nữ đồng nghiệp có chút lo lắng, nhìn người phụ nữ mềm mại như vậy cũng dám uống một chén rượu lớn như vậy, cũng bị hù dọa rồi, "Có khỏe không?"

Lê Hòa xoa ngực một chút, lộ ra tình trạng khó chịu. "Không có gì."

Cô nhìn đồng nghiệp cười cười, cũng không nói cho đối phương tình huống thật sự, mình thật sự không có chuyện gì. Mà nếu cô nói ra từ lượng của mình cũng không tệ như vậy, về sau phiền phức tất nhiên sẽ rất nhiều. Cô không nghĩ trở thành người như vậy, thỉnh thoảng uống hai chén còn không có trở ngại. Lúc trước, tổ trưởng đã nói với cô, họp đồng lần này phải làm cho đối phương ký, sẽ coi như kiểm tra đánh giá tháng, cũng liên quan đến việc cô có được vào làm chính thức hay không.

Các cô làm việc cùng nhau chắc chắn có một người sẽ tiến vào công ty, tồn tại người đứng sau nào đó khiến cho người ta cảm thán, những người còn lại áp lực cạnh tranh càng lớn.

Người đàn ông xa lạ vừa rồi thấy các cô vài người phụ nữ, cố ý mang rượu đến dọa các cô, uống xong mới cho bọn họ mặt mũi, chuyện hợp tác cũng dễ dàng thương lượng. Một đám phụ nữ đều nhìn đối phương, đều có suy tính, uống rượu không chừng sẽ bị bọn đàn ông này xử lý như thế nào, vì một công việc mà nhận lấy đau khổ không tốt. Lê Hòa uống xong chén rượu kia, gục ở trên người đồng nghiệp gần nhất, lộ ra bộ dáng khó chịu.

Cô đã uống, nhiều người nhìn như vậy, cũng không cố ý từ chối. . .

Lê Hòa hí hóp, cũng đã thấy được một chiếc xe cách đó không xa, cùng đồng nghiệp cam đoan mình đã không sao, có thể tự mình gọi xe về, mới thoát khỏi nhiệt tình của đồng nghiệp. Có lẽ là hành vi vừa rồi của cô ở trong mắt các cô ấy là "Trượng nghĩa", đối với cô quan tâm cũng rõ ràng.

Khi các đồng nghiệp cũng đã đi, cô mới đặt ở hai tay vào túi áo, hướng chiếc xe kia đi tới.

Hai tay Lộ Thiếu Hành nắm tay lái, chờ cô đi tới, ánh mắt lạnh lẽo.

Cô đi kéo cửa xe phía sau, như thế nào cũng kéo không ra, nhìn anh một cái, mới đi đến bên kia, đem cửa xe bên ghế phụ kéo ra, ngồi xuống. Trong xe không có gió, so với bên ngoài ấm áp hơn, cô xoa xoa tay của mình.

"Nhanh như vậy liền ăn xong rồi?" Cô nhìn anh cười cười, đoán được nhất định là anh đến tham gia một bữa ăn.

Lộ Thiếu Hành đem môi nhấp thành một đường, giẫm lên chân ga liền rời đi, anh tự nhiên sẽ không chủ động nói ra mình ở nơi này đợi bao lâu, loại hành vi này người khác gọi là "Ngốc", càng ít người biết lại càng tốt. Sau khi anh gặp cô, lấy cớ đi ra, luôn chờ tại nơi này.

Thừa nhận đi, anh còn tưởng rằng bọn họ sẽ có ăn ý, cô cũng sẽ đi ra.

Người chính là như vậy, đối phương không có yêu cầu anh làm những chuyện như vậy, chính anh làm, rồi lại hi vọng đối phương cũng sẽ làm như vậy báo đáp cho mình.

Không đạt được kỳ vọng của mình, đáy lòng bất đầu bất mãn.

Anh thế nhưng không để ý tới cô, cô có chút luống cuống. "Gặp chuyện gì?" Tầm mắt anh vẫn là nhìn chằm chằm phương xa, một bộ dạng nghiêm túc, thân thể của cô hướng về phía anh, "Công việc có vấn đề?"

Hơi thở của cô tự nhiên rơi vào trong mũi anh, nhũn mảy, "Uống rượu?"

"Một chút." Cô lơ đãng.

Cho đến sau khi xuống xe, sắc mặt của Lộ Thiếu Hành vẫn là không thể nào tốt. Lê Hòa đi lên trước, chủ động giữ chặt cánh tay anh, "A, để cho em đoán đoán, ai có lá gan lớn như vậy, đem nhị thiếu của chúng ta chọc giận. Thật không biết tốt xấu."

Lộ Thiếu Hành muốn cười, nhưng không có cười ra, người kia, quả thật không biết tốt xấu.

Lần này tiến vào thang máy, gặp được hàng xóm. Người xa lạ trong lúc đó, gương mặt nhìn đối phương, sau khi đi ra thang máy, Lê Hòa có chút khó hiểu, "Bọn họ như thế nào lại dùng loại ánh mắt này nhìn chúng ta?"

Lộ Thiếu Hành đi ở phía trước cô, nghe được câu hỏi của cô, quay đầu, "Có lẽ cho rằng anh là gian phu em nuôi dưỡng."

"Nói không chừng là nhìn thấy anh trên báo chí, cho rằng em là tiểu tình nhân anh nuôi bên ngoài." Giọng nói của cô nhẹ nhàng, dáng vẻ cũng không giống như đề ý.

"Báo chí cái gì?" Anh hỏi lại, mở cửa.

Cô chưa trả lời, anh xoay người liếc mắt nhìn cô một cái, như có điều suy nghĩ.

"Đi vào." Ngăn ở cửa, cô như thế nào vào nhà?

Anh vẫn đứng ở cạnh cửa, dựa vào mép cánh cửa, thực sự ngăn trở đường của cô, "Nếu anh không trở lại, em không phải mỗi ngày đều về trễ như vậy?" Ở bên ngoài tiếp tục uống đến trễ như vậy?

Cô nhủ con người lại, mùi vị trên người làm cho cô rất không thoải mái, nghĩ phải nhanh tắm rửa một cái, anh cố tình ngăn cản.

"Em đang làm việc."

"Làm việc..." Anh lười biếng dương dương tự đắc lặp lại.

Thật sự là kỳ quái, anh hi vọng cô trở nên tự tin, hi vọng cô có thể tự mình sống. Sau khi cô làm giống như suy nghĩ của anh, anh lại bắt đầu cảm thấy bất mãn.

"Đúng."

"Vậy từ chức đi." Lúc này anh mới tránh ra, để cho cô đi vào, hai tay vẫn ôm ngực, "Thích làm cái dạng công việc gì? Thoải mái một chút đi?" Anh có thể sắp xếp cho cô, không cần quay xung quanh người khác.

Cô không hề động.

Không muốn dựa vào anh, không muốn tất cả của cô đều cùng anh liên quan.

Ngẩng đầu nhìn anh, "Em thích như bây giờ."

"Như bây giờ cùng một đám người uống rượu?" Anh hình như có chút tức giận, chút không thoải mái trong lòng cũng bùng lên.

Cô cũng có chút tức giận, "Tùy anh nghĩ như thế nào." Nói xong cũng không vào nhà, trực tiếp hướng thang máy đi đến.

Lộ Thiếu Hành đi theo phía sau, đem cô giữ lấy, "Em là đang âm ỉ cái gì?"

"Chẳng lẽ anh không có phát hiện, từ lúc này đến bây giờ, vẫn là anh tức giận, mà em phối hợp với anh? Hiện tại em không phối hợp, không được?" Cô kéo tay ra.

Anh lại đem cô kéo lại, "Em thật sự oan ức."

"Anh nói đúng rồi."

Cô chống lại ánh mắt của anh, cảm xúc không sâu, chỉ là lộ ra cứng cỏi.

Anh cũng nhìn cô.

Thời gian ở chung vốn không nhiều lắm, lại còn âm ỉ như vậy.

"Em không phải đứa trẻ." Thế nhưng ồn ào đến như vậy.

"Em thực sự không phải đứa trẻ, nhưng anh ngay cả đứa trẻ cũng không bằng." Cô cúi đầu, thật dài phun ra một hơi, "Anh hi vọng em biến thành bộ dạng gì nữa? Một người phụ nữ tùy lúc tùy chỗ làm việc dựa vào ý nghĩ của anh. Mỗi ngày chờ ở trong nhà, làm cho anh bận lớn đồ ăn anh thích ăn, sau khi anh làm việc sẽ nhẹ giọng trấn an buồn bực của anh, hay là mỗi ngày ở bên cạnh anh, coi anh là mục tiêu sống duy nhất?"

"Anh chưa từng nói như vậy."

Cô gật gật đầu, "Đúng anh không có nói như vậy, em cũng là cảm giác như vậy, anh nói ý tưởng của chúng ta có phải cách xa vạn dặm hay không?"

"Đến tận cùng em âm ỉ cái gì?"

"Không biết." Có lẽ chỉ là muốn, một chút một chút rửa dấu vết trên người Lộ Thiếu Hành đi.

Thực ra, anh cũng không biết, nên đối với cô như thế nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi quyết định, chẳng phân biệt được, để cho bọn họ có tư tưởng chia tay, hành vi không rõ ràng, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Rất lâu hành vi nam nữ hoan ái bị cho rằng là nồng độ của tình yêu, nhưng cũng có thể chính là khi không biết đánh vỡ cục diện bế tắc như thế nào lựa chọn phương thức ngắn nhất phát tiết bất mãn. Người khác có lẽ không phải loại người sau, nhưng bọn họ đều biết, bọn họ thuộc loại người sau. Trong

lúc đó cần đến điều này duy trì liên hệ của nhau, loại suy nghĩ trong đầu này không khỏi khiến cho người ta có chút thương cảm đến hiện tại Lộ Thiệu Hành cũng không biết, tại sao bọn họ có thể như vậy, nghĩ không ra nguyên nhân, hình như cũng không có sai lầm cái. Mà Lê Họa biết nguyên do trong đó, nhưng cô không muốn đi đụng chạm, cô vui mừng chờ đợi kết quả cuối cùng, bất luận nó như thế nào, loại tâm tính này khiến cho cô nhìn qua không chút nào sợ hãi.

Bình minh dù sao vẫn đến, cuộc sống dù sao vẫn phải tiếp tục, bất luận một phút trước đã xảy ra chuyện đau lòng như thế nào, thời gian vẫn đi trước, cũng phải buộc bước chân của mình đi theo thời gian, không ngừng chạy nhanh.

Lê Họa giống như bình thường đi làm, đi tới cửa đối giày.

"Anh phải đi công tác vài ngày." Thanh âm của Lộ Thiệu Hành ở phía sau truyền tới.

Cũng tốt, đỡ phải gặp nhau lại buồn phiền, mà cô không thích cùng anh âm ỉ, điều kiện trước tiên là nếu anh không chủ động nhắc đến nguyên nhân ngọn lửa này, chính cô sẽ không chủ động nhắc đến.

Gật gật đầu.

Nhưng Lộ Thiệu Hành không để cho cô thực hiện được, vẫn là đem cô giữ lấy, đưa cô đến công ty.

Lộ Thiệu Hành cũng không phải thật sự đi công tác, chính là cũng rõ ràng, loại tình trạng này của hai người, hai ba câu nói có thể đẩy nhau ra xa hơn. Không biết người nào sai, ở sinh mệnh của anh, ít khi có loại chuyện làm cho người ta phiền chán này.

Công việc của Lê Họa thực sự bẽ bộn, cô cũng đem toàn bộ thời gian đều đặt vào công việc, cho dù cuối cùng căn bản là không có được báo đáp, nhưng cô bằng lòng như vậy,, đều không phải là vì kết quả, mà là hi vọng mình làm tốt mỗi một việc, mà kết quả sẽ không lại cô gắng, chỉ cần chính mình không hối hận, vậy chờ mong đi.

Lộ Thiệu Hành trở lại nhà, tinh thần không tốt lắm, người nhà biểu hiện ra ngoài có chút dụi đi, không giống xảy ra chuyện gì lớn. Đường An An cũng chưa có tới hỏi anh đối với Tô Thiên Mặc có ý kiến gì không.

Ngồi ở trong sân không lâu, Lộ Diệc Cảnh cũng đi đến. Lộ Diệc Cảnh sờ sờ cái mũi của mình, vết thương vẫn còn, chỉ là vết thương nhạt đi không ít.

"Anh hai." Lộ Diệc Cảnh hướng anh đi đến.

"Đi nơi nào?"

"Sân bay."

Lộ Thiệu Hành liếc mắt nhìn Lộ Diệc Cảnh một cái, cũng lập tức hiểu được, Lộ Diệc Cảnh đưa mẹ về nước. Gật gật đầu, mặt tiếp tục âm trầm, chậm một chút thuốc.

Lộ Diệc Cảnh nhìn anh, nhìn một hồi lâu sau đó vẫn là buông tha, dự định trực tiếp vào nhà "Làm sao vậy?"

"Ôn Diên đâu?"

Lộ Diệc Cảnh nghe được tên anh ba, lúc này mới mỉm cười, "Anh khẳng định đoán không được anh ấy đi chỗ nào, đi cùng ai."

Liên tưởng đến biểu hiện của người nhà, "Thỏa hiệp?"

"Không biết, có lẽ là cùng người phụ nữ kia chia tay đi... Anh ba là đi cùng tiểu thư Tinh gia." Lộ Diệc Cảnh gõ cái bàn, "Nhìn đi, vẫn là bậc cha chú của chúng ta lợi hại, chúng ta tựa như châu chấu trong tay bọn họ, cho là mình có thể nhảy rất cao rất xa, hay là đang trong tay người khác, thoáng dùng sức, sẽ chết không toàn thây."

Nghe được dạng kết quả này, Lộ Thiệu Hành không biết là lấy cái biểu tình gì mà đối đãi, có chút bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), không giống tác phong của Lộ Ôn Diên, nhưng lại là vì cái gì?

Than thở, tiếp tục hút thuốc.

Lộ Diệc Cảnh lại ngồi đối diện Lộ Thiệu Hành, nhìn anh rất lâu, "Cái kia, anh cùng người kia gần đây tốt chứ?"

Có lẽ tâm tình Lộ Thiệu Hành không tốt lắm, ngay cả công phu thái cực cũng không muốn làm, "Em trực tiếp hỏi Tô Như có gọi điện thoại cho Lê Họa hay không là được."

Lộ Diệc Cảnh kinh ngạc, cắn chặt răng, người anh hai này cũng không để mặt mũi cho anh.

Có lẽ là một người chờ đợi nhìn qua thực sự rất ngốc, khi một người không quá quen thuộc mời anh đi tham gia họp lớp, thế nhưng anh không có cự tuyệt. Vẫn là lần đầu tiên dự định đi loại tiệc này, cũng không phải là anh đem mình đặt rất cao. Mà là anh chịu không nổi bạn học trung học vốn ngây thơ biến thành như hiện tại, so đo công việc so đo đối xử của chồng. Về điểm này ở trong lòng lại lo lắng, lời nói và việc làm đã như khói lan ra. Hơn nữa người khác nhìn dáng vẻ của anh, "Dù sao nhà cậu gia thế tốt, vận khí của cậu thật tốt có hai người cha mẹ thật tốt, cho nên tất cả những thứ hiện tại của

cậu chỉ là do cậu sinh ra tốt mà thôi, có cái gì kiêu ngạo chứ?" Nếu sự xuất hiện của anh làm cho người khác bất bình như vậy, anh liền tự mình hiểu lấy không chủ động xuất hiện, nhưng lần này, lại đồng ý.

Khi anh đến, cũng không có khiến cho người khác xông xáo, mọi người bây giờ, cũng không cố ý biểu hiện ra bộ dạng đối với ai cảm thấy hứng thú. Chỉ là, người muốn có danh thiếp cũng không ít, chút liên hệ về sau cũng có trợ giúp, có lẽ đều tính toán nhỏ nhặt như vậy.

Đề tài nhàm chán như trước, công tác, kết hôn, thân cận gần như trở thành chủ đề.

Trở thành nơi phụ nữ trao đổi hàng hiệu cùng đồ trang điểm.

Lộ Thiếu Hành ngồi một lát, cảm giác này, không quá thoải mái, nhưng vẫn là duy trì bình tĩnh. Cũng có người quen biết trước kia, cùng anh ta tán gẫu một chút, "Trắc Dục Đình kết hôn?"

"Chỉ là đính hôn."

"Các cậu những người này chính là phiên toái..." Nói đến một nửa lại dừng.

Cũng không có sai, Lộ Thiếu Hành cũng hiểu được phiên toái, trước khi kết hôn còn có một cái đính hôn, thực sự rất lãng phí.

"A... Ai vậy?" Có người thét chói tai, "Cô không phải đã..."

"Mọi người chào, em là Hậu Gia Lâm." Hậu Gia Lâm chủ động mở miệng, tránh cho mọi người đoán, cô cùng chị lớn lên quả thật có chút giống, nhưng giống nhất là tính tình.

Hậu Gia Lâm xuất hiện, gần như đều khiến cho người ta nhớ tới một cô gái đột nhiên qua đời, tình cảnh lập tức có chút xấu hổ.

Hậu Gia Tương thực sự có một em gái, lúc này mọi người mới tranh nhau kéo Hậu Gia Lâm, cô gái đi cùng Hậu Gia Lâm cũng nói ra cuộc gặp gỡ bất ngờ của cô, sau khi nhìn thấy Hậu Gia Lâm đã cảm thấy giống như Hậu Gia Tương, đi lên phía trước hỏi có phải em gái của Hậu Gia Tương hay không, thật đúng vì thế liền kéo đến đây.

Hoàn cảnh lập tức náo nhiệt lên.

Lộ Thiếu Hành ngồi ở trong góc, tay cầm rượu dừng lại. Hậu Gia Tương?

Thực sự có chút không thích ứng loại cảm giác này, vốn không có cố ý suy nghĩ đến một người không còn, nhưng người khác nhắc nhở, chậm rãi nhớ lại chi tiết nhỏ xảy ra ở quá khứ.

Đàn ông đối với đồ vật đẹp có lẽ biểu hiện ra ngoài đều không sai biệt lắm, chỉ là hành vi sai lệch quá nhiều.

Không ít đàn ông đã vây quanh ở bên người Hậu Gia Lâm, hỏi cô không ít vấn đề.

Thanh âm của cô rất êm tai, leng keng leng keng, giống như nước suối bình thường. Quả nhiên khí chất rất giống, Hậu Gia Tương chính là như vậy đi vào trong lòng của anh, cái loại cảm giác ham muốn này mãnh liệt đến, hương vị quen thuộc, vào giờ phút này một lần nữa bị kích thích.

Anh mở mắt ra, hướng bên kia nhìn qua.

Hậu Gia Lâm cũng ngẩng đầu, đúng lúc nhìn đến con ngươi của Lộ Thiếu Hành, mỉm cười, cũng không phải là nghiêng nước nghiêng thành, lại ung dung thích hợp.

Có một loại tâm tình sắp đi đến nơi cổ họng, giống như muốn tràn ra, anh uống một hớp rượu lớn.

Bên kia còn đang vây ở xung quanh Hậu Gia Lâm nói, càng thêm bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi) chính là anh đều nghe được tất cả rành mạch rõ ràng. Mấy năm nay Hậu Gia Lâm vẫn ở nước ngoài, trở về không có bao lâu, sau khi trở về cũng là vội vàng du lịch, các nơi du lịch lớn trong thành phố đều đi qua. Hậu Gia Lâm chủ động vì mọi người giới thiệu không ít phong cảnh, cùng với một cái tuyến đường cô thích nhất chỗ nào. Du lịch nhất định phải tự mình đi, mới có thể nhìn thấy phong cảnh mình thích. Cô thích dừng lại ở một chỗ thật lâu, nhìn đủ sau đó mới đi, còn đem rất nhiều đồ đạc đặt ở trên mạng đến, là một người bình tĩnh.

Tự họp khi nào thì chấm dứt, không ai quan tâm, giống như lúc này đây bạn học tụ tập chỉ là vì nghe tiếng vang của "Leng keng leng keng".

Một đám người đồng loạt đi ra, có vài người còn muốn chơi, có vài người đã quyết định phải rời khỏi.

Lộ Thiếu Hành đứng ở nơi đó, cũng không có biểu hiện ra vẻ mặt khác. Hậu Gia Lâm lại hướng anh đi tới, "Có thể đưa em về nhà không?"

Lộ Thiếu Hành liếc mắt nhìn cô một cái, xác định ý nghĩa sâu xa trong nụ cười của cô, "Ừ"

Hậu Gia Lâm đi ở bên cạnh Lộ Thiếu Hành, "Thực ra em biết anh."

"Ừ?" Khóe miệng có độ cong rất nhỏ, anh có nghe Gia Tương từng nhắc đến có một em gái, nhưng thực sự chưa từng thấy qua người thật.

"Chị của em nhắc qua anh."

Cô không dám nhìn Lộ Thiệu Hành, Hậu Gia Tương quả thật có nhắc qua anh, cũng là chính cô chủ động hỏi.

Đó là khi so sánh ba người cùng ở một chỗ, cô biết trong đó có một người chính là người chị gái thích.

"Chị, người nào là bạn trai chị?"

Sau đó, Hậu Gia Tương chỉ vào người thiếu niên ở giữa kia có một chút kích động. "Này. . . Người bên cạnh là ai?"

"Bạn học, bạn bè đi."

"Chị..."

"Chị tại sao thích loại này?" Bên cạnh cũng rất tốt.

"Chính là thích anh ấy, rất thích." Lúc Hậu Gia Tương nói như vậy, tươi cười như nắng, cô yêu người đàn ông có tên Kỷ Y Đình.

Lộ Thiệu Hành nghe cô nói như vậy, có tò mò chút, "Chị em nói tôi cái gì?"

"Nói anh rất tốt."

Lộ Thiệu Hành nở nụ cười, lần này hoàn toàn không có cảm xúc gì, chỉ là hứng thú, chân thành cười.

Lê Họa cùng đồng nghiệp đi một vòng lớn mới tìm được một vị trí.

"Tại sao trẻ như thế này để cho chúng ta đến đây, thật sự là tức chết rồi, tăng ca cũng không phải như vậy đi?" Đồng sự mờ miệng oán giận, rất quá đáng, nhưng vẫn là phải nghe lời cảm văn kiện trong tay đến, số phận của người làm công.

"Được rồi, chị vừa rồi không phải nói ở ngay phía trước sao? Đừng nóng giận, sẽ mau già."

"Tớ không tức giận không tức giận." Đồng nghiệp lặp lại vài lần, cũng cười lên.

Sau khi đi được một đoạn, phát hiện Lê Họa nhưng lại dừng bước chân, đi trở lại, "Này, cậu sao vậy?"

Theo ánh mắt của Lê Họa nhìn qua, nhìn đến dưới đèn đường có một đôi, nhìn qua rất là hài hòa, hai người trò chuyện cũng rất thoải mái đi. Hơn nữa, cũng không có mập mờ giống như người yêu vậy, thoải mái nói không nên lời.

"Đã lâu không có nhìn thấy một đôi tình nhân như vậy, thật sự là có thể đem làm phong cảnh để xem." Đồng nghiệp phát biểu một chút cái nhìn, lôi kéo Lê Họa, "Chúng ta đi lên xem diện mạo của bọn họ, nhìn xem có phải tuấn nam mỹ nữ hay không?"

Lê Họa có chút cứng ngắc, cắn môi, đi làm việc. . . Nghĩ chính mình cũng cười.

Theo đồng nghiệp lôi kéo mình chạy đến một vị trí phù hợp, đúng lúc có thể nhìn thấy khuôn mặt của bọn họ.

"Oa, thật sự xứng đôi." Đồng nghiệp lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn chụp ảnh lại. Nhìn thấy nhiều éch cùng công chúa, hiếm thấy một đôi như vậy. Lão Mưu Tử cũng không có nói sai, bây giờ người đẹp đều cùng một chỗ với người giàu có, ảnh hưởng rất tốt tới gen thế hệ tiếp theo. Một đôi này không tệ, sẽ không giảm bớt trình độ của thế hệ tiếp theo.

Đồng nghiệp ngừng đầu, phát hiện một đôi kia đã đi lên phía trước, muốn xông lên trước mặt để chụp hình người ta.

Lê Họa lôi kéo cô, "Đừng, chúng ta vẫn là đi làm chuyện mình cần làm, trở về sớm một chút."

"Cậu không thấy bọn họ rất xứng đôi sao? Phát ở trên mạng nhất định sẽ thành tin tức đứng đầu. . ." Đồng nghiệp còn không buông tha.

"Phát ở trên mạng làm cái gì?" Lê Họa không muốn để cho đồng nghiệp tiến lên, "Cậu không có nhìn thấy cái mọi người thường gọi là một đôi kim đồng ngọc nữ cuối cùng đều không giải quyết được gì sao? Mà người ở trên internet từng hạnh phúc, kết cục hơn phân nửa cũng chia tay. . . Cho nên, nhìn thấy chuyện tốt đẹp, để ở trong lòng là tốt rồi."

Đồng nghiệp nghĩ nghĩ, "Được rồi, cũng đúng, rất nhiều đều ly hôn."

Lúc này mới đi về phía sau.

Lê Họa ôm văn kiện, cô gái vừa rồi, trong đáy lòng lập tức có cảm giác quen thuộc.

Ở trên máy bay có đụng vào cô gái kia?

Còn có trong tấm ảnh của anh.

Thực ra cũng chỉ là một mà thôi.

Cô mím chặt môi của mình, cảm xúc có chút hạ xuống. Đồng nghiệp vỗ bả vai của cô, "Đừng bởi vì nhìn thấy người đẹp liền thờ dài, cậu cũng là một người đẹp nha."

Lê Họa nở nụ cười, không nói gì.

Đồng nghiệp tiếp tục, "Hai người là hai loại người đẹp khác nhau."

"A, khác ở chỗ nào?" Lê Họa cũng muốn nói chuyện, giải trừ chút không thoải mái này.

Cô ấy là loại hình ảnh mặt trời thoải mái quyến rũ, đáng vẽ vô câu vô thức, giống như có thể nhìn thấy mùa xuân. Cậu đây. . . loại hình u buồn con gái rượu."

"Được rồi, đi nhanh một chút, nếu không tớ sẽ u buồn, cũng biến cậu thành u buồn."

Đồng nghiệp nở nụ cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Lần này Lộ Thiếu Hành đợi ở trong nhà thời gian dài hơn, cả ngày Lộ Diệc Cảnh đều ở bên cạnh anh, cũng không nói chuyện gì, cố ý vô ý quan tâm đến tình hình công việc của Lộ Thiếu Hành, nhìn qua một bộ dáng anh hai thâm tình. Đối với Lộ Diệc Cảnh mà nói đã rất khó, thời gian dài như vậy vẫn đợi ở trong nhà, cho dù bề trên có ý tứ giam cầm, bản thân anh nhất định là vì yếu tố kia.

"Anh hai, lần này anh đợi thời gian thật dài."

"Em muốn đuổi anh ra ngoài?"

Lộ Diệc Cảnh mới mở miệng, đã bị Lộ Thiếu Hành lấp kín, nhưng Lộ Thiếu Hành không một chút nào muốn làm cái loa của Lộ Diệc Cảnh, lại càng không nghĩ tham gia chuyện tình cảm của vợ chồng người khác. Có chuyện gì, tự mình đi làm, đừng đi yêu cầu người khác.

Tương đối mà nói, Đường An An rõ ràng vui vẻ hơn. Con người thôi, khi già liền kỳ vọng chồng mình khỏe mạnh con cái ở bên cạnh mình, vì vậy thường từ chối lời mời đi ra ngoài đánh bài, ở nhà nghỉ ra các loại thực đơn, quyết định nhất định phải đem con trai của mình nuôi cho thật mập mạp.

Nhưng nếu mấy chục năm chưa từng đạt được mục tiêu, sao có thể ở đây vài ngày liền đạt được.

Lộ Thiếu Hành đi vào phòng, đã ngửi thấy một cỗ hương thơm, mím cười đi đến cửa phòng bếp dựa vào cạnh cửa, "Mẹ, mẹ sẽ không dùng chiêu thức này lấy đồ ăn chinh phục cha đi?"

Đường An An liếc mắt một cái nhìn con trai của mình, "Nói cái gì đâu!"

Đường An An cùng Lộ Chính Nhiên không phải tự do yêu đương. Sau khi Lộ Chính Nhiên uống say, cũng không cẩn thận xảy ra chuyện coi như 'Yêu say đắm'. Trước đây người phụ nữ đầu tiên thân thiết với Lộ Chính Nhiên không phải Đường An An, mà là một bạn học của Lộ Chính Nhiên. Tuy rằng bọn họ không gọi là thân thiết, sự thật cũng liền như vậy, cho dù gia đình như vậy, cuối cùng vẫn hài lòng lẫn nhau, cô gái kia không có sai lầm gì, nhưng Lộ Chính Nhiên vừa nghĩ tới đó là bạn học của mình còn có chút không thoải mái. Lộ Chính Nhiên cũng không có biểu hiện ra bất mãn của chính mình, nghĩ cứ như vậy cũng đúng. Nhưng cô gái kia, đối với lời của Lộ Chính Nhiên chỉ biết nghe sau đó nói "A", "Ừ", sẽ không có gì khác.

Sau đó Lộ Chính Nhiên đối với Đường An An chính là hài lòng, cô gái kia còn chủ động đến theo đuổi Lộ Chính Nhiên nữa. Cho dù cùng Đường An An âm ỉ hay chiến tranh lạnh, cũng không có đáp ứng cùng một chỗ với cô gái kia, Lộ Chính Nhiên nói ông luyện tiệc Đường An An, dù cho là cùng ông âm ỉ.

Lời nói rất đơn giản, chuyện vài chục năm trước, nghe vào trong tai lại có một tư vị khác, đương sự Đường An An có lẽ cũng cảm thấy ảm lạnh.

Lộ Thiếu Hành nhìn mẹ của mình mấy lần, lúc này mới chủ động đi bưng thức ăn.

Đường An An đánh tay của con trai mình, ý bảo anh ở bên cạnh nhìn là được, không cần anh hỗ trợ, nhưng Lộ Thiếu Hành không để ý đến cảnh cáo của bà.

Lúc ăn cơm, Đường An An nhìn con trai của mình, "Buổi tối trở về sớm một chút."

Lộ Thiệu Hành luôn luôn tôn trọng mẹ của mình, đồng ý trở về sớm một chút nhất định sẽ trở về sớm một chút.

Trở lại "Khuyên thế", cũng đã nghe được tiếng nói vui mừng.

Anh đứng cách đó không xa, yên lặng nhìn người ngồi kia. Có chút hiểu được người vì gia tộc hy sinh hạnh phúc của chính mình, loại không khí tốt lành hài hoà này, cái gì cũng không thể đi đổi lại được. Người buông tha cho tình yêu của mình, không phải bọn họ yếu đuối, mà là theo đuổi một gia tộc toàn vẹn. Bận sáng sớm thức dậy, hi vọng nhìn thấy vợ của mình cùng cha mẹ mình ở chung hòa thuận hay là hi vọng chuyện thứ nhất chính là ngăn cách giữa mình và cha mẹ làm cách nào loại trừ?

Rất nhiều người sẽ rất dừng cảm lựa chọn về sau, nhưng như vậy thật sự là dừng cảm sao?

Dùng một câu rất phạm tục mà nói, người như vậy là vứt bỏ cha mẹ của mình, có tư cách gì đồng dạng nói lớn?

Anh đứng một lát, mới đi vào.

Lộ Diệc Cảnh ở một bên đá đá cây cỏ, dường như cây cỏ kia chọc tức anh, nhìn thấy bóng dáng của Lộ Thiệu Hành càng ngày càng gần, lúc này mới ngẩng đầu, "Dự định tên nhân chi phúc?" Nhìn về phía cô gái bên kia, dùng ánh mắt nhìn qua nhiều người đẹp như vậy, cũng có thể coi đây là cực phẩm, mặc dù so ra kém vợ anh... Ở trong lòng họ khan một chút, so với phần lớn người đẹp đều tốt, nhất là khí chất đó, làm cho lần đầu tiên người ta nhìn thấy muốn có lần thứ hai.

Chữ đẹp này, quả thực có thể gây chia rẽ.

Lộ Thiệu Hành cho Lộ Diệc Cảnh một nụ cười đoán không ra, làm cho Lộ Diệc Cảnh có chút bất mãn, nếu anh ba ở đây, anh hai sẽ không trực tiếp rời khỏi, cho rằng anh là cái gì? Giống như anh ngoại trừ gây chuyện, sẽ không giải quyết được chuyện gì. Quên đi, anh mới không cần đem tin tức mình thu hoạch được nói cho anh hai, để cho chính anh đi gây sức ép.

Lộ Thiệu Hành đi qua, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cha mẹ, lúc này mới chuyển hướng sang bên kia.

"Thiệu Hành, đây là chú Hậu và dì Hậu, bọn họ mới về nước không lâu." Lộ Chính Nhiên ra hiệu cho con trai của mình.

Lộ Thiệu Hành cung kính gọi một tiếng, lúc này mới đem ánh mắt chuyển tới trên người Hậu Gia Lâm đang ngồi ở một bên, cô cũng đang nhìn anh cười, sau đó nhìn mẹ của mình, "Không cần giới thiệu con, bọn con đã gặp qua, anh ấy chính là bạn học của chị."

Nói rõ nguyên nhân quen biết, làm cho người ta liếc mắt.

Trưởng bối hai bên đều nhìn đối phương, lộ ra ý cười, "Thì ra là như vậy."

Nhưng ngược lại Đường An An có chút cảm thán, "Đáng tiếc, Gia Tương mới trước đây tôi còn bế nó, một cô gái làm cho người ta đau lòng."

Mẹ Hậu Gia Lâm cũng tỏ ra chút buồn phiền, nhưng trôi qua lâu như vậy, cũng có thể nhịn được, "Con người có số, hiện tại tôi hi vọng con gái nhỏ có thể hạnh phúc." Nói xong kéo tay của con gái mình.

"Đúng vậy, bọn trẻ bây giờ luôn không thể hiểu khổ tâm của cha mẹ chúng ta, luôn làm những chuyện lộn xộn khiến cho người khác tức giận." Đường An An cũng mượn chuyện này oán giận.

Cha Hậu Gia Lâm cười ha hả hai tiếng, "Đứa nhỏ Thiệu Hành ngoan như vậy cũng bị bà nói như vậy, gia giáo cũng không cần nghiêm như vậy."

Đường An An nở nụ cười, "Đứa nhỏ này, sẽ ở trước mặt trưởng bối giả bộ ngoan ngoãn." Liếc con trai của mình chính mình, đối với anh có thể vừa lòng.

Còn nói một lát, Lộ Chính Nhiên mới tùy ý mở miệng, "Thiệu Hành, mang Gia Lâm đi xung quanh xem một chút, nó đối với bố cục nơi này cảm thấy hứng thú."

"Không biết có thể quấy rầy hay không." Hậu Gia Lâm cười đứng lên, những lời này rõ ràng có chút dư thừa.

Mẹ Hậu Gia Lâm cười trêu ghẹo, "Con gái của tôi chính là một người tò mò."

Lộ Thiệu Hành đứng lên, "Đúng lúc, con đối với việc giải đáp tò mò rất thành thạo."

Các trưởng bối lại cười đến ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc).

"Nơi này rất khác biệt." Hậu Gia Lâm đối với nơi này thực cảm thấy hứng thú.

Khí chất của cô hoạt bát, sợi tóc bay theo gió, rất có một cỗ "Tiên khí".

"Có gì đó rất khác biệt, đã thấy nhiều thực ra cũng không kém nhiều lắm."

Anh có chút thu lại phong cảnh mở miệng "Em cùng chị của em, rất giống."

"Rất nhiều người đều nói như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu." Hậu Gia Lâm nghĩ đến chị của mình liền buồn phiền, "Anh cảm thấy chị của em là loại người gì?"

Có một người hai người họ đều biết, trong lúc đó bọn họ hình như cũng có liên hệ nho nhỏ.

Lộ Thiệu Hành ngẩng đầu liếc mắt nhìn ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở tầng mây mỏng manh toả ra ánh sáng nhạt yếu ớt, trước kia anh cảm thấy Hậu Gia Tương có lẽ chính là một mặt trăng kia, có khi trong trẻo nhưng lạnh lùng, có khi nhu hòa, vừa ngẩng đầu là có thể thấy, sẽ đi tuồng niệm, lúc nghĩ đến cô, trong lòng sẽ có một cỗ lo lắng, có lẽ là cảm giác tâm động đi.

"Thiện lương, tốt đẹp." Đánh giá đơn giản, là cảm giác của anh đối với Hậu Gia Tương, còn có thuần túy, "Có một trái tim hoạt bát vui vẻ."

Không chỉ là một tiêu chuẩn của người đẹp, còn có đôi mắt rất sáng, giống như có thể từ trong đó nhìn thấy sự thông minh sáng suốt.

Hậu Gia Lâm cắn cắn môi, "Đúng vậy, thực sự chị ấy rất tốt." Từ khi còn nhỏ liền biết chị nhận được rất nhiều thư của học sinh nam tỏ tình, có đủ loại phương thức bày tỏ.

Lộ Thiệu Hành cùng cô đi rồi một đường, "Mỗi người đều có một mặt rất tốt."

"Vậy anh nó em có cái gì tốt?" Cô nghiêng đầu, muốn từ trong miệng anh nhận được đánh giá, mới gặp mặt hai lần mà thôi, nhưng cô chính là muốn làm như vậy.

Lộ Thiệu Hành cũng học bộ dáng nghiêng đầu của cô, nhìn qua rất có sức sống "Đáng yêu?"

Cô nở nụ cười, hai người cứ như vậy bước đi chậm chậm, nghe sự yên lặng của màn đêm, có chút tinh thần hưởng thụ.

Lúc ăn cơm, chủ đề tự nhiên ở Lộ Thiệu Hành và Hậu Gia Lâm. Lộ Diệc Cảnh ngồi ở bên kia, nhìn người này một cái, nhìn người kia một cái, trong ánh mắt có chút xem thường, là đúng Lộ Thiệu Hành, vĩnh viễn một bộ mặt như vậy, giống như đối với ai cũng có thể cười. Tuy rằng anh cũng phải thừa nhận, nữ diễn viên hôm nay quả thực gạt hái được chút ánh sáng, nhưng chỉ có không thích.

Lộ Thiệu Hành đối với vẻ mặt này của Lộ Diệc Cảnh nhìn như không thấy, như trước cùng cha mẹ Hậu Gia Lâm nói chuyện với nhau.

"Con gái của tốt, đừng nhìn nó một bộ dáng văn văn nhược nhược đáng yêu hoạt bát như vậy." Mẹ Hậu Gia Lâm nhìn cô lắc đầu.

"Đứa trẻ luôn như vậy." Đường An An cười tiếp nhận đề tài, "Sau khi lập gia đình, có lẽ sẽ giỏi hơn nhiều."

"Đứa nhỏ này khả năng quan sát hơi chậm."

"Có điều kiện này."

Đề tài kéo một vòng, cuối cùng lại kéo trở về, "Thiệu Hành, con không phải thiếu một người thư kí sao?" Lộ Chính Nhiên nghe xong nửa ngày mới mở miệng, "Đề cho Gia Lâm đi giúp con."

Mẹ Hậu Gia Lâm sững sờ một chút, "Con gái của tôi làm sao có thể đảm nhiệm được việc này..."

Cha Hậu Gia Lâm vỗ vợ của mình một cái, "Con người, dù sao vẫn nên học tập nhiều một chút, chẳng lẽ ngay từ đầu Thiệu Hành có thể giống như bây giờ ở trên thương trường ra sức?"

Lộ Thiệu Hành ăn hai miếng cơm mới nói, "Rèn luyện một chút, cũng không tệ." Anh nhìn Hậu Gia Lâm, bộ dáng dường như đối với cô rất có lòng tin.

Mẹ Hậu Gia Lâm thấy con gái mình như vậy, dùng ánh mắt ý hỏi thái độ của cô.

"Làm việc cũng không tệ, tránh cho hai người mỗi ngày ghét bỏ con ở nhà ăn không." Nói xong dường như có chút thẹn thùng cúi đầu.

Đường An An vốn là muốn cho con trai của mình đưa Hậu Gia Lâm trở về, nhưng cha mẹ người ta ở đây, gọi lái xe tới, làm như vậy cũng không tránh khỏi quá mức cố ý, còn để cho Lộ Thiệu Hành tiễn họ ra cổng.

Lúc Lộ Thiệu Hành trở về phát hiện Lộ Diệc Cảnh hai tay ôm ngực đứng ở sân, "Chân đứng hai thuyền, không sợ lật thuyền?"

"Cùng em có quan hệ sao?" Lộ Thiệu Hành cũng không thèm nhìn Lộ Diệc Cảnh, tự mình sai bước trở về phòng.

Lộ Diệc Cảnh tức giận không ít, anh tốt bụng nhắc nhở, ai chê cười ai.

Lê Họa cảm điều khiển từ xa, cảm thấy tâm tình của mình rất không tốt. Chính là xem 《 phi thường rất cao 》, giải trí một chút, để cho tâm tình của mình trở nên tốt hơn một chút mà thôi. Đúng lúc có một phương thuốc điều trị bệnh đau bụng kinh, vận may như vậy, cô cũng muốn đi mua. Không cần soi gương cô cũng biết hiện tại vẻ mặt của cô có bao nhiêu thâm trầm. Nó là của người đàn ông nghiên cứu các vị thuốc cho trẻ em, ngoài ra còn có đau nhức trên người phụ nữ, quả thực danh bất hư truyền.

Cô không dám động, mặc cho mồ hôi trên trán một giọt một giọt chảy xuống.

Tay ôm chặt bụng, thanh âm của ti vi càng ngày càng thấp.

Thời điểm này, cô vậy mà cảm thấy buồn cười muốn gọi điện thoại cho một vài người, muốn hỏi bọn họ một câu, nếu cô thực sự không còn sống, có thể bằng lòng vì cô rơi một giọt nước mắt hay không. Loại ý tưởng khó tin này, có lẽ nếu cô thực sự gọi điện thoại sẽ bị xem là có bệnh thần kinh đi, cô thật sự là suy nghĩ như vậy.

Lấy điện thoại di động ra, từng người từng người loại trừ, còn lại số điện thoại di động kia, cô liếc mắt nhìn một cái, tay ném điện thoại tới một bên.

Rất tốt, ánh sáng trong phòng như vậy, để cho cô chỉ có một mình cũng không cần tự oán trách, tự thấy xót xa.

Qua rất lâu, cảm giác đau đớn mới giảm bớt.

Tất cả quần áo đều ướt đầm, liền có bộ dạng ma quỷ này, chính cô nhìn cái bóng đổ ngược trên cửa sổ thủy tinh cũng thấy ghét bỏ phiên muộn.

Tay tìm kiếm áo ngủ, nhất định phải tắm nước ấm một cái, cũng không thể thực sự nghĩ mình chết.

Mở ra vôi hoa sen, làm cho phòng tắm nhỏ hẹp trở nên ấm áp, hơi nóng bốc lên. Loại cảm giác này, có thể khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc một chút. Độ ẩm tăng cao, giống như thật sự có thể chữa khỏi tâm lý mất mát.

Cô đứng ở dưới dòng nước ấm, để cho nước chảy lên toàn thân chính mình, ghét nhất bộ dáng buồn khổ, mình cũng chán ghét, vậy người khác có phải càng chán ghét hay không.

Mặt hướng về phía dòng nước đang chảy, cảm giác giống như chìm vào trong nước.

Cảm giác chân thật ấm áp.

Ai nói thích chính là tất cả dừng khi? Thực ra mạnh mẽ nhất gì đó là sự thật, ai cũng có thể bị nó đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Công việc một ngày công tác với Lê Họa mà nói nhất định là một cái tra tấn, cũng không phải vì đau bụng, mà bởi vì bên dưới ngực phải đau đớn không thôi. Loại tình huống này từ ngày hôm qua đến bây giờ vẫn không có chiều hướng đỡ hơn, làm cho cô vô cùng đau đầu. Nghe nói người từ nhỏ đến lớn không có bệnh nặng gì, khi trưởng thành hoặc là lúc già bệnh sẽ đến như ong vỡ tổ, điều này tuy rằng không khoa học, sau khi chính cô chẳng biết tại sao đau đớn, không khỏi suy nghĩ theo mặt kia.

Luôn không có bệnh nặng, gần đây thực sự có một ngọn núi sợ hãi.

Dứt khoát vốn nghĩ chính là viêm ruột thừa gì đó, kiểm tra một chút, vị trí hình như không đúng, tiếp tục kiểm tra, tập trung ở viêm túi mật. Vị trí đau đớn giống nhau, đều là ở ngực bên phải. Lấy tay đè lại sau đó buông ra nháy mắt vô cùng đau đớn. Cô không có phương pháp, không biết sẽ là bộ dạng gì, miên man suy nghĩ một ngày, kết quả cuối cùng cũng là một ngày nào đó đi bệnh viện kiểm tra một cái. Hiện tại đau, đi đường cũng chỉ có thể đi thật chậm, không dám đi nhanh, thậm chí lúc cười hay là ho khan cũng sẽ đau đớn, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Cô đã biết, vận may của mình luôn luôn kém, ngoại trừ cảm thán, thật sự không biết nên dùng cái gì để hình dung.

Tan ca, cùng thường ngày giống nhau, đi xuống dưới lầu, cũng không có nói qua chuyện này với ai, vẫn chưa xác định chính xác chuyện này, cô không muốn nói ra, sau khi đi bệnh viện kiểm tra rồi hãy nói. Cũng tốt có cơ xin phép nghỉ.

Khi quay về dưới nhà trọ của mình, bước chân liền dừng lại.

Cô vốn nghĩ rằng, anh sẽ không xuất hiện.

Khi người khác hỏi người hiện tại có cái gì khác với người của thể hệ trước, có một cách nói là, trước kia gửi đi tin nhắn hoặc là gọi điện thoại thậm chí có người còn muốn vì chia tay làm một cái nghi thức chính thức. Mà người hiện tại. . .

"Em cùng anh chia tay."

"Nói như thế nào? QQ? MSN? Tin nhắn? Điện thoại? Không phải là gửi bưu kiện đi. . ."

"Chúng ta cả tuần đều không có liên hệ. . ."

Cho nên, game over.

Lê Hòa trầm mặc nửa ngày mới đi lên. Cô đoán, nếu không đi lên "Nghênh đón", có lẽ anh còn thực sự còn tiếp tục giằng co như vậy. Cũng không biết có đoán đúng hay không, chính cô không muốn ngu ngốc đứng như vậy.

"Như thế nào lại đến nơi này?" Vẫn là cô chủ động đi, chỉ cần không nghĩ nhiều, cũng sẽ không cảm thấy sẽ làm chuyện thiếu đi một miếng thịt.

Lộ Thiệu Hành đánh giá cô từ đầu đến chân lần, "Anh không đến nơi này, chẳng lẽ em còn có thể chủ động đến 'Đông linh' ?" Về mặt có chút giống như anh biết anh không ở đó cô sẽ về đây.

"Lên xe."

Lần này Lê Hòa không có động, "Ngay tại nơi đây đi." Bây giờ, ngoại trừ phòng ở của chính cô, cô không có cảm giác an toàn.

Trước kia nhìn thấy một đôi vợ chồng, vợ ở sau lưng chồng mình trộm mười vạn, đơn giản là cô ấy không có cảm giác an toàn, sau đó người chồng sinh bệnh, người vợ bắt buộc phải lấy ra số tiền kia. Sau khi người chồng biết vợ mình bởi vì không có cảm giác an toàn mới giữ số tiền kia, không chịu dùng, để cho mình buông vợ ra, nếu như vậy trong lòng cô sẽ cảm thấy thoải mái.

Hiện tại ham muốn vật chất, tiền cùng phòng ở dường như càng ngày càng có thể trở thành nơi để phụ nữ có "Cảm giác an toàn", mà tình cảm, hình như càng ngày càng ít tồn tại cảm giác an toàn, cũng không biết là ai thay đổi.

Tay Lộ Thiệu Hành nắm tay lái tự nhiên dừng. Cô rất ít từ chối, cho nên dưới tình huống bình thường từ chối của cô cũng có hiệu quả.

Lộ Thiệu Hành đem xe đậu xong, lúc này mới xuống xe đuổi theo bước chân của Lê Hòa.

Cô vốn nghĩ anh sẽ đến nói cái gì đó, cô không hi vọng anh nói hai chữ "Chia tay", chỉ là không thích anh nói ra hai chữ này, nếu như là trên hành động, cô sẵn lòng chấp nhận. Ý nghĩ có chút làm cho người ta khó hiểu, giống như khi anh nói ra hai chữ kia mới đại biểu cho cô bị vứt bỏ, mà chỉ cần anh không nói ra, là có thể làm cho mình bình yên.

Cô đi rất chậm, nhưng nhìn qua có chút tức giận, bước đi rất có cảm giác. Lộ Thiệu Hành đi ở phía sau cô, nhìn thấy cô như vậy, không khỏi muốn cười, "Có nhớ anh hay không?"

Bước chân cô dừng lại một chút, "Không có."

"Lúc này cho dù không có cũng có thể nói có." Tâm tình của anh không tệ, không một chút nào cùng cô so đo.

"Ừ, học không được như anh..." Người nó dối không tốt lắm, vì thế im lặng.

Cô ở phía trước đôi giày, cúi đầu, làm cho anh nhìn không thấy vẻ mặt của cô, "Anh làm việc có chuyện gì thú vị hay không?"

Cô căn môi của mình, cảm thấy bản thân nói như vậy, thật sự là. . . Không hỏi trực tiếp, vì thế lựa chọn đề tài như vậy, đến cuối cùng cô đang làm cái gì?

"Có thể có chuyện gì?" Anh không có để ý, trực tiếp đi vào, khiến cho đề tài của cô, lập tức bị chôn vùi.

Cô đứng ở tại chỗ, nhìn bóng lưng của anh, cũng chỉ là nhìn, không có nhiều lời nữa.

Phía dưới ngực càng ngày càng đau, ngoại trừ nằm vẫn không nhúc nhích, ngay cả trở mình cũng làm cho không người nào có thể nhận ra, Thật sự là khó hiểu, cô đau như vậy, chỉ cần cô không nói, sẽ không có người biết. Thực sự như vậy, không ai sẽ thật sự đem mỗi một động tác nhỏ của mình đặt ở trong mắt, bắt luận mình coi người này quan trọng cỡ nào, hay là anh là người thân thiết với mình.

Một cách nói khác chính là, khi bạn cho rằng người kia đối với bạn không tốt, bạn lên giận lại chính bạn đã từng vì anh làm cái gì, có lẽ sẽ cân bằng, bởi vì yêu cầu này của bạn, ngay cả bạn cũng chưa từng vì anh mà làm.

Lúc Lộ Thiệu Hành xoay người đi lên, cô đẩy anh, động tác không vội thiết nhưng rất kiên định, "Hôm nay không được."

Cũng không nói nguyên nhân, cũng may anh cũng không có cưỡng ép, lại nằm xuống.

Thì ra hạng mục giải trí bị gián đoạn, vì thế anh hi vọng đến "Lăng phi" Thời gian dư thừa này.

"Công việc như thế nào?" Khó có được tâm tình nói chuyện phiếm.

"Mệt." Thực sự như thế, thực ra cô vốn nghĩ phải đi học nhiều một chút, nhưng hiện tại phát hiện, xã hội mới chân chính là nơi cho người ta học thứ này từ kia, đi theo những đồng nghiệp này, cô có thể học được rất nhiều, chính mình xem văn kiện không hiểu ngày hôm sau sẽ hỏi, hiệu quả cũng không tệ, "Nhưng rất thỏa mãn."

Anh nhìn mặt của cô, nhìn qua đường như thật sự mệt chết. Lấy tay vuốt mặt của cô, nhéo nhéo, "Vắt và."

Chỉ là một câu đơn giản, nhưng vẫn có thể trở thành lo lắng, khiến cho tâm tình của cô tốt hơn một chút.

"Anh có chuyện gì thú vị không?" Cô có tâm tình nghe chuyện xưa.

Lộ Thiểu Hành nghĩ nghĩ, "Thực ra, cuộc sống của anh rất nhàm chán, không có gì thú vị."

"A". Cô di chuyển người, làm bộ như không nghĩ đến, "Mối tình đầu ấy nói một chút xem." Nâng cằm nhìn anh, mang theo một chút tò mò.

Rõ ràng là bộ dáng lười biếng, lại làm cho người ta có loại lười nhác quyến rũ, Lộ Thiểu Hoành nâng cằm để sát vào mặt của cô, hôn mặt của cô một chút, "Bây giờ bắt đầu điều tra?"

Cô vươn tay, cũng nhéo nhéo mặt của anh, phía dưới ngực lại đau, nhưng vẫn trong phạm vi có thể tiếp nhận được, không có ảnh hưởng đến vẻ mặt và động tác của cô, "Đứng, sợ sau này anh không thừa nhận."

"Không có gì không dám cả, anh thích cô ấy, cô ấy không thích anh." Thực sự sẽ không kể chuyện xưa, hai ba câu liền nói xong, hơn nữa ngày cả nguyên nhân vì sao không có cùng một chỗ cũng nói.

Bởi vì anh phối hợp như vậy, mắt cô choáng váng, sau đó lại cảm thấy mình có chút chịu thiệt, như thế nào cũng chỉ có thể từ trong miệng của anh nhận được hai câu không có gì như vậy.

"Anh thích cô ấy cái gì?" Chậm rãi hỏi.

"Xinh đẹp?" Cũng coi như tự hỏi mình.

"Anh thật sự là. . . Tầm thường."

"Vậy có thể nào em nghĩ rằng anh và em rất tao nhã?" Nói xong đưa tay luôn vào ngực cô, ở ngực cô xoa xoa bóp bóp.

Cô đánh tay anh.

Anh lúc này mới cười đem tay của mình rút ra.

Nói không nên lời, vì thế đành phải ngủ.

Lê Hòa vốn là nghĩ Lộ Thiểu Hành đi rồi, chính cô đi bệnh viện. Kết quả anh tựa hồ không có dự định rời đi, không chỉ có ngủ đến khi mặt trời lên cao, còn khiến cho cô phải cùng anh ngủ. Mấy ngày này anh cũng không mệt nhọc, nhưng có chút suy nghĩ quá nhiều, đầu óc đều không có thể nào thư thái. Hiếm có một cái thời gian như vậy, tự nhiên nghỉ ngơi tốt một chút. Làm người dù sao vẫn ưu đãi chính mình một chút, ở thời điểm nào đó.

Lê Hòa thức dậy nấu cơm, anh vẫn là không có dự định rời giường, tùy tiện cầm lấy một quyển sách liền nằm ở trên giường xem.

Lê Hòa vốn định đem chăn sắp xếp lại một chút, nhìn đến anh nằm ở trên giường, có chút bất mãn, "Đứng lên."

"Không." Ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Nhìn chăm chú anh hơn nửa ngày, mới đem áo ngủ của mình đi qua, trùm lên đầu của anh. Nhìn bộ dáng của anh buồn cười, lập tức cảm thấy đau đớn.

Đi ra cửa, mới dựa vào tường, đầu chết mất.

Nhưng vẫn là cười, thật là có chút không hiểu chính mình.

Lúc ăn cơm, cuối cùng Lộ Thiểu Hành không dự định tiếp tục ở trên giường, lười biếng ngồi vào bàn cơm, liền cầm di động qua, không cầm đũa, không cầm chén, đồ ăn không hợp.

Gây khó dễ cũng không nên, ăn của người khác cũng không mềm yếu, một chút cũng không có biểu hiện.

"Hôm nay không có dự định gì?" Sau khi đặt chén đũa xuống, lúc này mới cười nhìn cô, hình như đã lâu cũng không có ở cùng một chỗ.

"Anh tính làm gì?" Sau khi ăn một miếng ngó sen, hoài nghi nhìn anh.

"Đi ra ngoài shopping."

Nói từ chối không nên lời, bởi vì bọn họ thực sự chưa từng đi ra ngoài, đề nghị này tính hấp dẫn khá lớn. Hơn nữa hiếm có chính là, Lộ Thiểu Hành hình như không có quên anh một chút không có tận sức, chủ động thu dọn bát đũa đi rửa. Nhìn động tác của anh, cô lại xem thường chính mình, cảm động cái gì, anh cần phải như vậy.

Lộ Thiểu Hành tuyệt đối không có kinh nghiệm bởi người khác đi dạo phố, nói là bởi, chính là đem xe đứng ở cửa hàng nào đó, "Anh chờ em ở đây, em cứ tự nhiên chọn."

Lê Họa không nói gì, có lẽ anh đoán được cô sẽ không để anh đợi lâu.

Sau khi người đàn ông hết yếu tố nổi loạn, người bình thường chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Lê Họa cũng không có yêu cầu gì, cũng sẽ không kéo anh xuống xe để thể hiện tầm quan trọng của mình. Không biết vì sao, cô không thích miễn cưỡng anh, anh muốn thế nào thì thế đó. Muốn cô tự mình đi dạo cô liền đi dạo, cũng thuận tiện nhìn xem. Ăn mặc theo mùa, trang phục này đều kết hợp sức sống dạt dào của các mùa.

Đi không có bao lâu, liền gặp người quen.

"Lê Họa."

Cô cũng không có nghe ra thanh âm của ai nhưng vẫn dừng lại.

Nếu không phải gương mặt đối phương không thay đổi nhiều, khẳng định cô đã không nhận ra người phụ nữ kiểu tóc quần áo thời thượng trước mắt này. Khách quý của 《Khang Hi đến》 nói phụ nữ gọi cảm cũng không phải là bạn lộ da lộ thịt ra bao nhiêu, mà là bạn phối hợp trang phục thể hiện được phong cách của bạn. Lê Họa sâu sắc đồng ý.

La Mai lôi kéo tay của một người đàn ông, cười nhìn Lê Họa, "Thật là có duyên, đây là chồng của tôi." Dán chặt bên người đàn ông, "Đây chính là người đẹp nổi tiếng của trường học chúng em lúc ấy."

Lê Họa đánh giá người đàn ông này một chút, chẳng biết tại sao có cảm giác nhà giàu mới nổi.

"Thật khéo, hai người cũng đi dạo." Không biết nói cái gì đành nói ra một câu gượng gạo.

La Mai đánh giá Lê Họa một lượt, "Tôi vốn nghĩ sẽ tự mình đi, nhưng chồng tôi rất lo lắng cho tôi, vì thế đi cùng tôi đến đây, cũng không biết lo lắng cái gì. Ở kia, cậu đi một mình sao?"

Nói nhiều như vậy chỉ là vì nói một câu kia đi?

"Không phải bạn trai của tôi chờ ở bên ngoài."

"Bạn trai? Cậu còn chưa có kết hôn, cũng đừng nghe nói nhà cậu . . . Phá sản? Nếu thật sự khó khăn, thực ra có thể tới tìm tôi, dù sao cũng là học cùng một trường đại học, tình nghĩa cũng có."

"Tôi không biết người phụ nữ của tôi có khó khăn cần tìm người khác." Lộ Thiểu Hành cũng không biết đã đứng ở đó bao lâu, lúc này chậm rãi đi tới.

Có lẽ Lộ Thiểu Hành cũng không có ý, nhưng khi anh cùng người đàn ông kia đứng chung một chỗ, có chút đối lập buồn cười nói không nên lời.

La Mai nhìn thấy Lộ Thiểu Hành, không kịp thu lại nụ cười vừa rồi, đứng ở nơi đó cứng ngắc, vẻ mặt chậm chạp thay đổi.

Nhưng người đàn ông bên cạnh đã phản ứng trước, "Thật là vinh hạnh, có thể ở nơi này gặp được Nhị thiếu."

Lộ Thiểu Hành chỉ là gật đầu một cái, nhìn Lê Họa, phát hiện miệng của cô thế nhưng mỉm cười, người phụ nữ này lại đang suy nghĩ cái gì?

Người đàn ông không buông tha cơ hội này, "Nghe nói Tam thiếu gần đây bận thực hiện một khu du lịch, công ty của chúng tôi có thể cung cấp. . ."

Lộ Thiểu Hành ngay cả đầu cũng không có quay lại, "Công việc của em tôi, tôi cũng không hỏi đến. Xin lỗi giúp không được gì."

La Mai lập tức lôi kéo chồng của mình, làm sao có thể mất mặt trước mặt loại phụ nữ này, "Ánh mắt của Nhị thiếu càng ngày càng kém." Rất kiên trì.

Lộ Thiểu Hành nhu mày, "Mới vừa nhìn thấy một truyện cười, đối với một phụ nữ tệ nhất không phải nói cô ta khó coi, mà là người đàn ông cảm thấy trước kia ánh mắt mình bị mù mới cùng cô ta gặp gỡ."

La Mai tức giận đến sắc mặt đại biến, trừng mắt nhìn Lộ Thiểu Hành liếc mắt một cái lúc này mới lôi kéo chồng của mình rồi đi.

Bọn họ vừa đi, Lê Họa liền nở nụ cười, "Anh nói chuyện như thế nào không để cho người ta mặt mũi, tốt xấu cô ta cũng là..."

"Vậy em hi vọng anh đi lên thể hiện anh có bao nhiêu si tình?" Hừ một tiếng, "Con người lên đối diện đi, hoài niệm làm cái gì." Nói xong cầm lấy tay cô, "Lâu như vậy cũng chưa mua cái gì?"

Có chút bất mãn.

Đối diện không cần hoài niệm?

Người như vậy sẽ sống rất tốt.

"Chờ anh đến trả tiền."

"A, em làm sao lại trở nên thông minh như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Lê Họa không biết nhân viên của bệnh viện khi nào thì bắt đầu đi làm, chắc chắn không tới lúc này. Dứt khoát đứng lên, sau đó lại đi bệnh viện. Nhưng nhìn thấy người đứng trong đại sảnh, cô có chút hối hận, các cửa bán phiếu nhiều người như vậy, có vài người cùng đi, cũng có vài người nhìn không ra là tới để làm gì, trực tiếp ngồi vào một vị trí, vẫn thành thoi nhìn Chân Huyền Truyền trên màn hình thật lớn. . . Ôn ào như vậy, nhưng cũng có thể nhìn tiếp. Cô đi xếp hàng trước, đăng ký, phải viết một cuốn bệnh án nhỏ cái này chút mơ hồ, không biết mình nên viết cái khoa gì.

Cô đi đến phía trước một cái bàn, nơi đó có hai người y tá đang đứng nói chuyện phiếm.

"Chỗ này của tôi bị đau, xin hỏi cần phải đến cái khoa gì?" Cô chỉ chỉ vị trí cụ thể.

Người y tá kia nhìn cô vài cái, "Là nhũ phòng đau?" Về mặt có chút nghiêm túc.

Lê Họa cứng lại một chút, "Không phải, phía dưới một chút."

"Khoa nội."

Lê Họa xoa chỗ đau đó, thực sự đau, vị trí bên cạnh nhũ phòng, sẽ không thật sự là bởi vì nơi đó có vấn đề gì. Cô xoa trên ngực của mình một cái, hình như cũng đau, bên trái cũng đau. . . Mấy năm gần đây tuyên truyền nơi đó bị ung thư không có ít, cô hoảng sợ, tay của mình lại ấn xuống một cái, cứ mạnh yếu như vậy, ấn chỗ nào cũng thấy đau, làm cho chính mình dọa mình.

Lại ngồi chờ, bên ngoài khoa nội người đứng thật dài.

Cái này cũng có thể lý giải nguyên nhân cho dù là cảm mạo cũng có thể ở bệnh viện tiêu hao một ngày, thời gian xem bệnh có lẽ một hai giờ, nhưng thời gian chờ đợi nhiều hơn mấy lần. Trước kia khi nhìn thấy một người nổi tiếng hiểu biết rộng oán giận ở nước ngoài xem bệnh phải ở nơi này chờ đợi nơi kia chờ đợi, cô còn không có nghĩ đến, trong lòng nghĩ một mặt chế độ của nước ngoài hoàn thiện, bây giờ biết hoàn thiện trở thành phiền phức đi. Nhìn đi, người Trung Quốc sợ phiền phức như vậy, địa phương thích hợp sinh sống nhất vẫn là Trung Quốc, cái gì mà người trong nước kết hôn với người nước khác.

Cuối cùng đến lượt cô, cô ngồi vào vị trí người trước vừa rời đi phía trước bác sĩ, ngón tay chỉ vị trí đau của mình. Vị bác sĩ kia nói hai lời, khiến cho đứng lên đứng lên, đến một chiếc giường nhỏ đã chuẩn bị, "Nằm trên đó."

Lê Họa nghe theo, bác sĩ mới là lớn nhất, ông ta kêu bạn làm gì bạn phải làm như vậy. Nghĩ đến trước kia có một người bạn học đến phụ khoa khi trở về nói tình cảnh kinh khủng cỡ nào, có thể nhận thức, cho dù là một bác sĩ nam, bạn không có người quen, sẽ khó chịu, người ta kêu coi bạn vẫn phải coi.

"Đem quần áo kéo lên."

Cô có chút không thích ứng, nhưng vẫn nghe theo. Bác sĩ cầm một vật gì đó, kiểm tra các vị trí trên người cô, "Thờ ra, lại thờ ra. . ."

Cô vẫn là nghe theo.

"Đứng lên đi." Bác sĩ đi qua, lấy ra một cái gì đó viết lên trên một chút, "Bây giờ đi siêu âm màu."

Lê Họa cầm lấy, có chút ngây ngốc gật gật đầu.

Đi đến nơi nộp phí, lại nhìn thấy Trác Dục Đình đứng ở đó, giả vờ không có thấy không tốt. Cô nhìn thấy anh đang xếp hàng, có chút hiểu được thiện cảm lúc trước chính mình đối với anh. Anh sẽ không giống người khác, ý vào thể lực nhà mình trực tiếp đi tìm người quen, cái gì cũng tự giải quyết. Loại trình tự cố định nghe theo cảm giác, làm cho cô cảm thấy khoảng cách ít đi, cho dù càng nhiều người sử dụng cái đặc quyền này.

Loại hành vi có thể chen ngang này, cô vẫn là có thể nhận, đi đến phía trước, "Anh cũng ở nơi này?"

Trác Dục Đình gặp cô có chút kinh ngạc, lại nhìn phía sau cô.

Cô tự nhiên biết anh ta đang nhìn cái gì, "Em có chút không thoải mái, vừa mới đi ngang qua liền đi vào một chút."

Nếu đến lúc quyết định, mọi người cũng có thể lý giải.

Đến lượt Trác Dục Đình, liền đem tờ danh sách của cô cầm đi qua. Loại quen thuộc này, khiến cho Trác Dục Đình có chút tưởng niệm.

Kết quả Trác Dục Đình mới vừa cầm lấy, đối phương liền mở miệng, "Còn chưa có đóng phí, em đến phòng thu phí."

Trác Dục Đình nhin cười, đem trả lại cho cô, "Nhanh đi, anh chờ ở chỗ này."

Lê Họa đỏ mặt, rất nhanh chạy đến phòng thu phí, thật sự là đại phiền phức, may mắn nơi đó không có người, nhanh chạy lại đây.

Mới nộp phí.

"Anh ở trong này làm cái gì?" Lê Họa hỏi ra miệng, vẻ mặt Trác Dục Đình lộ ra xấu hổ.

"Dục Đình." Bạch Lam đi tới, nhìn thoáng qua Lê Họa, gật gật đầu, "Em chờ anh rất lâu."

"Nhiều người." Trác Dục Đình từng bước cách xa Lê Họa, cười nhìn vợ sắp cưới của mình, "Đi lấy thuốc đi."

Bạch Lam lại nhìn chăm chăm Lê Họa không tha, "Không giới thiệu?" Nói xong liền kéo cánh tay của Trác Dục Đình.

"Lê Họa." Trác Dục Đình vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, dừng lại mới tiếp tục nói, "Vợ sắp cưới của anh Bạch Lam."

"Chúc mừng hai người." Lê Họa nhìn Bạch Lam, người phụ nữ sáng ngời thoải mái, bọn họ rất xứng đôi.

Bạch Lam đẩy Trác Dục Đình, "Anh đi lấy thuốc, nơi đó thật nhiều người, em không muốn đi chen lấn."

Trác Dục Đình dừng lại, vẫn là cầm đi.

Bạch Lam đứng ở trước mặt Lê Họa, "Cảm ơn lễ vật của cô."

Lê Họa tính toán ở trong lòng, người phụ nữ này không giống mặt ngoài đơn thuần như vậy, nhưng không phải có tâm kế, mà là thông minh.

"Cô thích là được rồi."

"Chúng ta sẽ kết hôn, đến lúc đó hi vọng cô có thể tới." Bạch Lam cười khẽ, "Tôi đi qua nhìn xem."

Lê Họa gật gật đầu, nhìn bóng lưng của cô, đây là đang nói cô cách Trác Dục Đình xa một chút, bọn họ sẽ kết hôn, nhưng cũng không nói quá rõ ràng, như vậy có vẻ quá mất thân phận.

Lê Họa đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, lúc này mới đi tìm phòng siêu âm.

Không có ai sẽ vĩnh viễn chờ ai, nếu không nắm bắt cơ hội, cái gì cũng sẽ không còn lại. Không nên trách người khác không kiên định, cần phải tự trách mình nắm không được. Sẽ không hối hận, lựa chọn là như thế này, vậy sẽ thẳng thắn thành khẩn đi đón nhận.

Lê Họa quay đầu lại mắt nhìn một đôi kia, sẽ rất hạnh phúc đi, bất luận quá khứ có cái gì, con người đối với áp lực luôn khó có thể từ chối.

Đem phiếu giao cho người ở bên trong, sau đó lại xếp hàng xếp, người có tên gọi vào phía sau lại tiếp tục. Cô cũng không biết mình đợi bao lâu, nơi này ngồi rất nhiều rất nhiều người. Nhưng may mắn, một số là siêu âm B, như vậy người có thể giảm bớt một nửa. Cô ngồi cũng có chút buồn ngủ. Mất trọn to, ngồi đối diện một người phụ nữ bụng rất lớn.

Cả người cô cứng lại một chút, siêu âm... là siêu âm thai nhi?

Hẳn là có loại thương thức này, nhưng vừa rồi cô thật sự không có nghĩ đến. Tầm mắt nhìn quanh một chút, thực sự có vài người mang thai đang đứng. Cô có chút xấu hổ. Vị trí không đủ dùng, nhóm phụ nữ mang thai còn không có chỗ ngồi. Cô đứng dậy, có chút xấu hổ.

Nhóm phụ nữ mang thai có người tiếp có người không.

Cô chưa có tới qua nơi này, lúc ấy chính là cảm thấy không cần xác định giới tính của đứa nhỏ. Tô Như luôn có biện pháp làm cho bác sĩ nói ra giới tính, nhưng cô không có hi vọng muốn biết. Hơn nữa, không biết một chút, có lẽ sẽ càng thêm hạnh phúc.

Cô đứng ở bên cạnh một người mang thai, "Mấy tháng?"

"Vừa tròn sáu tháng." người phụ nữ cười mở miệng.

"Tôi có thể sờ không?" Cô cẩn thận mở miệng, đối với người xa lạ đưa ra loại yêu cầu này, thực sự không thích hợp.

"Được." Nhưng đối phương không có đề ý.

Tay cô sờ lên, đây là cảm giác của sinh mệnh. . . Trong cơ thể cảm động.

"Cô rất thích đứa nhỏ đi?" Người phụ nữ nhìn ánh mắt của cô nở nụ cười, "Đến lúc đó chính mình sinh vài đứa."

Lê Hòa cười, "Như vậy rất tốt."

"Lê Hòa." Bên kia gọi tên của cô, cô nhìn người phụ nữ nở nụ cười, liền hướng bên kia đi đến.

Khi nằm trên giường, vẫn là lo lắng, nếu thực sự có bệnh gì. . .

"Đem quần áo kéo lên đến ngực." Nữ bác sĩ mở miệng yêu cầu, cô cũng chỉ có thể làm theo.

Nữ bác sĩ hỏi người đàn ông ngồi trước máy tính một vài vấn đề, lúc này mới đem một loại chất lỏng dính dính đổ lên trên bụng của cô, sau đó một đồ vật gì đó ở trên người cô di chuyển. Phải là trong vòng đời trọn vẹn đó.

Không có bao lâu, nói trình tự đã xong.

"Lấy giấy bên kia lau một chút là có thể đứng lên."

Lê Hòa nghiêng qua..., bên kia quả nhiên có một xấp giấy, cầm lấy lau loại chất lỏng này, cảm giác rất không thoải mái, giống như toàn thân đều dính dính.

Sau khi đi ra, còn tiếp tục chờ, phim siêu âm còn chưa có xong.

Có chút lo lắng, giống như sau khi thi vào trường cao đẳng, không biết kết quả, cảm giác vô cùng khẩn trương.

Đi vài bước, liền va vào người khác.

Ngẩng đầu, nhìn thấy âm tình bất định của Lộ Thiệu Hành.

Quá mức kinh ngạc, nói không nên lời, chỉ là lấy tay xoa xoa trán của mình.

Cô chuẩn bị nói chuyện, lại nhìn thấy cô gái ở phía sau anh, cái gì cũng nói không được.

Nhìn thấy bọn họ, dường như lại nhớ tới tối hôm đó, bọn họ cùng nhau sánh vai đi tới, tất cả mọi người cho rằng "Xứng".

Lộ Thiệu Hành đảo mắt nhìn xung quanh, sau khi phát hiện không ít phụ nữ có thai, liền hiểu sai.

"Em ở trong này làm cái gì?" Trước tiên anh đặt câu hỏi, liền kéo tay cô ra bên ngoài, động tác vừa phải, có lẽ là đang lo lắng cái gì. Đến bệnh viện cũng không nói cho anh cô rốt cuộc là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ là nghĩ muốn cho anh một ngạc nhiên?

Sau khi có loại suy nghĩ này, mới buông cô ra, vẻ mặt cũng hơi tốt hơn một chút.

Cô đang chuẩn bị đánh tay anh, kết quả anh thả ra trước, làm cho cô đánh hụt.

Đem cô kéo xa như vậy, bên kia gọi tên của cô không có nghe thấy làm sao bây giờ?

"Tại sao anh lại ở chỗ này?" Cô xoa tay của mình, sức lực lớn như vậy.

"Có một vị trưởng bối hôm nay mở, đến đây nhìn một lát." Trên thực tế anh coi thời gian, không sai biệt lắm hẳn là từ phòng phẫu thuật đẩy ra, lúc này mới chạy tới, anh không muốn chờ.

Phòng phẫu thuật ở tầng cao nhất, anh đi vào, xuyên qua một hành lang, chợt nghe thấy tên của cô, lúc này mới đi vào thấy kết quả.

"Vậy anh đi đi." Nói xong phải trở về phòng siêu âm, cô còn chưa có lấy phim siêu âm.

Thấy cô có dự định không để ý tới anh, anh có chút kinh ngạc, đuổi theo, giữ chặt cô, bên cạnh đúng lúc đi qua một người phụ nữ có thai, "Em đi chậm một chút."

Cô có vẻ không hiểu, "Ừ?"

Về mặt của anh rất là kỳ lạ, dán lên tai của cô, "Anh muốn làm baba."

Mặt của cô lập tức trở nên khác thường, không biết mở miệng như thế nào. . . Lại nhìn thoáng qua cô gái xinh đẹp vẫn đứng bên cạnh, "Người anh mang đến, không đi tiếp đón một chút."

Anh lại cầm lấy tay cô, "Ừ?" Vấn đề của anh còn chưa có trả lời, làm sao có thể để cô đi.

"Lê Hòa." Cuối cùng bên kia truyền đến tên của cô.

Lộ Thiếu Hành vài bước chạy qua, trực tiếp lấy kết quả, cô còn đứng tại chỗ ngẩn người.

Anh như vậy. . . Là muốn có một đứa nhỏ?

Lộ Thiếu Hành nhìn hai tấm phim kia, anh xem không hiểu chút gì, trực tiếp xem một loạt chữ phía dưới.

Gan: lá bên phải đường kính 11.1cm, màng bao hợp quy tắc, tiếng vang đều đều, mạch máu bên trong gan hướng đi rõ ràng, đường kính bên trong cửa tĩnh mạch 1.0cm.

Túi mật: tràn đầy tốt, vách sau túi mật dày 0.2cm, trong túi mật không thấy có gì khác thường, đường kính mật 0.4cm, ống mật không thấy giãn ra.

Tuyến tụy: lớn nhỏ hình dạng bình thường, tiếng vang đều đều, đầu tuyến tụy dày khoảng 2.0cm, giữa tuyến tụy dày 1.3cm, phần đuôi tuyến tụy 2.0cm, trong khu vực tuyến tụy đường kính không giãn.

Lá lách: dài 9.1cm, dày 3.4cm, tiếng vang đều đều, lá lách chỗ tĩnh mạch đường kính 0.6cm.

Kết luận: Kiểm tra không thấy gì khác thường.

"Đây là cái gì?" Không biết gì cũng biết là anh đã đoán sai, còn nhìn lại tên viết ở bên trên, lo sợ mình lấy nhầm phim.

Lê Hòa tiếp nhận tấm phim, lập tức thoải mái không ít, nhưng mà vì cái gì lại vẫn đau chứ?

"Anh xem đi." Em cũng không gạt anh, "Nơi này có chút đau."

Tay anh sờ đến một chút, ở đây nhiều người như vậy, mặt cô đỏ ửng, "Đừng."

Lộ Thiếu Hành lúc này mới nở nụ cười, nhìn thấy trên tấm phim như vậy, đoán cũng không có chuyện gì, cũng sẽ không nghĩ đến rất xa.

Sóng vai đi vài bước, lúc này mới Lộ Thiếu Hành mới đi lên phía trước, cùng cô gái xinh đẹp kia nói vài câu, cô gái nhìn Lộ Thiếu Hành lại nhìn Lê Hòa, hoài nghi tránh ra.

Bởi vì nhìn thấy tấm phim này, tâm tình của Lê Hòa tốt lắm, "Như thế nào không để cho em giới thiệu một chút."

"Giới thiệu cái gì, không có liên quan đến em."

Anh cũng nói như vậy, cô lại tiếp tục dây dưa, hình như có chút quá phận.

"Anh không tới nhìn trường bối của anh?"

"Anh có việc quan trọng hơn phải làm." Nói xong còn có bộ dạng nghiêm túc.

Cầm tấm phim đi lại khoa nội, người bác sĩ kia nhìn tấm phim này, lập tức đem kết luận chẩn đoán bệnh viết lên bệnh án.

Lê Hòa còn có chút khó hiểu, "Nhưng nơi này vẫn đau, đây là tại sao?"

"Hắn là dạ dày có vấn đề, cho cô một ít thuốc."

"Dạ dày không phải bên trái sao? Nhưng tôi đau bên phải."

"Bao tử thôi, nó là một vòng..."

Lê Hòa liếc mắt Lộ Thiếu Hành một cái, không phải trong nghề, nghe không hiểu.

Cầm kết quả ra, lại để lên tay Lộ Thiếu Hành, "Anh đi xếp hàng."

"Tại sao anh phải đi?"

"Vừa rồi em nhìn thấy Trác Dục Đình." Nói xong nhìn về mặt của anh, "Anh ta giúp vợ sắp cưới của mình xếp hàng lấy thuốc."

"Vậy em cũng đi tìm anh ta đi." Nói xong vẫn là tiếp nhận, "Đi, anh cho em số điện thoại."

"Được, cho em, anh dám cho, em liền gọi."

"Em không sợ vợ sắp cưới của anh ta ghen? Nghe nói từng học qua Taekwondo." Giọng nói của Lộ Thiếu Hành xa xôi.

"Không sợ, em đã nói anh không mua thuốc cho em, em chỉ đành làm phiền người khác."

Lộ Thiếu Hành gõ lên cái trán của cô, lúc này mới cảm đơn đi qua xếp hàng, mà cô cảm bệnh án đứng ở xa xa, nhìn thân ảnh của anh không khỏi nở nụ cười.

Hậu Gia Lâm đứng ở một góc nhìn một màn này, đôi mắt có chút ướt át.

"Chị, tại sao chị không thích Lộ Thiếu Hành, em cảm thấy anh ta nhìn qua không tệ."

"Anh ta, rất tốt."

Cho nên cô mới khó hiểu, "Vậy tại sao. . ."

"Không chân thực, em cho là anh ta cười với em, thực ra không có."

Người cho là anh ta thích người... Thực ra, anh ta không có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Lê Họa nhìn gói thuốc này, cảm thấy hơn đau đầu. Một số thì uống trước bữa tối ba viên, có một số thì uống vào bữa sáng hai viên, vài loại uống trước khi ăn, vài loại lại uống sau khi ăn. Cô đem toàn bộ thuốc đều phân loại ra, để lúc uống thuận lợi lấy. Lộ Thiếu Hành đem những viên thuốc này đặt trong tay nhìn một chút, Lê Họa đoán anh căn bản cũng không hiểu, cho dù bộ dáng anh biểu hiện ra ngoài tương đối "Hiếu".

"Bỏ xuống." Cô đem thuốc ở trong tay anh lấy xuống.

Thật sự là kỳ lạ, cô đối với cô gái kia rõ ràng rất để ý, nhưng anh không có giải thích, từ biểu hiện hôm nay, liền bình thường trở lại. Hơn nữa khiến cho trong lòng cô cảm thấy vô cùng xấu hổ khi hoài nghi anh, tại sao có thể .

"Cô gái kia thật là xinh đẹp." Cô đứng là nghĩ như vậy.

Lộ Thiếu Hành ngồi vào bên cạnh cô, tựa vào ghế sa lon, "Em tự ti?"

"Có một chút." Nói thật cũng không có cái gì ghê gớm.

Anh nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn cô, không biết đang suy nghĩ gì.

Cô nghi ngờ nhìn anh, "Lúc ở bệnh viện anh suy nghĩ cái gì?"

Cô đặc biệt muốn biết, lúc anh tưởng là cô mang thai trong lòng thấy như thế nào, nhưng sau khi nhìn tấm phim kia, anh không có lộ ra tâm tình không bình thường, làm cho cô có chút tiếc nuối.

"Cái gì cũng không nghĩ."

Bản lĩnh giả bộ của người này đặc biệt cao.

Cô đặt thuốc xuống, cầm lấy tay của anh, "Anh thật sự thích đùa nhỏ?"

"Không thích." Rõ ràng lưu loát.

Bỏ ra tay của anh, cũng không có do dự, sau đó đi đun nước. Anh không biết làm sao nhìn bàn tay bị thả ra của mình, lòng của phụ nữ, đúng là kim dưới đáy biển. Một phút trước còn lấy lòng, ngay sau đó có thể ghét bỏ.

Tìm điều khiển, thay đổi nhiều đài.

Sau khi cô đề xuống cái nút, phải dựa vào trên vách tường kia, một chân để ở trên tường, "Em phát hiện trong một cuốn sách của anh có kẹp một tấm ảnh."

Nếu hai người muốn duy trì niềm tin, vậy thử một lần, mà không phải một mình lo được lo mất, từ bây giờ cô bắt đầu không để ý . Có lẽ là thái độ hôm

nay của anh, khiến cho cô có dừng khí trước nay chưa từng có.

"Bức ảnh?" Anh hình như chỉ là kinh ngạc, không có cảm xúc khác.

"Cô gái xinh đẹp." Cô nhắc nhở.

"A." Anh thả lỏng, "Anh còn tưởng rằng là ảnh khóa thân của mình."

Người này. . . Chính cô cũng nhin không được nở nụ cười, kéo theo phía dưới ngực rất đau, rất đau, khiến cho cô phải há miệng lớn hít thở.

"Làm sao vậy?" Anh từ trên ghế sa lon đứng lên đi về phía cô, "Vẫn còn rất đau?"

Cô gật gật đầu, anh lập tức lấy tay sờ vị trí đau kia của cô, "Tại sao có thể như vậy, có phải bệnh viện kia quá kém hay không, không có siêu âm ra?"

"Anh đừng nguyên rủa em." Chụp lấy tay của anh, thật sự rất đau, không phải đùa giỡn, "Làm trò, đừng tưởng rằng đối với em tùy tiện tỏ ra quan tâm là có thể nói sang chuyện khác."

"Cái gì gọi là đối với em tùy tiện tỏ ra quan tâm?"

"Anh có phân rõ cái gì là trọng điểm không?"

"Là em không có phân trọng điểm." Lộ Thiếu Hành nhún mày nhìn cô.

"Em để ý bức ảnh anh kẹp trong sách kia." Muốn cô nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ chỉ số thông minh của người khi yêu đều vô cùng thâm.

"Anh biết." Biết còn như vậy, "Ý của anh là em việc gì phải đi để ý người không ảnh hưởng đến cuộc sống của em?"

Vấn đề này của bọn họ, chính là anh cảm thấy cái gì cũng không để ý, nhưng lại không nói, sau đó cô liền miên man suy nghĩ, lại tưởng rằng anh cảm thấy hoàn toàn không quan trọng, một lần lại một lần như vậy tuần hoàn.

"Em chính là muốn nghe anh nói." Cô cố chấp nhìn anh, bất kể quan trọng hay không quan trọng chính là muốn từ tong miệng anh nói ra thông tin này.

Lộ Thiếu Hành có chút bất đắc dĩ, "Đây không phải là việc vô cùng lãng phí thời gian?" Hoàn toàn không thể hiểu trong đầu của phụ nữ suy nghĩ cái gì.

"Đó là đối với anh nhưng đối với em không phải. Em hi vọng anh có thể rõ ràng ngắn gọn nói cho em biết tất cả về cô gái kia, mà không phải là anh cảm thấy không quan trọng, sau đó cũng đem loại 'Không quan trọng' này đặt lên trên người của em. Em sẽ cảm thấy rất quan trọng, có lẽ quan trọng cũng không phải là cô gái kia cùng anh từng có quan hệ như thế nào, hay là anh đối với cô ấy có tình cảm hay không. Quan trọng là... Thái độ của anh, cái gì cũng không muốn nói cho em biết."

Lộ Thiếu Hành sững sốt, sau đó mới sờ mặt của cô, "Anh nghĩ rằng..."

Anh vẫn tin tưởng chính mình sẽ không phạm sai lầm, sẽ luôn kiên định, cũng đem loại kiên định này giao cho người bên cạnh, để cho bọn họ cũng tin tưởng anh như vậy. Giờ phút này mới phát hiện, loại ý tưởng này có lẽ thực sai lầm, người khác không phải là anh, biết anh đang suy nghĩ cái gì, sau đó sẽ làm cái gì, đối với anh tất cả đều có hoài nghi?

Cô là bởi vì như vậy mới cảm thấy bất an?

Mới muốn rời đi?

Mới có thể như gần như xa?

Nhẹ nhàng hôn lên cánh môi của cô, "Bỏ qua cho anh, thực sự anh từng thích cô ấy, đó đều là quá khứ. Người em nhìn thấy ở bệnh viện là em gái của cô gái trong ảnh, chỉ là đơn giản như vậy."

Xoa xoa tóc của cô, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Anh nhìn ánh mắt của cô, không có một tia tránh né, loại ánh mắt chân thành này cô khát vọng đã lâu.

Nhẹ nhàng ôm lấy anh, thực ra cô muốn rất đơn giản, không cần hứa hẹn, nhưng ít nhất có thể làm cho lúc cô nhớ tới anh, có thể nghĩ đến thiên trường địa cửu.

Lộ Thiếu Hành cũng vỗ vỗ sau lưng cô, trấn an cảm xúc của .

Lúc ngủ, có lẽ cô thực sự rất đau, không nhúc nhích.

Lộ Thiếu Hành có chút không biết làm sao, "Em kéo áo lên để anh xem xem."

"Anh muốn làm gì?"

"Tặng anh sớm chiêm qua, em đang đoán mò cái gì."

"Em cái gì cũng không có nghĩ."

Nghe lời đem áo kéo lên, anh nhìn nhìn, chỗ đó không có gì rõ ràng, không có đồ lên, không có cái gì kỳ lạ, "Nơi này đau?" Anh dùng tay sờ sờ phía dưới ngực của cô.

"Ừ."

Còn không dùng, ngoại trừ nơi đó, phạm vi đau đớn lan ra rất nhiều, động một chút liền đau. Trước khi đi bệnh viện, cô còn nghĩ mình nên viết di thư như thế nào.

"Muốn uống thuốc. Nếu còn không có hiệu quả, lại đi bệnh viện." Anh đưa ra phương án giải quyết.

"Ừ."

Cô nằm thẳng, anh ôm lấy cô.

"Nếu em thực sự chết, anh có thể khóc vì em hay không?"

"Sẽ không."

Véo anh, "Tại sao?" Cô lại yêu cầu không cao, khiến cho anh vì cô khóc một chút, cũng không phải khiến cho anh vì cô chịu tang.

"Việc gì phải vì em chết lãng phí sức lực? Em phải chết thật... khiến cho anh nghĩ, anh muốn lấy một cô gái xinh đẹp có gia thế, dáng người đặc biệt tốt, sẽ không chọc anh tức giận, có tính cách dịu dàng làm vợ."

Cô tức giận đến phát run, "Anh nói lời hay sẽ chết sao."

"Sẽ." Vô vô cô, "Ăn cơm thật ngon, ngủ thật tốt, còn sống nên hưởng thụ, biết không?"

Lộ Thiếu Hành đem công việc đều an bài ổn thỏa, lúc này mới cùng nhóm nhân viên cùng đi căn tin ăn cơm, anh đối với việc anh uống không để ý lắm, cũng vui vẻ cùng nhân viên ăn ở nhà ăn, địa điểm gần, hoàn cảnh cũng không tệ.

Anh lấy một phần cơm, tìm một vị trí trống liền ngồi xuống.

Dưới tình huống bình thường, cách vị trí của anh ba thước sẽ không có ai ngồi, anh đối với chuyện này không có phản ứng gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến anh, tất cả đều trong phạm vi có thể chấp nhận.

Hậu Gia Lâm bưng một phần cơm, ngồi vào đối diện anh, "Không ngại em ngồi đây dùng cơm chứ?"

Cô cười thoải.

Anh gật gật đầu, khẳng định không có khả năng nói ra lời từ chối.

Anh không chủ động nói chuyện, Hậu Gia Lâm ăn một nửa, cuối cùng có chút không tiếp nhận được, "Tại sao lợi dụng em?" Cô nhìn anh, cô suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ ra đáp án.

Tại sao cha mẹ cô đến nhà anh, anh không có thái độ bài xích, thậm chí có chút giống như cam chịu. Khác biệt chính là cô thật sự nhập diễn, nhưng anh cái gì cũng không có. Cô cũng không ngờ, trở về suy nghĩ rất lâu, kết hợp với tin tức của nhà họ Lộ bây giờ, cô cũng đoán được vài phần. Vài người con trai nhà họ Lộ này, dù cho ồn ào, hỗn nhân đại sự cũng chỉ có thể từ cha mẹ an bài. Đoạn thời gian trước Lộ Ôn Diên hình như đã gây ra chuyện gì đi, nhưng bây giờ hình như đã bị xử lý, ít nhất ở mặt ngoài là như thế này. Lúc trước Lộ Ôn Thịnh cũng là vì loại sự tình này cùng người nhà trở mặt, kết quả thì sao, bị đưa ra nước ngoài, bây giờ mới trở về, cho dù vẫn là thiếu gia nhà họ Lộ, nhưng vài năm nay, "Hoàn Quang" cũng sớm do Lộ Ôn Diên cầm quyền. Tại hoàn cảnh này, nếu Lộ Thiếu Hành lại gây ra chuyện gì ồn ào, kết cục khẳng định không có khả năng thay đổi. Phải biết rằng tiểu thư duy nhất của nhà họ Lộ, đối với hôn nhân kiên trì, kết quả là cùng nhà họ Lộ cắt đứt quan hệ, nào thành cá chết lưới rách.

Người như Lộ Thiếu Hành vậy, khẳng định sẽ không đem chuyện của mình bày ra, trở thành đá kích với cha mẹ. Huống chi cho dù bản thân Lộ Thiếu Hành không sợ, cũng không nhất định cô gái kia không sợ.

Cho nên mới biểu hiện như vậy lúc cha mẹ của cô đến Lộ gia, một mặt là để cho Lộ Chính Nhiên và Đường An An thả lỏng cảnh giác, một mặt khác chính là hi vọng chính cô mở miệng nói với cha mẹ là bọn họ không thích hợp.

Khi ở bệnh viện, anh rõ ràng có cơ hội để cho cô tránh đi, không nhìn thấy một màn kia. Nhưng anh không có, tất nhiên có thể lý giải là anh không kịp để cô tránh đi, nhưng điều này rất thấp. Hơn nữa có thể chính là Lộ Thiếu Hành cố ý để cho cô nhìn thấy chuyện của anh cùng người con gái kia.

Cho dù cô là một cô gái bình thường cũng sẽ có cảm xúc kiêu ngạo, huống chi một tiểu thư thế gia, cứ như vậy. Cô nhất định sẽ không đối với Lộ Thiếu Hành tỏ ra hứng thú, anh chỉ cần cho cô thông tin như vậy, cô sẽ chủ động trở về gặp cha mẹ yêu cầu không muốn cùng anh ở cùng một chỗ. Có thể giải

quyết một người phiền phức, đồng thời không làm bại lộ chuyện của anh.

Đến tốt cùng anh là hạng người gì, tâm tư kín đáo thành cái dạng này?

Lộ Thiểu Hành ăn cơm xong, mới nhìn cô, dường như không có nghe được vừa rồi cô nói cái gì, "Không thể ăn sao? Anh cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm."

Anh giả bộ không biết, nói.

Cô nhìn anh, "Hôm nay em sẽ từ chức."

Anh không có lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ là nhìn cô, "Tại sao?"

Để cho cô đưa ra một cái nguyên nhân, nguyên nhân này còn phải làm cho cha mẹ hai bên đều tán thành.

"Em không quen ở nơi này. Có lẽ vẫn là nước Mĩ thích hợp với em hơn, em nghĩ quay về Mĩ."

Lộ Thiểu Hành gật gật đầu, "Một khi đã như vậy, anh lại giữ em lại có chút không hợp với đạo làm người, nhưng thời gian này cùng em làm việc rất thoải mái."

Hậu Gia Lâm khẽ cắn môi, "Em sẽ nói cho cha mẹ của em biết quyết định này."

Anh vẫn chỉ gật gật đầu.

"Anh từng thích chị của em đi." Cô vẫn muốn từ trong miệng của anh nói ra một chút này nọ, cho dù không có ý nghĩa gì, chính là không nghĩ hiện tại xoay người rồi đi như vậy.

"Đúng." Thừa nhận không có gì ghê gớm.

"Em giống chị của em sao?"

"Giống."

Nếu như giống tại sao anh chưa bao giờ đem cô trở thành chị của cô?

"Giống nhau cũng không phải, đúng hay không?" Hậu Gia Lâm có chút đau thương, chị gái cảm thấy anh không chân thực, cô lại thích người trước kia không chân thực như thế, người sau này mới chân thật, cho dù một phần chân thật kia cũng không phải biểu hiện ở trước của mặt mình.

Lộ Thiểu Hành trầm mặc.

"Nếu chị gái của em còn sống thì sao? Chị ấy lại xuất hiện trong cuộc sống của anh. Anh có thể lựa chọn chị ấy hay không?"

"Chính là nếu? Điều này vốn không thể xảy ra."

"Anh chưa bao giờ nghĩ chuyện này có thể?"

"Chưa."

"Cho nên anh không có trả lời việc nếu như này." Muốn chứng minh chị của mình mới là người độc nhất vô nhị trong lòng của anh, mới là không thể thay thế.

"Có thể trả lời." Lộ Thiểu Hành nhìn cô, "Anh chán ghét phiền phức."

Cô nghe đã hiểu, anh chán ghét phiền phức, cho nên sẽ không đổi một người phụ nữ, bất kể người phụ nữ kia là ai.

Ngay cả một người phụ nữ anh cũng không hiểu, sẽ không tự mình tìm phiền toái tìm càng nhiều phụ nữ tới chịu tội.

Cô không biết mình nên khóc hay là nở nụ cười.

Rất may mắn, người phụ nữ đầu tiên khiến cho anh chấp nhận phiền phức.

Không may, cô làm sao không có gặp được anh lúc anh bằng lòng chấp nhận phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ngón tay Lộ Thiệu Hành nhặt lấy tờ báo mở ra, ý cười ở khóe miệng nhạt nhẽo, vẫn là lần đầu tiên đăng báo như vậy. Có lẽ là kỹ thuật của đối phương còn rất chuyên nghiệp, anh vẫn chưa lộ ra cái gì không ổn. Đem tờ báo vừa nhặt lên thả xuống, lúc này mới đi ra, đi vào thang máy. Mà chủ nhân của tờ báo kia nom nớp lo sợ nhìn bóng dáng ông chủ của mình, chỉ là tò mò mới mua một chút giải trí, thế nhưng lại trở thành kẻ phạm tội, không khỏi than vãn vận khí của mình đến tột cùng mớ thành thế nào, mặt khác suy nghĩ về tuổi của mình các loại khen thưởng chính là không phải cũng bị liên lụy. . .

"Đến cuối cùng là làm sao thế này?" Đường An An khó hiểu nhìn con trai của mình, rõ ràng nhìn qua hai người rất tốt, cô gái Hậu Gia Lâm kia cũng rất thích, hai người cũng xem như là vừa mắt, nhưng lại cho người lớn một 'kính ngạc' lớn như vậy.

Lộ Thiệu Hành ngồi vào trước mặt Đường An An, nhìn qua mười phần nhân nhả, thật đúng như báo chí hình dung vạn lần không đổi, anh nhớ rõ lần trước Lộ Ôn Diên đăng báo cũng là dùng từ này hình dung, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc. . . Một chút sáng tạo cũng không có. Anh chỉ là đưa Hậu Gia Lâm đi sân bay mà thôi, thế nhưng đã bị thổi phồng thành như vậy, có phải chuyên đi này phóng viên càng ngày càng ít "Tin tức" hay không?

"Không có gì." Lộ Thiệu Hành uống một hớp nước, sau đó mới đánh giá mẹ của mình, "Cô ấy có bạn trai. . . Ừ, chính là đem con trở thành anh trai."

Làm bà mối.

Đường An An chau mày, khinh thường liếc mắt nhìn con trai của mình một cái, "Con thật tốt... cô gái tốt như vậy, con không biết tranh thủ? Thực sự có bạn trai?"

"Cô gái tốt như vậy." Lộ Thiệu Hành học ngữ khí của Đường An An, "Có thể gặp gỡ cô ấy con may mắn ba đời, không có bạn trai, con sẽ dễ dàng để cho cô ấy đi?"

Đường An An đi tới kéo tóc anh, "Đúng là cô ấy không có mắt."

Lộ Thiệu Hành bỏ đi, không có mở miệng.

Đường An An lắc lắc cánh tay anh, "Sẽ không đau lòng chứ?"

"Đúng, đau lòng, mẹ chờ chút thời gian cá nhân cho con trai của người chữa vết thương đi." Nói xong liền đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi.

Đường An An lập tức tức giận, "Các con những đứa nhỏ đáng chết này, chúng ta làm cha mẹ chỉ lo làm không đủ, lúc nào cũng muốn tốt cho con cái. Các con lớn lên, cánh cũng cứng rắn, quay về nhà một chút cũng không kiên nhẫn."

Lộ Thiệu Hành dừng bước một chút, "Là con sợ quấy rầy mẹ với cha ân ái thôi!"

Đường An An nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Lộ Thiệu Hành cùng Lê Họa là trước sau tới "Đồng linh", tâm tình của anh rất tốt, đứng ở một bên cười nhìn cô đi tới.

"Anh nhặt được tiền?" Lê Họa kỳ quái nhìn người trước mắt này.

"Chính là nhàm chán."

"Cho nên anh liền ngây ngô cười?" Nói xong chính mình cũng cười, nhưng vừa rồi không có tìm được chút cười nào.

"Anh xem tâm tình của em cũng rất tốt?" Anh đứng lên, đi đến trước mặt cô, xoa xoa mặt của cô, lại vuốt bụng của cô, "Còn đau?"

"Anh chạm nhẹ sẽ không đau." Tức giận bắt lấy tay của anh, "Hôm nay anh làm sao vậy?"

"Theo bản năng nghĩ đến sẽ nghênh đón một hồi tình phong huyết vũ, thật không ngờ yên bình như vậy." Lộ Thiệu Hành có chút tiếc nuối liếc nhìn cô một cái, lại tự mình tránh ra. Lê Họa không hiểu nhìn chăm chăm bóng dáng của anh sau đó lại đuổi theo, kéo áo của anh, "Anh có khuynh hướng tự ngược?" Cười càng thêm sáng lạn, "muốn bị mắng?"

"Em không nhắc tới anh còn không cảm thấy, em vừa nói như vậy, liền cho em một cơ hội, đến mắng anh đi." Nâng cằm, liếc cô, tâm tình mười phần thật tốt.

"Chịu kích thích gì?" Thật muốn đi sờ trán của anh, người này không phải bị sốt đến choáng váng rồi chứ.

Bắt được tay của cô, "Vừa mới nhìn thấy một đôi yêu nhau cãi nhau, cảm thấy thú vị."

Cô cắn cắn môi, "Cho nên anh cũng muốn bị mắng?" Cô nắm chặt tay của anh, hung hăng véo, "Em không muốn cùng anh cãi nhau, nhưng em sẽ đặc biệt thích véo người, anh có thể thử xem."

Lộ Thiểu Hành thu hồi tay của mình, đau đến nhủu mảy, "Em thật sự véo."

"Đúng như vậy, nếu không anh nghĩ rằng em và anh đùa giỡn?" Nói xong vỗ vỗ tay, tư thế đánh nhau.

Anh sờ sờ cái mũi của mình, "Đừng nói, thật là có. . . khí thế..."

Thấy cô động thủ đi qua, thu hồi thông minh, "Thực sự có khả năng làm hiền thê lương mẫu."

Đây còn kém không nhiều lắm.

Buổi tối, Lê Họa nằm ở trong lòng Lộ Thiểu Hành nhìn phim truyền hình vô cùng câu huyết kia.

"Anh cảm thấy thế nào?" Cuối cùng không thể nhịn được nữa.

"A, anh tưởng em thích, khiến cho anh nửa ngày không có chuyển kênh." Tay kia Lộ Thiểu Hành cầm lấy điều khiển.

Trong đầu Lê Họa "Chửi bới" anh buồn nôn từ ngữ tự động bỏ bớt, nhấp khóe miệng, vẫn là nhìn không được, "Tay anh không thể bỏ ra sao?"

Nếu không phải ở chung cùng anh lâu như vậy, sẽ nghĩ đến anh có ham muốn ở phương diện kia, vẫn xoa xoa ngực của cô. . . Giống như đang đùa một món đồ chơi giả vờ không có nghe thấy kháng nghị của cô, ác ý nhéo một cái, "Kênh này thế nào?"

"Ai nói cùng anh về tivi."

"Không cho nói chương trình này khó coi."

Đào qua màn hình. . . Thế giới động vật...

"Em nói anh, có phải có tình cảm lưu luyến đối với mẹ."

"Làm sao có thể. Từ trung học bắt đầu liền tách khỏi mẹ, cũng không nhớ nhà, cũng không nghĩ tới cha mẹ anh." Sừng sốt. "Lúc không có tiền có lẽ nghĩ một chút."

Cô cười đến phát run, "Anh thật sự là hiện thực đến không được."

"Đó là mỗi tháng bọn họ đều đúng hạn gửi tiền, nếu không cần, sẽ làm bọn họ lo lắng vì cái gì sẽ không cần sinh hoạt phí, có phải đi làm việc gì hay không, có phải lại cùng bạn bè đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp hay không, có phải lại chạy đến vùng núi xa xôi hay không... Phiền phức như vậy, còn không bằng làm đứa nhỏ ngoan ngoãn đi."

Cô sừng sốt, "Anh thích ra ngoài chơi như vậy?"

"Đúng đi." Bộ dáng "Khiêm tốn" kia cũng thật làm cho người ta. . .

"Bỏ tay ra."

Tại sao lại nhớ tới?

"Anh đây là giúp đỡ em.. Bù đắp tiếc nuối em không có trưởng thành tốt."

Mặt của cô bỗng chốc như lửa thiêu, cắn cắn môi, "Đó là công việc."

Anh cười ra tiếng, "Vậy phải là con gái mới có tác dụng. . . Ừ, chính là muốn giúp em... ai, sao lại véo anh làm cái gì?"

"Em muốn cắn anh."

"A... Đúng rồi, ánh sáng không được... Còn cần hormone kích thích. . ."

Lê Họa rõ ràng bỏ nhào vào trên người anh, còn nói còn nói còn nói lung tung. Tóc của cô trải thành một mảng trên người anh, mảnh mê ly trong mắt của anh càng sâu.

Chỉ là Lộ Thiểu Hành mới vừa bắt lấy của thất lung của cô, chuẩn bị thăm hỏi bản thân hôm nay như nào phối hợp với cô làm một "Người nhu nhược", chuông cửa không ngừng vang lên, cửa không có mở càng không có bỏ qua.

"Anh đi." Lê Họa đương nhiên chỉ thị.

Lộ Thiểu Hành đứng lên, liếc mắt nhìn cô một cái, bộ dáng làm ra vẻ muốn đè xuống, cô lập tức ôm lấy gối che chính mình. . .

Lúc Lộ Thiểu Hành nhìn thấy Lộ Diệc Cảnh thực sự kích động muốn phá cánh cửa, mặc kệ ai bị quấy rầy một màn hài hòa như vậy cũng có chút tức giận đi, vẫn là nhìn người em trai này của mình, đáng vẻ ừ rừ thật đúng là hiếm thấy.

"Cái kia. . . Kia. . ." Không biết nên xưng hô như thế nào.

"Ai vậy." Lê Họa thấy Lộ Thiệu Hành nửa ngày không có đi vào, ôm gối đi ra, nhìn thấy người quen, theo bản năng đem gối bỏ ra phía sau, có một chút xấu hổ.

Lộ Diệc Cảnh thấy Lê Họa đi ra lúc này mới lúc này mới thờ nhẹ nhõm một hơi.

Lê Họa đem Lộ Thiệu Hành kéo đến một bên, như thế này làm sao giống hai anh em gặp mặt... Nhìn Lộ Diệc Cảnh, "Mời vào."

Lộ Diệc Cảnh không có đánh giá về mặt của anh hai.

Cùng nhau sống nhiều năm như vậy, Lộ Diệc Cảnh tự nhiên hiểu được anh trai, không có tật xấu gì khác, nhưng chính là không cho phép người khác vào nơi của anh, khiến cho giống như không thể có cái gì che giấu, cho dù phòng của Lộ Thiệu Hành, anh từng lén lút nhìn qua, cũng không đặc biệt, nhưng Lộ Thiệu Hành chính là không được. . . Có lẽ là bởi vì người phụ nữ này cho là nguyên nhân đặc biệt đi?

Nhưng bây giờ cũng không bận tâm chuyện này.

"Xảy ra chuyện gì?" Lộ Thiệu Hành nhìn biểu tình của Lộ Diệc Cảnh hình như thật sự có việc gấp.

"Anh ba, anh ấy..." Nghĩ nghĩ sắp xếp từ như thế nào, "Ở Nhật Bản."

Ánh mắt Lộ Thiệu Hành cứng lại, "Đi khi nào?"

"Lần trước cùng bác cả ẩm tửu một trận liền đi..."

Lộ Thiệu Hành hừ lạnh, tên nhóc kia, không phải là bị đoạt đi quyền trong tay, liền gây ra chuyện lớn như vậy.

"Không chết đi!"

Lộ Diệc Cảnh thấy sắc mặt lạnh lẽo của Lộ Thiệu Hành, cũng nói thẳng, "Gặp phải sóng thần. . . nhưng dường như không có chuyện lớn gì."

"Cậu ta muốn tìm chết ai cũng không cứu được."

"Anh hai, anh ấy không phải. . ." Lộ Diệc Cảnh cũng không biết nói như thế nào.

Lộ Thiệu Hành nghĩ đến dáng vẻ của Lộ Ôn Diên, lại nhìn Lộ Diệc Cảnh, càng không có tính tình tốt, "Em lại tới làm cái gì?"

Có lẽ là người trong nhà đều có thể hiểu biết đại khái tính tình của người kia, Lộ Diệc Cảnh đương nhiên sẽ không vì thông báo một chuyện như vậy mà tới nơi này, đây chẳng qua là thuận tiện thông báo một chút mà thôi.

Lộ Diệc Cảnh đem ánh mắt nhìn về phía Lê Họa, khiến cho Lê Họa thoát khỏi trạng thái xấu hổ, đối với Lộ Diệc Cảnh cười cười, dự định tiếp đón.

"Tri Ngữ... Tô Như cô ấy đi đâu?" Nói ra đầy đủ câu này mới phát hiện cũng không khó.

Lê Họa thấy râu của Lộ Diệc Cảnh có chút dài, nhìn qua cả người rất là suy sụp, Tô Như chắc chắn là không làm cho mình chịu thiệt, "Còn cần phải chụp ảnh mùa hè."

"Không có ở đó." Buột miệng nói ra.

Lê Họa cũng ngẩn người, nhìn bộ dáng là đã đi tìm qua... Không khỏi liếc xéo đối với Lộ Diệc Cảnh, "Anh tìm cô ấy làm cái gì?" Vẫn là ly hôn? Nghĩ vậy sắc mặt của cô cứng ngắt...

"Vài ngày nữa chính là đại thọ năm mươi của cậu cô ấy, cô ấy không đi, không được?"

Khóe miệng của Lê Họa cứng đờ, đang chuẩn bị mở miệng, Lộ Thiệu Hành không kiên nhẫn nhìn Lộ Diệc Cảnh, "Vợ của mình, đến nơi đây tìm người, em thật có khả năng, có bản lĩnh thì tự mình đi tìm."

Sắc mặt của Lộ Diệc Cảnh trở nên rất khó coi.

Lê Họa nhìn bọn họ, cảm thấy quan hệ này như thế nào liền. . .

Nhưng nghĩ đến bộ dáng lần trước của Tô Như, cũng nhịn xuống không mở miệng.

Lộ Diệc Cảnh chau mày, nhìn không được vẫn là nhìn Lê Họa, "Tôi tìm rất nhiều nơi, tìm khắp nơi không thấy cô ấy. Hình như là cô ấy trốn tôi, cô có thể nói cho tôi biết cô ấy ở chỗ nào?"

Lộ Thiệu Hành néo néo tay của Lê Họa, Lê Họa nhận được ám chỉ sẽ không mở miệng.

Lộ Diệc Cảnh nóng nảy, "Tôi đã tìm cô ấy rất lâu rồi, tôi sẽ không cùng cô ấy ly hôn, tôi nghĩ rõ ràng, bất luận cô ấy là hạng người gì, tôi cũng không để ý. . . Cô nói cho tôi biết cô ấy ở nơi nào..."

Lê Họa ngăn người, chẳng lẽ quan hệ của bọn họ đã. . ."Bắc Thành, hình như cô ấy có một người chị họ ở đó."

"Cám ơn." Lộ Diệc Cảnh nói xong bỏ chạy ra ngoài.

Lê Họa thở một hơi thật dài, nghĩ đến khi Tô Như gọi điện thoại cho mình ngữ khí nhẹ nhàng, nghĩ đến Lộ Diệc Cảnh hiện tại, thật đúng là đối lập rõ ràng, sớm hay muộn đều phải xuất hiện.

Đẩy người bên cạnh, "Em nói, anh như thế nào đối với em trai của mình như vậy?"

"Vậy phải đối đãi như thế nào?" Lộ Thiếu Hành không có tức giận.

"Anh một chút khí phách làm anh trai cũng không có."

Trong lòng anh còn không thích đây, muốn cái khí phách kia làm cái gì. Nắm lấy hông của cô, "Chúng ta đi làm chuyện vừa rồi chưa có làm xong."

"Một ngày trong đầu anh đã nghĩ chuyện không đúng đắn."

"Ý của anh là tiếp tục xem tivi, em cho là cái gì?"

Cô đẩy anh một cái, tự mình đi.

Anh đuổi theo giữ chặt cô, "Không vui, vậy làm chuyện em cho là đi?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Cho đến ngày hôm sau, Lê Họa ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn người nữ dẫn chương trình thâm tình dào dạt kia giải thích chuyện tình cảm của mấy thiếu gia nhà họ Lộ, nhắc tới tin tức màu hồng của Lộ Thiếu Hành kia, mới hiểu được nguyên nhân ngày hôm qua anh khác thường. Đem điều khiển từ xa bỏ lại, bước vào phòng, đi đến bên người Lộ Thiếu Hành còn đang ngủ, dùng sức vuốt mặt của anh.

Lộ Thiếu Hành trực tiếp cầm chăn kéo lên, che đi mặt của mình, ngay cả mắt cũng không muốn mở ra.

Lê Họa kéo kéo chăn trên mặt anh, thực ra cô cũng không có tức giận, người dẫn chương trình vừa rồi ám chỉ tin tức bất chính của anh cùng một cô gái nào đó, đơn giản cô đã làm xong cơm, Lộ Thiếu Hành thả rằng ngủ cũng không muốn rời giường ăn cơm, hơi quá đáng.

Có lẽ là bị Lê Họa làm cho rất phiền, Lộ Thiếu Hành nắm tay của Lê Họa, sau đó xoay người lấy chăn che cả người cô, "Muốn ngủ cùng anh, có thể nói rõ." Trên mặt bày ra một độ cong lớn, "Anh không chê cười em."

Bị anh đè tới chịu không nổi, "Ai muốn ngủ cùng anh."

"Anh muốn, được không."

Cô lập tức vui vẻ, có lẽ là vừa mới mới xem tập mới nhất của 《 phi thường liêu đắc 》, có mười phần điểm sáng. Đề tài của Quách Nãi Nãi là "Tôi gặp được Mạnh Phi trên máy bay," Mà đề tài của Mạnh gia gia chính là "Tôi ở trên máy bay gặp được ... tôi." Hơn nữa đây vẫn là một đề tài chân thật. Quách Nãi Nãi ở trên máy bay hỏi Mạnh Phi đây là đi chỗ nào, Mạnh Phi cũng không hỏi Quách Nãi Nãi phải đi đâu. Chuyến bay từ Bắc Kinh đến Nam Kinh bị hai nhà liên hợp không chú ý tới..

"Dù sao em không nghĩ." Bị anh ép buộc như vậy, cô quên mất cô đến đây làm gì, hung hăng véo anh, "Ngày hôm qua không phải anh muốn em chửi đi, em hôm nay sẽ sửa chữa anh?"

Ánh mắt Lộ Thiếu Hành mở thật to, lần đầu tiên cô phát hiện anh cũng có thể có thời khắc ngây thơ chất phác như vậy, nhìn xem thiếu chút nữa ngẩn ngơ. Anh lại thừa dịp lúc này áp chế môi cô, nhẹ nhàng băng quơ hôn lên môi của cô, "Em bỏ được?"

Bị anh quấy nhiễu như vậy, cô làm sao hoàn thành ý tứ nói là tới tính sổ...

Không thể để cho anh ảnh hưởng chính mình, đẩy anh xuống dưới, như vậy cô không thoải mái. Đẩy anh vài cái, anh mới miễn cưỡng xoay người đi xuống, ngủ bên cạnh cô.

Quấy rầy anh ngủ, không có lý do thích hợp, thật không tốt. . . Làm sao lại biến thành cô ấy này?

"Vừa rồi nhìn thấy tin tức của anh." Cô làm cho giọng nói mình nghe rất tức giận.

"Ừ." Kéo dài "Cảm ơn em quan tâm anh như vậy."

Cô cắn cắn môi, "Thành hạt khai báo nguyên nhân kết quả, nếu không em đối với anh không khách khí."

Anh phát ra tiếng cười xung quanh cổ của cô, hơi thở ấm áp làm cho tim cô đập nhanh.

"Rất nhiều cô gái xinh đẹp đều quay bên cạnh anh, muốn tương mạo có tương mạo, muốn đáng người có đáng người, muốn tài hoa có tài hoa ... Nhưng anh nói một câu anh là cây đã có chủ, các cô ấy đều ghét bỏ anh, em nói là tại sao?"

Anh ôm lấy cô, ấm áp đánh úp toàn thân cô.

Cô trầm mặc, nhưng cô biết, nhất định mình đang cười.

Cô không nói lời nào anh lắc lắc cô, "Em nói đây là tại sao?"

Ấm chỉ rõ ràng như vậy cô sẽ không mơ hồ, trong lòng chưa xót là bởi vì cảm động? Nhưng thực sự cảm động, cô tin tưởng anh, không phải cô đủ tốt anh mới lưu lại, chẳng qua là có được cô, cho nên liền là cô, không có người khác.

Quá trình hôn nhân của Lộ Diệc Cảnh có thể dùng "Con đường khó khăn theo đuổi vợ" để giải thích, nhưng nhìn nhìn đáng về bây giờ của anh, có lẽ quá trình rất gấp ghe, kết quả coi như không tệ, nếu không sẽ không cười đến cảnh xuân đầy mặt như thế. Tuy rằng cảnh tượng này trong dự liệu của Lộ Thiếu Hành, nhưng sau khi thực sự xảy ra, vẫn là cảm thấy không có hứng thú. Giống như bắt kẻ bên cạnh xảy ra chuyện gì, đều có thể phát triển dựa theo lối suy nghĩ của anh, không thú vị mà. Lộ Thiếu Hành uống một ngụm rượu, đem chén rượu đặt xuống, hướng về phía Lộ Diệc Cảnh đi tới. Bình thường loại tiệc rượu này, Lộ Diệc Cảnh rất ít tham gia, dù sao anh thích làm một công tử không thành tựu, ít thấy có thể xuất hiện.

"Em cùng em ba có liên lạc chứ?" Lần trước còn chưa kịp hỏi Lộ Diệc Cảnh, đến tốt cùng tình huống của Lộ Ôn Diên là như thế nào, ít có khả năng chạm mặt.

Con người Lộ Diệc Cảnh lóe lên, "Anh hai, anh cũng không hỏi một chút xem hiện tại em thế nào?"

"Em?" Lộ Thiếu Hành thấy bộ dáng này của Lộ Diệc Cảnh cũng biết nhất định Lộ Ôn Diên không có xảy ra chuyện gì, cũng không sốt ruột hỏi, "Chuyện của em thuộc phạm trù bên trong."

Một khi đã như vậy, tất cả của Lộ Diệc Cảnh nằm trong phạm vi lo lắng của anh, tất cả đều lấy suy nghĩ của anh làm trọng, cùng chuyện Lộ Ôn Diên hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng.

Lộ Diệc Cảnh hừ một tiếng, không có mở miệng nói cái gì.

Có lẽ thực sự cảm thấy được không thú vị, mà anh cũng nhận được đáp án mình muốn biết, cũng không muốn hỏi nhiều, nâng bước nghĩ muốn rời đi cái chỗ này. Mỗi người đều mang theo mặt nạ khác nhau, ngoại trừ lúc cần thiết, anh không muốn bước vào vòng luẩn quẩn này chỉ là thường sẽ vì các bậc cha chú qua lại một chút, mà lại hạ thấp loại tiêu chuẩn "Tất yếu" này.

Lộ Thiếu Hành vừa muốn đi khỏi cửa của bữa tiệc, bước chân dừng lại một lát, suy nghĩ vòng vo một chút, liền tiếp tục đi về phía trước. Cho đến lúc đi tới bãi đỗ xe, mới đứng lại, "Xuất hiện đi!"

Anh ngay cả quay đầu cũng không có, chờ đối phương chủ động đi tới. Kết quả hình như đối phương cũng không phối hợp, anh hừ lạnh một tiếng nở nụ cười, một khi đã không muốn chủ động như vậy, anh cũng không cần phải cho cơ hội, trực tiếp hướng về phía xe đi qua. Tiếng bước chân phía sau vội vàng đuổi theo.

Cho dù anh biết được người kia cách mình càng ngày càng gần, cũng không có thả chậm tốc độ. Nếu là có người tới cửa "Cầu" anh, mà không phải anh có việc muốn nhờ, dựa vào cái gì phải khoan dung, anh cũng không có giống như trong tưởng tượng của người khác vậy.

"Lộ Thiếu Hành." Cuối cùng nhìn không được vẫn là gọi tên của anh.

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới dừng lại bước chân, xoay người, nét mặt biểu lộ một chút trào phúng, "Thật là trùng hợp."

Anh nói ra nguyên nhân này, Tô Thiên Linh vốn đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác toàn bộ đều bị cứng lại ở nơi cổ họng, biết rất rõ là anh cố ý, nhưng trạng thái nhàn hạ của anh làm cho người khác nhìn không ra chút oán giận nào, cố tình không biểu hiện ra, người này. . . Cô thật dài thở dài một tiếng, "Thực sự trùng hợp."

"Nghe nói cha của cô nằm viện, thay tôi hỏi thăm một tiếng." Giọng nói rất tùy ý, nhìn anh còn có thể quan tâm việc này, nhưng bộ dáng lại chân thành như vậy.

"Sẽ, cảm ơn anh nhớ tới." Tô Thiên Linh đưa ra một nụ cười vui vẻ, nếu Tô Mục biết Lộ Thiếu Hành "Quan tâm" ông ấy như vậy, không chừng ý niệm

trong đầu lại có suy nghĩ đến đám cưới gì đó.

"Cần phải" Nói xong có ý nhìn xem, ý tứ rất rõ ràng, nếu như không có chuyện gì, có thể chấm dứt hình thức chào hỏi này.

Tô Thiên Linh đương nhiên cũng hiểu động tác chứa ý tứ gì, cô đi theo cha của mình gặp mặt vài lần, biết người trong cái vòng luẩn quẩn này thường thường lấy lui để tiến, mỗi một cái động tác đều có nội hàm phong phú, chờ bạn người đi đoán, hơn nữa còn cho đối phương lợi thế. Cô từng bước đi lên trước, đem một xếp tư liệu tới trước mặt Lộ Thiệu Hành trước mặt, trước khi Lộ Thiệu Hành mở miệng liền chủ động mở miệng, "Tam Thiệu có thể xem thật tốt." Một chữ một chút, ám chỉ xếp tư liệu này có thâm ý khác.

Lộ Thiệu Hành lướt qua vài lần, "Muốn cái gì?"

Thói quen của anh là đi thẳng vào vấn đề, tại loại thời điểm này.

"Nhị Thiệu không ngại đưa tôi đi một đoạn?" Tô Thiên Linh cười cười.

Lộ Thiệu Hành chưa có trả lời, trực tiếp đi mở cửa xe, mà Tô Thiên Linh cũng ngồi vào.

Bức ảnh thật sự không tệ, đem trạng thái khi anh cùng một chỗ với Lê Họa biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả chính anh cũng không có phát hiện, chính mình cũng có thể cười đến như vậy. . . không, cái gì cũng không so đo đơn thuần giống như chỉ là vì cười mà cười, vì sung sướng mà đi làm. Nhìn đến ảnh chụp trong nháy mắt, anh nghĩ đến không phải Tô Thiên Linh sẽ lấy thứ này đến uy hiếp chuyện gì, hoặc là anh sắp sửa trả giá những thứ gì. Là muốn giống như Lộ Ôn Diên oanh oanh liệt liệt. Lộ Diệc Cảnh quả thực không nghĩ sai, trong xương cốt anh có lẽ có khuynh hướng thiên vị Lộ Ôn Diên một chút, loại thiên vị này cùng máu mủ thân tình không quan hệ, đơn giản chính là thương thức, cho dù là một người xa lạ có tính cách như vậy anh cũng sẽ thương thức như trước.

Anh quên lúc nào thì hỏi qua Lộ Ôn Diên tại sao lại bằng lòng vì một người phụ nữ mà làm nhiều như vậy. Lúc ấy Lộ Ôn Diên uống rượu, nói những lời không đầu vào đầu, giống như mỗi người đều khuyên nhủ anh như thế nào mua cổ phiếu tốt nhất, nói cho anh biết như thế nào mới có thể mua một cổ phiếu thu được nhiều tiền, nhưng không ai đi hỏi anh thích loại cổ phiếu nào, anh sẵn lòng kinh doanh một loại cổ phiếu, có lúc coi như mình mua cổ phiếu kia cho dù sẽ lỗ vốn, cũng là chính mình lựa chọn, không phải sao?

Lộ Thiệu Hành không biết bây giờ Lộ Ôn Diên có phủ nhận hay thay đổi loại suy nghĩ này hay không, anh chính là suy nghĩ hiểu được một chút, vì sao nhiều người sẵn lòng vì một người trên lý luận là "Người xa lạ" cùng người nhà đấu tranh như vậy, bằng lòng trả giá tất cả mọi thứ, đơn giản là cuộc sống như vậy, cuộc sống do chính mình lựa chọn, mà không phải đi khuất phục, sau đó lúc già đi nhớ lại sẽ tự nói với mình "Tôi không làm mọi người ... thất vọng, duy nhất rất xin lỗi chính mình". Con người một khi bắt đầu thỏa hiệp, dần dần càng ngày càng nhiều chuyện thân bất do kỷ, sau đó bị loại thỏa hiệp này cản trở.

Tô Thiên Linh không biết giờ phút này Lộ Thiệu Hành suy nghĩ cái gì, nhưng nếu anh ta đồng ý để cho mình ngồi trên xe, chính là tất cả đều có thể thương lượng. Vốn cô còn muốn xem Lộ Thiệu Hành sẽ có phản ứng gì, là quyết định thật nhanh cùng cô gái kia trực tiếp cắt đứt quan hệ, hoặc là trực tiếp nói cô bớt lo chuyện người khác, dù cho cô suy nghĩ hai loại tình huống cũng không xảy ra, vẫn là cảm thấy người này không thể nào nói chuyện tốt.

"Cuối tuần bác sĩ Asbin sẽ đến Yên Xuyên diễn thuyết về phát triển công việc buôn bán điện tử trong nước trong mười năm tới, nói vậy Nhị Thiệu đã nhận được thiệp mời chứ?" Nghe nói vị bác sĩ này rất khó mời, chi phí không phải cao bình thường, không chỉ như vậy, thiệp mời kia lại là "Vật rất quý giá."

Lộ Thiệu Hành nhắm mắt, "Tô tiểu thư, tôi không thích đoán."

Nói cũng nói đến phần này, còn giả thần giả quỷ, Lộ Thiệu Hành không tức giận liếc mắt nhìn cô một cái.

"Tôi muốn có thiệp mời của Nhị Thiệu." Nếu đi thẳng vào vấn đề, cô cũng không cần khách khí.

Thiệp mời này đối với anh không có giá trị, nhưng cô muốn, cũng không có thể xem là anh đồng ý đưa ra, thế giới không có chuyện tốt như vậy, không phải sao?

"Lấy xếp ảnh đến trao đổi?"

"Tôi cam đoan tôi không tiết lộ đi ra ngoài, tin tưởng Nhị Thiệu cũng không hi vọng cô gái này bây giờ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nghe nói lúc trước vị nào đó bị xử lý rất sạch sẽ gọn gàng."

Chuyện nhà họ Lộ cũng không tính là bí mật gì.

Ý cười của Lộ Thiệu Hành mở rộng, "Tôi rất ngạc nhiên, một tấm thiệp lại có giá trị nhiều như vậy?"

"Anh đương nhiên sẽ không hiểu được đối với tôi quan trọng cỡ nào."

"Tôi có thể cho cô thiệp mời này." Lộ Thiệu Hành dừng một chút, "Chỉ là, nếu tôi nói, ngày đó Kỳ Y Đình cũng không sẽ đi tham gia diễn thuyết, không biết tấm thiệp mời này còn có thể có giá trị lớn như vậy không?"

Tô Thiên Linh trừng mắt nhìn anh, bộ dáng bị đối phương nhìn thấu này khiến cho cô cực kỳ không thoải mái, tay cô xiết chặt, sau đó lại buông, muốn nói chuyện hỏi những thứ gì, rồi lại không biết nên mở miệng hỏi theo hướng nào.

Anh cười nhẹ nhàng, nhưng không rõ ràng, suy đoán rất đúng, khi cô chủ động tìm anh lấy số điện thoại của Kỳ Y Đình, anh cũng đã đoán được chủ ý của cô gái này là cái gì, anh không chú ý cũng không phải anh không biết, đúng là khiến cho mọi người là kẻ ngốc.

Tô Thiên Linh trầm mặc thật lâu sau, "Không biết vì cái gì, vừa rồi đột nhiên cảm thấy anh cùng chị gái tôi giống nhau..."

"Cho nên giống nhau cô không thích?"

Hai chị em tính cách diện mạo cũng không giống nhau, cảm tình hình như có thể nói không tốt.

Anh vì cái gì câu nói đầu tiên có thể nói đúng suy nghĩ trong lòng cô, đột nhiên liền đánh trúng phòng vệ trong lòng của cô, làm cho cô không thể trốn.

"Xem ra giao dịch của chúng ta hình như không thể hoàn thành." Tô Thiên Linh cố gắng duy trì mỉm cười, cố gắng làm cho biểu hiện bên ngoài của mình được bình tĩnh, lúc này mới phù hợp với thân phận của cô.

Mà giờ phút này Lộ Thiệu Hành đang đấu tranh, vừa rồi khi Tô Thiên Linh lấy ra những tấm ảnh chụp kia, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cái ý niệm, khiến cho anh dao động. Anh làm việc luôn luôn bắt lấy mỗi một thời cơ, tuyệt đối không buông tha một cơ hội, nhưng lúc này anh lại do dự, duy nhất anh không thể cũng không muốn thương tổn người nhà của mình.

Anh không muốn cuộc sống của mình bị người khác nắm trong tay, đồng thời cũng sẽ không vì bất luận kẻ nào mà phản bội người nhà mình, đây gần như cơ hội duy nhất của anh.

Anh đem xe dừng lại, anh biết, lúc trong đầu có cái suy nghĩ kia, anh đã đưa ra quyết định chỉ là cảm giác áy náy cũng theo đó mà đến.

"Tôi thật không cho là như vậy, có lẽ chúng ta có thể hợp tác thật tốt," Lộ Thiệu Hành châm một điếu thuốc. Chạm rãi hút.

Tô Thiên Linh khó hiểu ý này, nhìn chăm chăm Lộ Thiệu Hành nửa ngày.

"Tôi có thể cung cấp tất cả tin tức của Kỳ Y Đình, tin tưởng cơ hội gặp mặt của hai người sẽ rất nhiều, về phần khác, Tô tiểu thư tự mình cố gắng." Anh chỉ cung cấp tin tức. Không cam đoan thứ khác.

"Điều kiện?"

"Chúng ta kết giao đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Tô Như và một cô gái đang ở trên ghế sa lon vui đùa ồn ào, vui đùa ồn ào coi như chân thật, sau đó thật sự đánh nhau, hai người ồn ào kinh khủng. Đúng lúc Lộ Diệc Cảnh tiến vào nhìn thấy tình huống này giúp người thân không giúp người có lý, đem cô gái trên người Tô Như kéo xuống, lúc đang chuẩn bị áp dụng cách xử trí, Tô Như liền đứng lên cho Lộ Diệc Cảnh một đám, sau đó nhanh chóng đỡ cô gái kia.

Lê Họa đi vào chính là nhìn thấy hình ảnh kỳ quái này.

"Chị họ, chị không sao chứ?" Về mặt Tô Như tràn đầy ý cười, hoàn toàn không có bộ dạng giương cung bạt kiếm vừa rồi, cũng không biết vừa rồi là ai ở nơi này kêu "Có người không có ta, đánh bại người".

Lộ Diệc Cảnh cũng rất mờ mịt, hoàn toàn không biết hai người phụ nữ kia đang làm cái quỷ gì.

"Xin lỗi." Tô Như liếc mắt nhìn chồng của mình.

Lộ Diệc Cảnh bị nhìn không hiểu ra sao cả, Nhậm Y Nùng nhìn anh một cái, "Đừng, tứ thiếu gia nhà họ Lộ, cũng không phải là loại người bình thường tôi không có khả năng đắc tội."

Sắc mặt Tô Như thay đổi, lúc này mới giới thiệu cùng Lộ Diệc Cảnh, "Chị họ của em, Nhậm Y Nùng"

Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh thay đổi, tin tức lớn nhất hiện tại của thành phố Yên Xuyên chính là do cô gái này gây ra, không khỏi đánh giá Nhậm Y Nùng vài phần, phụ nữ xinh đẹp rất lâu đều là kẻ gây tai họa.

Nhậm Y Nùng cũng nhìn chăm chăm Lộ Diệc Cảnh, sau đó nở nụ cười.

Tô Như nhìn thấy Lê Hòa đứng ở cạnh cửa, sau đó không có tức giận nhìn Lộ Diệc Cảnh, "Phụ nữ chúng em tụ họp, anh tới làm gì, đi chỗ nào hóng mát đi."

Lộ Diệc Cảnh vốn là nghĩ đến dặn dò Tô Như một chút việc, thấy cô như vậy, tự mình chạm vào thất vọng, vẫn là sớm rời đi. Lộ Diệc Cảnh vừa đi, Tô Như không chịu đựng được, cầm lấy tay của Nhậm Y Nùng lắc lắc, "Chị cười quyến rũ cho ai xem a? Đó là chồng của em, trước mặt em còn làm trò như vậy, chị có ý gì."

Nhậm Y Nùng dùng chân đá Tô Như, "Hôm nay lão nương không cùng em so đo, em cho là ánh mắt của ai cũng giống như em như vậy... Kém."

"Chị..." Mắt thấy lại muốn đánh nhau.

Lê Hòa chạy nhanh tiến lên, "Còn không có chơi đủ?"

"Hừ." Ánh mắt Tô Như nhìn chăm chú trần nhà.

Nhậm Y Nùng vỗ vỗ quần áo của mình, đứng lên, "Đời này nó đều là một đứa trẻ, làm sao chơi đủ."

"Hòa Hòa, người nọ là muốn thiết kế trang phục, chúng ta đi cửa hàng, chọn quần áo, một chút." Tô Như nghĩ chú ý như vậy, không tốt cười ra tiếng.

Lê Hòa còn chưa có mở miệng, Nhậm Y Nùng liền tiếp nhận "Em cho là ai cũng đều ác độc giống em, cô gái xinh đẹp kia thấy tương đối lương thiện."

Lê Hòa xấu hổ nở nụ cười, không thể nói ra miệng câu "Cô nhìn nhầm, thực ra tôi không có lương thiện."

Nhậm Y Nùng vừa đi, Lê Hòa liền kéo Tô Như, "Đều là người lớn như vậy, còn long trời lở đất như vậy, muốn bộ dáng gì nữa? Cậu chừng nào thì trở về? Cùng chồng của cậu hòa thuận?"

Tô Như ngã lên trên giường, dùng chăn che khuất chính mình, "Cậu bỗng chốc hỏi nhiều như vậy, tớ trả lời như thế nào... Cậu nhìn chị họ của tớ, cảm thấy thế nào?"

Lê Hòa xoay người, lại nói sang chuyện khác, mới không làm.

"Tớ biết, nhất định là cậu cảm thấy chị ấy đẹp hơn so với tớ, so với tớ có khí chất hơn, cậu không nỡ nói cho tớ biết." Không có đợi Lê Hòa trả lời, Tô Như tự mình đưa ra kết luận.

"Không thể tưởng tượng được cậu cũng có lúc tự ti như vậy, tớ cảm thấy rất thoải mái." Lê Hòa cười.

"Ở trước mặt chị ấy tớ rất tự ti." Tô Như than thở, "Từ nhỏ tớ đã nghĩ trở thành người như chị ấy vậy, tự mình sống được, vô câu vô thúc, không sợ trời không sợ đất, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chưa bao giờ sẽ bối vì người khác mà thay đổi chính mình. Mà tớ học thế nào cũng không được tính cách như chị ấy, ngay cả bắt chước, đến bây giờ tớ cũng không biết chính mình là một hạng người gì. Ngay cả tên cũng là học từ chị ấy... Ái, càng nói càng thất bại."

Lê Hòa nghe không hiểu ra sao cả, Nhậm Y Nùng họ Nhậm, làm sao cùng cô ấy học đạo lý, nhưng không nghĩ ra cũng sẽ không suy nghĩ.

Đem Tô Như kéo lên, "Cậu còn không có hoà giải cùng Lộ Diệc Cảnh là vì sao?"

"Cứ như vậy đi, cậu đừng tới khuyên tớ, để cho tớ hưởng thụ vui vẻ được người khác theo đuổi..."

"Cậu thật đúng là..." Đứa nhỏ.

Lê Hòa cùng Tô Như đi ra ngoài ăn cơm, Tô Như, người này rất so đo, trong lúc đó không đề cập tới chuyện của Lộ Diệc Cảnh, lại nghĩ cách nói chuyện của Lê Hòa cùng Lộ Thiệu Hành.

Tô Như vừa ăn vừa khen vẫn là thức ăn Yên Xuyên ngon, đi ra ngoài một chuyến cuối cùng lại gầy đi bốn năm cân, trở về ông nội đau lòng đến chết.

"Vậy cậu có thể không ngừng ăn, không ai ngăn cản cậu." Lê Hòa không có tức giận mở miệng.

"Cậu ăn ít như vậy. . ." Tô Như cười đến ám muội, "Không có đi? Nghe nói cái kia sẽ ảnh hưởng đến thèm ăn."

"Không có khả năng." Lê Hòa trực tiếp phủ định, cái kia vừa mới tới, không có khả năng kia.

"Khẳng định như vậy."

"Ừ."

"Tin tức của Lộ Thiệu Hành không ít, cậu không lo lắng anh ta ở bên ngoài vùng trộm? Đàn ông loại này động vật này..."

"Ngay cả Lộ Diệc Cảnh loại công tử quần áo lụa là này cũng có thể biến thành đáng vẻ hiện giờ, còn có cái gì không có khả năng?" Lê Hòa gấp một miếng cà, "Hơn nữa tớ không lo lắng sẽ mất đi anh ấy."

"Tin tưởng Lộ Thiếu Hành như vậy."

"Không phải tin tưởng Lộ Thiếu Hành, là tin tưởng chính mình." Kinh tế độc lập mới có thể trở thành người độc lập, khi biết sau này mình có thể nuôi sống chính mình, không hề nghĩ dựa vào người khác. Không phải bởi vì quá mức tin tưởng một ai, mà là không sợ hãi sẽ mất đi cho dù sẽ bị thương trái tim sẽ khổ sở, nhưng trời không sập đất không lở, dù sao quan trọng nhất là chính mình không phải sao?

Tô Như cười lạnh một tiếng, không nói gì.

"Nếu có thể, cậu có thể gọi anh ấy là anh hai."

"Cậu nghĩ như vậy sẽ làm chị dâu của tớ?"

Ở trong một bữa tiệc, vàng sáng ảm đạm trên mặt đàn ông cùng phụ nữ xẹt qua trong chớp mắt, phụ nữ trang điểm tinh xảo, cùng với con ngươi lạnh của người đàn ông.

"Tôi thà rằng cha tôi là người tội ác tày trời trong miệng anh, ít nhất ông ấy chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với người nhà của tôi. Về phần ông ấy làm tổn hại đến anh, tôi có thể xin lỗi, cũng biết anh sẽ không tha thứ. Tất cả cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc trong lòng tôi ông ấy là một người chồng tốt một người cha tốt."

"Quả nhiên cô cùng cha cô ích kỷ giống nhau."

"Kỷ Y Đình, anh nghĩ như vậy." Cô gái nói xong, bước ra một chân, lập tức bỏ đi, cũng không để ý tới người đàn ông có vẻ mặt gì.

Khi bên trong có chút tình cảm, phụ nữ so với đàn ông chưa hẳn yếu đuối, biết không thể lại cùng một chỗ, người đã từng yêu nhau, cũng có thể phản bội, cũng có thể trở thành kẻ thù, trên cái thế giới này không có gì là không thể.

Nếu có thể, Lộ Thiếu Hành không muốn nghe thấy "Bí mật" này, hiện tại anh đi cũng không được, không đi cũng không được. Đứng lại tại chỗ, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

"Nghe đủ chưa?" Thanh âm Kỷ Y Đình lộ ra lãnh ý, ánh mắt giống như tên bắn lại đây.

Lộ Thiếu Hành tiến lên vài bước, đứng lại ở trước mặt Kỷ Y Đình, "Nếu tôi nói chưa có nghe đủ, cậu sẽ tiếp tục nói?"

Anh cười cười, khiến cho Kỷ Y Đình có vô số phiền chán.

"Chuyện này, không phải cậu luôn điều tra sao? Chẳng lẽ tin tức tra được không thể khiến cho anh hài lòng?" Kỷ Y Đình trào phúng cười, nhưng không có một chút độ ấm.

"Dù sao vẫn có tin tức, không phải sao?"

"Đại khái có lẽ sẽ, cậu..." Kỷ Y Đình hừ lạnh, quen biết Lộ Thiếu Hành này nhiều năm như vậy, là một hạng người gì có lẽ cũng có thể hiểu biết vài phần, "Không có khả năng."

"Ý tứ này, là cậu đồng ý giải thích nghi hoặc của tôi?"

Kỷ Y Đình đảo qua người anh, "Đừng nói chuyện Tô Thiên Linh cùng cậu không có quan hệ."

"A, người đẹp đưa đến tận cửa cũng không cần, không phù hợp tác phong của cậu, lời đồn chính là Kỷ Y Đình ai đến cũng không từ chối, vẫn là thân phận Tô nhị tiểu thư đặc biệt?"

Kỷ Y Đình trừng mắt nhìn anh.

Con ngươi Lộ Thiếu Hành như cũ, "Hay là nói, thực ra là bởi vì cậu để ý chính là chị của Tô nhị tiểu thư..."

"Câm miệng."

"Cũng có thể, cậu trở lại Yên Xuyên là làm cái gì?"

"Cậu nghĩ rằng tôi làm cái gì? Cũng là cậu, cho tới bây giờ đều cho rằng sự tồn tại của tôi là uy hiếp của cậu? Cậu cùng cha của cậu thật đúng là cá mè một lứa, như thế nào, nghĩ muốn loại bỏ tôi thật nhanh?" Thanh âm của Kỷ Y Đình càng ngày càng lạnh.

"Tôi chỉ là không muốn cùng cậu trở thành kẻ thù."

"Năm đó là cậu chủ động tuyệt giao, nếu chúng ta có thể làm anh em tốt, cũng đừng ở trong này mang theo bộ dạng ghê tởm tôi."

"Đúng là năm đó quả thực là tôi chủ động tuyệt giao. . . Cho nên cậu nên biết điểm quan trọng là cái gì, nếu thân thể của cậu hại đến người nhà của tôi, tôi không ngại làm ra chuyện khiến cậu không thoải mái."

"Cậu cho rằng có thể uy hiếp tôi?"

"Cậu không phải nói tôi có tư liệu rất đầy đủ sao? Không sợ tôi tìm thấy huyết chết của cậu?" Lộ Thiểu Hành ngẩng đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua Kỷ Y Đình, lựa chọn rồi đi.

Anh biết cuối cùng bọn họ không trở về được, liền giống như anh không bao giờ ... Có thể thời gian đơn thuần như trước đây, người trưởng thành sẽ mất đi một chút sau khi lớn lên cảm thấy được trân quý. Nhưng chúng ta đều biết nếu như chuyện như vậy lại xảy ra một lần nữa, cũng sẽ lựa chọn như vậy. Một khi đã như vậy, thương cảm một chút thì tốt rồi, không cần phải ... Lúc nào cũng nhắc nhở chính mình.

Đoạn thời gian kia, ở trong trí nhớ của Lộ Thiểu Hành, quả thật đáng giá để nhớ tới.

Là anh chủ động vứt bỏ, không có gì che giấu tốt.

Anh cùng Kỷ Y Đình, hẳn là xem như bạn bè tốt đi. Nhưng từ một năm kia, khi anh biết được bạn tốt của mình là con riêng của cha anh, ý nghĩ như vậy liền không tồn tại nữa. Thực ra anh không có nhiều của cảm giác, không cảm giác mình sẽ vì vậy mà bị thân tình làm chần động. Anh biết cha của mình là hạng người gì, tuyệt đối sẽ không nhận Kỷ Y Đình là con trai. Mà Lộ Chính Nhiên cũng chỉ sẽ có một người con trai là anh.

Chỉ cần đối với mình không có ích lợi hay tổn hại, thực ra tất cả cũng không phải vấn đề.

Nhưng anh không thể lại cùng Kỷ Y Đình xưng anh gọi em, đó là đối với mẹ anh không tôn trọng, anh không thể dùng hành vi của mình để thương tổn mẹ, cho dù mẹ cũng không biết.

Là anh chủ động vứt bỏ, nếu thời gian ngược trở lại, anh vẫn sẽ làm như vậy, cho dù là bạn bè tốt, anh cũng không thể chấp nhận.

Lộ Thiểu Hành lái xe, tiến vào trong sương mù của bóng đêm, đột nhiên anh suy nghĩ, mình không phải cũng giống như bóng đêm này, bị xã hội này nhúng chìm, càng ngày càng âm u. Đã nghĩ rất nhiều người bị lạc trong ham muốn tiền tài, càng lún càng sâu, không có sức lực tự kềm chế, sau đó một ngày lại một ngày, không thể quay lại.

Suy nghĩ đã bị ảnh hưởng, khiến cho anh không có lái xe về hướng nhà trọ, theo dòng xe cộ đi tới.

Không biết chạy đến chỗ nào, anh ngẩng đầu nhìn biển báo giao thông, xem ra phải vòng một vòng lớn.

Nhìn ra cách đó một đoạn, lại thấy được người quen thuộc.

Ở lối đi bộ, hai người phụ nữ đang đứng ở nơi đó nói chuyện, không biết là đang tranh luận vấn đề gì, thế nhưng ồn ào.

"Lý Hành Lượng cũng tham gia thanh âm tốt, hát không tệ, đáng tiếc bị loại sớm như vậy."

"Đó là bộ dạng anh ta xấu, bị loại rất xứng đáng."

"Cậu tại sao có thể nói như vậy, không xấu, tớ cảm thấy rất tốt."

"Đó là do cậu không có trình độ thưởng thức."

"Cậu có trình độ thưởng thức, tớ cảm thấy Lý Đại Mạt mới xấu, cậu vậy mà thích... Đó chính là trình độ của cậu."

"Lý Đại Mạt làm sao xấu, mọi người bên cạnh tớ đều thích anh ta."

"Tớ không phải người bên cạnh người cậu?"

"Cậu... Không tính, cậu chính là một người không bình thường."

"Cậu mới không bình thường."

"Thật sự không bình thường chính là cậu, chỉ cần suy nghĩ không giống với cậu liền cho rằng người đó không bình thường."

...

Lê Hòa cùng Tô Như hai người vì thế tranh luận không thôi, sớm chủ đề ban đầu tranh luận, hiện tại tranh luận ai không bình thường, càng thêm ồn ào.

"Tuyệt giao." Tô Như tức giận, "Tớ không cùng cậu rất tốt."

Lê Hòa liếc nhìn cô một cái, "Tớ cũng chưa từng nghĩ là tốt."

Tô Như tức giận đến phát run.

Lộ Thiểu Hành dừng xe lại, ánh mắt xa xôi nhìn hai người kia, không biết các cô đang nói chuyện gì. Lại cho mình một loại cảm giác bây giờ bọn họ rất

thoải mái. Cảm giác như vậy làm cho anh hôm nay làm việc ngoan.

Anh chậm rãi lái xe, đi theo phía sau Tô Như và Lê Hòa, cũng không biết mình muốn làm cái gì, hay là thực ra cái gì cũng không muốn đi làm.

Đối với anh mà nói, cuộc sống của mình quá mức phức tạp, mà cuộc sống của cô dường như đơn giản hơn. Như vậy rất tốt, anh hi vọng người phụ nữ bên cạnh anh, cũng không hiểu mình, hoặc là nói anh đối với mình không hài lòng, không hi vọng phần âm u này bị người khác bóc mẽ ra.

Lê Hòa cùng Tô Như đi một đoạn dài, Tô Như mới đánh vỡ trầm mặc, "Phía sau có chiếc xe hình như vẫn đi theo chúng ta."

"Có lẽ là kẻ thù của cậu, đi theo cậu, đừng liên lụy tới."

Lời tuy nói như vậy. Lê Hòa vẫn là xoay người sang chỗ khác nhìn chiếc xe kia, nhìn không cử động nữa. Tô Như đẩy cô, cô vẫn bất động.

"Cậu gọi điện thoại cho Lộ Diệc Cảnh đến đón cậu đi."

"Tại sao?" Tô Như tò mò.

"Bởi vì tớ có người đón." Lê Hòa hiểu ý cười cười, thẳng hướng xe đi qua.

Nhớ ra cái gì đó về mặt Tô Như không cam lòng, cũng chạy tới, cười tủm tỉm nhìn Lộ Thiếu Hành, "Anh hai, không ngại đưa em một đoạn đi?" Sợ Lộ Thiếu Hành không đáp ứng, chính mình nhanh kéo ra cửa sau xe ngồi vào, kiêu ngạo nhìn Lê Hòa, còn không phải cùng với cô ngồi một cái xe, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Sau khi chờ Tô Như xuống xe, Lê Hòa mặt mày hớn hở nhìn Lộ Thiếu Hành, "Anh như thế nào lại trùng hợp xuất hiện ở đây?" Thực ra tâm tình cô cũng không thay đổi lắm, chỉ là thật sự không nghĩ chuyện gì khổ sở, cho nên liền không tìm không phôi sống sót, như vậy rất tốt, ít nhất chính cô rất vừa lòng. Nhưng ở trong mắt của người khác, e rằng cũng không phải như vậy.

"Anh theo dõi em." Lộ Thiếu Hành thần bí cười cười, lúc này mới chuyển xe đi ra ngoài.

"Khi nào thì có sở thích này?"

"Vẫn giấu ở trong lòng, hôm nay bị em phát hiện ra."

"Làm cho anh lại phát hiện một cái ưu điểm của mình, nhanh nói cảm ơn một chút, cảm ơn em."

Trong con người Lộ Thiếu Hành tràn đầy ý cười, "Để bày tỏ cảm ơn, anh quyết định mời em người đã phát hiện ra ăn một bữa tiệc lớn."

Nói là ăn bữa tiệc lớn, cũng chỉ là đến một nhà hàng bị che khuất tương đối ăn cơm, đồ ăn rất tinh xảo, nhưng không quá hoa lệ. Lê Hòa biết loại nhà hàng này mặt ngoài nhìn qua không có gì đặc sắc, giá cả nhất định không ít. Người tới nơi này càng giống hưởng thụ cuộc sống, không bị quấy rầy từ bên ngoài, đều không phải là vì chứng tỏ địa vị của mình.

"Nghe nói hôn sự của Đường gia cùng Thẩm gia đã thất bại." Có người nói đến chuyện bát quái gần đây.

"Sao lại như vậy?"

"Ai biết được, loại tin tức này vẫn là bên trong truyền ra, đương sự còn không có công bố, ai biết bọn họ đang làm cái quỷ gì."

"Một đôi kia cũng không phải người như vậy đi. Làm sao có thể tùy tiện như vậy, hơn nữa còn có đám hỏi?"

"Chuyện này ai biết được!"

Lộ Thiếu Hành cũng đi tham gia lễ đính hôn của hai người kia, nghe dạng tin tức này cũng chỉ là nhử mi. Tiếp tục gấp thức ăn, giống như bình thường không có nghe được, tin tức người khác cho tới bây giờ đều không khơi dậy nổi hứng thú của anh.

"Anh cũng không tò mò?" Lê Hòa dùng chiếc đũa gõ gõ bát, phát ra tiếng vang thanh thúy, đồng nghiệp của cô mỗi ngày sẽ chú ý tin tức bát quái, đoán ai cùng ai ở cùng một chỗ, hoặc là ai cùng ai từng yêu nhau nhưng không thích hợp linh tính, lại khinh thường người đàn ông nào đó nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp liền vứt bỏ vợ của mình một ngày qua đi, ngay cả cô cũng nhớ rõ giới giải trí xảy ra chuyện gì lớn.

"Có cái gì tò mò ." Lộ Thiếu Hành làm như không có chuyện gì, "Thân thể em không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, anh thật không có tinh thần giải trí."

"Cái gì gọi là tinh thần giải trí?" Nghiêng đầu nhìn thoáng qua một bàn đối diện kia, "Giống như vậy nước miếng bay loạn? Em cảm thấy em còn có thể ăn cơm?"

"Anh không biết là anh sống đặc biệt không có ý nghĩa?"

"Em là đang khuyên anh đi hướng không đường về?"

"Em cũng không có ý này, ý của em là cuộc sống của anh rất nhàm chán, nên có chút giải trí."

"Chẳng lẽ em không có phát hiện ra thời gian anh ngơ ngác trước mặt em nhiều hơn?" Bộ dạng đắc hạnh như vậy, giống như cô chính là hứng thú mới tìm được của anh, khiến cho cô không nói gì, có chút phát điên.

Lê Hòa thuận tay lấy ra báo chí người khác bỏ lại, mặt trên trang báo tất cả đều là tin tức một người đàn ông có gia thế nào đó vì một cô bé lọ lem không tiếc buông tha cho tất cả, trạng thái oanh oanh liệt liệt kia, làm cho người ngoài cuộc như Lê Hòa đều có nhiệt huyết sôi trào một lần, "Bây giờ còn có loại đàn ông này, thật khó được."

"Vậy em cảm thấy đàn ông dạng gì mới bình thường?" Lộ Thiệu Hành nhìn lướt qua, tự nhiên sẽ hiểu tin tức kia nhắc tới ai, cho dù cố ý đem tên tuổi này tính toán sao cho có lợi, anh không quan tâm người khác, cũng không liên đới biểu không biết.

"Vì nguyện vọng của cha mẹ, lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối." Như vậy mới bình thường đi, tư tưởng của đàn ông có đôi khi rất đơn giản, có đôi khi lại rất phức tạp. Bọn họ đương nhiên bằng lòng lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối, báo cáo kết quả cho cha mẹ, về phần cuộc sống ở bên ngoài, chỉ cần có tiền, còn sợ tìm không thấy phụ nữ mình thích? Mà ở xã hội này, đàn ông có tiền có ba vợ bốn nàng hầu, hành vi này cũng được xem là sự kiện bình thường, phần lớn mọi người chỉ biết trách một người phụ nữ nào đó không tự trọng, cũng sẽ không đi tìm nguồn gốc của hành vi khinh thường này nhưng lại là thói hư tật xấu của đàn ông.

Phụ nữ cần gì khó xử phụ nữ, đàn ông mới là nguyên nhân sâu nhất gây ra chuyện.

Lộ Thiệu Hành đề đầu xuống, ánh mắt nghiêm túc tư thế cũng thay đổi, "Em đang thử anh?"

Nhìn đi, trong lúc đó bọn họ, vẫn là không đề cập tới khu vực mẫn cảm, một khi nhắc tới, liền không thể an ổn.

"Không có." Lê Hòa lập tức phủ nhận, chẳng qua là tâm huyết dâng trào thôi, hiện tại cô sẽ không nghĩ đến tương lai, nghĩ đến càng nhiều liền dễ dàng đem đây chính mình vào ngõ cụt, cô không muốn bức điên chính mình.

Ánh mắt của Lộ Thiệu Hành trên người cô đánh giá một lần, "Anh không phải là đàn ông như vậy"

Ánh mắt của anh đảo qua báo chí kia, rất rõ ràng, chỉ là anh không phải là cái loại đàn ông vì một người phụ nữ vứt bỏ tất cả, đồng dạng, Lộ Thiệu Hành anh cũng sẽ không vì Lê Hòa làm chuyện như vậy.

Cô cũng biết anh không phải là người như thế, chỉ là từ trong miệng anh nói ra, tâm vẫn là nhói một chút, có chút đau, rất nhẹ, nhưng chính cô biết bị thương là vì sao.

Lê Hòa cùng đồng nghiệp đi kiểm tra sức khỏe, không khỏi nghĩ đến thời trung học khi kiểm tra sức khỏe, nhắc tới kiểm tra sức khỏe cô liền hồi hộp muốn chết. Thời điểm cấp ba, lớp rất nhiều, đi bệnh viện còn phải từ từ xếp hàng. Ban bọn họ bị sắp xếp tới buổi chiều, phần lớn đi ra. Bệnh viện cách trường học cũng không phải rất xa, trực tiếp đi bộ. Sau đó chia làm bảy tám người một tổ, mọi người trong một tổ bị buộc phải cùng một chỗ. Nguyên nhân là ký ức của cô hãy còn mới mẻ là mỗi một lần cô đều là người cuối cùng từ phòng kiểm tra đi ra, kiểm tra đến hình như cô xảy ra vấn đề, nhất là lấy máu, tay phải rút một lần, kim vừa mới tiến vào đã có vấn đề, sau đó là tay trái, sau khi lấy xong hai tay đều có tảng lớn màu xanh, chính cô không có bị dọa đến, bạn học cùng tổ bị dọa đến thảm.

"Lê Hòa, cậu chưa có bạn trai đi?" Câu hỏi của đồng nghiệp làm cho suy nghĩ của cô trở lại hiện tại.

"Như thế nào?" Cô không quá để ý.

"Tôi có một..."

Lê Hòa lập tức đã nhận ra không đúng, "Có bạn trai." Lập tức cười, e sợ đối phương tiếp tục nói tiếp, mọi người bây giờ hình như đối với phương diện này rất là nhiệt tình.

Đồng nghiệp cười xấu hổ.

Cuối cùng đến lượt Lê Hòa, lại là lấy máu, chính cô cũng có bóng ma.

Y tá kia ở trên tay của cô vỗ vỗ, "Bộ dạng mạch máu của cô thật không tốt."

Còn có cách nói này, Lê Hòa nhếch miệng, nghĩ thầm, có phải bản thân không có tiêu chuẩn này hay không. Sau đó y tá kia trực tiếp đem băng dán khi

cô bị thương gờ xuống, "Lấy ở mu bàn tay."

Cô biết bệnh nhân truyền nước biển là ở vị trí cái kia "Như vậy cũng được?"

Y tá kia cũng không trả lời vấn đề của cô, trực tiếp lấy máu từ mạch máu trên mu bàn tay của cô.

Thực ra cũng không đau như thế, nhưng cô nhìn thấy kim tiêm kia cuối cùng cảm thấy đau đến muốn chết.

Điện thoại vang lên.

"Cùng nhau ăn cơm." Ngữ khí không thể thương lượng.

Cô không có so đo, mất máu, phải tắm rửa một chút mới được, "Ừ." Nhanh chóng xác định địa điểm.

Khi Lê Hòa thu hồi tay, thực sự lại có một tảng xanh rồi, thân thể của cô thực sự đủ miễn cảm, nếu như bị ai đánh, nhất định phản ứng kịch liệt, nghĩ như vậy nhin không được liền nở nụ cười.

Còn chưa có nói địa điểm của cô, vì thế lại gọi cho Lộ Thiệu Hành một cuộc điện thoại, nói rõ mình ở chỗ nào. Nghe được địa điểm nói, Lộ Thiệu Hành cũng không có mở miệng hỏi cái gì, chỉ là sau khi anh lái xe lại đây, sắc mặt lại không thể nào tốt "Lại làm sao không thoải mái?"

"Không đâu, kiểm tra mà thôi, công ty..." Lại bỏ thêm một câu mới lên xe, "Anh đừng nguyên rủa em."

Cô nói rất thoải mái, vẻ mặt của anh cũng thoải mái không ít.

Lê Hòa đem phần lớn thời gian ăn cơm đều cống hiến cho việc nghiên cứu cánh tay của Lộ Thiệu Hành, Lộ Thiệu Hành nhìn xung quanh, thật tốt không có người quen, không làm gì mất mặt, "Nhìn đủ không."

"Không có." Xem ra cô thật đúng là có chút vu cáo hãm hại y tá kia, bộ dạng mạch máu của cô thực sự không thể nào tốt, mạch máu trên cánh tay nhìn không rõ ràng lắm, hơn nữa rất nhỏ. Nhưng cánh tay của Lộ Thiệu Hành, một cái mạch máu nhìn rất rõ ràng, hơn nữa còn rất thô.

Cô nhìn nhìn cánh tay của Lộ Thiệu Hành, lại nhìn cánh tay của mình một chút, ưu thương từ đó đến, ngay cả điều này cũng không công bằng.

Lộ Thiệu Hành tỏ ra rất bất đắc dĩ, "Em có ăn cơm hay không?" Nâng mi lên có chút bất đắc dĩ.

"Ăn ăn ăn." Lê Hòa đành phải ngồi trở lại vị trí của mình cầm lấy chiếc đĩa, "Mạch máu của em bộ dạng như thế nào vậy?"

"Có lẽ Thượng Đế tương đối thiên vị em, ừ, không giống người thường." Trong nhận thức của Lộ Thiệu Hành, phần lớn người đều có mạch máu rõ ràng.

"Có phải trên tay em có nhiều thịt lắm..."

"Không phải." Lộ Thiệu Hành phản ứng có chút lớn lập tức nhìn lại chung quanh, "Nếu em gầy, anh sẽ bị tội."

Không khí nặng nề làm cho mặt Lê Hòa lại bắt đầu nóng bừng, "Ăn cơm ăn cơm."

"Anh vừa rồi không có không cho em ăn." Lộ Thiệu Hành thu lại nụ cười, chuẩn bị gấp thức ăn, lại nhìn thấy vết thâm trên tay Lê Hòa, "Làm sao thành cái dạng này?"

Lê Hòa cũng nhìn mu bàn tay của mình, "Thân thể không chịu thua kém đúng là như vậy."

Lộ Thiệu Hành nhìn mu bàn tay của cô, ánh mắt từ trên người cô chậm rãi trượt đến bụng của cô, lập tức mở miệng, "Quả thật không chịu thua kém."

Lê Hòa khó hiểu ý này, cô nói như vậy chỉ là khiêm tốn mà thôi, anh tham gia vào làm chi, chẳng lẽ anh không nên nói những lời dễ cho người nghe thoải mái chút sao, ngược lại nói ra những lời khiến cho người ta không thoải mái như vậy, thật sự là. . .

"Anh không chịu thua kém." Lê Hòa gấp đồ ăn đặt vào trong bát của mình, ăn miếng lớn, bị nghẹn.

Lộ Thiệu Hành lập tức lấy nước đi qua, "Chậm một chút chậm một chút chậm một chút cũng không phải không cho em ăn cơm."

Cô trừng mắt liếc anh một cái, lúc này mới thành thành thật thật uống nước, có người nói như vậy sao?

"Anh cũng không thể nói dễ nghe một chút?"

"Em ăn nhiều hơn nữa cũng không có quan hệ."

Cô làm sao ăn nhiều hơn... Thật sự là càng nói càng làm cho người ta khó chịu.

Ăn cơm xong, sau khi Lộ Thiệu Hành tính tiền nhìn Lê Hòa, "Có ăn no hay không, có thể ăn nhiều một chút, anh có mang theo ví."

Lê Họa bị bộ dáng kia của anh làm cho vô cùng buồn bực, chỉ chỉ một cửa hàng cổ vịt cách đó không xa, "Em muốn ăn tuyệt vị, ngó sen, cổ vịt, hương vị bơ, còn muốn kẹp vịt."

"Em khẳng định muốn ăn?"

"Ừ."

"Nghe nói thứ kia vượt chỉ tiêu."

"Anh cũng không nhìn xem chúng ta làm sao sinh hoạt tại. . . Nếu cái gì cũng đo lường, em thấy không có gì có thể ăn, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, lúc có thể ăn liền ăn, không có cảm giác thích thú với ăn uống này, sống đến trăm tuổi lại có cái gì vui vẻ?"

"Mua." Lộ Thiệu Hành nhìn sang cây ven đường cao lớn, "Lấp kín miệng có lẽ sẽ không nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy."

"Anh..."

Cổ vịt vẫn là tới tay, Lê Họa ôm cảm thấy rất hạnh phúc.

"Có một đoạn thời gian, em cảm thấy có thể ăn là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới."

Lộ Thiệu Hành không phối hợp, vì thế cô đành phải nói một mình, "Anh cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất là gì?"

"Vĩnh viễn không có nhất, chỉ có hạnh phúc hơn, như vậy sẽ tương đối tốt."

Lê Họa ăn một miếng ngó sen, lúc này đối với anh tò về khinh thường sâu sắc, "Thật sự là lòng tham không đáy nha."

"Có lòng tham mới có mục tiêu."

Lê Họa lấy ra một miếng cổ vịt, "Cho anh ăn, phải ăn." Nhét vào miệng của Lộ Thiệu Hành, mới chậm rãi mở miệng, "Đem miệng anh lấp kín, sẽ không kiến em ngột ngạt."

Dùng phương thức của anh để đánh lại anh, vẫn là trên hành động.

Cô tò về rất sung sướng, Lộ Thiệu Hành cau mày, vẫn là ăn, sau đó tìm thùng rác nhỏ ra.

Rất cay, "Muốn uống nước không?"

"Đêm qua không phải để anh cùng em xem 《 phi thành vật nhiễu 》 sao? Năng lực học tập của anh làm sao kém như vậy, Nhạc Gia kia nói cái gì anh quên rồi sao. Loại tình huống này hành động so với câu hỏi tốt hơn nhiều. Anh yên lặng mua một chai nước đến trước mặt của em so với anh hỏi em sau đó mới đi mua em cảm thấy như thế tốt hơn nhiều."

Lộ Thiệu Hành cắn cắn môi dưới, mới nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, "Về sau không cho phép xem tivi."

Lê Họa nhìn bóng dáng của anh đi mua nước cười không ngừng.

Gần đây Lê Họa mê Pepsi, nhưng lại chịu không nổi khí kia, mỗi lần đều muốn lắc lắc cho khí kia bay đi sau đó mới uống nước. Loại hành vi này bị Lộ Thiệu Hành khinh thường vô số lần, làm sao có người uống nước như vậy. Gần đây không tới mọi việc dường như mới, mỗi lần Lê Họa cầm cái chai màu đen, Lộ Thiệu Hành đều có thể đá kích cô như là uống thuốc độc. Lê Họa lại cảm thấy cái chai kia nếu nhiều đầu lâu xương cốt sẽ rất tốt, có nhiều cảm giác, nhưng bị Lộ Thiệu Hành hoàn toàn đá kích, có đầu lâu xương cốt chính là vật phẩm mịc nát.

"Không có nhiều việc." Rất tốt anh mua chính là thất hi, không có bởi vì không có chuyện liên tay không trở về. Cô cay như vậy, trong lòng nghĩ muốn bóp chết anh.

Lê Họa đoạt lấy thất hi trong tay anh liền một ngụm uống thiệt nhiều, cay chết cô.

"Giống như mấy trăm năm không có uống qua nước." Lộ Thiệu Hành còn ở một bên đá kích."

"Mời anh uống nước."

"Không cần." Lộ Thiệu Hành từ chối,

Lê Họa đem gói ngó sen to dính đầy hạt tiêu và ớt, muốn cho Lộ Thiệu Hành, anh trốn cô liền đuổi, "Anh không ăn chính là không cần em."

Lời uy hiếp này, trình độ có thể so sánh với cùng lời quảng cáo của Haagen-Dazs (tên một loại kem).

Lộ Thiệu Hành nhắm mắt lại.

Thấy chết không sợ, ăn.

Lê Họa lắc lắc nước trong tay, "Cay, không cay."

Còn có ý khi Lộ Thiểu Hành tới lấy cái chai chính mình uống một ngụm, lúc này mới để cho Lộ Thiểu Hành đi qua lấy, Lộ Thiểu Hành lắc đầu, thật sự là. . . Thờ dài một chút, vẫn là uống nước, đuôi lông mày lại mang theo ý cười.

Mà đèn xanh đèn đỏ bên kia, một chiếc xe đậu ở chỗ này, trước khi đèn đỏ chuyển sang xanh, xe chạy về phía trước rồi đi. Lộ Chính Nhiên ngồi ở phía sau, đem hình ảnh vừa rồi thu hết vào đáy mắt, lại khôi phục tư thế ngồi nghiêm trang lúc trước, đuôi lông mày lan ra một chút tức giận, không ai phát hiện về mặt thay đổi của ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ngày hôm sau Lê Họa mua một ít hoa quả đi tới bệnh viện, thực ra cô cũng hiểu được mua hoa quả, quả thực không có gì đặc biệt, nhưng cô cũng nghĩ không ra nên mua thứ gì. Hơn nữa so với việc mua hoa quả không có gì đặc biệt này cô càng không nghĩ sẽ đi tay không, giống như trên tay không có thứ này thứ kia, chính cô sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Ngày hôm qua khi đến kiểm tra sức khỏe, trong lúc vô ý đã nhìn thấy Trác Dực Đình nằm viện, lúc ấy cô không có đi chào hỏi, cũng không có hỏi bệnh tình của anh như thế nào, đơn giản là vì bên cạnh anh có một cô gái. Cô không nghĩ để cho vị hôn thê của anh hiểu lầm, lại càng không nghĩ khiến cho tình cảm của người khác bị rạn nứt. Cho dù bây giờ cô và Trác Dực Đình thực sự không có quan hệ gì, nhưng dù sao cũng từng có một đoạn, bị người khác có tình nói lung tung, cũng sẽ khiến cho đương sự bối rối. Dù sao chính cô nghĩ như thế này, sau khi tách ra sẽ không tranh chấp. Chỉ là nếu cô gặp phải, không đến thăm, lương tâm chính mình sẽ bất an, người này từng đối với mình tốt như vậy, không muốn làm cho mình cảm thấy thua thiệt.

Trác Dực Đình nhìn thấy Lê Họa, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn ra dấu ý bảo cô đi qua ngồi.

Ánh mặt trời hôm nay rất tốt, cửa sổ lộ ra vàng sáng làm cho người ta cả người đều thoải mái. Lê Họa đem hoa quả đặt trên ngăn tủ trước giường bệnh phía trên đã có không ít hoa quả, cô cười cười, không có chút cảm tưởng về việc này. Cô vốn là đến một chút.

"Bị bệnh gì?" Cô ngồi xuống, lúc này mới cùng anh trò chuyện như bạn bè bình thường vậy.

"Bệnh nhỏ mà thôi." Cũng không có thông báo cho người khác, phẫu thuật nhỏ, vài ngày sau sẽ tốt, cũng không muốn phiền phức đến người khác, "Em thực rất khéo, nếu hôm nay không đến, anh liền xuất viện."

"Xem ra vận khí của em không tệ." Lê Họa cũng không có cố chấp đi hỏi bệnh tình của anh.

"Làm sao em biết anh ở trong này?" Vẫn là rất tốt, Trác Dực Đình đánh về mặt của cô, sắc mặt nhìn qua không tệ, con ngươi cũng sáng khiến người khác kinh ngạc. Không biết có phải là bị ảnh hưởng bởi thời tiết tốt hay không, anh cảm thấy cô bây giờ so với trước kia vui vẻ hơn, u sầu trong mắt kia không biết khi nào thì vút đi, cô bây giờ rất tốt.

"Ngày hôm qua trong lúc vô ý nhìn thấy, công ty sắp xếp kiểm tra sức khỏe. . ." Cô cười cười, "Vợ sắp cưới của anh không ở đây sao?"

Đó là một vấn đề xấu hổ, Trác Dực Đình lại cười đến thân nhiên, "Cô ấy ở nhà, chuẩn bị làm cho anh một bàn tiệc lớn."

"Anh thật hạnh phúc." Lê Họa cũng yên tâm, anh nói như vậy, xem ra ở chung cùng vợ sắp cưới kia rất tốt. Thực ra trong lúc đó mọi người hòa hợp, chỉ cần người kia không phải đặc biệt làm ra chuyện vượt quá giới hạn, chỉ cần bạn nguyện ý chấp nhận, thực ra cũng có thể ở chung rất tốt, chỉ là có vài người không nguyện ý chấp nhận, có vài người không thể mà thôi.

Có một số người, đến suốt cuộc đời, đều tìm kiếm một cô gái có thể khiến cho mình không phải cô không được; mà có một số người, lựa chọn thử một lần tìm không thấy, cũng không đợi nữa, cuộc sống quá bình thường; không có ai so với ai khác cao quý hơn, tính cách khác biệt, nhân sinh quan khác biệt, hoàn cảnh khác nhau, rất khó nhận xét lựa chọn của ai đúng hơn, có lẽ mọi người đều lựa chọn điều phù hợp với mình.

"Ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn đi, thức ăn của nhà ăn bệnh viện này cũng không tệ lắm." Trác Dực Đình nói xong liền mặc thêm áo.

Cô vốn muốn từ chối, nhưng nhìn anh như vậy, liền gật gật đầu.

Gọi vài món đồ ăn nhẹ, cô sợ anh không thể ăn đồ ăn kích thích, Trác Dực Đình lại tự mình gọi vài món ăn cay cho cô.

Người ăn cơm ở đây, hơn phân nửa là bệnh nhân cùng người thân của mình. Có người gọi một phần đồ ăn, sau đó đem bỏ vào một cái hộp mang đi, mang về phòng bệnh, một phần đồ ăn, nhưng hai người ăn. Mà có một số người thì lại gọi rất nhiều đồ ăn, ví dụ như bọn họ. Đều là dựa theo hoàn cảnh của chính mình đưa ra lựa chọn, dù là ăn cơm cũng như thế.

Trác Dực Đình ăn rất ít, như là cùng đi ăn cơm với Lê Họa.

"Ngày hôm qua, bác Lộ tới nhà của anh nói chuyện với cha mẹ anh không biết là nói những thứ gì." Trác Dực Đình nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng.

"Ừ?" Lê Họa suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới kịp phản ứng, bác Lộ trong lời Trác Dực Đình cũng chính là mẹ của Lộ Thiếu Hành.

"Anh cảm thấy có liên quan đến em?"

Trác Dực Đình vẫn không trực tiếp đáp lại, "Bác gái hình như đối với anh có chút cổ kị, anh đoán."

Lê Họa gật gật đầu, xem ra anh muốn cùng mình nói chuyện này, ở phòng bệnh quả thật không thể nào tốt, ngộ nhờ cha mẹ của anh đột nhiên tới, cuộc gặp mặt này nhất định là tất cả mọi người không ai muốn nhìn thấy.

"Cám ơn." Đây mới thật là một người đàn ông tốt.

"Chính em cần thận chút. "

"Anh cảm thấy . . ." Lê Họa ngẫm lại, cũng cảm thấy có chút lo lắng, dù sao trong nhà giàu sang quyền thế từng xảy ra, một người cứ như vậy biến mất trên thế giới, chưa hẳn thực sự có người có thể phát hiện, huống chi bây giờ tất cả mọi người chỉ lo cho bản thân mình, "Hẳn là không đến mức đó?"

"Tóm lại, chính em phải cẩn thận."

"Em sẽ." Lê Họa hướng anh gật đầu cười cảm ơn một cái.

Sau khi cùng Trác Dực Đình chia tay, cô mới đi đến nhà ga giao thông công cộng. Nói thật, mặc dù biết một ngày này sớm hay muộn cũng sẽ đến, vẫn là rất lo lắng. Cô không biết cha mẹ của Lộ Thiếu Hành sẽ đối xử với mình như thế nào, hơn nữa đã nhận thức qua cha mẹ của Trác Dực Đình không dễ khinh thường, nghĩ như vậy trái tim băng giá có chút nguội lạnh.

Có vài người cảm thấy gả vào nhà giàu có so với người bình thường rất tốt, đương nhiên cũng có thể chịu một chút khổ, mà chính cô không biết nên phản ứng nên như thế nào. Mà cô cũng không biết, Lộ Thiếu Hành đối với chuyện này sẽ có thái độ gì. Hơn nữa Lộ Thiếu Hành từng nói, anh sẽ không vì ai vứt bỏ người nhà của anh, ai cũng không được.

Người nhà ở trong lòng Lộ Thiếu Hành, hẳn là sẽ xếp vị trí thứ nhất, cho dù anh nói anh cũng không phải một đứa nhỏ sẽ nhớ nhà, không có nghĩa là chuyện hôn nhân anh cũng có thái độ như vậy.

Càng nghĩ càng phiền.

Tới "Đông linh", cô đi vài bước, cũng cảm thấy ón lạnh. Loại cảm giác này rất khéo léo, tốt hơn cảm giác khi cô học đại học bị người khác đánh cắp ví tiền, tâm lạnh lạnh, đại biểu cho nhất định có chuyện không tốt xảy ra.

Cô đứng lại ở xa xa, sau đó chậm rãi quay đầu lại.

Lần đầu tiên sợ hãi như vậy, sợ hãi tập kích toàn thân của cô.

"Lê tiểu thư, phu nhân mời cô đi qua một chuyến."

Đối phương nói ra họ của cô, rất kỳ quái, lúc này cô không sợ, có lẽ là cô biết cô phải đón nhận cái gì. Trận này, cùng với cảnh tượng lúc trước gặp mặt cha mẹ Trác Dực Đình ở "Mị lực" không khác biệt lắm. Không giống như vậy là ngày đó tình trạng thân thể của cô rất không tốt, mà hôm nay thời tiết và tình trạng sức khỏe cũng rất tốt.

Một chiếc xe màu đen, cho thấy nó trang nghiêm cùng khí phách.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.

Người phụ nữ xinh đẹp sang trọng ung dung đánh giá Lê Họa, Đường An An cẩn thận nhìn Lê Họa ba bốn lần, lúc này mới cười cười, "Hôm nay con trai của tôi có việc không thể chơi mạng cùng tôi, có thể đi với tôi hai vòng hay không, rất chán, muốn tìm người đi dạo phố, không biết Lê tiểu thư có thể hay không."

Đường An An cười đến tùy ý, đem theo tin tức dò hỏi từ cha mẹ Trác Dực Đình về cô gái trước mắt này. Lúc đó biết tin tức này thực sự rất tức giận, hơn nữa cô gái này còn từng có quan hệ với Trác Dực Đình, điều này khiến cho bà càng nghĩ càng không ra, con trai của mình không giống người khác như vậy. Càng khiến cho bà tức giận đó là con trai của mình lại gặt mình như vậy.

"Đó là vinh hạnh của cháu." Lê Họa ngồi vào trong xe.

Cô nghĩ đối phương sẽ ngã bài với mình như thế nào, tốt một chút sẽ hỏi cô cần bao nhiêu tiền thì rời khỏi con trai của bà ấy, tẻ một chút là trực tiếp đem cô khinh bỉ một trận sau đó đuổi đi.

Trong lòng cô đã chuẩn bị tốt, nhưng đối phương lại muốn cô cùng đi dạo phố.

Lê Họa đi theo phía sau Đường An An, không biết bà muốn làm cái gì, cảm giác này rất tế nhị.

"Thế hệ người trẻ tuổi các cô, có phải không thích cùng những người già chúng ta đi dạo phố hay không?" Đường An An cười rất bình thản, phụ nữ đoan trang, trên người có khí chất ung dung, "Con trai của tôi chưa bao giờ bằng lòng cùng đi với tôi."

Xác định ý tứ trong lời nói của Đường An An, Lê Họa thấy bà cũng không nhằm vào mình, lúc này mới cười, "Bác gái có lẽ hiểu lầm đi, có lẽ là công việc bây giờ rất bận rộn, rất ít người bằng lòng phí thời gian vào việc mua sắm, huống chi việc mua bán trên mạng càng ngày càng phát triển."

Đường An An liếc mắt nhìn Lê Họa một cái, "Lê tiểu thư thích cái nhãn hiệu nào? Có thể cho tôi tham khảo một chút."

"Thực ra cháu cũng không hiểu biết về những thứ này, quần áo. . . Thoải mái là tốt rồi."

Lê Họa chờ Đường An An quở trách việc cô không hiểu biết về hàng hiệu một trận, nhưng Đường An An lại thân nhiên mở miệng, "Nói vậy không sai, giới trẻ bây giờ phần lớn đều theo đuổi cái hàng hiệu gì đó, may mắn Lê tiểu thư không phải là người như thế."

Thái độ của Đường An An như vậy, ngược lại làm cho Lê Họa không biết làm sao.

Không chỉ như vậy, toàn bộ buổi chiều nay, Đường An An đều ở cùng Lê Họa, giới thiệu nguồn gốc của các nhãn hiệu, nguyên nhân lịch sử, cùng với văn hóa bên trong.

Thời điểm tách ra, Đường An An còn bảo Lê Họa đi cửa hàng Haagen-Dazs ngồi một chút.

"Biết tại sao Haagen-Dazs bán đắt như vậy, còn có nhiều người còn đổ xô vào nó như vậy không?" Đường An An tùy ý mở miệng, ánh mắt vẫn là mang theo ý cười. Lúc Đường An An cười như vậy, có vài phần giống với Lộ Thiệu Hành, khiến cho Lê Họa không có khẩu trương như vậy.

"Làm Marketing rất tốt."

Đường An An gật gù đầu, "Nơi này thành công nhất chính là nó tạo ra sản phẩm tốt cho cuộc sống, đồng thời nó nhận thức tiêu chuẩn người có thể mua sử dụng, biết loại khách hàng nó cần nhất. Nhận thức đúng mục tiêu, mới tiến vào thị trường, trở thành sản phẩm cao cấp. Cho nên, thành công, cũng xem lựa chọn như thế nào."

Lê Họa nhíu mày, kem này, cũng không có giống như trong truyền thuyết ăn ngon như vậy.

"Bác gái thật là hiểu biết rộng." Lê Họa cười có chút xấu hổ, "Cháu ngoại trừ biết nó ăn có không ngon hay không, cái gì cũng không biết. Cũng không cần đi tìm hiểu xem kem này từ đâu mà có, hoặc là nó có bao nhiêu thành công. Nếu cháu mua nó, chỉ là bởi vì cháu muốn ăn, mà không phải xem nó cao quý bao nhiêu, đại diện cho chất lượng cuộc sống bao nhiêu, chính là cháu muốn mà thôi."

"Lê tiểu thư thật sự là. . . Thú vị."

Lê Họa chỉ là nhếch miệng cười.

Cho đến khi chia tay, Đường An An vẫn đề cho lái xe đưa cô về "Đông linh" trước, tất cả hành vi này khiến cho Lê Họa không thể hiểu được cũng không muốn nghĩ nhiều. Âm chi của Đường An An, cô không hẳn không rõ ràng, chỉ là thật không ngờ, Đường An An không có nói qua chuyện cô cùng một chỗ với Lộ Thiệu Hành. Đường An An sinh ra trong gia đình danh môn, xem ra thực sự không giống bình thường đi.

Nếu đối phương trực tiếp đưa ra mục đích, có lẽ cô cũng không cần rối rắm.

Ngồi ở phòng khách, cô cũng không bật đèn, thực ra không có nghĩ gì, chỉ là cảm giác tâm tình rất loạn.

Mãi cho đến khi cửa được mở ra, cô vẫn ngồi ở đó.

Lộ Thiệu Hành đổi lại giày, mở đèn lên, lộ ra thanh âm kinh ngạc, "Em ở đây!"

Ở đây, cũng không biết bật đèn.

Lê Họa đang suy nghĩ nên mở miệng nói với Lộ Thiệu Hành như thế nào, nghĩ nghĩ, vẫn là phương thức trực tiếp nhất tương đối tốt, "Mẹ của anh, hôm nay đi tìm em."

Động tác của Lộ Thiệu Hành vốn chuẩn bị vào phòng, lập tức cười cười, "A? Tìm em làm cái gì?"

"Đi dạo phố, ăn Haagen-Dazs."

Lộ Thiệu Hành sờ sờ cằm, "Có lẽ bà ấy biết anh không có mang em đi nếm thử, cho nên đưa em đi nếm thử hương vị một chút." Anh nói rất nghiêm túc, hoàn toàn không có lo lắng gì.

Lê Họa nhìn anh nửa ngày, "Bây giờ anh tính làm cái gì?"

"Tắm rửa." Lộ Thiệu Hành cho cô một ánh mắt nghi hoặc, cô nghĩ anh sẽ cái gì?

Lê Họa mở miệng, cái gì cũng không nói ra miệng, đành phải nhìn lên trần nhà.

Lộ Thiệu Hành cảm áo ngủ vào phòng tắm, anh biết mẹ của mình sẽ không làm cái gì, anh hiểu rất rõ mẹ của mình. Tìm Lê Họa, rất đơn giản là thông báo cho anh, chuyện của anh bọn họ đều biết, không cần ở trước mặt bọn họ giả bộ chính mình vô tội. Thuận tiện nhắc nhở anh nên biết làm như thế nào, mà thôi.

Cách làm của người tự ái và người không biết xấu hổ cũng không giống nhau, loại người phía trước sẽ ần nhẫn, còn loại người phía sau mới thật đáng sợ, đáng tiếc, trường bối nhà bọn họ toàn bộ đều thuộc loại người phía trước.

Sau khi Lộ Thiệu Hành đi ra, Lê Họa vẫn còn ngồi ở chỗ kia, cũng không biết tức giận cái gì.

Anh đi qua, thuận tay liền giữ lấy mặt của cô, "Đang suy nghĩ cái gì?"

"Không nói cho anh." Lê Họa buồn bực

Lộ Thiệu Hành đánh giá cô mấy cái, "A, không nói . . . Coi như xong."

Lê Họa càng thêm buồn bực, "Này..."

"Đây là dự định nói?"

"VẬY anh vẫn là đi thôi."

Lộ Thiệu Hành xoay người lại, đem Lê Họa từ trên ghế sa lon ôm lấy, "Phải đi chúng ta cùng đi."

Cô vuốt ngực của anh, "Thả em xuống."

"Không thả."

"Anh rất phiền."

"Hôm nay mới biết, có chút muộn." Về mặt Lộ Thiệu Hành thương tiếc đem cô đặt lên trên giường, "Đến, làm cho em càng phiền."

Thấy dáng vẻ này của anh, cô khóc không ra nước mắt, "Tại sao em không có phát hiện anh có khí chất lưu manh?"

Anh đè trên người cô, "Vậy em thích hay là không thích?"

"Em còn chưa có tắm rửa."

"Vậy em ồn ào cái gì, chịu thiệt chẳng lẽ không phải anh?" Cầm Lộ Thiệu Hành vừa nhắc, liền kéo quần áo của cô.

Người này. . . Thật đúng là. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tô Như nổi giận đùng đùng từ văn phòng Lộ Thiệu Hành đi ra, hận không thể đem toàn bộ đồ bên trong đập bẽ một trận, đương nhiên, cho dù mất đi lý trí, cũng không thể làm như vậy. Sau khi làm như vậy, ông nội của cô không chừng sẽ lôi kéo cô đến nơi đây giải thích với Lộ Thiệu Hành. Vừa rồi thư ký khuyên giải cô, cô còn tưởng rằng Lộ Thiệu Hành mượn cớ, đi vào mới phát hiện, anh ta thật sự không có ở đó. Bị kích động chạy tới khỏi bình hồi tị, lại phát hiện căn bản người ta cũng không có ở đó, hiện tại cô chính là một người trần ngật tức giận, nhưng không có nút thắt, thêm một chút, khiến cho cả người khó chịu.

Khi đi xuống liền phát hiện Lộ Diệc Cảnh đã chờ ở nơi đó, không phân tốt xấu liền mở miệng, "Làm gì, cùng anh hai của anh một bộ dạng đạo đức, sẽ chỉ làm tôi tức giận, cứ nhanh, có bao nhiêu liền tránh tôi thật xa."

Lộ Diệc Cảnh bước xuống xe, "Sớm nói với em, anh hai không có ở đây, em không nên đến."

Ý là cô xứng đáng, càng muốn giận chó đánh mèo. Cô mới mặc kệ những thứ này, "Dù sao người nhà các anh đều vô lại."

"Đúng đúng đúng toàn bộ thế giới đều tốt." Châm chọc đến cực điểm, cố tình mang theo vẻ mặt tươi cười. Lộ Diệc Cảnh sờ sờ cái mũi của mình, không cần đem biểu hiện của Lộ Thiếu Hành ở nhà nói cho Tô Như, nếu không Tô Như sẽ lại càng tức giận.

Trên thực tế, cũng không có nhiều chuyện xảy ra, loại chuyện này từng xảy ra trên đầu Lộ Ôn Thịnh, Lộ Ôn Diên cũng từng xảy ra, chính Lộ Diệc Cảnh cũng từng đụng phải, lần này đến lượt Lộ Thiếu Hành mà thôi. Nghe nói Đường An An cùng Lộ Chính Nhiên nhận được thông tin, Lộ Thiếu Hành ở bên ngoài nuôi một cô gái. Lộ Diệc Cảnh cảm thấy chính mình thực sự không hiền lành, vài ngày liên tiếp liền đợi ở nhà, đã nghĩ nhìn xem bộ dáng anh hai trở về sẽ bị giáo huấn. Kế hoạch của anh rất tốt, còn đặc biệt mua một bộ đi động, chuẩn bị đem dáng vẻ bị giáo huấn của anh hai ghi lại. Thời gian qua nhìn thấy dáng vẻ thâm tàng bất lộ của anh hai, tưởng tượng một chút anh có ngày hôm nay, phải là chuyện rất sáng khoái.

Sau đó, sự tình tiến triển cùng trong tưởng tượng của Lộ Diệc Cảnh không sai biệt lắm, Lộ Thiếu Hành đã trở lại. Lộ Diệc Cảnh cũng chờ mong. Kết quả, còn không chờ Đường An An lên tiếng, Lộ Thiếu Hành liền tự mình mở miệng, hôm nay anh cùng Tô Thiên Linh hẹn hò, cho nên về trễ.

Sau khi Lộ Thiếu Hành nói một câu kia, Đường An An không nói gì, Lộ Chính Nhiên thay đổi tư thế cũng không nói gì.

Sau đó Lộ Thiếu Hành liếc mắt một cái nhìn mọi người, "Con có chút mệt, con đi nghỉ ngơi trước." Anh thành thoi rồi đi, để lại mọi người vẻ mặt không hiểu ra sao.

Mà ngày hôm sau, có lẽ là Lộ Chính Nhiên và Đường An An nghĩ tới điều gì, lại nghĩ muốn gọi Lộ Thiếu Hành nói một chút. Một đêm trôi qua, có lẽ cảm thấy bị con trai của mình lừa gạt. Vở kịch hay liên tiếp trình diễn, giới truyền thông, các trang báo lớn, tất cả đều là tin tức Lộ Thiếu Hành cùng Tô Thiên Linh hẹn hò. Lộ Thiếu Hành mới vừa xuống dưới, Đường An An cầm báo chỉ không giải thích được chuyện này, mà Lộ Chính Nhiên nhìn con trai của mình lại nhìn nhìn báo chí, lựa chọn rồi đi, đem mọi chuyện để lại cho vợ của mình.

"Tại sao lại thế này?" Đường An An cảm thấy thật mơ hồ.

"Giống như mọi người suy nghĩ vậy, chẳng lẽ mẹ không nghĩ nhìn thấy con trai mẹ lấy một cô gái môn đăng hộ đối sao?" Lộ Thiếu Hành nhìn lên trần nhà, vẻ mặt tỏ ra vô tội.

"Con là thật lòng?"

"Không phải mẹ thường nói trong nhà con là người có chừng mực nhất sao? Đương nhiên con biết cái gì nên làm cái gì không nên làm."

Lộ Thiếu Hành thốt ra lời này, tảng đá lớn trong lòng của Đường An An rơi xuống một nửa. Bà đương nhiên sẽ hiểu con trai của mình là một người có hiểu biết, người thôi, nhất là đàn ông, làm sao có thể không phạm sai lầm, chỉ cần bằng lòng sửa chữa, tất cả đều coi như không có, hơn nữa từ trước tới nay con trai luôn khiến cho bà an tâm. Hiện tại nhìn thái độ này của Lộ Thiếu Hành, nhất định là biết bà đi tìm người đàn bà kia, biết bọn họ đã biết, vì thế cũng liền xử lý. Thái độ của bọn họ, khẳng định Lộ Thiếu Hành hiểu được, cái loại phụ nữ không có thân phận gì này, nhất định là không thể tiến vào nhà họ Lộ, Lộ Thiếu Hành cùng cô ta cắt đứt sớm cũng tốt, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu Đường An An tìm Lê Họa. Loại chuyện này, xét đến cùng, vấn đề là ở con trai của mình, người đàn bà kia chỉ là nguyên nhân bên ngoài mà thôi. Chỉ cần làm cho con trai của mình biết lợi hại trong đó, người đàn bà kia căn bản không phải vấn đề, cho nên con trai của mình tuyệt đối sẽ không cho người đàn bà kia lợi ích gì, mặc kệ đối phương là bởi vì nguyên nhân gì đây đưa cùng một chỗ với con trai mình.

Đường An An cẩn thận đánh giá con trai của mình, thấy anh như vậy. . . Bình tĩnh, chỉ là khi anh thật sự hiểu được, "Con biết là tốt rồi, chuyện khác mẹ cũng không nói, con là thực sự đối với nhị tiểu thư Tô gia này vừa lòng? Cha con cũng từng nhắc qua, lần trước con không phải. . ."

"Lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên không có cảm giác, cũng không có nói hai câu. Sau này tiếp xúc qua, cảm thấy không tệ, đúng là tiêu chuẩn con dâu mà mẹ thích."

Đường An An gật gật đầu, "Được rồi, ngày nào đó đưa về cho mẹ coi."

Lộ Thiếu Hành gật gật đầu, tự mình đứng lên đi công ty.

Làm khó cho Lộ Diệc Cảnh, vẫn muốn xem diễn, kết quả lại giống như bị lừa gạt, cái gì cũng không có nhìn thấy. Lộ Thiếu Hành hăng hái trở về, lại hăng hái rồi đi.

Bây giờ nhớ tới, Lộ Diệc Cảnh vẫn là không hiểu nổi. Mà sau khi Tô Như nhìn thấy báo chí này, tức giận vô cùng, Lộ Thiếu Hành có ý tứ gì, hoá ra đem Lê Họa trở thành món đồ chơi mà lừa gạt? Vội vàng chạy đến tính sổ, nhưng không có nhìn thấy người, đành phải đối với Lộ Diệc Cảnh phát giận.

"Tôi nói anh đi theo tôi để làm gì, đường rộng như vậy, anh cứ đi theo tôi."

"Đường rộng như vậy, em như thế nào chỉ biết anh đi theo em."

"Cút cút cút, bà đây đi bên kia."

"A, đúng lúc anh cũng đi bên kia. . ."

Lộ Thiếu Hành ở sân bay nhận được điện thoại của thư ký, khoe miệng không khỏi nở nụ cười, Lê Họa này, giống như không có ưu điểm gì khác, nhìn người còn rất chuẩn, ít nhất có một người bạn tốt. Anh đối với việc Lê Họa cùng Tô Như, vẫn giữ nguyên quan điểm, bây giờ cảm thấy giống như sai lầm rồi. Có ít nhất một người, sẵn lòng vì bạn bè ra tay, cũng coi như khó có được, nhất là bây giờ mọi người chỉ quét tuyết trước cửa của mình.

Tắt di động, sau đó đi xếp hàng đăng ký.

Ở nhà hai ngày, trở về liền nhìn thấy trên bàn trà ở phòng khách đặt một tờ giấy: Đi ra ngoài du lịch vài ngày vài ngày, đừng nhớ.

Anh cầm lấy tờ giấy kia, xem hơn nửa ngày mới hiểu được ý tứ, cũng chỉ là cười cười mà thôi, không có cảm nhận quá lớn. Trong đầu xẹt qua ý nghĩ, khẳng định là cô nhìn thấy bài báo của truyền thông.

Ở trên máy bay nghỉ ngơi vài cái giờ, liền tới thành phố Hạ Xuyên, thành phố này phong cảnh nổi tiếng, có rất nhiều du khách đều thích tới đây tham quan phong cảnh. Nhưng có lẽ là toàn bộ dựa vào khách du lịch, kinh tế nơi này không thể nào phát triển. Không phát triển cũng có chỗ tốt của không phát triển, môi trường thoải mái, không khí trong lành, so với thành phố nổi tiếng thương mại đi một đoạn đường giày da liền đầy bụi cảm giác tốt hơn nhiều.

Lê Họa là đi theo đoàn tính toán thời gian, có lẽ tại hai nơi kia, anh nghĩ cũng không có nghĩ, liền lái xe đi tới.

Lộ Thiệu Hành là ở nơi kế tiếp nhìn thấy Lê Họa, cô đang đứng ở phía sau một đám người, cũng không biết có nghe hướng dẫn du lịch kia đang nói cái gì hay không bộ dáng thật sự nghiêm túc, như là học sinh ngoan ngoãn. Nhưng đối với Lộ Thiệu Hành mà nói, bộ dáng của Lê Họa bây giờ có chút giống như già bộ làm học sinh ngoan đi học, chính mình lại là một học sinh ngỗ ngược. Giống như cô từng cùng anh nói qua, lúc cô học trung học chủ nhiệm rất là khó tính. Có đoạn thời gian cô bói vì đi học muốn ngủ trưa bị giáo viên cố ý nhắc nhở, sau đó vì không để xảy ra chuyện như vậy, cô lặng lẽ nghiên cứu ra một bộ dạng nhìn qua thật sự nghiêm túc, thực ra không có nghe giảng, hơn nữa rất chuẩn. Tâm tình Lộ Thiệu Hành rất tốt, thậm chí nghĩ đến, bây giờ không phải cô dùng một bộ dạng kia?

Lộ Thiệu Hành lặng lẽ đi qua, nhanh chóng chống lại ánh mắt Lê Họa Lê Họa, "Cô bé, em bị bắt cóc."

Tất cả mọi người bên cạnh đều kinh ngạc xoay người nhìn qua, còn không biết nên phản ứng như thế nào, thấy Lộ Thiệu Hành cười như vậy, hơn nữa Lê Họa dường như cũng không có phản ứng quá lớn, vì thế cũng biết, chỉ lộ ra nụ cười hữu nghị.

Lê Họa kéo tay của anh ra, anh không buông, "Nói muốn tiền hay là muốn mạng."

"Muốn tiền." Nếu nhất định phải lựa chọn.

"Anh nhìn em tương đối đáng giá." Lộ Thiệu Hành cười đến mặt mờ, cắn lỗ tai của Lê Họa nhẹ nhàng mở miệng, "Nếu không, dùng chút mỹ nhân kế, có lẽ anh sẽ thả em ra."

Người này thật đúng là chơi đùa thành thuyên, "Có lẽ để em suy nghĩ một chút."

"Trước tiên đáp ứng, nếu không không tha cho em."

"Ừ..." nói rất miễn cưỡng.

Lộ Thiệu Hành buông cô ra, liền kéo cô hướng về phía người mình, cũng không hỏi cô tại sao tự mình cùng đoàn tới đây du lịch, chỉ là kéo cô cùng đi gặp hướng dẫn viên du lịch, yêu cầu rời khỏi đoàn tự mình sẽ đi tiếp. Hướng dẫn viên du lịch nhìn thấy Lộ Thiệu Hành, đương nhiên cũng sẵn lòng, ký một vài giấy tờ này kia sau đó để người lại.

Lê Họa đối với nơi này chưa quen thuộc, cùng đoàn đi chính là cảm thấy không phiền phức, cho dù nhìn không thấy cảnh gì.

"Sao anh lại tới đây?" Lê Họa thu dọn đồ đạc, mắt thấy anh khoan tay ngồi nhìn, không có chút tự giác giúp đỡ.

"Em ở đây." Sau khi nói xong, tầm mắt liền hướng ra bên ngoài.

Cô hoài nghi nhìn anh một cái, anh đứng ở giữa ánh sáng, ngũ quan dường như bị ánh sáng chiếu vào càng thêm rõ ràng, như là sẽ đốt cháy ánh mắt của cô, lập tức thu hồi tầm mắt.

Anh không hỏi cô tại sao rời đi, cô cũng sẽ không chủ động mở miệng.

Có vài thứ, mọi người biết là tốt rồi.

Cô cũng không tính rời đi, cũng không phải dự định rời đi cái gì. Anh đoán không có sai, cô là thấy được tin tức của anh, chẳng qua không có tức giận, cũng không có hiểu lầm, lại càng không vì vậy mà rời đi. Cũng không có thể toàn bộ chuyện này không có suy tính, mẹ anh từng tìm đến cô, một khi đã như vậy, chắc chắn bên kia anh cũng có áp lực. Cô đợi ở nơi nào, không thể cho anh một chút giúp đỡ, cô cũng không muốn mỗi ngày đến hỏi anh "Anh có yêu em không?" "Anh có thể cùng em đi đến mãi mãi hay không". Rất lâu trước kia, là muốn hỏi loại vấn đề này. Có lẽ chính cô cũng hiểu được, cho dù đối phương bằng lòng nói, chính mình bằng lòng tin tưởng sao? Hứa hẹn thứ này, vốn là bạn tin tưởng nó liền tồn tại, bạn không tin nó sẽ không tồn tại. Muốn người khác hứa hẹn, ngoại trừ chứng minh bất an, cái gì cũng không chứng minh được.

Chỉ là một cái túi nhỏ, cô đang chuẩn bị đeo lên, Lộ Thiệu Hành đi tới xách lấy, chút đồ đạc như vậy, quả thực không giống như rời nhà trốn đi.

Anh đi ở phía trước, "Ngày hôm qua em về nhà?"

"Ừ." Nhìn Lê Mưu Viễn, còn có cô em gái kia, "Lê Mị còn hỏi anh."

"Hỏi anh cái gì?"

Lê Họa nở nụ cười, "Thì nói một chút." Lê Mị cầm lấy tay Lê Họa nhẹ nhàng hỏi, cái anh đẹp trai kia như thế nào không có tới.

Ngày đó là sinh nhật bốn mươi bảy tuổi của Lê Mưu Viễn, cô trở về cũng chỉ là đúng lúc mà thôi. Đã không có hận, kỳ thực thân nhiên rất dễ dàng chỉ cần bạn bằng lòng.

Lộ Thiều Hành đứng lại, xoay người nhìn cô vài lần, "Cứ như vậy?"

"Anh cho là thế nào?" Cô nâng cằm, có chút khí thế cùng giương co.

"Em gái của em rất đáng yêu, lớn lên hẳn là một người rất xinh đẹp."

Lê Họa liếc trắng mắt, "Chỉ biết nghĩ chuyện này."

"Em gái của em rất đáng yêu, lớn lên hẳn là một người thủy mị." Lập tức đổi từ.

"Anh cho rằng anh là thầy tướng số?"

"Từng học qua một chút, muốn coi một chút hay không?" Lộ Thiều Hành mỉm cười.

"Thu phí bao nhiêu?"

"Bởi vì được xem là rất chuẩn, người bình thường không thể xem, vị tiểu thư đây chuẩn bị lấy sắc hầu hạ bổn đại gia, tôi gắng gượng vì cô xem một chút."

Anh vừa nói xong, Lê Họa liền đuổi theo, lôi kéo cánh tay anh hung hăng cầu, "Anh làm sao không coi cho chính mình một quẻ, anh xong đời."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Lê Họa cùng Lộ Thiều Hành thuê một nhà trọ gần dị đến mức tận cùng, những chỗ này có một chút cảm giác thực tế, giống như phòng ốc mấy thế hệ lưu truyền tới nay, giữ lại nguyên vẹn những tổn hại, chẳng biết tại sao, nhìn nơi này thế nhưng lại cảm thấy có vài phần cảm động, trong thành phố thương mại lớn, kiến trúc hiện đại hoá dường như càng ngày càng giống cảnh tượng vội vàng của thế giới, ở chỗ sâu trong tâm hồn có lẽ càng chờ mong nơi cũ nát này.

Đường bên ngoài nhà trọ là đá, sạch sẽ, nhẹ nhàng thoải mái, đi ở mặt trên, tâm hồn của người giống như cũng có thể được tinh lọc.

Hoàng hôn buông xuống, Lê Họa kéo Lộ Thiều Hành bước đi trên con đường nhỏ này, hai cái bóng hẹp dài trên mặt đất. Khi còn bé nghe 《chuyện lãng mạn nhất》, hiện tại xuất hiện trong đầu chính là một màn như vậy, đi đến ngã tư đường yên tĩnh, có một người khác nắm tay của mình, không cần suy nghĩ muốn đi đâu, cũng không suy nghĩ sẽ dừng lại ở nơi nào.

"Em thích nơi này." Lê Họa cười cười, nghiêng đầu nhìn bóng của mình, thậm chí vươn tay ra khoa tay múa chân một vài động tác, mặt đất cũng hiện ra động tác của tay cô, trông rất sống động.

Tiếng bước chân thanh thúy như tiếng vang của chuông bạc, anh câu môi về phía cô, không tự giác tràn ra ý cười.

Thích một người là cái cảm giác gì?

Muốn cùng một chỗ với cô, cái gì cũng không làm, chính là nhìn, vĩnh viễn cũng không cảm thấy nhàm chán, có lẽ cũng chính là như vậy?

Bọn họ theo con đường đá thật dài hướng đến bên kia, cũng không nói chuyện, trong lòng giống như có rất nhiều chuyện muốn nói cũng sắp tràn ra, nhưng nhìn đối phương cái gì cũng không nói được, hai mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu mà không nói, dường như đều có thể hiểu. Loại không thể nói nên lời này khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn, bọn họ đều hiểu.

Thoát khỏi thành phố lớn ồn ào, đi đến một thành phố nhỏ này, giống như tạm thời trốn đi nơi khác.

"Anh muốn đi gặp một người bạn, cùng đi?" Lộ Thiều Hành nhìn cô thương lượng, toàn bộ để cô làm chủ.

Cô vẫn chưa hưởng thụ hết toàn bộ cảm giác vui vẻ, híp mắt nhìn về phía anh, "Bạn bè nào?"

Làm sao khắp nơi anh đều có bạn bè hả, kéo kéo chần, còn không có dự định rời giường. Lộ Thiều Hành sớm đã mặc quần áo chỉnh tề, "Thì bạn bè. . .

Có sở thích chung, ừ, anh ta cũng từng lưu học qua, nghe nói năm đó tại trường học kia rất lợi hại, sớm hoàn thành tất cả các tín chỉ hơn nữa thành công trở thành người duy nhất tốt nghiệp."

Nghị lực lợi hại, chính là nhân vật lợi hại như vậy.

"So với anh còn lợi hại hơn?" Ánh mắt cô sáng rực nhìn về mặt Lộ Thiếu Hành.

Lộ Thiếu Hành chớp mắt, cười có chút khiến cho người ta... Kinh sợ.

Lập tức phối hợp, "Lợi hại giống anh?"

Phụ nữ khác mặc kệ, phụ nữ nhà mình sùng bái phải là chính mình, "Ừ." Đây còn kém không nhiều lắm.

Cười kịch liệt đến không thể đè xuống, nhưng vẫn đứng lên mặc quần áo. Đàn ông, bất luận là cái dạng đàn ông gì, có đôi khi cũng không khác đứa trẻ bao nhiêu.

Cùng nhau hưởng thụ nhưng sau khi trở về chỗ cũ sớm một chút, Lê Họa mới đi theo bên cạnh Lộ Thiếu Hành, cùng đi.

Thấy anh nói là bạn bè. Đi tới, cảm thấy có chút không đúng. Dùng sức không ít lôi kéo cánh tay của anh.

"Anh chừng nào thì quyết định tới gặp người bạn kia của anh?" Mặt của cô có vài phần nghiêm túc, đáng tiếc, Lộ Thiếu Hành không có nhìn thấy, chỉ là nhìn chăm chăm địa chỉ trong tay.

"Mấy ngày hôm trước." Thuận miệng trả lời.

Lê Họa nghiêng răng nghiêng lợi, "Thì ra anh là tới tìm người bạn kia, sau đó thuận tiện đến nhìn em."

Lộ Thiếu Hành phản ứng lại, lấy tay gõ gõ đầu của Lê Họa, "Em có thể cho rằng anh là tới tìm em, thuận tiện đến gặp người bạn kia."

"Điều này giống nhau sao?"

"Đương nhiên giống nhau, hơn nữa, anh là tìm em trước."

"Đó là anh cảm thấy một mình gặp bạn của anh rất nhàm chán, kéo em đi chịu tội cùng."

"Đừng hiểu anh như vậy." Anh cười đến vô cùng phô trương.

Cô lại vươn tay véo chết anh, cười thành như vậy, chán ghét.

Lần đầu tiên Lê Họa thấy có người có thể đem hai chữ chán chường này suy diễn đến mức tận cùng, hoàn toàn không có làm ra vẻ, chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, là cảm giác như vậy. Cô kéo tay của Lộ Thiếu Hành càng thêm chặt, người đàn ông kia, khiến cho trong lòng Lê Họa có một loại cảm giác không thể nói rõ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phát điên? Có lẽ chính là loại nguyên nhân không xác định này, khiến cho người ta có chút sợ hãi.

Lê Họa nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng ở bên tai Lộ Thiếu Hành mở miệng, "Anh ta chính là bạn của anh?"

Sau khi nhìn thấy một lúc, hình như cũng không phải đáng sợ như vậy, nhất là đối phương tuyệt đối đúng với danh hiệu anh tuấn vô địch, chính là chẳng biết tại sao, Lê Họa mất đi sức lực thường thức, chẳng lẽ già rồi, đối với loại đẹp trai này mất đi sức lực ngắm nhìn và thường thức?

Cô còn đang miên man suy nghĩ, Lộ Thiếu Hành đã buông tay của Lê Họa ra, đi đến bên cạnh người đàn ông kia.

Trên bàn có nhiều bình rượu, cũng không biết đến tột cùng đã uống bao nhiêu.

Có một cái chai còn không ngừng lăn, mắt thấy rơi xuống đất. Lê Họa nhanh chóng bị lỗi tại lại, chờ bình rượu kia bị vỡ.

Đồng thời, người đàn ông chân dài kia nhẹ nhàng một chút, cái chai kia thế nhưng từ dưới vẽ một độ cong, vũng vàng đứng ở trên bàn. Lê Họa nhìn mắt tròn, miệng há lớn, giống biểu diễn xiếc, có lẽ bộ dáng ngốc này của cô khiến cho người ta khinh thường. Chỉ ít người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon kia từ lúc cô tiến vào liếc mắt một cái sau đó cũng không muốn lãng phí ánh mắt ở trên người cô.

Lộ Thiếu Hành hơi nhíu mày, "Dự định trốn bao lâu?"

Người đàn ông vẫn tiếp tục nằm nghiêng ở trên ghế sa lon, một bộ dạng không biết ngày hôm nay ra sao.

Lộ Thiếu Hành không có đợi trả lời, người đàn ông cũng không có dự định mở miệng, lấy rượu ở bên cạnh, hai cái đem nắp mở ra. Khi người đàn ông chuẩn bị uống, Lộ Thiếu Hành đột nhiên cũng đi lấy bình rượu kia, hai tay cầm bình rượu, ánh mắt đối lập nhau, chất lỏng trong chai lay động không ít, hắt lên tay của hai người đàn ông.

Lê Họa đi qua ngồi ở bên cạnh Lộ Thiếu Hành, cô luôn biết anh là một người kiên trì tới cùng, vì thế lấy tay túm túm áo của anh.

Lộ Thiểu Hành buông tay ra, người đàn ông kia lập tức cầm bình rượu, trực tiếp hướng miệng của mình, rượu từ miệng của người đàn ông tràn ra, đổ lên quần áo.

Lê Họa có chút sững sờ, cảm giác người này không thể nào ở chung.

"Anh của tôi kêu anh tới?" Người đàn ông đặt chén rượu xuống, cuối cùng mở miệng nói chuyện, chỉ là thanh âm trầm thấp.

Nằm nghiêng, hai mắt kia sáng ngời khác thường, nhất là toàn thân anh ta một màu đen phụ trợ.

Lộ Thiểu Hành gạt gạt đầu, lấy ra một điều thuốc, đưa cho người đàn ông đối diện, người đàn ông từ chối. Lộ Thiểu Hành cũng không để ý, đem tàn thuốc vẩy vào chất lỏng trên bàn, lại dùng bật lửa châm, cháy thành một ngọn lửa nhỏ màu lam nhạt.

"Lương Thành Ngạn." Lộ Thiểu Hành đối với Lê Họa mở miệng.

Lê Họa nhìn người đàn ông kia gạt gạt đầu, nhưng đối phương không có phản ứng gì.

Lê Họa xấu hổ thu hồi ánh mắt.

Lộ Thiểu Hành liếc mắt nhìn bình rượu không một cái, "Cậu có thể tiếp tục uống, uống cả đời, chỉ cần cậu sẵn lòng. Chỉ là anh của cậu bảo tôi nói với cậu một câu, thời gian cậu uống rượu có thể trở về nhìn cha của cậu một lần hay không, hiện tại ông ấy đang nằm viện, nếu may mắn có thể sống một năm, nếu không may, có lẽ ngày mai chính là lễ tang.

Thân thể của Lương Thành Ngạn cuối cùng cũng thay đổi từ lúc bọn họ tiến vào, hình như đang run rẩy, từ trên mặt anh ta cho thấy có chút bị thương.

"Chỉ có vậy?"

"Vậy cậu nghĩ anh cậu sẽ nói cái gì với cậu? Chân trời nơi nào không có hoa cỏ?" Lộ Thiểu Hành nói xong cười cười, kéo Lê Họa rời đi, cùng loại người cổ chấp đến tận cùng này, không cần nói thêm cái gì.

Trong lòng Lê Họa có chút không yên, vừa rồi trong lúc vô ý, khiến cho cô nhìn thấy phía trên tay trái của người đàn ông có một vết sẹo. Tồn thương ở nơi đó, thật khiến cho người ta không thể không suy nghĩ phương diện kia, chính là một người đàn ông như vậy lại tự sát, vậy liệu đó là tình yêu đích thực không thể quên? Vậy là người như thế nào có thể khiến cho một người đàn ông như vậy lại trở thành như thế?

"Đang suy nghĩ cái gì?" Lộ Thiểu Hành đem đầu của Lê Họa dựa vào trên người mình.

"Cái kia Lương. . . Hình như có chút quen thuộc, giống như một ngôi sao nào đó."

Lộ Thiểu Hành chế nhạo, "Người đẹp trai em đều có ấn tượng."

"Cắt." Vẫn có chút tò mò, "Tại sao anh ta lại biến thành như vậy? Bởi vì một người phụ nữ?"

Lộ Thiểu Hành vuốt mũi, nghĩ nghĩ, "Em nói si tình có thể là một loại bệnh hay không?"

"A?"

Ngược lại Lộ Thiểu Hành tự mình nở nụ cười, "Anh cảm thấy người nhà bọn họ đều di truyền loại bệnh này..."

Lê Họa vốn muốn cười khóe miệng còn chưa kịp kéo ra, si tình ở trong mắt của anh là một loại bệnh, vậy thông minh như Lộ Thiểu Hành, nhất định sẽ không để cho mình mắc phải bệnh như vậy, cho dù bị bệnh, cũng sẽ nghĩ lập tức tìm thuốc chữa bệnh?

Lê Họa có chút buồn bực không vui, đi một đoạn đường rất dài, Lộ Thiểu Hành mới phát hiện. Cũng không thể trách anh, anh luôn nói điện thoại, đầu tiên là xử lý một vài việc ở công ty, sau đó chủ động gọi điện thoại cho anh của Lương Thành Ngạn, nội dung đơn giản rõ ràng, nói anh đã chuyển lời, về phần có thể có tác dụng hay không, anh sẽ không phụ trách.

"Tức giận?" Lộ Thiểu Hành để xuống điện thoại di động.

Lê Họa nhìn động tác của anh, vừa định nói chuyện, đầu lưỡi bị chính mình cắn phải, may mắn không đau.

"Người vừa rồi, từng tự sát qua?" Lê Họa đột nhiên nghĩ đến.

Lộ Thiểu Hành nhìn cô vài lần, "Chuyện của người khác, hiểu kì như vậy làm cái gì?"

Lời của anh thành công chặn lại vấn đề kế tiếp của cô, anh nhất định sẽ không làm một người tự sát đi? Thậm chí loại hành vi này khiến cho anh cảm thấy rất ngại thẹn, không thể nói lý, đứa ngốc mới có thể làm.

Sắc mặt của cô càng không tốt.

Lộ Thiểu Hành xoa xoa bả vai của cô, "Làm sao vậy?"

"Em muốn đi đến thác nước nhìn một lát."

"Ừ."

"Em không có tiền."

Lộ Thiệu Hành không nói gì, "Muốn dùng tiền của anh, người trở mặt lên là anh mới phải?"

Lê Họa kéo cánh tay hần của anh, "Em tới lấy lòng anh."

"Chỉ như vậy?"

Lê Họa cắn cắn môi, để cho mình làm càn một chút, chỉ một chút, không quan tâm cái gì.

Thác nước kia rất nổi tiếng, chỉ là có rất ít người biết, vì cái gì lại nổi tiếng như thế. Phần lớn mọi người nhìn một cái rồi đi, dù sao một cái thác nước nhỏ như vậy, thực sự không có giá trị gì đáng xem.

Lê Họa đứng ở nơi đó, nhìn kia thác nước thật lâu thật lâu.

Về mặt của cô quá mức chăm chú, Lộ Thiệu Hành có chút khó hiểu, cũng phát hiện cảm xúc của cô rất kém, vỗ vỗ bả vai của cô, "Đừng nhìn chăm chăm phía dưới như vậy, sẽ khiến anh nghĩ rằng em muốn nhảy xuống tự sát."

Lê Họa không có phủ nhận, "Nếu em nhảy xuống tự sát, anh sẽ đi cùng em hay không?"

Lộ Thiệu Hành liếc mắt một cái nhìn cô, "Anh dường như có khuynh hướng giữ lấy em không cho em nhảy xuống."

Cô chỉ biết sẽ là như vậy, người bình thường, đa số mọi người sẽ lựa chọn làm như vậy, chỉ là nghe anh mở miệng không hề lo lắng như vậy, vẫn là cảm thấy có chút thất vọng. Thất vọng cái gì, chính cô cũng không rõ ràng, có lẽ là chính mình không biết đủ đi, muốn có được rất nhiều, chậm rãi khiến cho mình càng ngày càng có lòng tham không đáy.

Cô đẩy Lộ Thiệu Hành một cái, không cho anh tiến lại gần mình.

Không hiểu tại sao nổi giận, trên mặt Lộ Thiệu Hành tỏ ra không kiên nhẫn, xoay người thật sự rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, "Anh yêu em sao?"

Lộ Thiệu Hành không để ý đến cô, vẫn là đi về phía trước.

Cô cắn môi dưới, không rõ chính mình bị thương từ đâu tới, "Anh chính là không thương em, không thương em..." Cô hét thật sự lớn tiếng, cũng không biết muốn hét cho ai nghe.

Bước chân Lộ Thiệu Hành dừng một chút xoay người hướng cô chạy tới, cầm lấy tay cô, giữa ánh mắt kinh ngạc của cô kéo cô nhảy xuống hồ nước phía dưới thác nước.

Nước bắn lên thật lớn, hai người đồng thời rơi vào trong nước.

Nếu đây là cô muốn, vậy anh cho.

Hồ nước phía dưới thác nước, không nghĩ bên trong yên tĩnh không có sóng, mà có một dòng nước lớn, những thứ gì rơi vào trong nước, đều có thể lập tức bị đẩy vào bờ.

Lê Họa còn bị vây trong hoảng sợ, kinh ngạc nhìn anh.

Khỏe miệng Lộ Thiệu Hành hơi hơi nhếch lên, "Anh thật sự muốn nhảy, cũng kéo em đi cùng."

Không cần nghĩ anh thành người tốt cái gì, nếu anh thực sự sống không được, cũng muốn có người đi cùng.

Cái loại người vĩ đại vì người khác hy sinh hạnh phúc của chính mình, vĩnh viễn cũng sẽ không xảy ra trên người anh.

Lê Họa nhìn anh ướt đẫm, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Lộ Thiệu Hành cảm thấy bất đắc dĩ, đem cô kéo vào trong ngực của mình. Quần áo ướt sũng lại dính rất nhiều bùn cát.

"Vừa rồi anh không có mắng em, khóc cái gì?" Anh ôm chặt cô.

Không biết, không biết.

Cô là biết bí mật của hồ nước này, nhưng rất nhiều người không biết. Khu du lịch bây giờ không cho phép người khác chạm vào nước, bởi vậy cũng không có truyền thuyết đặc sắc của nước hồ này.

Cuối cùng một phần bất an dưới đáy lòng cô, hoàn toàn bị áp chế.

"Vừa rồi anh suy nghĩ cái gì?" Cô đặc biệt muốn biết phía dưới biểu tình dứt khoát kia của anh là cái gì.

"Cái gì cũng không có nghĩ."

Người nghĩ muốn rất nhiều, cái gì cũng không làm được.

Quần áo của hai người đều ẩm ướt thành bộ dạng này, Lê Họa có đủ loại áy náy, lại không biết xấu hổ, "Nhìn, cho anh hưởng thụ một lần kích thích, có phải hay không?"

Lộ Thiểu Hành mặc kệ cô.

"Giống như trong phim truyền hình, nam nữ chính từ vách núi đen nhảy xuống phía dưới, sau đó như thế nào cũng sẽ không chết?"

Lộ Thiểu Hành chỉ là vắt quần áo, đem nước vắn ra.

"Tại sao không nói? Phát biểu một chút cảm tưởng?"

Lộ Thiểu Hành kéo cô qua, đem váy của cô vắn nước đi, "Cảm tưởng chính là em tương đối thích hợp viết tiểu thuyết, lần sau thực tiễn chuẩn bị thực hành, có thể đừng kéo anh xuống nước không?"

Lê Họa càng thêm áy náy, suy nghĩ hai giây, phản ứng lại, "Là anh kém em..."

Lộ Thiểu Hành trừng mắt liếc cô một cái, cô đứng lúc ngậm miệng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hi vọng nhiều người hơn ủng hộ văn mới.

Nếu như không có ngoài ý muốn, sau "Nữ nhân hữu độc" sẽ liên tục cập nhật, hi vọng mọi người ủng hộ và khích lệ, văn kể tiếp cũng muốn không gặp không vè.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Sau khi bị ướt sũng cũng không có xảy ra chuyện tốt đẹp gì, nơi này vừa không phải rừng núi rậm rạp cũng không phải là rừng rậm nguyên thủy, không tình diễn được một tiết mục đánh lửa phơi khô quần áo, hoặc là mượn chuyện này thúc đẩy tình cảm. Lê Họa thành thành thật thật đi theo phía sau Lộ Thiểu Hành, đáng về này vừa chặt vật lại vừa buồn cười. Nhưng cô chính là muốn cười, nhất là nhìn thấy thời điểm Lộ Thiểu Hành chặt vật như vậy. Hoàn cảnh nào cũng sang trọng, ở nơi nào cũng nói chuyện được, chưa từng thấy qua anh như vậy, cho nên mới cảm thấy ngạc nhiên.

Trước kia Cô nghe nói qua một loại thích và yêu, thích một người nhất định là bởi vì anh ta có ưu điểm, mà khi bạn thích, gặp khuyết điểm của anh, chấp nhận khuyết điểm này trở thành đáng yêu, bạn liền yêu. Bởi vì ưu điểm mà thích, bởi vì thích mà nhận, vì thế yêu.

Không có tình yêu vô duyên vô cớ, cho dù là nhất kiến chung tình, cũng là dựa trên sự xuất hiện của người khác?

Lộ Thiểu Hành đi cách một đoạn, không thể nhìn được nữa, "Có cái gì buồn cười?"

Trên lông mi anh còn dính nước, khi nói lời này cổ ý nhú mảy. Cô nhìn chăm chú anh một lát, cười càng lớn, "Anh nói xem bộ dạng này của anh giống như vương tử gặp rủi ro không?"

"Vậy em là cho rằng anh tạo ra một bà phù thủy làm ra ngàn khó khăn vạn nguy hiểm?" Lộ Thiểu Hành thực sự không có tức giận, có muốn nổi giận cũng không được, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

"Vậy anh cảm thấy có một bà phù thủy tốt hay là một bà phù thủy không tốt?"

Lộ Thiểu Hành quét mắt liếc cô, "Công chúa Bạch Tuyết sẽ cảm thấy không có thật là tốt, về phần vương tử. . . Không biết."

Kéo âm thanh lớn lên, nhưng lại nói một câu như vậy.

Bộ dáng này của bọn họ, đành phải tìm người quản lý nơi này.

Những người đó nhìn thấy bọn họ như vậy, cũng không tốt trực tiếp mở miệng nói chạm vào khu nước tự nhiên kia phạt bao nhiêu tiền. Người thời, lúc mình có thể làm chủ, lúc có thể mở một mắt nhắm một mắt, cũng sẽ lựa chọn làm người có tình.

Bọn họ đưa tới một máy sấy tóc và một máy hong khô quần áo, Lộ Thiếu Hành liên tục nói lời cảm ơn với bọn họ. Người nơi này tương đối nhiệt tình, còn vì bọn họ tìm một gian phòng.

Lộ Thiếu Hành đem áo cởi ra, ném vào máy hong khô, lại đem quần áo Lê Họa bỏ vào. Lúc này mới đem quần áo nửa người dưới của mình cởi ra vút vào máy hong khô, cùng Lê Họa tiến vào trong chăn. Tóc của anh còn ẩm, không có vấn đề quá lớn. Lê Họa lại không được như vậy, dùng khăn lót phía dưới tóc, dùng máy sấy tóc không ngừng thổi. Hai người đương nhiên từng có tiếp xúc thân mật, nhưng lại giống như lần đầu tiên vậy. Lê Họa một bên sấy tóc, một bên đem chân kéo lên che khuất ngực của mình.

Lộ Thiếu Hành liếc động tác này của cô, cười rất không kiêng dè.

Lê Họa không nhìn anh, tự mình sấy tóc của mình.

Lúc tóc sấy đã khô, mới hoàn toàn lấp ở trong chăn.

Lộ Thiếu Hành cũng không có nhàn rồi, dùng máy sấy sấy khô di động bị dính nước.

Lê Họa quét mắt nhìn động tác của anh, giống như nhìn thấy một tiết mục nào đó nói không thể sấy di động như vậy. Nhưng đến lúc này, đây là phương pháp nhanh nhất thuận tiện nhất, làm sao còn đi suy nghĩ phương pháp này có phải tốt nhất hay không.

"Nếu di động không thể sử dụng, có phải rất phiền phức hay không?" Cô cẩn thận hỏi, bên trong hẳn là có nhiều thông tin đi.

Cô giống như gây ra đại họa, áy náy.

"Sẽ." Sờ bên trong di động một chút, "Dự định lấy cái gì bồi thường?"

"Muốn tiền không có, muốn mạng có một, anh muốn hay không?"

Âm thanh máy sấy có chút hỗn loạn, anh lại sấy hơn nửa ngày mới mở miệng, "Không cần sẽ như thế nào?"

Cô từ trong chăn chui ra, dán lên lưng anh, "Cứ như vậy." Hai tay quấn lấy cổ của anh, bóp chết anh, mười phần uy hiếp.

Lộ Thiếu Hành dừng tay một chút.

Nơi tròn trịa mềm mại chạm trên lưng của anh, da thịt thân mật, khó có thể nói hấp dẫn tập kích ở trong lòng. Lộ Thiếu Hành nhắm mắt, vốn chuẩn bị mở miệng nói một câu "Hiện tại liền chuẩn bị bồi thường?" Lời nói cũng không có nói ra, trong lòng âm u hi vọng duy trì tư thế này, cái loại đan xen giữa muốn và không muốn nhưng chờ mong trong lòng có chứa nhiều mâu thuẫn cảm thấy toàn bộ pha trộn cùng một chỗ.

Thanh âm của máy sấy tóc hoàn toàn che lấp chút dị thường này của anh.

Lê Họa thấy anh không nói lời nào, đầu dựa vào vai của anh, "Tại sao không nói?"

Đũa dai hương lỗ tai của anh thoải mái, người này ngày ngày bình tĩnh như đồng hồ, thật sự cái gì cũng không nói. Lê Họa cau mày, người này không phải tưởng là thật chứ?

Khóe miệng Lộ Thiếu Hành lộ ra nụ cười, nhưng không có nói lời nào.

Lê Họa có chút nóng nảy, lấy tay sờ tóc anh còn có chút ướt, lấy lòng nói "Em giúp anh sấy tóc."

"Được." Thoải mái lại vui vẻ trả lời.

Anh đem điện thoại di động thả xuống, liền quay đầu đem máy sấy tóc đưa tới tay của cô.

Cầm máy sấy tóc chuẩn bị dùng lên, cuối cùng nhận thấy không đúng, lại tiến vào trong chăn, hai mắt nhìn chằm chằm anh.

Lộ Thiếu Hành không nói một lời nhìn cô.

Bị nhìn chăm chú khiến cho cô lúng túng, "Vẫn là tự anh sấy đi."

"Hành vi này của em..."

"Em cũng là phụ nữ." Lê Họa đem máy sấy đến trước mặt của anh, liền đem toàn thân của mình vùi trong chăn, trên mặt một mảnh nóng bỏng, nhìn không được lấy tay sờ sờ mặt của mình, không được nóng.

Lộ Thiểu Hành lắc đầu, tùy ý sấy tóc của mình vài cái, lại xuống giường nhìn quần áo ở máy hong khô. Quần áo đã khô, anh lấy ra, đem quần áo ném lên trên giường. Anh thuận tay mặc quần áo của mình.

Lê Họa một bên mặc quần áo, một bên nhìn anh, năng lực thích ứng thật mạnh, thuận tiện như vậy...

Sau khi thu dọn tất cả, liền đem toàn bộ đồ đạc trả về đúng chủ, một ngày này đoán chừng cảm ơn cũng không dưới một trăm lần.

Sau khi trở về, Lê Họa đã cực kỳ mệt mỏi, ngã xuống giường liền nghĩ trực tiếp đi gặp chu công. Nhưng người nào đó lại cố tình đối nghịch với cô, đem cô từ trên giường kéo lê, "Đi tắm rửa."

Lê Họa nhú mày, "Đề làm gì." Chuyện này cũng muốn xen vào.

"Nhanh đi." Một chút thương lượng cũng không có.

Cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, sau khi đi vào mới phát hiện không đúng, "Anh theo vào đây làm gì."

"Em nói làm gì?"

Lê Họa thừa nhận, ở trong phòng tắm, cứ như vậy nhìn Lộ Thiểu Hành đóng cửa lại, anh cùng với lúc trước khác biệt "Đứng đắn" cười, quả thật có thể khiến cho người ta lập tức liên tưởng đến hình ảnh không đơn thuần, cố tình không biết là thô tục, ngược lại cảm thấy hấp dẫn đến cực điểm. Cô có phải tây nữ hay không?

Mặt lại nhin không được đỏ lên.

Vừa rồi buồn ngủ, đột nhiên tiêu tán không thấy.

Cô nửa ngày nói không ra lời, mà anh đã đem toàn bộ quần áo cởi ra,

"Cần anh phục vụ em?" Lộ Thiểu Hành thẳng tắp đi tới.

Lê Họa đứng ngơ ngác, tình huống này rất rất rất. . . Hạng chế.

Nuốt nuốt nước miếng, "Em tự mình làm."

Vừa mở miệng, Lộ Thiểu Hành hơi hơi nhếch miệng. Loại cam chịu này, càng làm cho anh cảm thấy vừa lòng.

Lê Họa gỡ đầu, chính mình cũng nói gì đó.

Lộ Thiểu Hành thẳng tắp nhìn cô, hoàn toàn không biết là ánh mắt của mình quá mức đường đột. Ngọn lửa trong lòng lúc trước lại bốc cháy, ở trong cơ thể lớp lớp dóm dóm bốc cháy. Về điểm kích động này lại lần nữa hỗn loạn, khiến cho anh nhiệt huyết sôi trào.

Quần tử là làm cho người khác xem, sau khi đóng cửa lại lúc sau không cần phải đối trá cho mình xem.

Nhất là ở trước mặt người phụ nữ của mình, không cần phải "Quần tử" như vậy, không phải sao?

Khi anh nhào nặn vật tròn trịa trước ngực cô, giống như một đứa nhỏ muốn ăn mật đào lại cố tình không có ăn, giờ phút này cuối cùng như mong muốn nếm thử. Cảm giác kia, hoàn toàn phù hợp chờ mong lúc trước của mình.

Anh đứng ở sau lưng cô, cầm để trên đầu của cô, hai tay không ngừng xoa, nghe miệng của cô phát ra tiếng ni non rất nhỏ.

"Lúc chiều, anh đã muốn làm như vậy. . ." Khi nói ra lời này, cùng lúc ngón trỏ tay phải của anh nhẹ nhàng nắm lấy đỉnh kia, hơi hơi lôi kéo.

Cô cắn môi của mình, "Anh..."

Ở ngực cô không ngừng trêu chọc một phen, lúc này mới đưa tay trượt xuống dưới động.

Cả người cô cũng nhin không được run rẩy.

Nước từ vòi hoa sen ào ào rơi xuống mặt đất, âm thanh giống như tiếng mưa to, tiết tấu vội vàng giống như nhịp tim của hai người trong phòng tắm.

Lộ Thiểu Hành thu hồi tay của mình, đem xoa người cô đối diện mình, làm cho thân thể của cô dựa vào trên tường.

Thân thể của Lê Họa run rẩy càng kịch liệt, hình ảnh này khiến cho cô rung động, thậm chí không dám có động tác gì. Cô giống như con rối gỗ mất đi động tác, ngơ ngác dựa vào mặt tường. Mà anh lại giống như một con rắn bình thường, phun ra đầu lưỡi thật dài, ở trên người cô không ngừng di chuyển.

Đầu lưỡi của anh, từ cổ của cô chậm rãi di chuyển xuống dưới, đến chỗ nào, cô hoảng sợ run rẩy không ngừng.

Tay cô hướng hai bên mặt tường lướt qua, cái gì đều bắt không được, mặt tường rất trơn, tay cô không có chỗ để.

Cuối cùng, đầu lưỡi của anh dừng di chuyển, ở bụng dưới của cô di chuyển không ngừng. Tay anh, nhẹ nhàng tách ra chân của cô, tay kia thì cẩn thận luồn vào, ở bên ngoài xoa nắn vài cái.

"Không cần. . . Không. . ." Thân thể của cô run rẩy càng lợi hại, toàn thân đều mềm nhũn. Nhưng anh cũng không có khách khí, trong nháy mắt ngón trở đâm vào, chậm rãi mở miệng, "Đó là hi vọng ở trên giường?"

Thiết kế của gian phòng cũng không có phòng tắm hiện đại như vậy, tất cả kết cấu đều là cây trúc, động tĩnh hơi lớn một chút, liền có thể khiến cho người cách vách trực tiếp nghe được âm thanh.

Trong miệng cô lưu luyến kêu to ô ô, cũng không biết là muốn nói cái gì.

Mà anh đã lại bỏ thêm một ngón tay đi vào tiết tấu thông thả, hơi hơi tiến vào, sau khi rời khỏi lại dùng lực đâm vào, không chế được tiết tấu. Anh cũng không phải là người ham muốn (tình dục), nhưng một màn trước mắt này khiến cho anh cực kỳ hưng phấn đôi mắt chợt hiện vô số tia sáng.

Đầu ngón tay ra vào càng ngày càng dễ dàng, chất lỏng trắng mịn ở đầu ngón tay có thể thấy được rõ ràng.

Trong nháy mắt cô cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy động tác anh đưa ngón tay vào trong miệng, đôi mắt mở to. Mà một phút kia anh đứng lên, cô đương nhiên phối hợp, đem chân mở ra.

Nhưng còn chưa đủ, anh dùng đầu gối dùng sức đem hai chân của cô kéo ra, chân cô liền không khỏi tách ra đến tận cùng. Cuối cùng cô chịu đựng không nổi, toàn thân bần rần, thoát lực mà bất lực, giống như mục tiêu của anh. Anh thuận thế tiếp nhận thân thể của cô, hai tay đem hai chân của cô bẻ lên, chống đỡ thân thể của cô. Liên thẳng tắp tiến vào trong cơ thể cô, hai chân quăn ở bên hông anh. Giọt nước trên thân thể giống như xoa một tảng dầu bôi trơn, cô không ngừng trượt xuống, mà anh lại không ngừng đem cô kéo lên, trong lúc đó quanh co, thân thể ma sát càng sâu.

Trời sinh trong cơ thể đàn ông có ham muốn chinh phục, nhìn thấy mềm yếu trên mặt cô, trong lòng tự hào về điểm này cảm giác lại càng trở lên mạnh mẽ.

Thanh âm nức nở của cô giữa tiếng ào ào của nước chảy giống như tiếng nỉ non của người tình.

Đàn ông di chuyển không biết một môi cùng âm thanh mê người của phụ nữ, tấu thành một khúc nhạc hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

"Em liền ở lại nơi này." Lộ Thiệu Hành một bên sửa sang lại quần áo, một bên không chút để ý mở miệng. Anh cài lại cúc áo cuối cùng, lúc này mới nhìn về phía Lê Họa còn nằm ở trên giường.

Anh chuẩn bị trở về thành phố Yên Xuyên.

Lê Họa ngẩng đầu, có chút nghi hoặc đôi mắt mở to, hình như không hiểu được ý tứ của anh, "Anh nói cái gì?"

"Em liền ở lại nơi này." Không chuẩn bị cho cô trở lại Yên Xuyên.

"Có ý tứ gì?" Lê Họa nhíu mày nhìn anh.

"Em ở lại nơi này chơi vài ngày."

Chỉ là vài ngày sao?

"Anh nói cái gì?"

Biết cô nghe đã hiểu, anh nhếch miệng, ngồi ở đầu giường, sờ sờ đầu của cô. Sau đó cái gì cũng không nói, liền rời đi. Mà cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh, còn có ánh mắt phức tạp lúc trước của anh. Cô không biết anh chuẩn bị làm cái gì, với lại anh cũng không có dự định để cho cô tham dự.

Nhưng cô tin tưởng anh.

Có người hỏi, so với yêu còn sâu sắc hơn yêu chính là cái gì?

Đáp án nói rõ là tin tưởng.

Lộ Thiệu Hành mới xuống máy bay không có bao lâu, liền nhìn thấy Tô Thiên Linh đứng cách đó không xa vẫy tay với anh. Bước chân Lộ Thiệu Hành dừng lại, vẫn là đi về phía Tô Thiên Linh.

"Thế nào, tôi làm hết phận sự chứ?" Trên mặt Tô Thiên Linh tràn đầy ý cười lấy lòng nhìn Lộ Thiệu Hành, "Không phải là cảm thấy cảm động chứ? Tuy rằng loại bạn gái làm hết phận sự giống tôi càng ngày càng ít, nhưng không cần có vẻ mặt 'Thụ sủng nhược kinh' như vậy."

Nói xong liền muốn kéo cánh tay của Lộ Thiệu Hành, Lộ Thiệu Hành một bên hơi nắm lấy cánh tay, Tô Thiên Linh không có lời kéo, nhưng ý cười không có thay đổi, càng thêm dùng sức kéo cánh tay của Lộ Thiệu Hành, "Tôi chỉ là đang giúp anh."

Anh nhìn về phía Tô Thiên Linh chớp mắt, lập tức nhìn thấy có vô số người xuất hiện ở sau cánh cửa, Lộ Thiệu Hành vẫn chưa quay đầu lại xem là lên chụp ảnh hay là nhìn xem những người đó là ai, đề thấp thanh âm, "Cô gọi tôi?"

"Anh sao có thể coi trọng tôi như vậy?" Tô Thiên Linh hừ một tiếng, "Chỉ là lộ ra một chút tin tức, bọn họ sẽ không mời mà tới."

Lộ Thiệu Hành không có lộ ra vẻ mặt gì, "Xem ra cô ẩn giấu rất kĩ." Truyền thông luôn đưa tin Tô Thiên Mặc là người thông minh hơn người như thế nào, đối với vị nhị tiểu thư này lại đưa tin rất ít.

"Như thế nào? Yêu thương tôi?" Tô Thiên Linh tự giấu cười cười, dù sao người khác cũng nhìn không thấy cố gắng của cô, tất cả của cô, chỉ biết đem ánh mắt đặt lên trên người chị cô.

"Cô dự định đi tình biệt ly?" Lộ Thiệu Hành liếc mắt nhìn cô một cái.

Đàn ông thật sự là lạnh nhạt.

"Đi tình biệt ly cũng không cũng không sai, dù sao người đàn ông kia cho tới bây giờ cũng không để tôi ở trong lòng."

Lộ Thiệu Hành lấy ra chìa khóa xe, nghe nói như thế chăm chú nhìn Tô Thiên Linh, "Ai cũng không ép cô làm nhiều như vậy vì anh ta."

"Quả nhiên đàn ông đều vô tình giống nhau."

"Đây không phải là kỳ vọng của phụ nữ sao?" Chẳng qua chỉ là hi vọng vợ của người đàn ông này, vừa hi vọng người đàn ông này đối với mình thâm tình không dòi, lại vừa hi vọng người đàn ông này đối với người khác lạnh nhạt vô tình.

"Được rồi, là như vậy." Tô Thiên Linh ngồi vào trong xe của Lộ Thiệu Hành, "Không ngại cùng đi ăn tối chứ?"

Sau khi Lộ Thiệu Hành đưa Tô Thiên Linh về nhà, mới trở lại khu biệt thự 'khuyh thế'. Vừa bước vào cửa, liền bị Lộ Diệc Cảnh về mặt khác thường kéo đến một bên, "Bác trai và bác gái luôn không ngừng cãi nhau, rất lợi hại, ngay cả chén đĩa cũng đập bể hết rồi, chứ đừng nói là những bình hoa quý báu trên lầu hai. . ."

Lộ Thiệu Hành gật gật đầu.

Lộ Diệc Cảnh cau mày, "Em nói, người cãi nhau chính là cha mẹ anh."

"Anh biết, em mới vừa nói qua."

"Vậy anh còn như vậy..." Về mặt bình tĩnh.

Lộ Diệc Cảnh cũng cảm thấy nếu tổ chức một cuộc thi bình tĩnh, người anh hai này, nhất định có thể giành được giải quán quân. Cho dù trời có sập xuống, nhất định cũng có thể không chớp mắt nhìn.

"Anh cần phải như thế nào?" Anh buồn cười lắc đầu, vỗ vỗ bả vai của Lộ Diệc Cảnh.

Khi Lộ Diệc Cảnh đẩy ra cửa chính, người hầu đang thu dọn những mảnh vụn trên mặt đất.

"Nhị thiếu, các con một lát hãy đi vào, bây giờ... Ai." Di Trương về mặt đau khổ nhìn một đồng hồ hỗn độn trên mặt đất.

Lộ Thiệu Hành chỉ đứng đó, không nói gì.

Di Trương đi tới, "Nhị thiếu, cậu vẫn là đi an ủi phụ nhân một chút đi, bà ấy bây giờ thật sự rất đau lòng."

Nhưng, Di Trương chưa có nói xong, Đường An An đã đứng ở trước lan can lầu hai, ánh mắt sâu sắc nhìn đứa con trai này của mình, đôi mắt đỏ bừng, vừa nhìn đã biết nhất định là vừa khóc. Chỉ là bây giờ Đường An An như trước đoàn trang quyền rũ, khí chất hợp lòng người.

"Thiệu Hành, con đi lên."

Lộ Thiệu Hành trầm mặc không nói, nhìn thoáng qua giờ Đường An An, chính mình một bộ dạng suy sụp như cũ. Đường An An thấy anh chậm rãi đi tới, một chút ý cười cũng không có, trong lòng càng lạnh.

Lộ Thiểu Hành đi theo giờ Đường An An vào thư phòng.

Từ nhỏ đến lớn, anh đã bị giáo huấn luôn luôn rất ít rất ít. Cho dù đã bị giáo huấn, cũng là dưới tay của Lộ Chính Nhiên. Người mẹ này, gần như không có đánh mắng anh qua, cho tới bây giờ đều là lấy anh làm kiều ngao. Nghĩ vậy một chút, đôi mắt của Lộ Thiểu Hành cũng có chút chua xót. Cha mẹ nuôi dưỡng con cái mới thật sự là lỗ vốn đi? Lúc còn nhỏ lo lắng anh không có tiền đồ, khi lớn lên lại phải giao anh cho một người phụ nữ khác. Có lẽ cha mẹ còn có thể coi con cái là tất cả của mình, nhưng con cái không bao giờ như vậy.

Tay anh nắm thắm một quyền.

Ai nói anh rất bình tĩnh?

Tim của anh, qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị thương như hôm nay vậy.

Lúc cùng Lê Họa xem 'Phi thành vật nhiều', người đàn ông kia cùng bạn gái của mình bỏ trốn, bởi vì cha mẹ của cô gái kia không đồng ý. Bọn họ đi tới một thành phố khác, cuộc sống rất tốt. Người đàn ông nhưng lại trở về nhà, không còn có trở lại bên cạnh bạn gái. Người chủ trì hỏi nguyên nhân từ người đàn ông kia, anh ta nói khi anh ta nhìn thấy cha mẹ của mình nắm tay qua đường cái đi tìm mình, nhìn thấy tóc của cha mẹ đã hoa râm, một phút đó anh cảm thấy cha mẹ của mình đã già. Lúc còn rất nhỏ, sẽ cho rằng cha mẹ của mình vẫn là chỗ dựa vững chắc cho mình, lại phát hiện, cha mẹ đã già rồi, chỉ có thể để cho mình làm chỗ dựa vững chắc.

Người đàn ông kia giúp đỡ ở bên cạnh cha mẹ.

Người dẫn chương trình hỏi người đàn ông, khi anh đưa ra quyết định như vậy có biết hay không, ở một thành phố khác, cũng sẽ có một cô gái đang khóc?

Khi Lộ Thiểu Hành nghĩ đến một màn kia, sẽ tàn nhẫn quyết tâm đối mặt với tình huống ngày hôm nay. Nếu, chỉ có thể như vậy mới có thể bảo toàn, một cơ hội cũng không thể bỏ qua, ai sẽ biết tương lai của mình sẽ như thế nào?

Anh ngồi đối diện với Đường An An.

"Mẹ."

Đường An An thở dài một hơi thật dài, "Con đi đâu vậy?"

"Từ thành phố Hạ Xuyên trở về." Anh thành thực mở miệng, không có giả dối.

Đường An An gật gù đầu, nhìn ánh mắt của con trai mình, "Sau đó cùng Tô tiểu thư ăn cơm?"

Bà không có hỏi nhiều việc con trai mình đi Hạ Xuyên làm cái gì. Nếu anh còn có thể trở về cùng Tô Thiên Linh ăn cơm, vậy cho thấy anh chấp nhận cuộc hôn nhân này. Anh từ nhỏ liền ngoan ngoãn, nhất là lúc đưa ra quyết định lớn, chưa bao giờ đối nghịch với mình. Bà cũng tin tưởng, con trai của mình là một người lấy đại cục làm trọng. Như vậy lần này đi thành phố Hạ Xuyên, còn cùng một người phụ nữ lâu như vậy, vậy nhất định là nói chuyện chia tay.

Lộ Thiểu Hành gật gù đầu.

Thanh âm Đường An An có chút khàn khàn, vì lúc trước con trai còn nhỏ, đồng thời cũng vì mình. Hôn nhân của chính bà, sinh sống lâu như vậy, hôm nay mới nghĩ đến hỏi chính mình, nhiều năm như vậy đến cuối cùng là chiếm được cái gì. Đến cuối cùng bên cạnh mình còn lại cái gì.

"Em ba con đã trở lại, con có biết không?"

Lộ Thiểu Hành lại gật gù đầu, "Con không phải em ba." Cho nên không có khả năng thà làm ngọc vỡ. Khi anh từ nước ngoài trở về, không chỉ mang theo tin tưởng của chính mình, trên người còn có tin tưởng vô số người. Anh mang về một số nhân tài lớn, những người này đối với thế cục trong nước vô cùng thất vọng. Là anh nhiều lần cố gắng khuyên bảo, sẽ bằng lòng đi thử, cho bọn anh một cơ hội thực hiện một kế hoạch lớn, mà không phải đem năng lực của mình tặng cho nước Mĩ.

Anh không thể thoải mái nói với cha mẹ mình một câu cái gì con cũng không muốn, chỉ cần cha mẹ cho con lấy người con muốn lấy.

Anh không thể làm ngược lại niềm tin của người nhiều như vậy, đồng thời cũng không thể làm ngược lại lời hứa của chính mình.

Vì thế, anh chỉ có thể làm Nhị thiếu này, nhiều lần cố gắng.

Đường An An nghe anh nói như vậy, đôi mắt càng thêm đỏ. Chuyện của Lộ Ôn Diên, gần như khiến cho mọi dâu già đi cả chục tuổi, ai sẽ biết đứa bé này sẽ đứt khoát như vậy?

Nhưng Đường An An nghe Lộ Thiểu Hành nói như vậy, lại càng thêm thương cảm, bà càng hi vọng anh có thể giống như Lộ Ôn Diên tranh cãi kịch liệt,, như Lộ Diệc Cảnh không thoải mái liền trở mặt, ai cũng không chấp nhận.

Nhưng bà cũng biết, anh sẽ không.

"Con sẽ cùng nhĩ tiểu thư Tô gia đính hôn." Lộ Thiếu Hành mày cũng không nhăn mở miệng, sau đó đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Liền đánh cuộc một ván này.

Đường An An nhìn bóng dáng của con trai mình, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống. Con cho rằng mẹ gọi con tới nơi này, chính là vì khuyên con lấy Tô Thiên Linh sao? Còn đem cô gái kia đưa đi xa như vậy, là trực tiếp nói rõ thái độ của con. Đây không phải là sợ bọn họ sẽ làm ra chuyện gì bất lợi với cô gái kia sao?

Không được con trai của mình tín nhiệm, thì ra cảm giác là như thế.

Hơn nữa, con phát hiện rõ ràng mẹ của mình khác thường, cũng không đồng ý an ủi mình, ngay cả người hầu đều nói với con, mẹ hôm nay cùng cha con cãi nhau một trận lớn. Nhưng con không có nói một câu an ủi, cũng không hỏi mẹ vì sao cãi nhau cùng cha.

Con nhất định là oán trách mẹ đi?

Đường An An vô lực ngã lên trên bàn, sống nhiều năm như vậy, kết quả là, cái gì cũng đều không có. Chồng không có, con trai cũng không có.

Điều này sao có thể?

Bà đột nhiên đứng lên, tuyệt đối không thể.

Lộ Thiếu Hành đứng ở ngoài cửa, nhẹ nhàng nhìn người bên trong cánh cửa mở miệng: "Rất xin lỗi."

Đường An An ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm chồng của mình. Mỗi người đều hâm mộ bà, nói bà gả cho một người đàn ông tốt, chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với bà. Cùng chiều bà, yêu à. Bà biết, người khác nhìn thấy bất quá là một mặt gọn gàng xinh đẹp nhất của mình, bà cũng không để ý. Cho dù bà rõ ràng biết, chồng của mình, yêu nhất chính là con đường làm quan của ông.

Bà cũng nhận thức, ít nhất ông cùng loại ăn chơi trác táng khác biệt.

Khác biệt? Khác biệt chỗ nào?

Con riêng cũng có, một đứa con riêng cũng đã khiến cho bà tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Còn nhớ rõ nơi này là nhà của ông?" Bà hai tay ôm ngực nhìn chồng của mình, dùng ngữ khí bi thương mở miệng.

"Ban ngày còn chưa có tức giận đủ" Lộ Chính Nhiên cũng nổi giận.

Ông không biết chuyện như vậy có cái gì ngạc nhiên.

Ông đối với bà còn chưa đủ tốt? Nhiều năm như vậy ông cũng không có tin tức quan hệ bất chính gì, nhìn người cùng nghề với ông xem, thế giới bên ngoài rục rờ nhiều màu. Hơn nữa năm đó ông tuổi trẻ, từng có một thời gian ngắn mua vui có cái gì ngạc nhiên?

Tuổi cũng đã lớn, lại còn tính toán chuyện này.

Đường An An chỉ cười lạnh. Bà luôn luôn khinh bỉ những người đàn bà làm tiểu tam, trong giả trí có một nữ minh tinh làm tiểu tam gần như toàn thành phố đều biết, cuối cùng cũng gả vào nhà giàu. Người khác nói nữ minh tinh kia thông minh thế nào. Bà còn không để ý, một lòng cảm thấy làm tiểu tam mọi người đều nên khinh bỉ. Nhưng hiện tại cảm thấy nữ minh tinh kia thực sự thông minh. Người phụ trách cô, giàu có cỡ nào, thậm chí nói yêu nhất một người là cô. Cho dù sau khi chia tay, cô cũng là một người đặc biệt nhất. Nhưng nữ minh tinh kia vẫn là chủ động tách khỏi phú hào kia.

Chỉ vì yêu nhất một người là cô, không phải chỉ yêu một người là cô.

Không có khả năng cùng người phụ nữ khác cùng chia sẻ một người đàn ông của mình.

Đường An An bình tĩnh nhìn người đàn ông này, "Chẳng lẽ tôi không nên tức giận? Chồng của tôi ở bên ngoài có một đứa con riêng cùng con trai của tôi giống nhau lớn lên, ông còn muốn tôi cười chấp nhận sao?"

Tại sao bà phải chấp nhận ông, tại sao bằng lòng gả cho ông.

Không phải là bởi vì một câu kia: Anh yêu em nhất.

"Đã đều là chuyện quá khứ, bà còn ồn ào cái gì. Không sợ người khác nghe thấy chê cười sao?"

"Chê cười? Ai chê cười ai."

"Cách nhìn của đàn bà, bà chính là người đàn bà hạn hẹp như vậy."

"Tôi chính là hạn hẹp như vậy." Đường An An tức giận đến phát run, "Đương nhiên không so được với ông khoan hồng độ lượng. Năm đó giới thiệu cho

ông người đẹp Tô gia, ông còn có thể để cho con trai của mình lấy con gái nhà bọn họ, củng cố thế lực của bọn họ, đồng thời cũng thêm gạch thêm ngói cho con đường làm quan của mình."

"Những điều này là do ai nói cho bà biết?"

"Lộ Chính Nhiên, ông thực sự đã cho tôi là một người phụ nữ không có đầu óc? Không chỉ ở bên ngoài nuôi con riêng, còn dám làm cho con trai tôi lấy con gái của Tô gia bọn họ, tôi nói cho ông biết, trừ phi tôi chết, nếu không ông đừng nghĩ muốn con trai của tôi cùng Tô gia có liên hệ gì."

Thái độ của Lộ Thiếu Hành, bà đã rõ ràng. Cho dù anh cái gì cũng không có nói, chính là thật sự thích cô gái kia. Nếu bọn họ bức bách anh, anh sẽ chấp nhận. Nhưng sẽ thất vọng về bọn họ, đáy lòng không còn tôn trọng người mẹ này.

Nếu trong lòng anh, đã đối với người cha này thất vọng rồi, bà không thể để cho con trai mình thất vọng về mình được.

Sau khi Đường An An ngủ một giấc, đáy lòng lại bắt đầu do dự. Đúng là những chuyện Lộ Chính Nhiên làm khiến bà cảm thấy thất vọng, nhưng dù sao ông cũng là chồng của mình. Huống chi sự kiện kia quả thực đã xảy ra lâu như vậy. Bà thật là một người đàn bà hẹp hòi, lại để ý mấy chuyện này. Nhưng hôn nhân của Thiếu Hành không phải chuyện đơn giản như vậy. Bà không nên vì mình trong con tức giận làm chuyện bất lợi đến Đường gia cùng nhà họ Lộ.

Bà tỏ ra do dự.

"Phu nhân." Di Trương đi tới, nhú mày.

"Làm sao vậy?" Đường An An xoa trán của mình.

"Người xem này... Đây là lúc tôi dọn dẹp ngoài phòng Nhị Thiếu phát hiện trong sọt rác, người nói..." Di Trương rồi rầm không thôi.

Đường An An tiếp nhận tờ giấy kia.

Rất đơn giản mở ra, Đường An An lại run lên một chút.

Là giấy xác minh mang thai, tên là Lê Họa.

"Bà đi xuống trước đi." Đường An An có chút vô lực phân phó.

Ở vào địa vị này của bà, bà đương nhiên trải qua không ít chuyện như vậy. Người phụ nữ bên ngoài của con trai có đứa nhỏ, cha mẹ không đồng ý, vì thế mất đứa nhỏ. Con trai cùng cha mẹ tranh cãi mâu thuẫn rồi nhà trốn đi không chiếm số ít, thậm chí, không bao giờ quay về nhà nữa. Cho dù không phải người dứt khoát như vậy, có lẽ trong lòng cũng có khoảng cách, hơn nữa rốt cuộc không bù đắp lại được.

Đường An An nhìn tờ giấy kia thật lâu, lại không có do dự.

Bà không thể mất đi đứa con trai này được.

Gọi một cuộc điện thoại, "Đặt cho tôi một vé máy bay đến thành phố Hạ Xuyên."

Khi tin tức Đường An An tự mình đến Hạ Xuyên đón Lê Họa trở về biệt thự truyền đến, Lộ Ôn Diên vẻ mặt suy sụp lôi kéo Lộ Thiếu Hành, "Anh hai, chiều này của anh, thật sự là dùng rất tốt, vô cùng khâm phục."

Cố ý kéo gần cùng Tô Thiên Linh, căn bản không phải để cho cô trở thành tấm bia, mà là có tác dụng vào hôm nay. Một khi Đường An An biết sự kiện kia, đương nhiên đối với Tô gia phản cảm. Lại vừa đúng lúc lộ ra tờ giấy chứng thai để Đường An An nhìn thấy, tại thời điểm này... Tính kế ít một giây cũng không được.

"Bởi vì anh không phải em." Ngữ khí của Lộ Thiếu Hành trước sau như một lạnh nhạt, anh không phải Lộ Ôn Diên, sẽ không vì một người phụ nữ mà đấu tranh cùng người nhà, sẽ không vì một người phụ nữ mà từ bỏ tất cả.

Nhưng để cho anh giống như nguyện vọng của cha mẹ lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối sao?

Anh không muốn.

Vậy phải làm sao bây giờ, chỉ có thể có một biện pháp vẹn toàn đôi bên. Biện pháp nhất định có, chỉ cần bạn bằng lòng đợi. Anh giỏi về nắm bắt cơ hội, tạo ra cho mình một cái cơ hội. Cho dù rất nhỏ bé, anh cũng sẽ đi thử một lần.

"Anh lợi hại hơn em." Lộ Ôn Diên thật tình cười, chỉ là cười rất yếu ớt, đây là anh không có biểu hiện tốt từ đầu đến cuối, "Em phải chuẩn bị tiền lì xì."

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới thật tình nở nụ cười.

Lộ Ôn Diên đi thật xa, nhưng vẫn đem một câu vừa rồi của Lộ Thiếu Hành đặt ở trong lòng.

"Anh nếu thật lòng yêu một người phụ nữ, nhất định sẽ để cô ấy quang minh chính đại tiến vào nhà họ Lộ."

Thời gian trở lại một ngày kia, khi Lộ Thiệu Hành cùng Lê Họa đang ăn cơm ở một nhà hàng nhỏ nhìn thấy trên báo chí, báo chí đăng chính là một công tử giàu có vì một người phụ nữ không tiếc từ bỏ tất cả.

Lúc ấy Lộ Thiệu Hành nói, "Anh không phải là loại đàn ông này."

Anh thật sự không phải.

Anh không có nói dối.

Mà khi màn đêm buông xuống, anh ôm Lê Họa, nhẹ nhàng mở miệng, "Nhưng anh bằng lòng thử một lần."

Đó là lời nói êm tai nhất cô từng nghe qua.

Hoá ra có đôi khi hứa hẹn êm tai không phải là anh yêu em cả đời, anh yêu em trọn đời trọn kiếp, anh yêu em mãi mãi, chỉ là anh bằng lòng thử một lần.

Cho đến sau này, Lê Họa cũng không có hỏi qua Lộ Thiệu Hành, cuối cùng là xảy ra chuyện gì. Đường An An tự mình đón cô về Lộ gia, hơn nữa còn vô cùng chăm sóc. Tin tức đám cưới của nhà họ Lộ cùng Tô gia cũng chậm rãi tiêu tan, người ta cũng đem con dâu đến bên cạnh, còn truyền tin tức không có làm cái gì? Mà Tô Thiên Linh cũng ở trước mặt phóng viên nói cô cùng Lộ Thiệu Hành chỉ là bạn bè mà thôi, là sức tưởng tượng của mọi người quá tốt.

Đường An An đem Lê Họa đón trở về biệt thự khuyên thế không lâu, cũng đã có chút kịp phản ứng, tất cả mọi chuyện xảy ra lại trùng hợp như thế. Nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Lê Họa đứng ở trong đại viện khuyên thế, trong tay cầm một quyển sách, chậm rãi nhìn.

Lộ Thiệu Hành từ phía sau cô, đem cô ôm lấy. Cô vĩnh viễn không biết, anh vì một ngày này, đã cố gắng bao nhiêu. Trong lòng đối với mẹ vĩnh viễn áy náy. Nhưng anh hiểu cha mẹ của mình, cha bây giờ đã thu lại hành vi ở bên ngoài, đối với mẹ cũng là thật tình, chỉ là người thực sự cứng nhắc quá mức. Đồng thời đối với chức vị của mình vô cùng đề ý, trong lúc đó bọn họ không có khả năng thực sự gây ra cái gì. Mà mẹ lại mềm lòng như vậy, cha chỉ cần mềm mại một chút, mẹ liền không hạ được quyết tâm.

Mà Kỳ Y Đình, lại càng không uy hiếp. Đừng nói là Lộ Chính Nhiên căn bản không có nghĩ tới nhận đứa con trai kia để làm hết trách nhiệm của một người cha, Kỳ Y Đình cũng kiên quyết không muốn cùng nhà họ Lộ có chút quan hệ nào.

Cũng chỉ có vào giờ phút này, anh ôm lấy cơ thể của cô, mới cảm thấy tất cả chân thực, trong lòng cũng có một khối kiên định.

Lê Họa đem tay của Lộ Thiệu Hành kéo ra, ánh mắt ý bảo nhìn trên bàn, "Đây đều là mẹ của anh cho người bùng tôi. . . Mỗi ngày đều phải uống mấy chén lớn... Anh nói anh làm chuyện gì?"

"Cái gì cũng không làm." Hai mắt vô tội của anh nhìn chằm chằm cô.

"Làm trò." Lê Họa trừng mắt nhìn anh, "Mẹ của anh nói em mang thai. . ."

Lộ Thiệu Hành chau mày, cầm lấy sợi tóc bên tai của cô, "Là mẹ em..."

"Anh..." Cô vẫn là đỏ mặt, "Anh cố ý lừa gạt bọn họ?"

Cô biết bao nhiêu, khẳng định cùng đứa nhỏ có quan hệ, nếu không làm sao có thể dễ dàng như vậy...

"Không." Không có cố ý, là người khác phát hiện.

Cô vuron tay, anh bị cô véo dường như trở thành thói quen, biết cô muốn làm cái gì, vội vàng đem cô giữ chặt, "Dù sao cũng đã mang thai."

"Anh đã biết." Lê Họa bỏ tay anh ra.

"Phụ trách em có mang thai hay không, anh cố gắng nhiều một chút, khẳng định có thể. . . Đừng véo, vừa rồi anh không có nói sai."

Anh bắt lấy hai tay của cô, trên mặt tất cả đều là thỏa mãn.

Cô đưa tay của anh đi xuống, đặt ở trên bụng của cô.

Thực ra anh cũng không có gạt người.

Anh thực sự rất cố gắng, cho nên mang thai cũng không ngạc nhiên, có phải hay không?

_____ toàn bộ văn hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

